

पेशवाईच्या सावलींत

संपादक

नारायण गोविंद चापेकर

‘बदलापूर’, ‘एडमंड बर्कचे चरित्र’, ‘पैसा’, ‘गच्चीवरील गप्पा’,
‘वैदिक निबंध’, ‘समाजनियंत्रण’, ‘साहित्यसमीक्षण’,
‘निवडक लेख’ इत्यादि पुस्तकांचे कर्ते.

शक १८५९

किंमत चार रुपये

(भारत-इतिहास-संशोधक-मंडळाच्या सभासदांस किंमत तीन रुपये)

आर्यसंस्कृति मुद्रणालय, पुणे २

(भा. इ. सं. मंडळ, पुणे, येथेहि प्रती विकत मिळतील.)

मुद्रक व प्रकाशक:—लक्ष्मण नारायण चापेकर, आर्यसंस्कृति मुद्रणालय,
१९८(१७) सदाशिव पेठ, टिळक रस्ता, पुणे २.

अनुक्रमणिका

[प्रकरणांतील पोटविषय सूचीमध्ये आले, प्रस्तावनेतील नाही. दिग्गज प्रस्तावाची अनुक्रमणिका येथे दिली आहे.]

पुरस्कार

१—३

प्रस्तावना

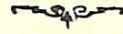
१-८५

जमाखर्ची दतरांचें महत्त्व, प्रस्तावनेचें स्वरूप १; ग्रंथांतील मूळ हस्तलिखित आधार २; तुळशीवागवाले ३; कल्याण सुभेदार, विवलयकर घराणें ४; खाजगीवाले, वैद्य ८; चिपळूणकर ८; राज्य-विभाग १०; पगार १५; कारकुनी १७; सरकारी उत्पन्नाच्या बाबी २०; जकात २०; जमीनमहसूल, पट्ट्या २१; करवसुली २४; हुंड्या २५; चलन २६; सिका नाणीं ३७; सरकारी बट्टा ३७; सुवर्णचलन ३८; सावकारी व्यवहार ३८; वाहनें ४०; टपाल ४३; गुन्हे ४४; दिवाणी ४५; दानधर्म, तुलादान ४५; तोडगे, अनुष्ठानें, प्रायश्चित्त, शांति ४७; कावडी, कांही चाली, ज्योतिष ४७; ब्राह्मणभोजनें ४९; गोप्रदान ५०; व्रतें ५१; श्रावणमासदक्षणा ५२; ब्राह्मणद्वारा उपोषण, आहेर ५३; न्हाणवली, पोषाख ५६; स्त्रियांचा पोषाख, छीट, शेला ५९; ग्रंथवाचन ६०; रत्नें, मोर्ती, हिरे, कापड वगैरे ६१; कुणबिणी ६४; हत्यारें अथवा शस्त्रें ६५; इमारती काम ६६; आंख ६८; परदेशी माल, पेटा ७२, ७३; थोड्या उल्लेखनीय गोष्टी ७४; पुस्तक कोठे कसें वाचावें ८०-८५; शुद्धिपत्र १-२; आभार.

प्रकरण

१	लें	ऐतिहासिक	१
२	रें	व्यक्ति	२०
३	रें	महसूल	३०
४	थें	राज्यव्यवस्था	४९
५	वें	न्याय	१०१
६	वें	सावकारी व्यवहार	१२०
७	वें	सामाजिक व धार्मिक	१६१
८	वें	औषधें	२२१
९	वें	भाषिक	२२३
१०	वें	पुणें शहरासंबंधी माहिती	२४१
११	वें	संकीर्ण	२५४
		व्यक्तिसूचि	१
		विषयसूचि	१०

पुरस्कार

‘पेशवाईच्या सावलीत’ हा श्री. ना. गो. चापेकर यांचा ग्रंथ पेशवाईचा उत्तरार्ध व इंग्रजी अमलाचा प्रथमपाद या काळांतील समाजस्थितीच्या हिशेबी अभ्यासकांस फार उपयुक्त व महत्त्वाचा वाटेल असाच झाला आहे.

व्यवहाराचें चित्र हिशेबांत जितकें चोख दिसून येतें तितकें अन्यत्र आढळून येणें दुरापास्त असतें. आपल्याइकडे हिशेबी कागदपत्रांचा व साधनांचा अभ्यास अद्यापि जागरूकतेने सुरू झाला नाही. पूर्वी कै. न्या. रानडे यांनी पेशवेदत्तरांतील निवडक उतारे वाचून या अभ्यासाचा पाया घालून दिला. पुढे दुसरे अभ्यासकच पुढे आले नाहीत. या अभ्यासास अत्युपयोगी असें जें पेशवेदत्तर तेंच सरकारने कृपणांप्रमाणे कैक वर्षे कुलुपांत बंद करून ठेविलें होतें. अनेक प्रयत्नान्तीं पेशवेदत्तरांतील बरीच माहिती अलीकडे प्रसिद्ध झाली आहे. तथापि एकंदर दत्तरांत सुमारे वीस हजार रुमाल भरतील एवढा मोठा कागदांचा भरण आढे. छापलेलें साहित्य दहा रुमाल भरेल न भरेल इतकेंच आहे. सर्व कागद छापण्याचें कारणच नाही, परंतु अजून बारीकसारीक परंतु महत्त्वाचे तपशील पुरविणारी कितीतरी विनमोल माहिती या दत्तरांत दडलेली आहे. अभ्यासकांनी या भांडाराकडे अवश्य लक्ष्य पुरवावें. जेव्हा महाराष्ट्रविद्यापीठ स्थापन होईल तेव्हाच या दत्तराचा यथोचित परामर्श घेणें सुकर होईल. पेशवेदत्तराची गोष्ट सोडली तरी ऐतिहासिक काळांतील घराण्यांचीं खाजगी हिशेबी दत्तरें व कागदपत्रेंहि शेंकडो, नव्हे हजारो, मिळूं शकतात. तिकडे अभ्यासकांनी लक्ष्य दिलें पाहिजे.

याच हेतूने भा. इ. सं. मंडळाचे संस्थापक कै. वि. का. राजवाडे यांनी दूरदृष्टि ठेवून चिपळोणकर यांचेकडील जमाखर्चाचीं सुमारे शेंदीडशें पुडकीं मंडळांत संग्रहून ठेविलीं होती. समाजशास्त्राचे अभ्यासक श्री. ना. गो. चापेकर यांनी या पुडक्यांचा परामर्श घेण्याचें ठरवून हें किचकट काम हौसेने अंगावर घेतलें आणि अशा रीतीने भा. इ. सं. मंडळांतच या हिशेबी साधनांच्या अभ्यासाचा पाया घातला. क्रमाक्रमाने आपल्या अभ्यासाचीं फळे श्री. चापेकर यांनी मंडळाला सादर केलीं. त्यांतील कित्येक भाग मंडळाने प्रसिद्धहि

केले. चिपळोणकरी हिशेवदपत्राचा अभ्यास सुरू झाल्याचें पाहून मंडळाचे चिटणीस श्री. सरदार आवासाहेब मुजुमदार यांनी प्रख्यात तुळशीबागवाले यांच्या घरच्या हिशेबवह्यांची प्राप्ति मंडळास करून दिली. श्री. चापेकर यांनी या वह्यांतीलहि उपयुक्त माहितीचे कण गोळा केले ! पुढे आणखी कांही दत्तरेहि—वैद्य व सुभेदार—श्री. चापेकर यांनी स्वतः मिळविलीं.

या सर्व दत्तरांतून अभ्यासोपयोगी माहिती निवडून काढणें हें फार कंटाळवाणें वाटणारें व जिकिरीचें काम आहे. तें श्री. चापेकर यांनी मोठ्या आवडीने केलें आहे. कित्येक वर्षे त्यांना हा उद्योग पुरवला.

रावसाहेब नानासाहेब चापेकर यांनी आरंभ केला म्हणून वर सांगितलेंच आहे. तुळशीबागकरांच्या वह्यांप्रमाणेच मिळालेल्या दीक्षित-पटवर्धन यांच्या वह्या श्री. शं. ना. जोशी यांच्या खटपटीने मंडळांत आल्या. त्यांचा अभ्यास सुप्रसिद्ध अर्थशास्त्र-कोविद प्रो. वा. गो. काळे यांनी अलीकडे सुरू करून मंडळापुढे निबंधरूपाने व व्याख्यानरूपाने पुष्कळ नवीन माहिती मांडली. प्रो. काळे यांचा उद्योग पुढे चालूच आहे.

प्रो. चि. व. जोशी यांनीहि मंडळांत व पेशवेदत्तरांत उद्योग करून ऐतिहासिक आर्थिक घटनांचा अभ्यास सवडीनुसार चालविला आहे. याप्रमाणे विद्वान मंडळांचें लक्ष्य या विषयाकडे वळत चाललें आहे ही खरोखरच फार समाधानाची गोष्ट होय. अभ्यासाच्या एका महत्त्वाच्या शाखेचा उत्कृष्ट प्रारंभ श्री. नानासाहेब चापेकर यांनी भा. इ. सं. मंडळांत केला याबद्दल ते खचित स्तुतीस पात्र आहेत. आणि यामुळेच या ग्रंथाचा पुरस्कार करण्याचें भा. इ. सं. मंडळास अगत्य वाटतें. शिवाय श्री. नानासाहेबांचा भा. इ. सं. मंडळाशीं आज कित्येक वर्षांचा निकट संबंध असल्यामुळे या अगत्यांतहि आपुलकीची भरच पडली आहे.

पुरस्काराची मर्यादा एवढीच असावयाची कीं भा. इ. सं. मंडळाच्या दृष्टीने कांही कमीअधिक असल्यास तेवढें सांगावयाचें. ग्रंथाचें समालोचन करणें पुरस्काराच्या क्षेत्रांत येत नाही.

भा. इ. सं. मंडळाने पुरस्कारलेले ग्रंथ शास्त्रशुद्ध असावेत ही अपेक्षा योग्यच आहे. या ग्रंथांत छपाईचीं अशुद्धें वगैरे जे दोष राहून गेले आहेत त्या सर्वांचें समर्पक वर्णन खुद्द ग्रंथकर्त्यांनीच प्रांजलपणें 'हलगर्जीपणा' या शब्दाने केलें असलें तरी या दोषांमुळे ग्रंथाची मौलिक योग्यता नाकारतां येणार नाही.

मोडीचें वाळवोध करतांना वाचण्याच्या व छपाईच्या चुका न व्हाव्या ही काळजी घ्यावी तितकी थोडी. शुद्धिपत्राची जोड देऊनहि कांही तसलीं स्थळें अजूनहि या पुस्तकांत राहिलेलीं नजरेस आलीं. उदाहरणार्थ पृ २२१ वर मेथ्या आहे तेथे मेथ्या पाहिजे. नौदिगर हा शब्द नोहीगर असा वाचल्यामुळे अबोध वाटला (पृ. २८५). समदेव हा सकदेव (पृ. १२०) वाचावयास पाहिजे. पृ. २४० वरील 'जेजूल आवहीजखा' हें नांव वास्तविक 'जेनुल आवदीनखा' असें वाचलें पाहिजे. कुमकोजकर हें अर्थात् कुमकोनकर (पृ. १६२) पाहिजे. मोडी 'न' 'ज' 'क' 'म' 'द' 'ह' 'व' 'प' इत्यादि अक्षरें वाचतांना फार घोटाळे होतात. पृ. २३९ वर इंग्रजी शब्द या मथळ्याखाली फक्त 'मास्तर' शब्द तेवढा इंग्रजी शब्द आहे. पुढले शब्द फारसी आहेत, व ते जुन्या ऐतिहासिक पत्रव्यवहारांतून नेहेमी येणारेच आहेत.

असो. या फिरकोळ गोष्टी सोडून दिल्या तर पेशवाईच्या या सावलींत मनोरंजक व उपयुक्त अशी विविध प्रकारची कितीतरी साधार माहिती नानासाहेब चापेकरांनी आपल्यासमोर ठेविली आहे. आपल्या विस्तृत प्रस्तावनेंत जरी अनेक बाबींचा परामर्श ग्रंथकारांनी घेतला आहे तरी अजून कितीतरी उपयुक्त बाबी या ग्रंथांतील टिपणांतून आपणांस सांपडतील; म्हणून नानासाहेबांनी इषारा दिला आहे तो अगदी यथार्थ आहे की पुनः दहा वेळां हीं दत्तरे पाहिलीं तर दर वेळेला आणखी उपयुक्त माहिती अभ्यासकांचे हातीं लागेल यांत शंका नाही.

अजून कितीतरी बाबींचा साधार अभ्यास व्हावयाचा आहे. तो हिशेबी दत्तरे पाहिल्यांवाचून होणार नाही. व्यापारी, सावकारी, सरकारी, सरदारी अशीं अनेक प्रकारचीं हिशेबी दत्तरे शोधून अभ्यासलीं पाहिजेत ! श्री. चापेकर यांनी आपला वेळ, बुद्धि व पैसा या कामी खर्च करून जो किता घालून दिला आहे तो इतरांनी गिरवून आमच्या ज्ञानांत भर टाकावी अशी इच्छा व्यक्त करतो व अशीं दत्तरे भा. इ. सं. मंडळांत संरक्षणार्थ व अभ्यासार्थ मिळवून द्यावी अशी प्रार्थना करून हा पुरस्कार पुरा करतो.

कार्तिक शु ८, १८५९. }
पुणे.

दत्तो वामन पोतदार
चिटणीस, भा. इ. सं. मंडळ, पुणे.

प्रस्तावना

१

“पेशवाईच्या सावलीत” नवीन महत्त्वाची ऐतिहासिक वाव अशी एकहि आढळणार नाही. व्यक्तींच्या चरित्राला आवश्यक अशा बारीक सारीक गोष्टी कदाचित् प्रथमतःच येथे उघडकीस येतील. कित्येक माळांचे गळलेले मणि सापडतील. ह्या पुस्तकाला ऐतिहासिक महत्त्व नसलें तरी सामाजिक, व्यापारी, धार्मिक, भाषिक इतिहास लिहिण्याला “पेशवाईच्या सावलीत” विपुल सामग्री मिळण्यासारखी आहे. मुख्य इतिहासग्रंथांना पोषक होईल असा हा ग्रंथ आहे. शिल्पकबंद जमाखर्ची लिखाणांतून ह्या पुस्तकांतील माहिती घेतलेली असल्यामुळे तिची सत्यता शंभर नवरी कसाची भरेल ह्यांत मात्र संशय नाही. चिपळूणकरांचें व तुळशीबागकरांचें दस्तर बहुमोल आहे. हीं दस्तरें आणखी दहादां तपासलीं तरी प्रत्येक खेपेस नवीन नवीन माहिती उपलब्ध होईल. पेशवेकालीन घडामोडींचें निरीक्षण करणाऱ्याला ह्या दस्तरांचा अभ्यास फार उपयोगी पडेल. विद्यापीठांच्या पदव्यांकरता प्रबंध लिहिणाऱ्यांनी हीं दस्तरें पाहिल्याशिवाय राहूं नये.

श्री. भावे यांच्या “पेशवेकालीन महाराष्ट्र” ह्या माहितीने भरलेल्या ग्रंथामुळे मला प्रस्तावना लिहिण्याचें काम वस्तुतः उरलें नाही. हा ग्रंथ प्रसिद्ध झाला नसता तर व्यापक प्रस्तावना लिहिण्याची आवश्यकता प्राप्त झाली असती. म्हणून माझ्या पुस्तकापुरतीच प्रस्तावना लिहिण्याचें मर्यादित क्षेत्र मीं आंखून घेतलें आहे. ह्या पुस्तकांत जेवढें आलें आहे तेंच एकत्र करून त्यावरून अनुमानें काढलीं आहेत. प्रस्तावनेपेक्षा उपसंहार हेंच नांव अधिक सार्थ ठरेल. समारोपाचें स्वरूप ह्या प्रस्तावनेला आहे; समारोपाचा उपयोग तोच ह्या प्रस्तावनेचा समजला पाहिजे. तुटक तुटक मण्यांचा हार बनविणें हेंच माझे प्रायः मुख्य काम आहे. विखुरलेले मणि मनांत भरत नाहीत, परंतु त्यांची माळ बनतांच ती गळ्यांत धारण करावीशी वाटते; त्याप्रमाणे नुसत्या जमाखर्ची रकमा वाचण्याने सामान्य वाचकाला फारसा बोध होणार नाही. एवढ्यासाठीं असल्या पुस्तकांना प्रस्तावनेची आवश्यकता भासते. प्रस्तावनेत सामान्य विधानें करतां येतात, सिद्धांतरूपाने कित्येक गोष्टी मांडतां येतात; त्याचप्रमाणे सिद्ध म्हणून कांहीच सांगतां येत नाही हें तरी वाचकांपुढे मांडतां येतें. खऱ्या संशोधकांना मूळ आधारभूत वचनांचीच जरूरी असते. अनुमानें ते आपण स्वतः काढूं शकतात.

नाण्यांच्या नांवांचें लेखन एकाच तऱ्हेचें बुद्धिपुरस्सर ठेवलें नाहीं. उ. सिक्का, शिक्षा दोनहि रीतींनी हा शब्द लिहिलेला आढळेल.

मंडळांत वाचण्यासाठी मी ज्या नोंदी अगर मजकूर कच्च्या वर्हांत उतरून घेतला होता तो सर्वच प्रस्तुत पुस्तकांत छापला गेला नाहीं. ह्यास्तव अनुमान-सिद्धीला आवश्यक वाटला तेथे त्यां वर्हांतून अधिक मजकूर प्रस्तावनेंत समाविष्ट केला आहे.

ह्या पुस्तकाची अकरा प्रकरणे आहेत. एकंदर मजकुराची फाळणी विषया-नुसार केली आहे; तथापि ह्या कामीं हलगर्जीपणा झाला आहे ही गोष्ट कबूल करणें भाग आहे. दुरूक्तीच्या दोषांचें समर्थन करावयाचें झाल्यास एकच रकम पण अनेक विषयांसंबंधाने तिला महत्त्व येऊं शकतें असें म्हणतां येईल. परंतु अशा रीतीने खरा दोष उडवून मोकळें होणें ह्यांत हटवादीपणाच दिसून येण्या-सारखा आहे. खासगीवाल्यांचे कागद वाचून मी एक स्वतंत्र लेख लिहिलेला मंडळाच्या त्रैमासिकांत प्रसिद्धी झाला होता; परंतु अनवधानाने तो ह्यांत सामील करावयाचा राहिला. ही चुकी प्रस्तावना लिहावयास घेतल्यावर नजरेस आली; त्यामुळे तो “संकीर्ण” ह्या शेवटल्या प्रकरणांत घालावा लागला.

२

रा. व. वाड ह्यांच्या पेशव्यांच्या रोजनिशांप्रमाणे “पेशवाईच्या सावलींत” हा आधारग्रंथ आहे. दोनहि ग्रंथांचें स्वरूप एकच; फरक इतकाच की, पहिल्या ग्रंथांत पेशवे व भोसले ह्यांच्या रोजनिशांतील उतारे प्रायः घेतलेले आहेत, तर प्रस्तुत पुस्तकांत पेशव्यांचे नोकर व चिपळूणकरांसारखे व्यापारी ह्यांच्या जमाखर्चातील रकमांचा उपयोग वृद्धंशी केलेला आहे. तुळशीबागवाले, कल्याणचे सुभेदार, खासगीवाले, वैद्य व चिपळूणकर ह्यांचीं दत्तरे तपासून त्यांतील माहितीचा ह्या पुस्तकाकरता उपयोग केला आहे. पैकी, तुळशीबागवाले व चिपळूणकर ह्यांचे कागद भा. इ. सं. मंडळांतच होते. खासगीवाले यांच्याकडील कागद सोलापूरचे कै. रा. व. साठे ह्यांच्यामार्फत मला मिळाले. वैद्य व कल्याणचे सुभेदार ह्यांची माझी ओळख असल्यामुळे मी मागतांच त्यांनी आपलीं दत्तरे माझ्या स्वाधीन केलीं.

तुळशीबागवाल्यांच्या चामड्याच्या पुढ्याच्या शिबलेल्या वहा आहेत. कीर्दवहीला रोजनामा म्हटलेलें असून त्या सालची दुसरी वही म्हणजे खतावणी

होय. श. १६६७ पासून श. १७३५ पर्यंतचे हे जमाखर्च आहेत. कल्याणच्या सुभेदारांच्याहि शिवलेल्या वह्याच होत्या. श. १६८३ ते १७३८ पर्यंतच्या काळांतील मजकूर ह्या वह्यांतून “पेशवाईच्या सावर्लीत” आला आहे. तथापि प्रत्यक्ष वह्या सत्तावीस वर्षांच्याच मिळाल्या.

वैद्य, खासगीवाले व चिपळूणकर ह्यांचे सुटे बंद होते. हे उभे कागद असतात. चिपळूणकरांची एकंदर १०२ पुडकीं भा. इ. सं. मंडळांत आहेत. इ. स. १८२७ व १८६२ हीं सालें पहिल्या व शेवटल्या पुडक्यांतील कागदांचीं असलीं तरी जुन्या कागदांच्या नकलाहि ह्या पुडक्यांतून पुष्कळ आढळतात. प्रत्येक जमाखर्ची कागदावर ‘यादी हिशेवाची’ असा मथळा आहे. श. १६९० पासून १७४५ पर्यंतचे उतारे खासगीवाल्यांच्या आणि श. १७१३ ते १७३५ पर्यंतचे उतारे वैद्यांच्या कागदांतून आलेले आढळतील. खासगीवाले, सुभेदार व वैद्य ह्यांचे कागद आता माझ्यासमोर नाहीत; ते ज्यांचे त्यांस परत दिले आहेत. सारांश, इ. स. १७४५ पासून १८६२ सालापर्यंत म्हणजे जवळ जवळ सवाशे वर्षांच्या कालांतील माहिती वाचकांना ह्या पुस्तकांत वाचावयास मिळेल. वाळाजी बाजीरावापासून तों तहत १८५७ चें युद्ध होऊन पेशवाई नेस्तनाबूद होईपर्यंतचा सवाशें वर्षांचा महाराष्ट्राचा सामाजिक, धार्मिक व सांस्कृतिक इतिहास प्रस्तुत ग्रंथांत विखुरलेला आहे. तुळशीबागवाले व चिपळूणकर ह्यांच्या दप्तरांतील उतान्यांची संख्या इतरांपेक्षा अधिक भरेल. ह्यांच्यानंतर खासगीवाले, कल्याणचे सुभेदार व वैद्य असा अनुक्रम लागेल.

नाविक शब्दांचा कोश मी स्वतंत्रपणें तयार करून मंडळांत वाचला होता, तो भाषिक प्रकरणांत घातला आहे.

आजवर भा. इ. सं. मंडळाच्या संभेलनप्रसंगीं किंवा पाक्षिक सभांत वाचलेल्या टांचणांचा येथे संग्रह केला आहे. कागद वाचतांना किंवा मंडळांत टांचणें वाचलीं तेव्हाहि तीं पुस्तकरूपाने प्रसिद्ध करण्याची कल्पना मनांत नव्हती. आरंभापासून अशी कल्पना असती तर काम अधिक व्यवस्थित झालें असतें.

नारो आप्पाजी तुळशीबागवाले हा पेशवाईतील एक प्रसिद्ध व नेकीचा पुरूष होता. तो पुणें प्रांताचा सरसुभेदार होता. जमाखर्चाच्या वह्यांवरून श. १६६७ च्या पूर्वीच हा हुद्दा त्याच्याकडे आला होता असें दिसतें. ६८ वर्षे तरी निदान ह्या

घराण्याकडे पुणे प्रांताची सरसुभेदारी असावी. नारो आप्पाजी सरसुभा असतांनाच जनार्दन आप्पाजी हा सरकारी कामगार होता असे दिसते. कारण श. १६६८ साली ६९ रु. जनार्दन आप्पाजीचा मुशाहिरा म्हणून जमाखर्चात रकम पडली आहे (२४)^२. तुळशीवागकरांचे सालीना उत्पन्न १०००० रुपयांहून अधिक असावे (२४, २५). मुलाच्या लग्नाला ११००० रु. खर्चिले ह्यावरून त्यांच्या श्रीमंतीची अटकळ करतां येण्यासारखी आहे. श. १६९६ च्या फाल्गुन महिन्यांत ३१५२१० रु. धर्मादायखातीं खर्च पडले आहेत. त्यांत २०८५६॥१- रु. उत्तरकार्यानिमित्त आहेत. हें उत्तरकार्य नारो आप्पाजीचेच असावे.

परंतु श. १७२३ साली ह्याच तुळशीवागवाल्यांची अत्यंत शोचनीय स्थिति झाली. पागा गहाण टाकून ४०० रु. कर्ज काढावे लागले. हें कर्ज देतांना सदाशिवपंत काळ्यांनी शेंकडा तीनप्रमाणे वारा रुपये मनोतीचे कापून घेतले. दामाडी पाटण्याची कमाविसी केली होती, तिची रकम भरण्याचे तगादे सरकारांतून होऊं लागले. तगाद्यांस कारकून व प्यादे आले त्यांचा रोज रु. ३ भरण्याचा प्रसंग आला.

कल्याणच्या सुभेदारांची माहिती आतापर्यंत फारशी कोठे आलेली नाही. रियासतींतहि नाही. त्यांची बरीचशी माहिती ह्या पुस्तकांतील पृष्ठे २९, ५१, ५७, ५८, ८४, १०९, १६९, १७० वर आलेली आहे. ती संकलित करून येथे देतो.

रामाजी महादेव विवलकर हा पहिला सुभेदार. ह्याने देवळे विहिरी हीं बरींच बांधलीं. लोहगडनजीक डोंगरगांव येथील विहिरीवर खालील लेख आहे. “रामाजी महादेव विवलकर श. १६८८ व्ययनाम संवत्सरे चैत्र अधिक प्रा.”^३ श. १६८१ च्या पूर्वी १२ वर्षांपासून रामाजी महादेव सुभेदार होता (५७) चार पिढ्या ह्या घराण्यांत सुभेदारी चालली. वंशावळ येणेंप्रमाणे :—

१ तुळशीवागकरांची माहिती रियासत म. वि. ४ पृ. २८० वर आहे. तेथे जनार्दन आप्पाजी हा नारो आप्पाजीचा भाऊ असें म्हटलें आहे. परंतु तें चूक असून तो भाचा होता असें रा. व. गो. स. सरदेसाई यांनी समक्ष भेटींत सांगितलें. ह्याचें आडनांव एरंडे. हा चाईचा राहणारा.

२ आदले सालीहि मुशाहिरा जनार्दन आप्पाजीचा जमा आहे.

३ ही माहिती श्री. शंकरराव जोशी यांजकडून मिळाली.

रामाजी महादेव

|
आनंदराव राम

|
रामराव अनंत

|
आनंदराव राम

रामाजी महादेव श. १६९४ च्या श्रावण महिन्यांत पुणे मुक्कामी वारला व त्याची बायको श. १६९७ च्या आश्विनांत वारली. रामाजीच्या व त्याच्या बायकोच्या वर्षश्राद्धास अनुक्रमे २०७७ व १५९८ रु. खर्च केला. आनंदराव राम श. १७०५ च्या मार्गशीर्षांत (शुक्र ६ सोमवार) निवर्तला. आनंदरावाची बायको गोपिकाबाई १७११ त मरण पावली (२२). आनंदरावाला औरस पुत्र नसल्यामुळे त्याने सिन्नरचा बाळाजी आपदेव सोमण ह्याचा मुलगा दत्तक घेतला. त्याचेंच नांव रामराव ठेविलें असावें. दत्तविधान श. १७०७ च्या चैत्रांत झालें. दत्तकाची परवानगी मिळविण्यास रामरावास सुमारे ३०,००० रु. नजर द्यावी लागली. ह्यांत २०,००० रु. श्रीमंत राजश्री पंत प्रधान ह्यांस द्यावे लागले. नाना फडणविसास ४००० रु. मिळाले. पहिल्या आनंदरावांची मुंज श. १६८७ मध्ये ठाणे येथे झाली. ५४७१-॥ रु. खर्च केला.

पुढे दोन वर्षांनी त्याचें लग्न झालें. पुण्याचे गंगाधरपंत गोळे यांची मुलगी. सुवर्णदुर्ग, करनाळा, नेरळ, कल्याण व साष्टी इतक्या तालुक्यांची मामलत अथवा सुभेदारी विवळकरांकडे होती. रामाजी महादेवाचें वेतन सालीना १५०० रु. असून पालखीकरिता २५० रु. निराळे मिळत. पुण्यास पुलानजीक विवळकरांचा वाडा होता. रामाजी महादेव प्रथम ठाण्यास राहत असे. ह्या वाड्यांत सांप्रत सरकारी कोर्ट आहे. कल्याणच्या वाड्याचें काम श. १६९१ त पुरें झालें. सुहूर्त-मेढ श. १६८८ च्या फाल्गुनांत रोवली होती. हा वाडा रामाजी महादेवाच्या वंशजाकडेच आहे. ह्या वाड्याच्या जागी तोफच्यांची धरें होती तीं खरेदी घेऊन वाडा बांधला. “१२३० रु.^२ खाजगी खर्चखाती देणें इमारत वाडा कल्याण

१ अनंत व आनंद एकच.

२ १२३० रु. ची रकम पुस्तकांत छापली नाही. जमाखर्चाच्या वखांवरून केलेल्या टाचणांतून वरील मजकूर घेतला आहे.

खरेदी जागा घराचे पिलवाड्यास तोफच्यांचीं घरे होती सुमार सात होती त्यांचें सामान सरंजाम ज्याचें त्यास देऊन जाग्याची किंमत चौघांचे गुजारतीने व त्यांचे तोफच्यांचे कारभारी पाटील व तुपे असे रुजवातीने झाले तेच मान्य करून...
वाटणी केली” (श. १६८८ मार्गशीर्ष). ह्याशिवाय मल्हारशेट सोनार ह्याचें घर १८०० रुपयांस खरेदी केलें. ठाण्याच्या वाड्यांत प्रथम प्रवेश कर-
 तांना होणारा धर्मादाय खर्च सरकारांतून मिळेल अशी अपेक्षा होती परंतु ती निष्फळ झाली:—१७। रु. धर्मादाय खुद रावजी पुण्याहून मुहूर्तें करून वाड्यांत आले. गणपतीपूजन व पुण्याहवाचनास खर्च पोताकडून आला तो सरकारांत मजुरा न येे सवत्र. आनंदराव राम रामाजी महादेव मेल्यानंतर प्रथम सुभेदार म्हणून ठाण्याच्या वाड्यांत राहावयास आला तेव्हाची ही हकीकत आहे. रामराव अनंत श. १७१८ त मरण पावला.

साष्टी सुभ्याचें वेतन पान ४९ वर दिलें आहे. तें श. १६९४ सालचें आहे. श. १६९१ चें वेतन थोडें निराळें आहे तें असें:—

४२१९॥= वाा सुा ताा सरकार साष्टीपैकी वाा हिसेवर साष्टी माा सदा-

शिव राम दामले

१७२८॥ खुद वेतन

२२५० राजत सिलेदार आा १५ दर १५० प्राो.

१० पोरगा दिवटया

२३१८= सबनिशी कोट ठाणें

वेतन हें गांवांच्या महसुलावर असावें. कल्याणच्या सुभेदारांच्या वहींत श. १६९३ श्रावण महिन्यांत एका रकमेचा तपशील पडला आहे तो असा:—

१८५८ रु. जमा वाा सुा खुद वेतन व सिलेदार सालमजकूरपैकी जमा.

१४८३ खुद वेतन

१५० ताा ठाणें

२०० ताा मालाड

५३३ मौजे वेसावें

५००

१०० ताा मरोळ

१४८३

३७५ दिाा सिलेदार

१८५८

विवलकरांचें गोत्र काश्यप आणि सूत्र आश्वलायन (६३). ह्यांस नांदिवर्डें, दिविल, चिरनेर, भोम हे गांव इनाम होते; व वंगणीचा मोकासा होता; आणि वडगांवाची खोती होती. इनामगांवांचें उत्पन्न कसें असे हें खालील उतान्यावरून दिसून येईल.

जमा

रु. ६२१॥॥॥॥ इनामगांव मौजे दिविल ताा बीरवाडी.

१२३॥ ऐन नक्त

१३॥ ऐन दस्त

१॥ उक्ता

१०॥ मोहतर्फा

१॥ सोनार

१॥ वाणी

१ चांभार

१ परीट

१ हजाम

३॥ कुंभार

१ सुतार

१०॥

२ निा महार

१३॥

१०१॥॥॥ खेरीज दस्त

९६८=॥॥॥ गलेपटी गला ३२८१८१॥

दर खंडीस ३

३ रावते निा महार सालीना

२८≡ पेंढे वसुली ४३५ दर रु २००

कल्याणास तोफेचे गोळे करण्याचा कारखाना असावा. जगन्नाथ नागेश हा ह्या कारखान्यावरील अधिकारी होता. लवळू रायभान, काळू किसन, अमरसिंग हीं तोफर्चीचीं नांवे जमाखर्चीत आली आहेत. पीतांबरदास जीवनदास ही

१ कल्याणच्या सुभेदारांची माहिती भा. इ. सं. मंडळाच्या त्रैमासिकांत आली आहे (वर्ष ८ अंक १२. पान ४२).

गुजराथी पेढी कल्याणास प्रसिद्ध होती. वज्रेश्वरीला लोखंड निघत असे. पेशवे तेथे गेले असतां लोखंडाची खरेदी त्यांनी केली आहे. कल्याणास पारशांची वसती स. १६९० च्या अगोदरपासून आहे. मेरवजी पारशी, जमशेट अंधारू, वरजोर पारशी हीं नांवे आलेलीं आहेत. वरजोर हा दुधाचा घंदा करी. जमशेट याला १०० रु. सालीना वेतन होतें. कशाबद्दल तें समजण्यास मार्ग नाही. सुताराची मजुरी त्या काळीं दररोज चार आणे आणि गड्याचा पगार महिन्याचा एक रुपया होता. तथापि श्रीमंती होती. व्यतिपाताला मोर्ती दान केलेलीं आहेत. भाताचा भाव १६ ते २६ रुपयांपर्यंत होता. वंगालवेल ही एक तांदुळाची जात होती. वनमाळी थो(छो?)वनदास हा कल्याण सुभ्याचा पुण्याचा सावकार होता. अनेक प्रकारचीं नाणीं व्यवहारांत चालत; उ. वसई पोतेचाल, इटाव, दौलतावादी, तळेगांवी, अर्काटगंजी, बागलकोटी, त्रेलापुरी, कल्याणचाल, वसईचाल, जरीपटका, पुणें चलनी छापी, मीठे कल्याणचाल, सरकार चलनी, पुणें चलनी चांदवड, पुणें शिक्षा, चिंचवड, कल्याणशिक्षा, सुरती, इंग्रजी, वाई शिक्षा, फलम फिरंगी वगैरे. ह्या चलनांतील भेद समजण्यासारखा नाही. इंग्रजी नाणें वापरीतच; परंतु इंग्रजी तोळ्याचें वजनहि व्यवहारांत शिरलें होतें. व्यक्तींचीं नांवे आलीं आहेत तों:-श्रीधर नारायण त्रिवलकर, नागोजी रूपनवार, वापूजी बल्लाळ, वाजी गंगाधर मेहेंदळे, मोरो गोविंद जोशी वोरगांवकर, कृष्णाजी विनायक किरकिरे, वासुदेव व रात्रो बल्लाळ बोडस, लक्ष्मण जोशी वोरगांवकर, गंगाधर महादेव साठे, जयराम जोशी मुरुडकर, नारो कृष्ण वोक, रामाजी परशराम वझे, श्रीधर नारायण, त्रिवक विनायक सुभेदार, नारो त्रिवक राजमाचीकर, गणपतराव विष्णु गद्रे, आप्पाजी केशव त्रिवलकर, गोपाळ नारायण हशमनीस.

ह्याप्रमाणे कल्याण व कल्याणचे सुभेदार ह्यांची पुस्तकांत आहे त्यापेक्षा अधिक माहिती दिली आहे.

खासगीवाल्यांची माहिती सरदेसाई यांनी दिलीच आहे. खासगीवाले शाक्त असावे; कारण ५६। रु. खर्च करून त्यांनी यंत्रप्रतिष्ठा केल्याचा दाखला मिळतो (३०७).

वाईच्या वैद्यांचें घराणें इतिहासप्रसिद्ध आहे. ह्यांचा पूर्वज बाबूराव नारायण वैद्य नागपूरकर भोसल्यांच्या दरबारी वकील होता.

चिपळूणकर हे फार मोठे सावकार होते. ह्यांचें घर बुधवारांत भाजी-आळीत होतें. होळकर, जमखिंडीकर, सांगलीकर, भोरकर, अक्कलकोटकर, राम-

दुर्गाकर वगैरे सर्व संस्थानिकांस हे कर्जाऊ रकमा देत असत. दाजी गंगाधर ह्यांच्या नांवाने बहुतेक जमाखर्च आहेत. ह्यावरून हाच कुटुंबाचा पुढारी होता असें दिसते. तो श. १७५१ वैशाख शु. ७ रविवारी वारला. त्याच्या बायकोचें नांव रमाबाई. दाजीचे वडील भिक्षूक असावे, कारण गंगाधर भट ह्या नांवाने ते ओळखले जात. श. १७५२ सालची कीर्द गंगाधर भटांच्या नांवाने आहे. तो निराळा राहत असावा. कारण त्याचा अन्नखर्च निराळा पडला आहे (श. १७४७). दाजी गंगाधराला बापूजी गंगाधर नांवाचा भाऊ होता असें वाटते (१८४). गंगाधरशास्त्र्यास पंढरपूर येथे देवदर्शनास येण्याविषयी त्रिवकजी डेंगळ्याने बोलवणें पाठविलें त्या वेळीं बापूजी गंगाधरशास्त्र्यांच्या घरी त्यांच्याजवळ बोलत बसला होता (१८). वासुदेव बापूजी (१२४ व २१७) हा बापूजी गंगाधराचा मुलगा असावा. परंतु पुढे हा मागे पडून कृष्णाजी हरि, रघुनाथ हरि, शिवराम हरि, केशव हरि व अनंत हरि हे पुढे आले. हे पांच भाऊ दाजी गंगाधराचे पुतणे असतील. किंवा दाजीचें नांव हरि असेल. शिवराम हरि श. १७५९ सालीं विभक्त झाला. कृष्णाजी हरि हा सर्वांत मोठा. तो विभक्त झाल्यावर नारायण पेटेंत राहत असे (११५). त्याच्या बायकोचें नांव भागिर्थाबाई. रघुनाथ हरि बुधवारांत जुन्या वाड्यांत राही (११८). कृष्णाजी हरि व रघुनाथ हरि हे मोठे लौकिकवान^१ पुरुष होते. दाजीबाप्रमाणे ह्यांचे वजन सरकारदरवारी फार असे. नारो दिनकर म्हणून एक ह्यांचा जवळचा आत होता. तो सिन्नरास राहत असे. त्याचा उल्लेख पानें १३०, १४०, १४५, २०३, २०४ वर आला आहे. पुण्याचे ढमढेरे व गुळसुंघाचे नित्सुरे ह्यांच्याकडे चिपळूणकरांच्या मुली दिल्या होत्या. चिपळूणकरांचें व कल्याणच्या मेघःश्यामांचें नातें होतें. चिपळूणकरांची लाखों रुपयांची सावकारी होती. पुण्यांतल्या बड्या लोकांत यांची गणना

१ रघुनाथ हरीची बायको धोंडूबाई ही वाईच्या मराठ्यांची मुलगी असावी. ह्यांचा जावई दादा बरें डुबेरकर ह्याला मथूबाई ही मुलगी दिली होती (लग्न श. १७७४). रघुनाथ हरीला अनु व दादा असे दोन मुलगे होते. पैकी दादा दुर्बसनी होता. ह्याला नाशीकचे कृष्णाजी कचेश्वर ओक ह्याची मुलगी दिली होती. अनंतराव हरीचें लग्न श. १७६० त झालें. त्याच्या नंतर श. १७६२ च्या आपाढांत केशवराव हरीचें लग्न झालें. लक्ष्मण दीक्षित (पुणें) याची मुलगी केली. ह्याच्या अगोदर (श. १७५८ ज्येष्ठ शु ९) अनुसाहेबाचें लग्न तासगांव-^१या जोगाच्या मुलीबरोबर झालें होतें. चिपळूणकरांची एक मुलगी वया हिचें लग्न श. १७५७ फाल्गून शु ८ स झालें.

होत असे. त्यांचा मासिक घरखर्च-१००० ते १५०० रुपयांपर्यंत असे (२७७).

चिपळूणकरांचा आश्रय पुष्कळ शास्त्री, पंडित, वैदिक वगैरे लोकांस असे. त्यामुळे हे लोक त्यांची वारंवार प्रशंसा करीत. एका बाबजीशास्त्रयाने पाठविलेल्या पत्रांत पुढील श्लोक आढळले :

अश्विनी भवतु भूपमंदिरे

मंदिरे वसतु ते पुनर्वसु ।

कृत्तिकापति कनिकनिष्ठसेवया

रोहिणीतनयविक्रमो भवेत् ॥

लक्ष्मीस्ते पंकजाक्षि निवसतु भवने भारती कंठदेशे

वर्धताम् वन्धुवर्गाः प्रवलरिपुगणा यांतु पातालमूलम् ।

देशे देशे च कीर्तिः प्रभवतु भवतां कुंदपूर्णैन्दुशुभ्राम्

जीव च पुत्रपौत्रैः सकलगुणयुतैः स्वस्ति ते नित्यमास्ताम् ॥

चिपळूणकरांची स्तुति अन्य कारणाकरताहि केली आहे :—

“पूर्वी श्रीजोगेश्वरीजवळचे रस्त्याचा वाद जोगांसी पडला ते समर्थी तुम्ही जोगास वादांत जिंकिलें तो अशाचा लौकिक आजपर्यंत पुण्यांत गाजत आहे काकी धर्माची जागा श्रीजोगेश्वरीस दातार याणी दिव्ही तेव्हा जोगेश्वरी म्हणजे सर्वांची मातोश्री असें असतां ब्राह्मणांनी लोभ धरिला असैहि असतां तुम्ही लोभावर दृष्टि न ठेवतां.....”

४

राज्यविभाग

राज्यकारभाराच्या सोयीकरता राज्याचे विभाग पाडावे लागतात. अशा प्रत्येक विभागावर अधिकारी नेमलेला असतो. हे विभाग लहान मोठ्या पातेल्यांच्या संचाप्रमाणे असतात. ह्या विभागांतील अखेरचा घटक म्हणजे मजरें, मौजे व कसबा. मजरें म्हणजे अगदी लहान गांव. मौजे व मजरें ह्यांत कोणत्या कारणाने भेद करीत असत ह्याचा खुलासा अद्यापि कोणी केलेला नाही. गांवाचा वाढलेला भाग, ज्याला रत्नागिरी जिल्ह्यांत कोंड, वाडा, वाग हे शब्द लावतात, त्यालाच मजरें म्हणतात अशी कित्येकांची समजूत आहे. परंतु मजरें हें स्वतंत्र गणलें जात असे. प्रत्येक महालांत देहें म्हणजे गांव यांची संख्या देतांना. अमुक कसबे, अमुक मौजे व अमुक मजरें असै लिहिण्याची वहिवाट होती. कोणत्या

गांवाला कसब्याचा गांव म्हणावयाचें हेहि आपणांस सांगतां येत नाही. परंतु परंपरेने हें ठरलेलें असे. महालाचा गांव तोच कसब्याचा हें म्हणणें निराधार आहे ह्यांत संशय नाही. कसबी अथवां कारु लोक जेथे राहतात तो गांव ही व्याख्या कदाचित् बरोबर असेल.

कसबा, मौजे व मजरें मिळून महाल बनविला जाई. महाल, तरफ, तपें व कर्यात हे निरनिराळ्या वेळीं एकाच अर्थाने वापरलेले शब्द होत. अनेक तरफ मिळून मामला, परगणा, तालुका ह्या नांवाचा विभाग होई. सुभा, प्रांत, सरकार हा सर्वांत मोठा विभाग असावा. मौजे “उसाटणें तर्फ तलोजें प्रांत कल्याण” मौजे नांदिवडें तर्फ सैतवडें प्रांत राजापूर” (६३) ह्यांत प्रांत, तरफ व मौजा अशी उतरती विभागणी केलेली आहे. दुसऱ्या ठिकाणीं (६६) मौजें नांदिवडें तर्फ सैतवडें तालुके रत्नागिरी, असें वर्णन आहे. त्याचप्रमाणे तरफ लावल्यानंतर तालुका किंवा प्रांत दोहोपैकी एक लावण्यांची पद्धति असावी. तथापि तालुका व प्रांत दोनहि लावलेली आढळतात. उ. कसबें “बदलापूर तर्फ चोण तालुके राजमाची प्रांत कल्याण” चोणला तर्फ व तपें जवळ जवळ एकाच काळीं लावलेले शब्द आहेत. ह्यावरून तपें व तरफ एकच ह्यांत संशय राहत नाही. तालुका व मामला हे शब्द एकार्थी नव्हत हें “मामले हमजावाद तालुके अंजनवेल” (२८४) ह्या वर्णनावरून उघड होतें. मामला तालुक्याहून लहान असावा. तर्फ आणि मामला एकच कीं काय असा संशय येतो. परंतु मौजे मेढें तर्फ हवेली मामलें तळें व मौजे रेवाळी तर्फ अष्टमी मामले अवचितगड (पे. रो. ७।१०५; ४७) ह्या निर्देशावरून तो संशय टिकत नाही. “महालयळ ता अष्टागीर सुभा प्रां चेऊल” (५६) ह्या वर्णनावरून प्रांत व सुभा एकच असावा. थळगांव महालाचा असल्यामुळे महालयळ म्हटलें आहे; मौजे थळ म्हटलें नाही. अह्रागर हें तालुक्याचें नांव असावें.

नुसत्या गांवाचा निर्देश करित नसत. जवळचा गांव असल्यास तरफ लावीत; दूरचा असल्यास परगणा, प्रांत किंवा तालुका लावीत असें वाटतें.

कसब्याचा गांव असल्यास कसबें अमुक म्हणून लिहीत. आणि तोच परगणा असेल तर कसबे.....परगणे मजकूर असें लिहीत.

१ बारा गांवांची हद्द ज्या गांवाला लागली आहे तो कसब्याचा गांव असें लोक-हितवादी म्हणतात.

२ बदलापूर ३५१ ते ५३.

संमत आणि तर्फे ह्यांत फरक नाही. एकाच काळी संमत हवेली व तर्फे हवेली असें लिहिलेले आढळते. तथापि तर्फेपेक्षा संमत फारच कमी वापरलेला आढळतो. त्याचप्रमाणे सरकार व प्रांत ह्यांत भेद नाही. सरकार जुन्नर किंवा प्रांत जुन्नर असें दोन्ही तऱ्हेने लिहीत असत. परंतु सरकार आशेर प्रांत खानदेश हे वर्णन संशय उत्पन्न करते. तसेंच कसबे दहिवले परगणे मजकूर सरकार बागळाण प्रांत खानदेश^१ ह्या आणखी दुसऱ्या उल्लेखावरून सरकार व प्रांत एकच नाहीत एवढेच नव्हे तर सरकारहून प्रांत मोठा असें म्हणण्याकडे प्रवृत्ति होते. प्रांत परगण्याहून मोठा ह्यांत शंकाच नाही. परगणा म्हणजे तालुका. कोकणांत तालुका शब्द विशेष प्रचारांत होता. इतरत्र परगणा ह्या शब्दाचा विशेष वापर असे, असें अनुमान करण्यास जागा आहे. बाकी कल्याण प्रांतांत गोरठ व नसरापूर हे परगणे होतेच. हवेलीच्या मागे तरफ किंवा संमत लावीत त्याप्रमाणे तालुकाहि लावीत. ह्यावरून असें दिसते की, हवेली हे तर्फे असून शिवाय तालुक्याचेहि ठिकाण होते. परगणा हा तालुक्यासारखा असावा हे “कर्यात भालवणी परगणे माण”^२ अशा शब्दयोजनेवरून स्पष्ट दिसते. तसेंच “तर्फे अंतूर परगणे धारूर”^३ “मौजे ब्राह्मणी तर्फे राडुरी परगणे संगमनेर”^४ ह्यावरून परगणा तर्फेपेक्षा मोठा असला पाहिजे हे उघड होते. परगण्याचा पोटविभाग तर्फे ह्याविषयीचा स्पष्ट निर्देश पे. रोजनिर्शात (४-१६१, १७१) मध्ये आहे. उ. “परगणे सांकसपैकी तर्फा.” “मौजे वाडे तर्फे खारेपाटण तालुके विजयदुर्ग” अशा निर्देशावरून परगणा व तालुका ह्यांची समव्याप्ति असावी असें अनुमान करता येते. परंतु तर्फे अमदावादपैकी महाल ह्या सदराखाली परगणे पालनपूर, परगणे धामणे, परगणे वडासिनोर व परगणे वीरपूर ह्यांचा अंतर्भाव केलेला आढळतो^५.

“नरसिंगराव बल्लाळ मांडोगणे यास परगणे संगमनेरपैकी तर्फा

१ तालुके देवपूर

१ तालुके कावदले”

ह्यांत तालुक्याला तर्फे म्हटले आहे. देवपूर व कावदले हे पूर्वी तालुके असतील, ते संगमनेर परगणा केल्याकारणाने तर्फे केले असावे किंवा तर्फे शब्द विभाग ह्या मोघम अर्थी समजला पाहिजे. असें असल्यास परगण्याहून तालुका लहान असें मानणे भाग आहे.

१ पे. रो. ७-१८३. २ ६-२४८. ३ शि. सारसंग्रह खंड ३ पृ. १०३.

४ ९-२१३. ५ ८-९२. ६ ६-३२.

कल्याण प्रांतांत नसरापूर हा परगणा म्हणून गणला जाई असें वर सांगितलें. परंतु श. १६८८ च्या एका पेशव्यांकडून आलेल्या हुकमांत तर्फ नसरापूर असें लिहिलेलें आढळतें. उ. कसबें कोंठिवें तर्फ नसरापूर^१. पे. रो. पु. ९ पान २०० वर परगण्यांची यादी आहे. त्यांत फक्त मानुरला तर्फ म्हणून संबोधिलें आहे. ह्यावरून तर्फ कोणता व परगणा कोणता हें निश्चित झालें असावें. तर्फ मानूरचें उत्तन्नहि परगण्यांच्या उत्पन्नाच्या बरोबरीने आहे. ह्यावरून तर्फची सीमा लहान होती असें वाटत नाही. महाल म्हणजे तर्फ हें जरी खरें असलें तरी महाल शब्द सामान्यार्थी वापरीत. अमुक प्रांतांत अमुक महाल आहेत असें म्हटलें असतां त्यांत तर्फ, परगणे, तालुके ह्यांचाहि समावेश केला जातो. पे. रो. पु. ८ पानें २२९, २३० ह्यांवर गंगथडी प्रांतांतील महालांची यादी दिली आहे. त्यांत तर्फ, तालुका व परगणा ह्या तिहींचाहि निर्देश केला आहे. ह्यावरून ह्या संज्ञा ठरलेल्या होत्या असें दिसतें. तथापि हें विधान निरपवाद नाही. प्रांत शब्द महालासारखा मोघम अर्थाने वापरीत असें दिसतें. उ. प्रांत कोकणमधील महालांची यादी देतांना प्रांत वेलापूर, प्रांत कल्याण-भिवंडी ह्या वर्णनाने ह्या दोन महालांचा उल्लेख केला आहे^२. एका कोकण प्रांतांत वसई, कल्याण भिवंडी, वेलापूर वगैरे अनेक प्रांतांचा समावेश होतो. येथे प्रांत शब्द तालुकावाचक आहे ह्यांत संशय नाही. वसई व कल्याण भिवंडी यांना तालुका ही संज्ञा लावलेली अनेक वेळां आढळते^३. ह्यांच्या अधिकाऱ्यांना सुभेदार असेंच म्हणत. सरसुभेदार ही पदवी फक्त कोकण प्रांताच्या अधिकाऱ्याची होती. आरमार व जकात ह्यांचे विभाग निराळेच केलेले होते. वारंवार युद्धाचे प्रसंग येत गेल्यामुळे स्वराज्याचा मुखल कमीजास्त होई त्यामुळे विभागांचा निश्चितपणा टिकणें शक्य नव्हतें.

कदाचित् वतनी व मुलकी नांवें निरनिराळीं असावीं. तर्फ, संमत व परगणा हीं वतनी आणि तालुका, सरकार, जिल्हा हीं मुलकी नांवें असा भेद एक वेळ करीत. वतनी विभाग वेगळा व मुलकी म्हणजे सरकारी विभाग वेगळा. ह्या संज्ञांत पुढे सरमिसळ झालीच.

गांवावर मुख्य अधिकारी मोकदम असे. तरफेच्या अधिकाऱ्याला हवालदार म्हणत. तालुक्याच्या अंमलदारास मामलेदार अथवा सुभेदार ही संज्ञा होती. ह्यांच्यावरील अधिकाऱ्याला सरसुभा म्हणत. कमावीसदार हा सामान्य शब्द आहे.

कमावीसदार म्हणजे मामलेदार किंवा सुभेदार. परगण्याच्या अंमलदाराला सुभेदार व कमावीसदार म्हणत असल्याचें दिसतें^१: तर्फच्या अधिकाऱ्यांना सामान्यतः महालकरी म्हणत असावे असें एका नेरळच्या तालेवदावरून दिसतें. तर्फ आणि महाल एकच असल्यामुळे ह्या अधिकाऱ्यांना महालकरी म्हणणें स्वाभाविक आहे. एक गोष्ट निश्चित की, सरसुभेदार हा प्रांताचाच अधिकारी असे. प्रांत बदलत परंतु हुद्दे बदलले नाहीत. एका वेळीं वसई, कल्याण, भिवंडी, वेलापूर हे प्रांत असावेत. पुढे असे अनेक प्रांत मिळून एक कोकण प्रांत बनविला; तरी पण ह्या तालुकेवजा झालेल्या प्रांतांना पुढे प्रांत म्हणून संबोधण्याचें चालू राहिलें. प्रांताचे वाटेल तसे विभाग पाडून कमावीसी देण्यास सुरवात झाली. तालुक्याच्या गटाला मामलेदार हा एकच अधिकारी असला पाहिजे हा निर्वंध राहिला नाही. एक गांव, अर्धे गांव, पेट ह्यांच्यावर स्वतंत्र अधिकारी अगर वहिवाटदार नेमण्यांत येऊं लागला. कित्येक वेळां कांही वावर्तीपुरतीच कमावीस देण्यांत येत असे. त्या कारणाने विभागांचा कायमपणा मोडला. नेरळ तालुक्याच्या अंमलदाराकडे पेट नेरळ फक्त देऊन कल्याण व भिवंडी प्रांतांतील सहा महाल देण्यांत आले होते. असे प्रसंग हम्मेश घडत गेल्यामुळे सुभेदार शब्द मागे पडून कमावीसदार हा शब्द पुढे आला. ह्याच कारणाने सरसुभा बनला गेला असावा. पूर्वीचे परगणे अथवा मामले अशाच रीतीने मोडले, तथापि त्या त्या गांवाच्या पाठीमागचें उपपद परगणा अथवा मामला त्या त्या गांवाला कायमचें चिकटलें गेलें. उदाहरणार्थ नसरापूर परगण्याला जवाबदार अंमलदार नसतांही परगणे नसरापूर असें लिहिण्याचा परिपाठ पडला; तसेंच कोहजचा निर्देश करावयाचा प्रसंग आला तेथे तेथे मामलें कोहज असेंच लिहिलें आढळतें.

तर्फ कर्यात मावळ^२ ह्या शब्दप्रयोगावरून पूर्वीचें कर्यात मावळ मागून तर्फ मावळ झालें तरी त्याच्या पाठीमागचें कर्यात कायम राहिलें. सर हवालदार म्हणून एक अधिकारी असे. ह्याची नेमणूक तालुक्याला असून जमावंदी करणें व न्यायाधिशाला मदत करणें हीं त्याचीं कामें होती^३. कोणतीं कामें कोणाच्या मार्फत पाठवावयाचीं, कोणी कोणतीं कामें स्वतंत्रपणें करावयाचीं ह्याचे नियम होते. पाटलासारख्या वतनदाराला शाश्वत अधिकारी म्हणत. मामलेदार-कमावीसदार हा अशाश्वत अधिकारी होय.

१ पे. रो. ८-२२४; २३०.

२ पे. रो. ४-१७५. ३ पे. रो. ८-१७, १८.

मोठ्या अंमलदारांचे पगार वर्षावर अर्धत. कामगारांचे पगार महिन्यावर च रोजावर ठरवीत. तथापि कांही लोकांचा पगार दीडमाही ठरलेला असे (५४). ही दीडमाही पगाराची कल्पना कोठून उगम पावली पगार समजत नाही. दीडमाहच्या हिशेवाने वर्षाचे आठ रोजमरे होतात. ह्यामुळेच दुसरा रोजमरा, आठवा रोजमरा ही भाषा प्रचारांत आली असावी (५४,५५). ह्याशिवाय पगाराची रक्कम दुमाही ठरलेली असे असेंहि आढळते. सणाच्या दिवशी पगार वांटण्याची चाल होती असे दिसते; कारण दीपवाळीचे वांटणीबद्दल, अक्षय्य तृतीयेच्या वांटणीबद्दल, नागपंचमीच्या वांटणीबद्दल असे निर्देश आढळतात (५४,५५). 'सहामाही वांटणीस' ह्या सदराखालीहि कित्येक रकमा नावे पडल्या आहेत (५४). बारा महिने काम करून सुद्धा अकरा महिन्यांचाच पगार द्यावयाचा अशीहि व्हिवाट असावी असा तर्क करण्यास जागा आहे. उदा०

१०४५० रु. कुरण्ये आकरमाही शिरस्ता

५५०० प्रत असामी १०० दरमहा दर असामीस रु.५ प्रमाणे रु.५००

४९५० प्रत असामी ७५ ६ ४५०

१०४५०

(पे. रो. ६-२५८)

बारा महिन्यांच्या पगारांतून एक महिन्याचा पगार कापूनहि भागत नसे. एक रुपया कारकुनी म्हणून आणखी कमी करण्यांत येई (५६). थोडक्या दिवसांची गोष्ट असल्यास एका दिवसाचा पगार काटण्याचा शिरस्ता होता (६९). येथे १३ दिवसांच्या पगारांतून एक दिवसाचा पगार वजा केला आहे. ह्या पुस्तकांत कोणाला किती पगार असल्याचे नमूद आहे ती माहिती येणेप्रमाणे—

नाम	वार्षिक	रु.
सुभेदार		१५०० रु.
फडनीस	”	३५० ”
पोतनीस	”	३१२ ”
सबनीस	”	३०० ”
गुमास्ता	”	२०० ”
कारकून	”	१०० ”
...	”	७५ ”

प्यादा	वार्षिक	५० रु.
तोफेवरील कासार	महिना	३० ”
स्वार	”	१५ ”
वारगीर	”	६ ”
सारवान	”	४ ”
”	”	३ ”
सामान्य चाकर	”	४ ”
पखाली	”	३ १/२ ”
मोतदार	”	३ ”
”	”	२ ”

पुणे प्रांत फडनिसांचा पगार सालीना ३०६॥ रु. असून (५३) एका स्वाराचा पगार दरमाहा रु. १४८- आहे. खासगीवाल्यांनी आपल्या पागेपैकी स्वार दुसऱ्याकडे चाकरीस दिले ते एक आणा अधिक आकारून दिले असावे असे वाटते (६९). बाहेर स्वारीत जावे लागल्यास मुकामाच्या पगारावर भत्ता अधिक देत असत; “१रु. स्वारीत महागाई असते सद्य” (२६४).

एकंदर वेतानाच्या रकमेचे कांही आंकडेहि आपणांस ह्या पुस्तकांत पाहावयास मिळतात. उ. नेरळ सुभ्याचा बद्दल मुशाहिरा वर्षाचा २०५०रु. (५०); किल्ले पुरंदर कारकुनांचे वेतन रु. ५७९०॥ = (५०); गाडदी २००००रु. (५१).

बद्दलमुशाहिरा (५०), वेतन (५३), तैनात (८८), रोजमरा (५४), आसामी (५५) हे सामान्यतः एकाच अर्थाने शब्द वापरलेले आढळतात. फरक आहे, नाही असे नाही; उ. सुभेदाराच्या वेतनाला रोजमरा शब्द वापरणार नाहीत. पगार शब्द पूर्वी वापरण्यांत नव्हता असे वाटते. ह्या पुस्तकांत एके ठिकाणीहि पगार शब्द आलेला नाही. शैरा हाहि पगारवाचक शब्द पे. रोजनिशीत वापरलेला आढळतो.

कोणत्या नाण्यांत वेतनाची रक्कम दिली हें प्रत्येक ठिकाणी लिहिलेले नाही. फक्त पृष्ठे ६८ व ६९ वरील नोंदींत चलन निर्दिष्ट केले आहे. त्यांत मलकापुरी, मल्हारशाही, फुलचेरी, पंचमेल, चिकोडी व बडोदी ह्या चलनांत पगार दिल्याचे नमूद केले आहे. दुसऱ्या एका ठिकाणी शाहूशिक्यांत बद्दलमुशाहिरा दिल्याचे आढळते (१४४). मजुरीहि ह्याच नाण्यांत दिली आहे (१४४). पोतेचाल रुपये वांटल्याचेहि उदाहरण आहे (५४).

खात्याच्या पगाराच्या वराता सरकारांतून प्रांतांच्या अधिकाऱ्यांवर सुटतः कोणाच्या पगाराची वरात कोणत्या प्रांतावर अगर सुभ्यावर द्यावयाची हें आगाऊ ठरलेलें असे (७१, ७८, ७९).

६

एकच शब्द अनेकार्थी योजला जातो. त्यासुळें कालांतरानें तो शब्द दुर्गम्य होऊन वसतो. कारकुनी शब्दाची थोडीशी कारकुनी अशीच स्थिति झाली आहे. कारकुनाने जें सरकारी काम करावयाचें तें करण्याकरिता त्याला ज्याचें काम असतें तो पैसा देतो त्यास कारकुनी म्हणतात. अर्थात् व्यक्तीचें काम पण तें सरकार-मार्फत व्हावयाचें अशाच वेळीं कारकुनी देण्याचा प्रश्न उद्भवतो. बाकीच्या दसरी कामाकरतां कारकुनाला कोणी पैसा देण्याचा संभव नसतो. आपल्या वतीनें खोटें काम करावें हें एकच कारण कारकुनाला पैसा देण्याचें नसतें. त्यानें आपल्या विरुद्ध जाऊन खोटें काम करूं नये हाहि एक हेतु पैसा देण्याचा असूं शकेल. मराठी राज्यांत कारकुनी राजरोस देण्यांत येई.

सनदापत्रें लिहून देणें ही एक कारकुनी मिळविण्याची संधि असे. सनद लिहिणारा, शिक्षा मारणारा, चोपदार, वगैरेसंबंधी इसमांस सनद मिळविणारा सडळ हाताने पैसे देई. ह्यास्तव मजुमदाराला चांगली मिळकत असे. सरकारकडून पत्रें घेतांना मजुमदाराला १०० रु. द्यावे लागले आहेत (८२). कल्याणच्या सुभेदारांना सुद्धा इनामपत्र करून घेतांना फडनीस, चिठणीस व चोपदार ह्यांना चिरीमिरी द्यावी लागली (८३). येथे ह्या देण्यास दरबारखर्च म्हण्टलें आहे. दरबारखर्च ह्याचा अर्थ कारकुनी असाच दिसतो. दरबारखर्च असेल तो सरकारांत जमा व्हावयाचा व कारकुनी कारकुनाला मिळावयाची असा भेद दाखविण्यास भरपूर आधार मिळत नाही.

अधिकाऱ्यांची कारकुनी कामावर असे असेंच केवळ नव्हे तर ती वर्षा-सनासारखी असे. दर सालची कारकुनीची रक्कम निरनिराळ्या अधिकाऱ्यांची ठरलेली असे. धांधरफळ्याच्या फडनिसास कारकुनीवद्दल ७५ रु. मिळत. हे बहुधा तुळशीबागवाल्यांकडून मिळत (८२). अंताजी माणकेश्वरचा मुलगा बहिरो

१. कागद व खरेदीखत ह्यांवाबत झालेला दरबारखर्च व कारकुनी ह्यांसाठी पृ. ६५ व ६६ पाहा.

अनंत ह्याच्याकडून “फडनिशीवावत कारकुनी” म्हणून ४००० रु. जमा आहेत. नाना फडनिसाला एका पुणे प्रांताकडून दरसाल कारकुनीचे ३०७ रु. पोचत (८५). इतर प्रांतांकडीलहि रकमा ह्याप्रमाणे ठरल्या असतील. चिटणिसाला पुणे प्रांताकडून १०० रु. पावत (८५). ह्याच महिपतराव चिटणिसाला दाभाडी पाटण्याची कारकुनी सालिना २५ रु. देण्याची बहिवाट होती (८६). पेश-व्यांचा फडणीस नाना त्याप्रमाणे चिटणीस महिपतराव.

कारकुनीची अगर दरवारखर्चाची रकम सालीना वांधलेली असली म्हणजे त्यास वर्षासन म्हणत. अशा वर्षासनांची एक भली मोठी यादी पान ५२ वर दिली आहे. लहान मोठ्या सर्वांना खिरापत वांटलेली असे असे ह्या यादीवरून दिसते. वर्षासनांत आणे कां यावे ह्याचा उलगडा नीटसा होत नाही. विषम रकमांवरून कारकुनीचे प्रमाण ठरलेले होते असा तर्क करतां येईल; परंतु हें प्रमाण काय होते तें समजण्यास मार्ग नाही.

फडणीसचिटणीसांप्रमाणे मजुमदारालाहि वर्षासनें प्रांतनिहाय मिळत असें दिसते. नारो निळकंठ हुजूर मजुमदार ह्यास कल्याण नेरळकडून ७०० रु. दरसाल मिळत (५३).

ह्यावरून असें दिसते की, हुजूर फडणीस व हुजूर चिटणीस ह्यांस कारकुनीचीं वांधलेलीं वर्षासनें प्रत्येक प्रांतांतून मिळत. खालचे फडणीस व चिटणीस ह्यांसहि लहान प्रमाणांत कां होईना पण कारकुनी सालोसाल मिळत असे. मुजुमदारास सनदपत्रांच्या वेळींच प्रायः मिळणें योग्य, परंतु ह्या अधिकाऱ्यांचेहि वर्षासन होते हें वर आलेच आहे. शिवाय पृ. ८२ वर आणखी पुरावा आहे. जमिनीच्या पाहाणीदारांनींहि कारकुनीचा हक्क निर्माण केला होता (८३).

कारकुनीला दरवारखर्च हें दुसरें नांव होते हें वर सांगितलेच आहे. परंतु कित्येक ठिकाणीं लाच देण्याला म्हणजे नकळत पैसे देण्यालासुद्धा दरवारखर्च हेंच नांव देत असें वाटते. कल्याणच्या सुभेदारांनी करनाळ्याची आसामी दूर झाली होती ती परत मिळविण्याकरता सदाशिव भट दिवाणजीस १०० रु. दिले (८४). साहेबाकडून काम करून घेण्याकरता मामलेदार यास धोतरजोडा दिला त्यास दरवारखर्च म्हणून म्हटलें आहे (८७). परंतु ही बाब सन १८२२ सालांतील म्हणजे कंपनी सरकार झाल्यानंतरची आहे. तसेंच पान ८६ वरील

२०० रुपयांची व ५० रुपयांची नोंद ही लक्षाच्या स्वरूपाची असावी. हिशेबाच्या तयारीबद्दल सरकारच्या कारकुनांना ही रक्कम दिली आहे. दुसरा बाजीराव पैसे स्वतः घेऊन मामलती देत होता व त्यासहि दरवारखर्च असेंच म्हटलें आहे. १००० रु. बाजीरावाला देऊन मामलत घेतली (८६). श्रीमंत पेशवे सरकार ह्यांच्यावर कोणी पैशाच्या वराता काढल्या तर पैसे देतांना थोडेसे पैसे कमी घाव्याचे. ह्यामुळे होणारा तोटा दरवारखर्च म्हणून नावें पडे (७३). सखारामबापूच्या शागीर्दाना ५ रु. दिले तेहि दरवारखर्च ह्या नांवानेच खर्ची पडले आहेत. ह्याला इनाम कां म्हटलें नाही तें समजत नाही. काम करून घेण्याच्या हेतूने रुपये दिले असल्यास मात्र दरवारखर्च म्हणणें योग्यच आहे. दरवारखर्च सरकारी कामासाठी झाला पाहिजे हें स्पष्टच आहे. शागीर्दानाच्या मार्फत सखारामबापूकडून सरकारी काम करून घ्यावयाचें असल्यास गोष्ट वेगळी.

दरवारी लोकांची सरवराई करण्यांत झालेल्या खर्चासहि दरवारखर्च ही संज्ञा प्राप्त होणें स्वाभाविक आहे. पान ८४ वरील ३० पळे तांदूळ हे दरवारी माणसाला फुकट दिले असल्यामुळे दरवारखर्चांत पडले असावे.

श्रीमंत पेशवे सरकारला पैसे देऊन शिवाय दरवारी लोकांना द्यावे लागले म्हणजे श्रीमंतांच्या पैशाला नजर हा शब्द योजण्यांत येई व दरवारच्या लोकांना दिलेल्या नजरेस भेददर्शक दरवारखर्च म्हणत. कल्याणचा सुभेदार रामराव अनंत ह्याला सुभेदारी मिळविण्यास २०००० रु. पेशवे सरकारास द्यावे लागले. ह्यास नजर म्हटलें असून ४००० रु. नाना फडणीस, २००० रु. नारोपंत परचुरे, ५० रु. लक्ष्मणपंत देशमुख येणेंप्रो दिलेली रक्कम दरवारखर्च म्हणून नोंदली आहे. श्रीमंत पेशवे ह्यांस केलेली नजर त्यांची खासगी कीं दौलतीची हें समजण्यास मार्ग नाही. रामराव हा दत्तक असल्याकारणाने त्याला इतका खर्च करावा लागला हें उघड आहे.

जेथे कारकून ठेवावा लागे तेथे कारकुनाचा पगार सुटण्याकरता कामगारांच्या पगारांत कपात करीत. ह्या कपातीस कारकुनी शब्द लावलेला आढळतो. ह्याचीं उदाहरणें पृ. ५६, १५३, २०१, २७२, २७३, २७४, २७६ ह्यांवर आढळतील. घोडेस्वारांचा पगार देतांना कारकूनस्वार म्हणून एक घोडेस्वार कमी घरावयाचा व मजुरी देतांना महिन्याला प्रत्येकाचा एक दिवस कापावयाचा अशी रीत असे. डागिन्याची घडणावळ देतांना कारकुनी कापल्याचें उदाहरण पान ३१० वर आहे. प्राप्तीवरील कराच्या स्वरूपाची ही कारकुनी आहे.

दरवारखर्चाला आणखी एक शब्द खंडणी म्हणून आहे. कारकुनी, नजर, दरवारखर्च, वर्षासन हे एकाच हेतूने निरनिराळ्या प्रसंगाने योजलेले शब्द होत.

७

राज्यकारभाराला सरकारला पैसे पाहिजेत. हे पैसे रयतेकडून कराच्या रूपाने सरकार वसूल करतें. कराच्या बाबी आता सरकारी उत्पन्नाच्या आहेत त्याच पूर्वी होत्या व पूर्वी होत्या त्याच आता बाबी आहेत. मनुष्याचा प्रत्येक व्यवहार व त्याची हालचाल ही कराचा विषय होऊं शकतात. कोणतेहि सरकार प्रजेच्या कोणत्याहि व्यवहाराला अगर हालचालीला मोकळे सोडीत नाही. इतकी सरकारची गरज मोठी असते म्हणून सरकार प्रत्येकाला प्रत्येक ठिकाणी भासमान होतें. ईश्वराप्रमाणे तें सर्वव्यापी आहे ह्यांत शंका नाही. जमीनसारा, जकात व उद्योगधंद्यांवरील कर ह्या सरकारच्या उत्पन्नाच्या मुख्य बाबी होत.

मालाची वाटेने ने-आण होते तिच्यावर बसविलेल्या करास जकात म्हणतात. जकात आपण बसवितों तर सडका केल्या जकात पाहिजेत किंवा वाटेने सुरक्षितेची हमी घेतली पाहिजे ही जाणीव पूर्वी जागृत झाली होती असें वाटत नाही. म्हणजे जकात ही एक उत्पन्नाची बाब समजत. सडका केल्या अगर मार्गांत बंदोवस्त ठेवला म्हणून त्याचा मोबदला ह्या स्वरूपाने जकात बसवणें अवश्य आहे अशी समजूत नव्हती. घाटांची दुरुस्ती करीत असत, नाही असें नाही; पण ती जुजवी.

कोणताहि माल जकातीवांचून सुटत नसे. कराचीहून ४ रुपयांच्या मिरच्या आणल्या त्यास १२ आणे जकात पडली (३५). सुंबईहून वाईस सुरण नेतांना अर्धा आणा जकात द्यावी लागली (३५). पदार्थाप्रमाणे जनावरांवरहि जकात असे. जनावरांच्या किंमतीवर शेकडा १२॥ ह्या प्रमाणाने जकात घेण्यांत येई (३६). चिमाबाई नीदसुरी गुळसुंद्याहून पुण्यास गेली तिला घाटाचे हाशिला-बद्दल ११ आणे द्यावे लागले; आणि हें स. १८३१ मध्ये म्हणजे ब्रिटिश अंमल सुरू झाल्यावर. तांदुळावर दर खंडीस १ रुपया जकात आकारीत. इतर पदार्थांच्या विक्रीप्रमाणे मनुष्याच्या विक्रीवरहि जकात असे (१८५).

अव्वल, दुम आणि सीम म्हणजे उत्तम, मध्यम व कनिष्ठ असे शेत-जमिनींचे तीन वर्ग केलेले असत. येथे दिलेल्या उतान्यावरून (३१) शेतसारा

विध्यामागे ६॥ रु. होता. सारा तीन हप्त्यांनी घावयाचा जमीनमहसूल असून कार्तिक, पौष व चैत्र हे हस्ते देण्याचे महिने असत.

तथापि पेशवे रोजनिशीवरून व इतर कागदपत्रांवरून साऱ्याचा दर व हप्त्यांचे महिने सररहा एकच होते असें दिसत नाही. मार्गशीर्ष, पौष, माघ हे हप्त्यांचे महिने कुलाबा जिल्ह्यांत नागोठण्याकडे असल्याचें पेशवे डायरीवरून दिसतें (६-२३१). ह्या पुस्तकांत शेतावर पट्ट्या बसविल्याची उदाहरणें दिली आहेत तीं नवीन आहेत. पट्ट्यांच्या संबंधाने पुढे विवरण केलें जाईल. तथापि येथे हें सांगण्यासारखें आहे की, सरपट्टी विध्यावर बसवलेली असून सवाईपट्टी ऐन आकारावर बसवली आहे, दिडी पट्टीहि सवाईपट्टीप्रमाणेच असावी (३०). सरपट्टीचे दर विध्यास १-१ व १-॥ आण्यांप्रमाणे निरनिराळे आहेत. उत्पन्नावरील करांत सरचार्ज, सुपरटॅक्स हल्ली आहेत त्यांसारखीच शेताच्या उत्पन्नावरील ही सरपट्टी असावी. शेतसारा नक्कांत अगर ऐन जीनसी घेत असत (३१).

शेतसाऱ्याखेरीज गांवावरील इतर करांची उदाहरणें पान ३९ वर आढळतील. देशपरतवें कांही कर कमी अधिक होतील इतकेंच. कोकणांत मिठागर, नारळी, पोफळी, मच्छमारी ह्या सरकारी उत्पन्नाच्या विशेष बाबी होत. ह्याशिवाय कायम उत्पन्नाची बाब म्हणजे अवकारी. तसेंच कोणत्याहि मालाची खरेदी विक्री झाली की त्यावर कर होतच. लोहारानें दुकान घातलें त्याच्या परवानगीसाठी त्यास १० रु. भरावे लागले (७९). हे कर सध्या म्युनिसिपल टॅक्सिस आहेत, त्या स्वरूपाचे होते.

नेहमीच्या करांखेरीज प्रासंगिक कर बसवीत त्यांस पट्ट्या म्हणत. राज्या-

रोहण अथवा राजाचें स्मारक ह्या निमित्ताने तसेंच पट्ट्या लोकोपयोगी कामाकरता म्हणून हल्ली वर्गण्या गोळा

करतात त्याच प्रकारच्या ह्या पट्ट्या असत. ह्या पुस्तकांत सुमारे २५ पट्ट्यांचा नामनिर्देश आला आहे. कोणत्या साली कोणत्या पट्ट्या होत्या हें कळण्याकरिता पट्टीचें नांव व साल येथे कालानुक्रमाने देतों.

पट्टी	शक	पृष्ठ
१. कबारपट्टी	१६७४	४१
२. भालेपट्टी	१६७५	४१

पट्टी	शक	पृष्ठ
३ दारूपट्टी	१६९५	४१
४ नजरपट्टी	१६९७	४०
५ कर्जपट्टी	१६९८	४०, ४२, ४५
६ दिवाणपट्टी	१६९९, १६७४	४१, ४२
७ बाभूळपट्टी	१७००	४२
८ वैलपट्टी	१७००	४२
९ दहकपट्टी	१७०३, १७०४ व १६९८	४२, ४३
१० नहरपट्टी	१७०३	४०, ४३, ४४, ४५
११ मोरी	१७०३	४४, ४५
१२ सरंजाम	१७०३, १७२४	४३, ४६
१३ इनाम	१७०३	४३, ४६
१४ लग्न	१७०४, ०५	४३
१५ तळेपट्टी	१७११	४४
१६ भिकारपट्टी	१७११	४५, १६३
१७ चवलेपट्टी	१७११	४५
१८ संतोषपट्टी	१७१९	२९६
१९ कोलारपट्टी	१७२४	४६
२० पालखी	१७२४	४६
२१ पालकपट्टी		३८
२२ सरपट्टी		३०
२३ सवाईपट्टी		३०
२४ दिडीपट्टी		३०

बहुतेक पट्ट्यांचा अर्थ नांवांवरून समजण्यासारखा आहे. ज्या कामाकरिता पैसा लागेल त्याकरता मुद्दाम पट्टी बसवून पैसा वसूल करावयाचा असा रिवाज असल्यामुळे त्या कामाचें नांव पट्टीस दिलें जाई अथवा ज्यावर पट्टी बसवावयाची त्याच्या नांवावरून ती पट्टी ओळखली जाई. उ. सरंजाम, इनाम ह्यांवर बसविलेली पट्टी सरंजाम व इनाम पट्टी होय. लग्नाकरता अगर कर्जफेडीकरता बसवलेली पट्टी ती लग्नपट्टी व कर्जपट्टी होय. तळें बांधण्याकरता व नळ टाकण्याकरता

तळेपट्टी आणि नळपट्टी बसविण्यांत आली. तोफखान्याच्या कामासाठी बाभूळ व वैलपट्टी निर्माण झाली. उत्पन्नाच्या एकदशांश कराला दहकपट्टी नांव प्राप्त झालें. दहा वर्षांच्या अंतराने जमा केलेल्या कराला दहकपट्टी म्हणतात ह्या विधानाला आधार आहे असें वाटत नाही. एका विध्याला १। रु. प्रमाणे ७५ विध्यांवर ९३॥ रु. दहकपट्टीचे दिले आहेत. ह्यावरून दहकपट्टी उत्पन्नावर नसून विध्यांवर होती असें दिसतें. विध्याचें उत्पन्न १२॥ रु. घरलें असल्यास सांगवत नाही. चवलेपट्टी हा घनगरांनी द्यावयाचा शेळ्यामैढ्यांवरील कर असावा.

पान ४६ वर कोकरपट्टी म्हणून नमूद केली आहे. कदाचित् कोकर ह्याच्याऐवजी खरा शब्द कोलार असावा. मोडी वाचतांना ही चूक होणें शक्य आहे. कोलार ह्याचा अर्थ शेत असाहि असेल. शब्दकोशांत “आतां कोल्हारीचे वेताळ” हा ज्ञानेश्वरींतील उतारा दिला आहे. शेतांत उभा केलेला वेताळ म्हणजे भूत किंवा बाहुलें हा त्याचा अर्थ आहे. ह्यावरून कोल्हार म्हणजे शेत असा अर्थ असावा. ही पट्टी शेतसारा ह्या सदरांत लिहिणाराने घातली आहे त्यावरून कोल्हारपट्टी म्हणजे शेतपट्टी, शेतावरील पट्टी, असाच अर्थ घेतला पाहिजे. सवाई, दिडी व सर ह्याहि शेतावर बसवलेल्या पट्ट्या होत. पान ३० वर सवाई पट्टीचें उदाहरण दिलें आहे त्यावरून ती ऐनजिनसी सान्यावर नसून नक्त सान्यावर आहे असें दिसतें. सान्याची बाकी थकली तर पुढल्या साली सवाई वसूल करीत. आदल्या सालची सरकारबाकी रु. २६ थकली होती तिच्यावर रुपयास चार आणेप्रमाणे आकारण्यांत येऊन रुपये साडेसहा अधिक द्यावे लागले. ह्याच्याच खाली दिडी पट्टीचें उदाहरण आहे. येथे रुपयास चार आण्यांच्या ऐवजी आठ आणे अधिक द्यावे लागले आहेत. सारांश, सवाई व दिडी पट्टी म्हणजे वाढी दिडी होय. थकलेल्या बाकीचें व्याज म्हणावयास हरकत नाही. सरपट्टी हा मात्र मुद्दाम बसवलेला कर असावा. दीडीपट्टी व सरपट्टी एकाच वेळी आकारलेली आहे हें पाहिलें म्हणजे वरील अनुमान बरोबर आहे असें वाटतें.

पालकपट्टी म्हणजे बाजारांत पाल उभारून त्यांत दुकान मांडतात त्यावरचा कर. परंतु ही पट्टी तिसरे साली द्यावयाची असे हें विशेष दिसतें. कवारपट्टीचा अर्थ पुस्तकांत दिलाच आहे (४१).

ह्याशिवाय आणेपट्टीचा उल्लेख कल्याण सुभेदारांच्या जमाखर्चांत आला

आहे तो असा— ८= चिकणघर ची वाग द्या म्हात्रा याजकडे आणि पट्टी येणे त्याचें व्याज (श. १७३५).

८

करांचा वसूल नेमलेले अधिकारी करून पाठवीत. कमावीसदार, मामलेदार, सुभेदार हे मुलकी अंमलदार गांवाचा, तालुक्याचा अगर करवसुली सुभ्याचा वसूल करीत. जकात अधिकारी स्वतंत्र नेमलेले असत व त्यांचे प्रांतहि मुलकी प्रांतांहून निराळे होते. उत्पन्नाचा अंदाज अगोदर केला जात असे आणि ही आगाऊ निश्चित केलेली रक्कम सरकारला देण्याची जबाबदारी तो तो अंमलदार पतकरित असे. ह्या ठरलेल्या रकमेची खतें लिहून घेत. अधिकाऱ्यांनी सरकारला द्यावयाच्या रकमेला रसद म्हणत. ही रक्कम आगाऊ देत किंवा हप्त्याहप्त्यांनी देत. अर्धी रक्कम आगाऊ घेत आणि तिलाच रसद म्हणत असें मात्र दिसत नाही. रसदेची रक्कम सरकार वराता काढून वसूल करी. हल्ली सेक्रेटरी ऑफ स्टेट ज्याप्रमाणे आपल्या कचेरीच्या खर्चाकरिता हुंड्या काढतो त्याच प्रकारची वरातांची पद्धति होती. सध्या सेक्रेटरी ऑफ स्टेटच्या हुंड्या बाजारांत व्यापारी लोक विकत घेतात त्याप्रमाणे सरकारी वराता पुण्याचे हुंडीवाले विकत घेऊन सरकारास ताबडतोव पैसे देत आणि वरातीची रक्कम आपण वसूल करीत (१३३). सरकारी हुंडीलाच वरात शब्द लावीत. कधी कधी रसदेची रक्कम रोखीने बैलांवर किंवा अन्य उपायाने पाठविण्यांत येत असे. कल्याणच्या मामलतीच्या रसदेचे एक लाख रुपये २५ बैलांवर पुण्यास पाठविण्यांत आले. अर्थात् एका बैलावर ४००० रुपयांचे ओझे होतें (३३). रसदेचे रुपये पाठविण्याचें भाडें सरकार सोडीत असे (३३). रसद हुंडीच्या स्वरूपांत पाठविल्याचीहि उदाहरणे आहेत. “२५००० रु. खातें वनमाळी योवनदास पेढी पुणें हुंडी पेढीपैकी घेऊन नेरळच्या रसदेच्या भरणीयासी हुंडी पाठविली” श. १६९५ ज्येष्ठ (क. सु.).

दुकानदाराच्या मालाच्या किंमतीबद्दल सुद्धा वरात देत (२७६).

रसदेची रक्कम कराराच्या मुदतीच्या आंत घेतल्यास सरकारांतून व्याज कापून मिळे (७८, ८१, १३४).

कांही ठिकाणच्या रसदेचे आंकडे ३२, ३३, ३४ पानांवर आढळतील.

३३
६३

त्याचप्रमाणे ठिकठिकाणी वरातांच्या रकमा आल्या आहेत त्यांवरूनहि उत्पन्नाचा अंदाज अंशतः करतां येईल.

अमुक ठिकाणाचा खर्च अमुक ठिकाणाहून भागवावयाचा अशी व्यवस्था प्रथमपासूनच केलेली असे. नरसिंहशास्त्री यांच्या रोजमऱ्याची वरात वाई प्रांतावर होती (७८). ह्याशिवाय “६००० रु. किले पुरंदर येथील वेगमीस प्रांत पुण्याकडून सालमजकुरी नेमणूक. सरकारांतून देविले रुपये १६००० पैकी गुा हाय पोतेचाल.” श. १७०३ आषाढ (तु. वा.).

नेवासच्या रसदेचे ९,०००० रु. हाली शिक्क्यांत पाठविले आहेत (३३). कोणत्या चलनांत रसद घ्यावयाची त्याचा करार झालेला असे. हिंदुस्थान प्रांताचें उत्पन्न हाली शिक्क्यांत घ्यावयाचें ठरलें होतें (३४).

मक्त्यानें गांव घेतलें तर कधी कधी त्या व्यवहारांत तोटा होत असे उ. “रु. ९८३ तोटा खर्च मौजे मुंजिवली ताो चोण सरकार मक्ता रु. ४६२॥ पो गांवचें कर्चें उत्पन्न ४५३३ वाकी तोटा” श. १६९८ (क. सु.). मक्ता घेणाराला तोटा होत असे हें लक्ष्यांत ठेवण्यासारखें आहे. रयतेपासून अनधिकृत पैसे घेतां आले असते तर तोटा होण्याचें कारणच नव्हतें. रयतेने सरकारला काय घ्यावयाचें तें ठरलें असल्याकारणाने फाजील पैसा रयतेकडून उकळणें शक्य नव्हतें.

९

सरकारच्या वराता व लोकांच्या हुंड्या ह्यांचा व्यवहार जारीने सुरू होता. पैशाची युद्धाकरता गरज व पैसे पाठविण्याच्या अन्य साधनांचा अभाव हें हुंड्यांच्या व्यवहाराच्या प्रसाराचें मुख्य कारण होय. हें कारण हुंड्या तुळशीवागवाल्यांच्या जमाखर्चांत दिलें आहे. “कुसुवें येथील वसूल येतो तो ऐवज रोख पुण्यास पाठवावा तरी वाटेची निभावणी होणें यास्तव हुंड्या करून पाठवितात” (१३६). ह्या हुंड्या अर्थात जासुदांबरोबर पाठवीत (१३५). पैसे ताबडतोब पाहिजे असले म्हणजे पुण्यांत हुंडी विकीत. पैठणहून सातान्यावर केलेली हुंडी पुण्यास विकली जाई (१३४).

हुंडींत रुपये देण्याची मुदत लिहिलेली असते; “मार्गशीर्ष वद्य पंचमीपासून एकतिसां दिवसांची मुदत” (१३५). पुण्यास काशीची हुंडी वैशाख शु १ स विकत घेतली तीत काशीस पैसे ज्येष्ठ वस १ स मिळतील असे लिहिलेलें

३३
६३
३३
६३
३३
६३

होते. काशीसारख्या दूरच्या ठिकाणी दीड महिन्यांत पैसा मिळे आणि तोहि निश्चित दिवशी (१३८). दुसऱ्या हुंडींत एक महिन्याची मुदत आहे (१३८). ही हुंडी शाहा व्यापारी जोग आहे (१३९) म्हणजे कोणत्याहि व्यापाऱ्याने हुंडी हजर केल्यास त्याला हुंडीचे रुपये मिळाले पाहिजेत. हुंडीवाल्या व्यापाऱ्यापार्शी कुळाचे पैसे नसल्यास कूळ व्यापाऱ्याकडे दुसऱ्या हुंड्या अगर रोख रकम किंवा अन्य रीतीचा मोत्रदला पाठवितें त्यास लहणें म्हणतात (१३८). जागा हुंडीचा उल्लेख पान १० वर आहे.

हुंडणावळीचा दर शेंकडा १, १॥ रु. पडे. रकम लहान असली व नुसती चिथी दिली तर शेंकडा दोन रुपयेहि आकारीत (१३६).

ज्या ठिकाणची हुंडी कुळाला पाहिजे असेल तेथे व्यापाऱ्याची अडत नसल्यास तो आपल्या दुसऱ्या ठिकाणच्या अडत्यावर हुंडी देऊन त्यास कुळाला पाहिजे त्या ठिकाणी हुंडी पाठविण्यास लिही; उ “हुंडी औरंगाबादची तेथून उज्जनीची हुंडी करून घ्यावी” (१३६). कोणत्या चलनांत हुंडीची रकम घाव्याची तें चलन हुंडींत निर्दिष्ट करीत. आणि व्यापाऱ्याकडे भरलेलें चलन व त्याने घाव्याचें चलन हीं भिन्न असल्यास वाजारभावाप्रमाणे बट्टा आकारीत. (१३८).

हुंडीची मुदत मरून गेली असल्यास त्या हुंडीस पक्क्या मितीची हुंडी म्हणत (१३५). पैठण, सातारा, श्रीरंगपट्टण, मुंदेलखंड, पुणें शहर, निवडी, मुंबई, काशी, बोंकण, औरंगाबाद, उज्जनी ह्या ठिकाणांचा उल्लेख हुंड्यांच्या व्यवहारांत ह्या पुस्तकांत आला आहे. हुंड्यांचा व्यवहार करणाऱ्या व्यापाऱ्यांचीं नांवां विस्तारभयास्तव येथे देत नाही. पुस्तकांत आहेतच.

१०

पूर्वीच्या राज्यपद्धतींत लढायांवांचून सरकारचें कर्तृत्व कोठेहि फारसें दिसत नसे. पूर्वापार बहिवाट कायम ठेवणें, अन्यायाबद्दल चालन शासन करणें हेंच राजाचें कर्तव्य मानलें जाई. राजापासून लोकांना प्रेरणा मिळत नसे. ह्या कारणास्तव अनियंत्रित सत्तेच्या काळांत लोकशाही नांदत होती असेंहि म्हणतां येण्यासारखें आहे. नाणें पाडण्याचा एकमेव अधिकार सरकारचा सध्या समजला जातो. परंतु मराठेशाहींत नाणीं पाडण्याचा अधिकार लोकांना दिलेला होता. अथवा खरें बोलावयाचें तर लोक आपआपल्या व्यवहाराकरता नाणीं पाडूं लागले.

सरकारला लोकांकडून हे काम आपल्या एकट्याच्या हातीं ठेवण्याची आवश्यकता वाटली नाही. नाइलाजास्तव नियंत्रण घालावें लागलें हें निराळें. ह्याच परिणाम म्हणजे देशांत असंख्य चलनें प्रचारांत असत. ह्या पुस्तकांत आलेल्या चलनांचीं नांवां येथे देणें अवश्य आहे.

रहिमतपुरी, मलकापुरी, चांदवड, मिरजी, आरकट, चिंचवड, हुकेरी, बागलकोटी, गजापुरी, तळेगांवा, भडोची, सुरती, पन्हाळी, चतरासिंगी, नीलकंठी, सारोली, बहुती, आरकट गंजीकोट, आरकट फुलचरी, दौलताबादी, बेलपुरी, बडोदी, भातवडी, इटाव, बावडी, पनाळी, अंकुशी, एकबुंदकी, त्रिशुळी, फरशी, नागाचे, तुऱ्याचे, पंचमेल, मिटे, पोतेचाल, वसईचाल, (चांदवड), कल्याणचाल (मिटे), वाईशिक्षा, हालीशिक्षा, कासीशिक्षा, सीप्री शिक्षा, साहु शिक्षा, दिल्ली शिक्षा, अटीचे, भुंडे, अलमगिरी, मल्हारशाही, महमदशाही, पेट चलनी, बाजार चलनी, कोकण चलनी (चिंचवड), सरकार चलनी (तुऱ्याचे), दाणे चलनी, पुणें चलनी, हापीस चलनी.

वरील चलनांतील कांही चलनांचीं नांवां ज्या गांवांत तें चलन पाडीत त्या गांवावरून पडलीं आहेत. कांही नांवां नाण्यांवरील मुद्रांवरून त्या नाण्यांना मिळालीं आहेत. ज्या राजांनी नाणें सुरू केलें त्यांच्या नांवांवरून कित्येक चलनें ओळखलीं जातात. मिटे म्हणजे चांगले असें म्हणतात. बाजार चलनी म्हणजे बाजारांत चालणारें. बाजार चलनी व पेट चलनी ह्यांत भेद नसावा. तुरा ज्याच्यावर आहे तो तुऱ्याचा रुपया. सरकार चलनी तुऱ्याचे ह्याचा अर्थ सरकारने मान्यता दिलेले तुऱ्याचे रुपये. दाणें बाजारांत चालणारा तो दाणे चलनी रुपया. एका नांवाचे रुपये असले तरी ते निरनिराळ्या ठिकाणीं पाडीत असून त्यांच्या धातूंत कमी-अधिक प्रमाण असावें. म्हणून चिंचवड छाप्याचा रुपया पण कोंकणांत चालणारा तो चिंचवड कोकण चलनी समजावयाचा. वसई चाल, कल्याण चाल, पुणें चाल ह्यांसंबंधानेहि असेंच विधान करतां येईल. सिप्री आणि ग्वाल्हेरी एकच नाणें असें म्हणतात. ह्या पुस्तकांत सहा शिक्षे आले आहेत. त्यांशिवाय भिवंडीच्या जोगांच्या जमाखर्चांत पुणें शिक्षा नांवाचें चलन मला आढळलें. ह्यावरून गायकवाड म्हणतात त्याप्रमाणे शिक्षे तीनच होते असें दिसत नाही. पोते चाल म्हणजे सरकार-तिजोरींत स्वीकारला जाईल तो रुपया. पेशवे सरकारने नाण्यांतील धातूचें प्रमाण ठरविलें होतें. त्याप्रमाणे जें नाणें असेल तें सर्व पोते-चाल. छापी म्हणजे छाप-

लेले, डागलेले असा अर्थ करतां येण्यासारखा आहे. उ. ११५ रु. चिचवड (पैकी) ४० कोरे नवरी (व) ७५ चिचवड छापी'. तसेंच छापीचे कोरे करीत असे दिसते (१४४). ह्यावरून छापी ह्याचा अर्थ डागळलेला असा होऊ शकेल. परंतु सिका रुपया छापी केला आहे (१४४) ह्यामुळे मन संशयग्रस्त होतें. सुद्धाम छापी रुपया कोण करील ? का लोकांना फसविण्याच्या हेतूने लवाडी करीत ? वाई शिक्याचा एक रुपया १ आणा खर्च करून छापी केला आहे. ह्यांत लवाडीचा हेतु होता असे म्हणणेहि धाडसाचे होईल. ह्याच्यापेक्षा अज्ञान कबूल करणेच बरे ! तथापि पृ. १४३ वर कोरे रुपये दाणे विकत घ्यावयास मळके केल्याचा दाखला मिळतो. मळके, डागळलेले, जुने ते खरे रुपये अशी तर अडाण्यांची समजूत नसेल ? पांढरें मीठ कमी खारट असतें अशी समजूत आतापर्यंत होती. त्या मिठाला कोवळें मीठ म्हणत. म्हणून कित्येक व्यापारी ह्या पांढऱ्या स्वच्छ मिठांत बुद्ध्या माती मिसळीत. अशा मिठाला भाव जास्ती येत असे. छापी मुलाखी म्हणजे भोक पाडलेले रुपये. माळ करण्याकरता भोक पाडण्याचा प्रघात पडला असावा; अथवा नाण्याचा खरेपणा पाहण्यासाठीहि भोक पाडीत असे मोल्सवर्थ म्हणतो. छापी म्हणजे छाप उठवलेला रुपया असाहि अर्थ केलेला आहे. वाई सिका होता त्याचा छापी केला (१४४) ह्या ठिकाणी छापी ह्याचा अर्थ डागळलेला न करतां विशिष्ट छाप उठवलेला असा करणे शक्य आहे. विशिष्ट प्रकारचा छाप असलेला, परंतु हा छाप कोणता तें समजत नाही.

आरकट, फुलचरी, गंजीकोट, आरकट गंजीकोट व आरकट फुलचरी ह्यापैकी अर्काट येथे इंग्लिशांची टांकसाळ होती आणि आरकट हें इंग्रजी नाणें होतें. त्याचप्रमाणे फुलचरी म्हणजे पांडिचरी हें फ्रेंच नाणें होतें असें भावे म्हणतात; पण मग आर्कट फुलचरी (१४६) हें चलन कोणतें समजावयाचें ? नुसत्या आर्कट नाण्यांचा उल्लेख पान १४१ व १४३ वर आला आहे. त्याचप्रमाणे गंजीकोट (१४२)^४, ग्वाल्हेर गंजीकोट (१४३) व आर्कट गंजीकोट (१४६) ह्या नांवांचीं नाणीं असून त्यांतील भेद समजण्यास कल्पनेशिवाय दुसरें साधन दिसत नाही. आरकटी आणि गंजीकोट हीं भिन्न चलनें होती असें पान १३५ वरील ३०००० रु. च्या रकमेच्या तपशिलावरून म्हणतां येण्यासारखें आहे. मोल्सवर्थ

१ जोग जमाखर्च. २ नाण्यांचे तपासणीचे वर्तमान.

३ पे. म. ५०८. ४ येथे ही मोहोर आहे.

अरकाट गंजीकोट असा शब्द देतो व त्याचा अर्थ अरकाटच्या नाण्याचें नांव असा देतो. परंतु ह्या अर्थाला ग्वाल्हेर गंजीकोट हा शब्द बाधा करतो. गंजीकोट म्हणजे पुष्कळ. ह्यांत गंजी आणि कोटि असे दोन शब्द आहेत. गंजीकोट हें गांवाचेंहि नांव आहे. गंजीकोट हें जिंजीचें दुसरें नांव आहे असेंहि म्हणतात. तथापि तालीकोटाप्रमाणे गंजीकोट हें गांवाचें नांव आहे ह्यांत संदेह नाही. गंजीकोटचे रुपये ते गंजीकोट. गंजीकोट गांव अर्काटजवळ आहे. अर्काट गंजीकोट म्हणजे अर्काट गंजीकोटकडील रुपया अशी कित्येकांची समजूत आहे. ह्याच पद्धतीने आर्काट फुलचरी ह्याची वासलात लावतां येईल. इतकें करूनहि ग्वाल्हेर-गंजीकोट ह्या नाण्याचें स्वरूप समजणें कठीणच आहे. ग्वाल्हेर आणि गंजीकोट ह्यांमध्ये फार अंतर आहे. गंजीकोट नांवाची मोहोरहि होती. अर्थात् हें सोन्याचें नाणें होतें (१४२). पेशवे रोजनिशींत (७.३०५) चांदवडच्या नवीन टांक-साळीचा रुपया गंजीकोट प्रतीत चालला पाहिजे असें पेशव्यांनी काढलेल्या हुकुमांत म्हटल्याचें आढळतें. ह्यावरून ग्वाल्हेर गंजीकोट म्हणजे ग्वाल्हेरचे रुपये; परंतु गंजीकोट प्रतीत घालण्यासारखे असा अर्थ करतां येईल. गंजीकोटचें नाणें हें दिल्ली शिक्क्याप्रमाणे प्रमाणभूत मानलें जात असे असें दिसतें. गंजीकोटाचें पूर्वीचें नांव गंडीकोट असून तेथें रुपये पाडीत.

ज्यावर शिक्का मारलेला असतो तें शिक्का नाणें. तथापि केवळ शिक्का शब्द वापरल्याने हल्ली शिक्का समजला जात असे असें शिक्का दिसतें (१४२). हल्ली शिक्का हें निजामशाही नाणें होतें. आज मितीलाहि हें नाणें निजामच्या मुलखांत प्रचलित आहे. सात प्रकारचे शिक्रे ह्या पुस्तकांत आले आहेत. सिप्री आणि ग्वाल्हेर एकाच जातीचें चलन होय. नुसता शिक्का शब्द वापरण्याची चाल होती (१३८, १४८). पान १४१ वरील नोंदीवरून शिक्का शब्द कोणत्याहि नाण्यासंबंधाने वापरीत असें दिसतें. “सीकानार्णी” ह्या शिर्षकाखाली हल्ली शिक्क्याप्रमाणे चांदवड, अलमगिरी, मलकापुरी वगैरे नाण्यांचाहि अंतर्भाव केलेला आहे. काशी-शिक्का हें इंग्रजी नाणें असावें; कारण त्याच्यामागे कलदार शब्द लावलेला आहे (१४०). पंचभेल ह्या स्वरूपांत पेशवे रोजनिशींत शब्द आहे. तोच बरोबर असावा. पंचभेल असा शब्द कित्येक सुचवितात तो शुद्ध शब्द दिसत नाही.

ह्या पुस्तकांतहि पंचमेल असाच शब्द आहे (१४१). पुढल्या पानावर पंचमेल असा शब्द लिहिण्यांत आला आहे तो चुकीचा असावा. पंचमेल नांवाची मोहोर असावी असें पृ. १४२ वर मोहरांची यादी दिली आहे तीवरून स्पष्ट दिसतें. कारण १०५ मोहरांचीं नाणीं त्यांत ४५ पंचमेल नाणीं आहेत. हीं एकाच जातीचीं नाणीं नसतीं तर ४५ पंचमेल असें लिहिण्यांत कांही अर्थच नाही. ४५ नाणीं एकाच किंमतीचीं म्हणजे प्रत्येकीं १४।।।= रु. किंमतीचीं आहेत. ह्यावरून पुरी संशयनिवृत्ति होते. परंतु पेशवे रोजनिशींत पंचमेल नाणें ह्या सदरा-खाली सुरती, औरंगावादी, बनारसी, कुराज्या हानावाग, मच्छलीबंदर, पटणी, लाहुरी, वराणपुरी अशा आठ वेगवेगळ्या नाण्यांचीं नांवें दिलीं आहेत. येथेहि ह्या एकंदर २०० नाण्यांचा दर एकच म्हणजे १३।।। रु. आहे. परंतु पंचमेल नाणें स्वतंत्र असें सांगितलेलें नाही. ह्या पंचमेल नाण्यांत दिल्लीशिक्षा नाण्याचा समावेश केलेला नाही. हें नाणें स्वतंत्रपणें वर्णिलें आहे. तथापि मोहरा नाण्यांत दिल्लीशिक्षा व पंचमेल ह्यांचा अंतर्भाव होतो हें निश्चित (८-२३८). पंचमेल म्हणजे अनेक प्रकारचीं नाणीं इतकाच मोघम अर्थ घेतला तर ह्यांतून दिल्ली शिक्षा कां वगळला तें सांगणें अवघड आहे. पेशवे रोजनिशींतील पंचमेल नाण्यांत औरंगावादी नाण्याचा समावेश करण्यांत आला आहे. परंतु ह्या पुस्तकां-तील यादींत पंचमेल आणि औरंगावाद ह्यांत भिन्नता दाखविली आहे. ह्यामुळे पंचमेल ह्या शब्दाच्या अर्थासंबंधाने अधिकच गोंधळ होतो. दुसऱ्या एका ठिकाणीं हिंदुस्थान पंचमेल मोहरा दर १५। रु. अशी नोंद दिली आहे (पे. डा. ७-२९१). ह्यावरून पंचमेल शब्द सोन्याच्या मोहरेला लावीत असें स्पष्ट दिसतें. आता ह्या पुस्तकांतील नोंदीवरून (१४१) पंचमेल शब्द रुप्याच्या नाण्याला लावला आहे ह्याविषयी शंका नाही.

पेशव्यांनी नवीन टांकसाळी सुरू केल्या त्यांत लोहार, सोनार, घणकरी, शिक्रे करणारा व भातेकरी असे पांच जातीचे कारागीर काम करीत. एकंदर कारागीर दहा होते व त्यांपैकी पांच सोनार होते (पे. डा. ७-२९८). ह्यावरून पंचमेल शब्द प्रचारांत आला काय ? पांच तऱ्हेचे एकत्र केलेले, असा अर्थ पेशवे रोजनिशींत संपादक देतात (४ कोश). परंतु पांच तऱ्हा म्हणजे कोणत्या ? ह्याच पुस्तकाच्या ८९ पानावर एकाच मोहरेला पंचमेली मोहोर म्हटलें आहे ह्यावरून पंचघातूंची केलेली मोहोर असा अर्थ करावा लागतो.

सारांश, पंचमेळ शब्दाने काय समजाववाचें तें सांगतां येत नाही. अधिक साधनें मिळविर्लीं पाहिजेत.

पंचमेळप्रमाणे आटीचे रुपये कोणते तें समजण्यास साधन नाही. ह्या पुस्तकांत तीनदा हा शब्द आला आहे (१४२, १४३, १४६). दुसऱ्या ठिकाणीं जामदारखान्यांत आलेल्या नाण्यांच्या यादींत ३८५०० रु. आटीचे जुने असें म्हटलें आहे. आटीचे जुने म्हटलें आहे त्या अर्थी आटीचे नवे असलेच पाहिजेत. तिसऱ्या नोंदींत अटीच्या वड्याचा भाव उतरला असा तपशील आहे. आटवलेल्या सोन्याला आटीचे रुपये म्हणणें संभवनीय दिसत नाही. पहिल्या नोंदींत रोख अटीचे एक शिका महमदशाही असें वर्णन आहे. ह्यावरून अनुमानें निघतात तीं:—१. अटीचे रुपये अनेक शिकक्यांचे असू शकतील; २. महमदशाही रुपये अटीचे होते; ३. अटीचे स्वतंत्र रुपये नसावेत. तर मग अटीचे म्हणजे सरकारने घालून दिलेल्या अटीप्रमाणे पाडलेले असा अर्थ असू शकेल काय ? मग अटीचे रुपये म्हणजे पोतेचाल असें म्हणावयास हरकत दिसत नाही. हा अर्थ साधार ठरल्यास आटीचे असें न लिहितां अटीचे असें लिहावयास पाहिजे. हें सर्व उघड उघड तर्कजंजाल आहे ह्यांत संशय नाही. नाणें पाडण्याकरिता लागणारें सोनेरुपें विकत घेत अथवा जुनीं नाणीं खरेदी करीत. नाणीं घेतलीं म्हणजे प्रथम तीं आटवार्वीं लागत हें उघड आहे. परंतु ह्या आटवण्यावरून आटीचे हा शब्द जन्मास आला असें वाटत नाही. कारण एकदा नाणें तयार झालें म्हणजे त्याच्या पूर्वसाहित्याला विशेष महत्त्व राहत नाही. आता आटीचे म्हणजे आटवण्यालायक म्हणजे ज्यांच्यावरील छाप उडाला आहे, जे गुळगुळीत झाले आहेत असे रुपये असाहि तर्क करतां येण्यासारखा आहे. असे रुपये कोणत्याहि शिकक्याचे असू शकतील. अटीचे म्हणजे आटवलेले म्हणजे पाडलेले असाहि अर्थ करतां येईल. माझ्या “बदलापूर” पुस्तकांत “८६८८ रु. जुने कल्याण अटीचे” अशा तपशिलाने शिल्लक दाखविल्याची नोंद घेतली आहे (३५३). ह्या ठिकाणीं कल्याणास पाडलेले रुपये असेंच समजणें युक्त होईल.

पान १४७ वर सहा नीळकंठी रुपयांचा निर्देश आहे. नाण्यांचे तपासणीचें वर्तमान नांवाच्या तक्त्यांत नाण्यांची यादी दिली आहे. त्यांत तुरागळ नीळकंठी असें एक नाणें आहे. “हा सुमाराने ५० वर्षांमागे तोरागळ सेना-

खर्गाचा बालासाहेबाने पाडिला' असें वर्णन ह्या नाण्याचें केलें आहे. ह्याचें वजन १७० ग्रेन असून शुद्ध धातु १०५.४ ग्रेन होती.

भातवाडी रुपया (१४४,२८३) हा भातोडी रुपया होय. अहमदनगर जिल्ह्यांत भातोडी नांवाचें गांव आहे तेथे पाडलेला रुपया. हा १७१.३ ग्रेन वजनाचा होता. पण त्यांत शुद्ध धातु १४९.०३१ ग्रेन होती.^१ हाली शिक्का पुण्यांतहि पाडीत.^२ अंकुशी चिंचवडप्रमाणे मिरजी हुकेरी ह्या जोड नांवाचा एकाच शिक्क्याचा रुपया होता असें वरील "वर्तमानां"त भासविलें आहे. परंतु ह्या पुस्तकांत मिरजी मलकापुरी ह्या नांवाच्या चलनाचा उल्लेख आला आहे (१४७). ह्यावरून मलकापूर व हुकेरी ह्या जातींचे परंतु मिरजेस पाडलेले रुपये असा अर्थ करणें योग्य होईल. ग्वाल्हेर गंजीकोट व अर्कट गंजीकोट ह्यांसारखाच हा प्रकार दिसतो. मलकापुरी व हुकेरी रुपये निराळे होतेच. त्याचप्रमाणे मिरजी रुपयेहि वेगळे होते.

जरीपटका (१४५) हा रुपया नाशकांत पाडीत असल्याचें 'वर्तमान' पत्रकांत आहे. परंतु जरीपटका निशाणी असलेले रुपये नागपूरच्या भोंसत्यांनी पाडिले असें होडीवाल्यांचें म्हणणें आहे.^३ जरीपटका हा रुपया हरिपंत फडक्यांचा होता असें ज्ञानकोशकार म्हणतात. मात्र जरीपटका आणि अंकुशी हे रुपये निराळे असावे. पान-१४५ वरील जरीपटक्यापुढील कंस चुकीचा आहे.

मल्लारशाही रुपये दोन ठिकाणचे होते. एक वागलकोट येथे पाडलेले व दुसरे विशाळगड येथे पाडलेले. हे दुसरे रुपये दक्षिण कोकणांत चालत असत.

"छापीचे कोरे केंले", "कोरे मळके करून दिले" ह्यांत कोरे ह्याचा अर्थ उजळा दिलेले असाच असावा. कारण रुपयांना उजळा देण्याचें काम सतत चाले (१४४). उजळणें व नीट करणें ह्या क्रिया फार भिन्न नसाव्या. "खटनट" "रुपये नीट" केल्याचीं कांही उदाहरणें पान १४७ वर आढळतील. ह्याच सदरांत "त्रिशुळी ५१ रु. वटावून चांगले केले" (१४३) हें घालतां येईल. ह्यावरून कोरा नांवाचा रुपया होता ते रुपये येथील कोरे ह्या शब्दाने समजण्याचें कारण नाही. कोरा हें संयुक्त प्रांतांत एक गांव आहे. मोंगलांची ह्या ठिकाणीं टांकसाळ असून तीं रुपये पाडीत.

इटाव हें जिल्ह्याचें ठिकाण आग्रा प्रांतांत आहे. ह्या ठिकाणीं पाडलेले रुपये ते इटाव रुपये.

सारोली रुपयांचा नामनिर्देश फारसा कोठे आढळत नाही. सारोल व सारोली दोनही नांवांचीं गांवे आहेत. तेथील रुपये ते सारोली रुपये असावे. ह्या तर्कास ऐतिहासिक आधार माहीत नाही.

फरशी रुपयाचें वजन १७५ ग्रेन असून त्यांत शुद्ध धातु १६४.५ ग्रेन होती. ह्या रुपयावर परशु (कुन्हाड) ठसविलेला असल्यामुळे त्यास फरशी नांव पडलें. हा रुपया पोतेचालीचा होता (१४३).

एके ठिकाणीं (१४८) नुसते जुने एवढेंच म्हटलें आहे. ह्याने काय अर्थ-बोध होतो हें निश्चितपणें समजत नाही. जुने म्हणजे मळके, झिजलेले, कोरे नव्हेत असा अर्थ असावा. असे १००० रु. आहेत.

कांही नाण्यांच्या बट्ट्यांचे दर प्रस्तुत पुस्तकांत आपणांस आढळतात ते:-

चलनें	दर शेकडा भाव
मलकापुरी—चांदवड	२५
मिरजी—रहिमतपुरी	२५
फरशी—मलकापुरी	२५
आर्कट—सुरती	३॥
आर्कट—इंग्रजी	५
सिक्का—पोतेचाल	॥≡
„ —चांदवड	५
त्रिशुळी—नागाचे	१२॥
बावडी— „	२५
भातोडी—चांदवड	१
बेलापुरी— „	७॥
चांदवड—शाहू शिक्का	३७
हाली शिक्का—चांदवड	८॥
कोरे पारसी—चांदवड	६≡

वेगवेगळ्या ठिकाणीं वेगवेगळीं नाणीं चालत. त्यामुळे एका ठिकाणाहून दुसऱ्या ठिकाणीं जातांना नाण्यांची पालट करावी लागे. उ. “॥. बट्टा जमा

सुरती रु. ६ त्याचे अलीवागी इनामांस वगैरे खर्चाकरिता वटावले त्याचा बट्टा जमा मुक्काम अलीवाग चैत्र श. १७४७." तसेंच "॥= बट्टा खर्च अलीवागी रु. १०. त्याचे चिंचवड चलनी केले त्यास बट्टा दर ८- प्रमाणे मुक्काम हरेश्वर" (वैद्य). जिनस खरेदी करतांना व्यापार्यांत चालू असलेले चलनच द्यावे लागे. जसे "लोण्याकरता चांदवड केले" (१३९). अशाच कारणाकरिता पेटचलनी, दाणेचलनी, बाजारचलनी अशी परिभाषा प्रसृत झाली. नाण्यांची अदलावदल करतांना बट्ट्याचा प्रश्न उत्पन्न होतो. लोकांचा नाणीं पाडण्याचा हक्क सरकारने मान्य केल्याकारणाने सरकारला देखरेख, नियमन व शासन करण्यापलीकडे कांहीच उरले नाही. कितीहि नियमन केले तरी लवाडी व्हावयाचीच. शिवाय स्वतंत्र लोकपति अनेक असल्यामुळे चलनाच्या धातूचें प्रमाण एक असणेंहि शक्य नव्हतें. त्यामुळे निरनिराळ्या नाण्यांच्या किमतींत फरक पडे. हा फरक काढून टाकणें म्हणजेच बट्टा देणें किंवा घेणें होय. ह्याशिवाय पूर्वीच्या नाण्यांत हीणकस धातु घालीत नसत. सर्व नाणें शुद्ध धातूचें असे. एक रुपया सवा अकरा मासे रुपयाचा असे. त्यामुळे रुपयाची झीज होण्याचा संभव फार. तसेंच नाणीं पाडणें खासगी लोकांच्या हातीं असल्याने नाण्यांच्या खरेपणाविषयी लोक स्वाभाविकपणें साशंक असत. या कारणानें प्रत्येक वेळेला नाणें तावून सुलाखून घेण्याचा प्रसंग येत असे. अशा वेळीं नाणें छापील झाल्यास आश्चर्य नाही. खोटी नाणींहि पाडीत म्हणजे तांब्याचा रुपया बनवीत, हें एका नोंदीवरून स्पष्ट दिसतें (१४५). जुने मळके रुपये कोरे-नवे करण्याचा व्यवहार सारखा चालू असे. अशा कामास जी मजुरी द्यावी लागे तिलाहि बट्टाच म्हणत (१४३, १४४, १४७). सरकारी निरखा-प्रमाणें पाडलेल्या रुपयाला-तो झिजला नसल्यास-बट्ट्याचें कारणच नव्हतें. पोतेचाल हें एका विशिष्ट नाण्याचें नांव नव्हतें. पुण्या तोलाचा व वजनाचा रुपया सरकारांत घेतला जाई. त्यालाच पोतेचाल म्हणत. उ. "तुऱ्याचे सरकार पोते-चलनी" (१४०). नुसता पोतेचाल शब्द येतो (१४३) त्यावरून सरकारने मान्य केलेले धातूचें प्रमाण ज्यांत आहे तें नाणें इतकाच अर्थ पोतेचाल शब्दाचा करतां येईल. आता खासगी टांकसाळी बंद करून सरकारी टांकसाळी धारवाड व नाशिक येथे स्थापन करण्यांत आल्या होत्या हें खरें. ह्या टांकसाळींतून निघालेल्या नाण्यांना पोतेचाल ही संज्ञा प्राप्त होणें साहजिक आहे. परंतु मग "हाल्ली शिक्का देऊन पोतेचाल केले" याचा अर्थ काय ? खासगी माणसाला खासगी रीतीने

पोतेचाल नाणें पाडतां येणें संभवनीय दिसत नाही. आता हाही शिक्का सरकारी टांकसाळेंत देऊन त्याचे पोतेचाल करून घेतले असें म्हणतां येईल. परंतु ही गोष्ट नाशिक धारवाडखेरीज इतर ठिकाणीं शक्य होणार नाही. सरकारी हुकुमाने जें नाणें पाडीत त्याचीं नावें निराळीं असलीं तरी तें पुऱ्या तोलाचें असावें लागे. ह्यास्तव अशा नाण्यालाहि पोतेचाल म्हणण्यांत येत असलें पाहिजे. कोरे फरसी ह्या चलनालाहि पोतेचाल म्हटलें आहे (१४३). पोतेचाल ह्या नांवाखाली हालीं शिक्का व कोरे फरसी यांचा समावेश केला आहे (१४३). ह्यावरून वाटेल त्या शिक्क्याचें नाणें असलें तरी तें सरकारी मान्यतेचें असल्यास त्यास पोतेचाल म्हणत असें दिसतें. आणखी उदाहरणें— ५० रु. मल्हार चिंतामण वैशंपायन नाशिककर याजवर हुंडी केली सदाशिव जोशी यास देवविले नाशिकचाल ते रोख जमा; १२ पोतेचाल सरकारी; ३८ चांदवड छापी (श. १७१९) चि.

पोतेचाल नाणें पेशव्यांच्या हुकमतींत नसलेल्या प्रांतांत चालत असेच असा नियम नाही. पोतेचाल हुंडी नादिवड्यास पटेना म्हणून शिक्का करावा लागला ही हकीकत आपणांस पान १४८ वरील नोंदीवरून समजते. पोतेचाल रुपये झिजले तरच त्यास बद्धा पडे. फार करून झिजलेलीं नाणीं देऊन नवीन कोरीं नाणीं करण्याचा प्रघात फार असावा. सरकारी पोतेचाल याचे कोरे पोतेचाल पोतदाराकडून करविल्याची एक नोंद आहे (१४३). त्यांत १०० रुपयांच्यामागे १। रु. खूट आली. नाण्याचें साल नसल्यामुळे वार्षिक झीज काढण्यास साधन नाही.

पान २८३ वर चांदवड, सुरती व शिक्का नाण्यांचें जें प्रमाण दिलें आहे त्यावरून शिक्का रुपया सर्वांत किंमतवान असें दिसतें.

वरील कारणांकरता नाण्यांच्या खरेदीविक्रीचा व्यवहार दांडगा चाले. ह्या पुस्तकांत विक्रीचीं उदाहरणें अनेक सांपडतील (२८२). जरूर तें नाणें बाजारांत विकत मिळे. बाळंतविड्यावर सोन्याचें नाणें पाहिजे ह्यास्तव खासगी-वाल्यांनी होत ३। रुपयांस खरेदी केल्याचा दाखला आहे (२८२). बागलकोटी रुपये ३९५९ एकदम खरेदी केल्याची नोंद पृ. १४१ वर आहे.

अरकट रुपया पंढरपुरास चाले असें दिसतें; कारण तेथे सहस्रभोजन घालण्यास अरकटी रुपये नेले होते (१६३).

अंकुश ज्या रुपयावर काढलेला असतो तो अंकुशी रुपया. अंकुशी

चांदवड रुपयाचें नांव होतें असें ज्ञानकोशकार म्हणतात.^१ अंकुशी म्हणजे चिंचवडी रुपया असें इंग्रज सरकारने १८२७ च्या आरंभी काढलेल्या जाहीरनाम्यांत म्हटलें आहे^२. अर्थात् अंकुशी रुपया चिंचवड येथे पाडला गेला पाहिजे असा तर्क वाटतो. परंतु हे रुपये वाई व वागलकोट येथे पाडले जात अशी समजूत असल्याचें खरे लिहितात^३. ह्याचा अर्थ ही समजूत साधार असल्यास इतकाच कीं चिंचवड रुपया वागलकोट आणि वाई ह्या गांवच्या टांकसाळांतहि पाडला जाई.

गजापुरी रुपयांचा उल्लेख एकाच ठिकाणीं आला आहे (१४३). इतरत्रहि मला कोठे आढळला नाही. गजापुरी म्हणजे मलकापुरी म्हणतां येईल काय ? गजापूर गांव मलकापुराजवळ आहे. तेथेहि कदाचित् टांकसाळ असेल. गजापुरी रुपये नागाचे केले. कांही रुपयांवर नाग असतो. जे रुपये नागाचे केले त्यांत ८ त्रिशुळी होते. शंकराचा त्रिशूळ हें चिन्ह ज्या रुपयावर आहे तो त्रिशुळी रुपया. द्याशिवाय १५ बावडी रुपये होते. बावडी म्हणजे बावड्याचे. बावडी, गजापुरी व मलकापुरी एकच असण्याचा संभव आहे. हे गांव जवळ जवळ आहेत. ह्यांत एक भुंडा रुपया आहे. हा भुंडा रुपया नागाचा केला. भुंडा म्हणजे काय ? छाप उडालेला कीं काय ?

पुस्तकांत न छापलेली दुसरी नोंद येणेंप्रमाणे :—

रु. ६॥ गजापुरी रुपये ८ जमा पो वजा बट्टा दर रुपयास ८॥ प्रो.
रु. १॥ बाकी.

चतरसिंगी रुपया हा पुण्याच्या रुपयाहून निराळा होता कीं काय समजत नाही. ह्या रुपयांची नोंद दोनदा आली आहे (१४३). चार शिंगांचें चिन्ह असलेला रुपया होता असें कोणी म्हणत नाही. पुण्याची टांकसाळ चतुःशृंगीला असल्यास पुण्याच्या रुपयाला चतरसिंगी म्हणण्याचा संभव आहे.

दौलताबादी रुपयाचा उल्लेख कल्याण सुभेदारांच्या वह्यांत आढळला तो त्रैमासिक वर्ष ८ पान ५५ वरून येथे घेतों.

१० रु. विनायक गोविंद यास द्यावयास केले रु. २५ पो ऐवज झाडून उगवला नाही सा तूर्त बाकी येणें निघाले रु पो वजा दौलताबाज वारसणी-पासून एकोणीसणीपावेतो ऐवज दिव्हा तो उपयोगी नाही सध्व बटा चांदवड.

१ वि. १६, पृ. १८७. २ शिवाय 'वर्तमान' पाहा. ३ मंडळांतील नाणीं.
प्रस्तावना पृ. ९.

प्रत्येक जातीच्या चलनाचीं पोटनार्णीं होतीं. पैसा, पावल्या व अधेल्या असत. पैसा अर्थात् तांब्याचा असे. रुक्का हिशेबांत होता पण नाणें नव्हतें.

रुपयांप्रमाणे अधेल्या पावल्यांनाहि बट्टा पडे (१४२).

पोटनार्णीं चांदीचें नाणें असल्यामुळे बट्टा पडणारच. ह्या पुस्तकांत दोन आणे व आणा या किंमतीच्या नाण्यांचा उल्लेख नाही. परंतु अशीं नाणीं मुसलमान व हिंदु राजे पाडीत असत ? दोन पैशांचें नाणें होतेंच पण अर्ध्या पैशाचें व पाव पैशाचेंहि होतें. इंग्लिश राज्यांतील पै ही रुक्याचेंच अनुकरण होय.

पान १३९ वर सरकारी बट्ट्याचीं तीन उदाहरणें आहेत. तीनहि वैद्यांच्या कागदांतील असून एकाच व्यवहाराची पण निर-
सरकारी बट्टा निराळ्या वर्षांचीं आहेत. हा व्यवहार सरकार धान्या-संबंधीचा असावा. कुळानें रहिमतपुरी रुपये पाठविले त्याचे प्रथम सराफाकडून चांदवड करून घेतले. परंतु चांदवड म्हणजे सरकारी पोतेचाल नव्हत. म्हणून सरकारांत भरणा करावयास पोतेचाल करणें भाग होतें. चांदवड रुपया व पोतेचाल ह्यांमध्ये शेंकडा ५ रुपयांची कसर होती. म्हणजे इतक्या प्रमाणाने चांदवड रुपया सरकार निरखाशीं ताडून पाहतां कमी होता. तिसरी नोंद शाहू शिकक्याची आहे. कुळाने शाहू शिकका रुपये दिले त्याचे चांदवड केले. चांदवड करतांना बट्टा पडला पण शिवाय सरकारी बट्टा म्हणूनहि आणखी द्यावा लागला. तीनहि उदाहरणांत चांदवड चलन मध्यस्थ आहे. ह्या मध्यस्थाची जरूरी काय होती तें समजत नाही. दोन ठिकाणीं परभारा चांदवड केले असें म्हटलें आहे. ह्यांतील परभारा शब्दाचेंहि स्वारस्य समजलें पाहिजे. तीनहि नोंदीं-तील कुळें निरनिराळीं आहेत.

एकाच टांकसाळींत अनेक शिक्यांचीं नाणीं पाडीत हैं अनेक उदाहरणां-वरून सिद्ध करतां येईल. पा. १४५ वर बेलापुरी रुपय ५० मल्हारी शिकका अशी एक नोंद आहे. त्याचा अर्थ मल्हारी शिकक्याचे पण बेलापुरास पाडलेले रुपये असाच केला पाहिजे. एका शिकक्याचे रुपये दुसऱ्यांनी पाडूं नयेत असा

१ कलकत्याच्या नाण्यांच्या संग्रहावरील राइटसोहवांचें इंग्रजी पुस्तक ग्रंथ ३, प्रस्ता-वना २६ व पानें २२६, १०८, १०७.

निर्वध दिसत नाही. ज्यांना सनद दिली असेल त्यांच्या व्यतिरिक्त इतरांनी नाणीं पाडतां कामा नये इतकेंच बंधन असे.

मोहरांचीं नांवां आलेलीं येणें प्रमाणे—

पंचमेल, औरंगावादी, गंजीकोट, वज्रजोगणी, लातुरी, आजमेर, आमदानादी, हाली सिक्का, महमदशाही, अहमदशाही, शेटशाही, दरसानी, दिल्ली शिक्का (७६, १४२, १४३, २१२). ह्यांशिवाय होन व पुतळी हीं सोन्याचीं नाणीं होतीं. पुल्हेघटी होन (१३०) हें एकच होनाचें नांव आलें आहे.

सरकारी सनदेशिवाय रुपये पाडतां येणें शक्य नव्हतें असें दिसतें. परंतु वार्ईट रुपये चांगले करावयाचे झाले तर टांकसाळवाल्याकडेच गेलें पाहिजे काय हा प्रश्न विचारण्याजोगा आहे. रुपयांची दुस्ती करणारांवर निर्वध असल्याचा दाखला नाही. दुस्तीचा धंदा बहुदा सराफच करीत असतील. ही डागडुजी कोणत्या तऱ्हेची असे ह्याची यथार्थ कल्पनाहि करतां येत नाही. फुटका रुपया पाऊण आणा खर्चून दाणेचाल केला (१४४) म्हणजे काय केलें असेल ? फुटलेली वाजू भरून काढली काय ? असें असल्यास हल्ली ज्या अर्थाने आपण खोटा रुपया म्हणतां त्या अर्थाने खोटा शब्द पूर्वी वापरीत नसत हें उघड होतें. तांब्याला रुप्याचा मुलामा देऊन रुपया म्हणून पुढे आणला तर त्यालाच फक्त खोटा रुपया म्हणत असत. टांकसाळांतून पाडलेल्या रुपयांत ढवळाढवळ झाली तरी तो खोटा रुपया मानण्यांत येत नसे. ह्यावरून असें निष्पन्न होतें की, रुपयाच्या वरील शिक्क्याची फारशी मातवरी नव्हती. शुद्ध धातु नाण्यांत किती आहे एवढ्याच गोष्टीचें महत्त्व मानीत. नाणें पाडण्याचा हक्क केवळ सरकारचा आहे हा सिद्धांत जेथे मान्यता पावला नाही तेथे उपर्युक्त प्रकार अनुभवास येणें स्वाभाविक आहे.

११

कर्ज देण्याघेण्याचा व्यवहार फार मोठ्या प्रमाणावर चालत असे. खुद्द सरकार व त्यांचे सरदार दरकदार ह्यांना नेहमी कर्ज सावकारी काढावें लागत असल्यामुळे सावकारी धंदा करणाऱ्या व्यवहार पेढ्यांचें जाळें राज्यांत निर्माण झालें. ब्राह्मण सावकारहि पुष्कळ होते. लाखो रुपये एका रकमेने ते कर्ज देत.

रकम फार मोठी अगल्यास तीन चार सावकार मिळून समायिक कर्ज देत. हाता-

वर कर्जाऊ रकमा देत. परंतु बहुधा खर्चें लिहून घेऊनच कर्ज देण्याचा प्रघात होता. वचनचिष्टीचा प्रकार मात्र आढळत नाही. कर्जरोखे व गहाणखर्चें हींच मुख्यतः असत. तारण गहाण असे तसेंच कवजे गहाण असे. “व्याजाच्या ऐवजी मौजे मजकूरचा ऐवज गोसावी यांची खासगत शेते वजा करून ध्यावा” (१२१). कर्ज फेडण्याची मुदत नमूद केलेली असे. रासमाथा (सुगीवर); आळंदीची यात्रा अशासारखी मुदत असे. हातावरील कर्जाला थोड्या महिन्यांची मुदत ठेवण्यांत येई. मुदतीत कर्ज न दिल्यास गहाण डुवत असे. मुदत संपली तर गहाण नष्ट होत नाही ही समजूत नव्हती. मुदतीत कर्जफेड न झाल्यास सावकार खतांत नमूद केलेली मिळकत आपल्या कवजांत घेई.

स्थावर मिळकत व कुळकरणासारखी वतने कर्जाकरता गहाण टाकीत. जंगम मालांत सोने, पागा, तरवार, कापड हीं गहाण टाकलेलीं आढळतात. कुळकरण गहाण टाकल्याचें उदाहरणः—४०० रु. जमा भगवंतराव देशपांडे... ..मल्हार बाबाजी तट्टु याचें कुळकरण मौजे डोवले गहाण होतें तें सोडवून सीवाजी नारायण यांजकडे ठेवून वगैरे..... (तु. बा.)

सोने गहाण ठेवल्यास आठ आणे व्याजाने पैसे मिळत. एरव्ही १, ११, १११, ११११, २, २११ रु. दरमहा दर शेकडा अशा दराने व्याज द्यावें लागे. सयाजीराव गायकवाडला लाख रुपयांच्या कर्जाला ११ रु. दराने व्याज होतें. किरकोळ रकमांना व्याजादाखल धान्यहि घेत. “बाजार निरखापेक्षा १ शेर रुपयास जाजती” (१२८) हेंच व्याज. तेल्यास कर्जाऊ रकम दिल्यास ठरलेल्या भावाने ठरीव मुदतीपर्यंत तेल घेत. भाव उतरल्यास उतरत्या भावाने पण चढल्यास कराराच्या भावाने अशी शर्त घालीत (१२७). ज्या नाण्यांत कर्जाची रकम दिली असेल त्याच नाण्यांत ती परत करण्याचा करार कधी कधी करीत (१४६).

कर्ज देतांना मनोती कापून घेत. मनोतीचा दर शेकडा १ पासून २ रुपयांपर्यंत असे. (१३४, १२८).

कर्जफेडीच्या वेळीं सूट देण्यांत येई; तथापि विनसुटीची शर्त असल्यास सूट देत नसत. कर्जफेडींत मामलत लावून घेण्याचाहि प्रघात होता. “दीड महिन्यांत एकोत्राव्याजाने व्याजमुद्दलसुद्धा रुपये न फेडल्यास ९ गांवचे मामल्याची सनद द्यावी.” (१२२)

प्रामाणिकपणा वन्याच प्रमाणांत होता. दंग्याच्या भीतीने दुसऱ्यापार्शी ठेव ठेवीत. अशा ठेवी तो मनुष्य मेल्यावर त्याच्या स्त्रीने कबूल करून परत दिल्याची उदाहरणे नमूद आहेत (१२९).

कर्ज वसूल करण्यास हल्लीप्रमाणे कोर्टे नव्हतीं, फार करून सावकारालाच वसुलीचा उपाय करावा लागे. हा उपाय म्हणजे घरणें वसणें हा होय. लोकांच्या त्या वेळच्या समजुतीवर ह्या उपायाची उभारणी केलेली दिसते. सावकार कर्ज मागण्यास कुळाकडे आपला नोकर अथवा इतर कोणी पाठवी. हा मनुष्य कुळाच्या घरांत चोवीस तास उपाशी वसून राही. ओटीच्या पुढल्या दरवाजांत बसे. घरांत कोणी उपाशी राहिल्यास घरांतील माणसांनाहि उपवास पडे. आपणांस उपोषण घडतें व दुसरा उपवासाने तळतळत आहे ह्याचा परिणाम आपणांस भोगावा लागेल ह्या भीतीने कूळ हरप्रयत्न करून कांही तरी वसूल देई. कधी कधी स्वतः यजमान घरणें धरून बसे. कुळाने चटकन पैसे द्यावे म्हणून धरण्याकरता परजातीच्या माणसाचा उपयोग करित (१३०). ऋणकोस उपोषण पाडणें ह्याला क्षेत्र करणें म्हणत (१२६). चिपळूणकर आपल्या कैफियतींत लिहितात “नंतर आम्ही कासीकर याचे दुकानां जातीनिसी (घरांतील) थोर थोर मंडळी व कारकून मंडळी मिळोन तगाद्यास तीन दिवस उपाशी वसून

” (१२७). एका माणसाकडे चिपळूणकरांनी २० क्षेत्रे केलीं. “कांही वेळां उपोषित मजबरोवर वसले होते व कांही वेळां जेवले” (१२६). एका भिक्षुकाने आपले पैसे वसूल होत ना हें पाहून गणपतीच्या देवळांत उपोषणें करण्यास सुरवात केली. ही वार्ता श्रीमंतांच्या कानावर गेली. तेव्हा “आज्ञा जाली की भटर्जांचे रुपये (कुळाकडून) देववावे” (१२६).

१२

घोडी व डोल्या हीं मनुष्याच्या प्रावसाचीं साधनें होत. मालांची ने आण उंटे व वैल ह्यांवरून होई. वैलगाड्या फारशा प्रचारांत वाहणें नव्हत्या. नागपुरास जाण्यास डोलीला खंडित रुपये ८५ ठरले होते, परंतु कुंभकोणचें भाडें २० रुपयेच दिसतें. गुळसुंदाहून पुण्यास जाण्यास डोली व घोडी मिळून ११। रु. भाडें पडलें होतें. चालण्याच्या कामांत घोड्याशीं माणसें स्पर्धा करित, पुण्याहून सातारा ७० मैल आहे. हा सत्तर मैलांचा प्रवास एका दिवसांत करणारे लोक होते (१८३). नेवाशाहून

दोन दिवसांत जासूद चालत आले म्हणून त्यांना १॥ रूपाया इनाम मिळाले आहे (१८३). परिस्थितीमुळे गुण उत्पन्न होतात आणि परिस्थितीमुळेच नष्ट होतात. घोडा दुसऱ्याला वाहून नेतो पण मनुष्य आजल्यालाच वाहून नेतो ही गोष्ट खरी. तथापि निरोप जलद पोचावा असा हेतु असल्यास थोडक्या पैशांत मनुष्य पाठवूनच तो हेतु साध्य होतो. म्हणून डाकेवर जासुदांची योजना होत असे. लांबच्या प्रवासांत पालखीवरोवर निदान आठ असामी असत असें दिसतें. भोयाला रोज आठ आणे असे (२६०). प्रवासाचा कांही खर्च येणेंप्रमाणे— ८ रु. सौ. ब्रहिणीबाई यास सातारा येथे पोचवून घेण्यास (३०८). ६८-वाट-खर्च वाईस जातांयेतां. ५०॥ उंटावर बाजरी आणली तिकडे. हा खर्च श. १७१८ सालांतील पुण्यापासूनचा आहे. बाजरी पुण्यास आणली. कोठून तें समजण्यास मार्ग नाही. घोड्याच्या गाडीचा एकाच ठिकाणी उल्लेख आलेला आहे (३०८).

१३

सर्व हिंदुस्थानभर पेशव्यांच्या फौजा फिरत असल्यामुळे इकडून तिकडे वातमी पोचविण्याची व्यवस्था करणें भाग होतें. त्यामुळे टपाल ठिकाठिकाणी लोक ठेवून पत्रें पाठविण्याची योजना अंमलांत आली होती. वातम्या आणण्यापोचवण्यासाठी मुद्दाम माणसें ठेवीत त्यास डाक ठेवणें म्हणत. कोकणांत वातम्या आणण्यासाठी मचवे ठेवलेले असत त्यांस वातमीचे मचवे म्हणत (पे. रो. पुस्तक ८, पान २२०). अमुक दिवशीं मचवे परत आलेच पाहिजेत किंवा अजूरदाराने अमुक मैल चाललेंच पाहिजे असा नियम असे. सरकारच्या जरूरीकरता डाकेची पद्धति प्रथम अस्तित्वांत आली. खासगी खुशालीचीं पत्रें पाठविण्याची अडचण तेव्हा लोकांना भासत नसे. यात्रेला निघाल्यावर मात्र घरची खुशाली आपल्याला व आपली खुशाली घरच्या माणसांना कळवावी असें वाटणें स्वाभाविक होतें. ही गरज भागविण्यासाठी आठवले ह्यांची काशी ते पुणें डाक स्थापन झाली असावी. सरकारी व सावकारी अशा दोन डाका निर्माण झाल्या. ह्या पुस्तकांत डाकेचा पहिला उल्लेख श. १७०१ मधील आहे (९३). ह्या पुस्तकांत कल्याण ते काशी, कल्याण ते मुंबई, पुणें ते नाशिक व्यंक्क, ग्वाल्हेर-सातारा इतक्या डाकांचा उल्लेख आलेला आहे. पत्रें तोळून वजनावर हाशील घेत. चार आणे तोळा असें हाशील असें.

उ. ८३ पत्रें रवाना पुणें मि ७ चैत्र (श. १७४७) वजन तोळे पाऊण. ॥-
पत्रें रवाना पुण्यास आठवले यांचे डाकेवर पौष शु १ वजन तोळे २ दर
॥ प्रमाणे. पान ९३ वरील पहिल्या रकमेवरून चार आण्यांहून निराळा दर होता
कीं काय असा संशय येतो; परंतु ती रकम तपशीलवार नसल्याने कांहीच
सांगतां येत नाही.

इंग्लिशांच्या अंमलानंतर म्हणजे श. १७७० पावेतो सावकारी डाका
होत्या (९४). इंग्रजी डाकेचा पहिला निर्देश ह्या पुस्तकांत श. १७५५ चा आहे
(९३). तिकीट न लावतां म्हणजे नाटपेड पत्र पाठविलें असतां तें खात्रीने पोह-
चेल अशा समजुतीने इंग्रजी डाकेंत नाटपेड पत्रें पाठवीत. अशा पत्रांची पावती
पत्रें पाठविणारास टपालखात्याकडून मिळे (९४). थोरलें टपाल (९४) म्हणजे
इंग्रजी टपाल असावें. ह्याच पानावर पुण्याच्या जनरल पोस्ट ऑफिसाचा स्पष्ट
उल्लेख आहे. तो. स. १८५२ चा आहे. डाकेच्या पत्रव्यवहाराकरता दौलता-
वादी कागद वापरित असें दिसतें (९३).

सावकारी डाकेंत विमा उतरून जिन्नस पाठविण्याची रीत होती ही गोष्ट
लक्षांत घेण्यासारखी आहे. मालाच्या किंमतीवर शेंकडा दोन रुपये एक आणा
हा विम्याचा दर होता (९४, ९५).

जेथे डाक नसेल अगर डाकेचें हाशील भरमसाट असेल (९५) तेथे
जासूद पत्रें देऊन पाठवीत. एका जासुदाजवळ अनेक लोकांचीं पत्रें असत.
ज्याला पत्रें पाठविलीं असतील तो पत्रें घेऊन येणाऱ्या जासुदाला पैसे देई. पत्रें
पाठविणाराने कांही द्यावयाचें नाही. ही सवयच पुढे नाटपेड पत्रें पाठविण्यास
कारणीभूत झाली असावी.

जासुदाबरोबर आलेल्या पत्रांकरता विशेष द्यावें लागत नसे. उ. ८- परश-
राम हरि देवधर यांचें पत्र हिंदुस्थानांतून आलें त्या जासुदास. परंतु परत
पाठवितांना ॥ खर्ची पडले आहेत. ॥ ज्येष्ठ वा ४ शके १७५६ परशरामपंत
ढमढरे उर्फ देवधर याजकडे पत्र रवाना सिंदे अलिजावहादर यांचे लष्करांत.

काशीहून कागद घेऊन आलेल्या कासीदास ८- मिळाले आहेत (६६).

पत्राचा मालक मिळाला नाही आणि त्यामुळे पत्र परत आलें तर निराळें
हाशील द्यावें लागे; उ. ॥- हाशील डाकेचें. पुण्याहून लखोटा मुंबईस पाठविला
होता तो तेथे स्वारी नाही म्हणून पुन्हा पुण्यास आला. त्याबद्दल देणें आठवले
यांस ज्येष्ठ शु ९ (१७४७). (वैद्य)

पत्र घेणाराने अमुक हाशील द्यावें असें पत्रावर लिहीत; उ. ८= हाशील खर्च डाकेचीं पत्रें पुण्याहून..... याणी पाठविलीं त्याजवर लिहिलें होतें की हाशील देणें त्याजवद्दल दिले. किचा

पत्ते लिहिण्यांत पत्रें पाठविणारांना बरीच सवलत असे. थर्यांना पाठविलेल्या पत्राच्या लखोट्यावर 'थत्ते न मिळाल्यास चिपळूणकरांनी त्यांस ते असतील तेथे पाठवावा' असा मजकूर आहे (२७९).

पत्रांचें आगाऊ हाशील भरण्याची सवय लोकांना हळूहळू लागत होती व त्याबरोबर इंग्रजी शब्दहि वापरांत येण्यास सुरवात झाली होती उ. ८-॥ येथून पत्रें रवाना केलीं तीं पोस्ट पेट पत्रें २. ह्याच्या उलट इतक्याच पैशांत मुंबईहून ३ पत्रें आलीं आहेत. ८-॥ मुंबईहून पत्रें आलीं त्याजवा पत्रें ३ दर ८॥ हीं डांकेचीं पत्रें श. १७७४ चीं आहेत.

इ. स. १८६७ व १८६८ ह्या दोन सालांचे जत व औंध संस्थानांचे वार्षिक रिपोर्ट माझ्या पाहण्यांत आले. त्यांत ह्या संस्थानांत टपालाची काय व्यवस्था होती ह्याची माहिती दिली आहे ती अशी :—

जत संस्थान—रयत लोकांचे लखोटे पोहचविण्यास पोष्ट हपीसचे कारकुनास इकडून पंधरा रुपये पगार मिळतो. त्याचे हाताखाली दोन शिपाई सात रुपये दर महाचे नेमिलेले आहेत. त्यांस इकडूनच पगार मिळतो. ते गांवगन्ना जाऊन लखोटे पोचवितात. त्यावद्दल ठरले हाशिलाखेरीज जाजती कांही घेण्यांत येत नाही.

औंध—रयत लोकांचे लखोटे ठाण्यांतील मामलेदारमार्फत पट्टेवाल्याकडून पोचते करवून दर एक आणा प्रमाणे हाशील घेण्याची रीत ठेविली आहे.

ईस्ट इंडिया कंपनीचा पोस्टाचा कायदा स. १८३७ त झाला हें खरें परंतु त्याच्या अगोदर इतर खासगी डाकांप्रमाणे कंपनीचीहि खासगी डाक होती हें मागे सांगितलेंच आहे. प्रथम स. १५४५ च्या पूर्वी हिंदुस्थानांत शीरशाहाने डाक स्थापन केली व त्यासाठी बंगाल ते सिंधपर्यंत दोन हजार मैल सडक तयार केली असें मुसलमानी रियासतकार सांगतात. कौटिल्याच्या अर्थशास्त्रांत डाकेचा उल्लेख दिसत नाही.

गुन्हे

आत्महत्या, मनुष्य पळवून नेणे, नोकरीचा करार मोडणे, मुक्या जनावरांस इजा करणे, बलुत्याचीं कामें न करणे, गांव सोडून जाणे, सरकारी कायदे मोडणे (उ. परवानगीवांचून तंबाखू कापणे अगर खरीपाचा माल तयार करणे), गाय नांगराला धरणे, वजनमापांत फसवणे, दुसरे गांवची सोयरीक करणे (२१५), अशा प्रकारचे गुन्हे तर होतेच परंतु खोटीं भुतें घालणे अथवा भुतें घातल्याचा खोटा आरोप करणे हेहि गुन्हे मानले जात. कांही गुन्हे प्रासंगिक स्वरूपाचे असत. उ. इंग्रजांकडे चाकरी धरणे हा गुन्हा समजून त्याबद्दल पारिपत्य करण्यांत येई (१०५). त्याचप्रमाणे कराराच्या बाहेर काम करणे हें गुन्हांत गणलें जाई (२७५). चाहाडी करणे हा गुन्हाच होता (२९४).

गुन्हांबद्दल शिक्षा दंडाची असे. खून केला असतांहि दंड करण्यांत येई. १ रुपयापासून ४०० रु. पर्यंत दंडाची रक्कम गेली आहे. ज्याचें नुकसान झालें असेल त्याला दंडापैकी कांही रक्कम देण्याची वहिवाट होती (१०६). राजद्रोहाच्या गुन्हाला तुरंगाची शिक्षा असे हें खरें परंतु त्याखेरीज अन्य कारणांकरताहि तुरंगांत टाकीत असावे असें मानण्यास जागा आहे (९२). तुरंगांतून गुन्हेगारांस सोडावयाचा झाल्यास जामीन घेऊन सोडीत (फित्ता). अवश्य तेथे गोताच्या संमतीने अपराधाची चौकशी करीत (१०३). चोरी करणाऱ्यांचा पत्ता न लागल्यास सर्व गांवाला नुकसान सोसावें लागे (१०२, १०३, १०६). कधी कधी कमावीसदार फिर्यादी होई (१०२). भिलांचे वगैरे उपद्रव मोडण्याची जबाबदारी जमीनदारांवर असे असें दिसतें (१०२); म्हणजे जमीनदार हे वतनी पोलीस अधिकारी होते. उच्चत्यांकडून म्हणजे ज्यांना निर्वाहाचें साधन नाही अशा लोकांवर सरकारी नियंत्रण असे (१०६). व्यभिचाराबद्दल स्त्री व पुरुष दोघांनाहि दंड होत असे (१०५). आरोप शायीत झाला नाही तर खोटा आरोप करणारा शिक्षेस पात्र होई (१०४). “पोवार माली याचे कोर्पांत कोणी नसतांनी तेथे बसल्याचें कारण काय साा गुन्हेगारी” (१०४). ह्यावरून लहानसानहि दुराचरण खपत नसे असें उघड होतें. मुलाने आपल्या आईजवळ गैरसनदी कटकट केली ह्या दोषामुळे त्याला आठ आणे दंड झाला आहे. हा मुलगाहि मांग जातीचा होता. खरीपाचा माल करण्यास सरकारची परवानगी लागत असे असें दिसतें.

कोणाला न कळत दुसऱ्याकडून इजा झाल्यास त्याची पैसे देऊन समजूत करण्यांत येत असे. खाजगीवाल्यांचा वारगीर घोडाविर बसून हजिरीस जात

असतां एका कुणविणीस धक्का लागला आणि ती पडली सव्व तिला एक रुपया देण्यांत आला (२९९). पृ. २९४ वर गुन्ह्यांचीं कांही उदाहरणें सांपडतील. शिंदळकीवद्दल १५० रु. दंड केलेला आहे, आणि तो शिंदळकी करणाऱ्या वाईला.

इंग्रजांचें व मराठ्यांचें वैर आल्यामुळे इंग्रजांकडे काम करणाऱ्या माणसांस दंड करण्यांत आला होता. तळ्याच्या दोन मुसलामानांनी इंग्रजी राज्यांत “तरी वगैरे खोती” केल्या सव्व त्यांच्यापासून ७५ रु. खंड श. १७०६ मध्ये घेण्यांत आला (१०५). कुंभाराने महालक्ष्मीचे मुखवटे आपणून दिले नाहीत त्यामुळे त्यास सवा रुपया भुरदंड पडला (१०६).

मसाला, खंड व गुन्हेगारी हे तीन शब्द दंडाच्याऐवजी वापरीत. ह्या तीन शब्दांच्या अर्थांत कांही भेद असल्याचें दिसत नाही. ह्याशिवाय खंडफरोई हा एक शब्द व्यवहारांत असे.

पैसा व वतन ह्यांवद्दलचे दावे बहुशः असत. सरकारच्या परवानगीवांचून

कोणालाहि दत्तक घेतां येत नसे (१०८). हरकत

दिवाणी

दूर करून मागण्याचे दावेहि अपरिचित नव्हते.

मनाई हुकुमाची दाद मागण्यापर्यंत लोकांची मजल गेली

होती (१०२). कोणी बिनवारस मयत झाल्यास त्याची मिळकत सरकारकडे जावयाची (१०३, २६५). दिवाणी दाव्याचा निकाल हुजूरकडून प्रसंगी लावून घेत (१०६). हा बंधाऱ्यावद्दल कज्या होता. ह्या दाव्याच्या चौकशीसाठी कारकून व प्यादे पाठविले होते. त्यांचा रोजमुरा ३५३ रु. झाला.

दिवाणी व फौजदारी खटले चालविण्याचा अधिकार जाहागीरदारांना असे (११४). श. १८४० सालीं दाभाड्यांच्या अदालतींत दावा दाखल केल्याचें उदाहरण आहे:—

दाभाड्यांची अदालत

अदालत संस्थान तळेगांव

गव्हाची फिर्याद

मुदल बीज गडूं कैली ८१। दर ८।= प्रो रु. ३ वाढ शके १७५७.
कार्तिक शु १३ ताा शके १७६२ आषाढ वाा ५ पावेतो सवाप्रमाणे आकार
गडूं कैली ८१॥॥।।। दर ८।= प्रो रु. ३८१२ पैकी वजा बट्टा दर शेकडा १८८
प्रो आकार रु. ८१८८ बाकी कंपनी रु. ६८१०८४.

फिर्यादीचा दस्तुर नारो कृष्ण कीवे वकील कोर्ट कसबें चाक्रण.

ता. २०-७-१८४०

कज्या हरणारापासून सरकार कर घेई त्यास हरकी म्हणत (११६). ह्या सोनाराच्या पोतदारीच्या हक्कासंबंधीच्या दाव्यांत चिटणीस व मजमदार यांना कार-कुनी मिळालेली दिसते (११७).

१५

पेशवाईचें वर्णन करावयाचें झालें तर तें दंगेधोपे, लढाया, युद्धे, दानधर्म, हव्यकव्य ह्यांच्या दंगलीचा काळ अमें थोडक्यांत दानधर्म करतां येईल. भिक्षुक, शास्त्री पंडित, हरिदास पुराणिक ह्या सर्वांचे उच्च ग्रह एकादशस्थानीं ह्या काळांत आलें होते असे वाटतें. अन्नसंतर्पण, दानें, व्रतवैकल्ये, प्रायश्चित्त वगैरें प्रकार सारखे चालू होते. द्रव्याला स्पर्श न करणाऱ्या संन्याशांच्या समोरहि द्रव्याच्या राशी पडत. शृंगेरी मठाच्या श्रीशंकराचार्यांना ५०० रु. एकदा मिळाले आहेत. शंकराचार्य धोतरें नेसत असावे; कारण १८ रुपयांचा धोतरजोडा त्यांस अर्पण केलेला आहे (१६१). शंकराचार्य आपल्या पूर्वाश्रमींच्या कुटुंबासुद्धा पंच-वटीच्या मठांत राहत असें दिसतें; कारण त्यांच्या लेकीस १ रु. किंमतीचा पैठणी खण दिल्याची नोंद आहे. (२१४). त्रिलोचनानंद स्वामींची तर सावकारी होती (१६२).

स्वामींप्रमाणे अग्निहोत्र्यांचाहि परामर्श घेण्यांत येत असे. एका अग्निहोत्र्याला ३२० रु. देण्यांत आले (१६४). श. १७१० च्या साद्रपदांत १२ रु. अग्निहोत्री वारले त्यावाग म्हणून खर्च पडले आहेत.

यज्ञ केले जात. २५ रु. यज्ञाकरता दक्षणा श. १७१९ अश्विन. तसेंच १० रु. यज्ञ केला त्याच्या दर्शनास, धर्मादाय तात्या यांनी ठेविले. शके १७१० माघ.

तुलादान करणें हें ऐपतदार गृहस्थ आपलें कर्तव्य समजे. तुलादान करणें म्हणजे आपल्या वजनाइतक्या वजनाचें द्रव्य दान करणें. ११२४३ रुपये तुलादानाचे नांवें पडले आहेत. तुलादान करणाराचें इतकें वजन असलें पाहिजे (१६४). हे रुपये होते. सरकारी तुलादान होनांचें झालें त्याचा निर्देश

पा. २४१ वर आहे. तुलादानांतून देवालये कधी कधी बांधला जात हैं त्यांतल्या त्यांत समाधानकारक समजलें पाहिजे. तुलादान व तुलापुरुषदान एकच. तुलादानाने स्वर्गप्राप्ति होऊन पुनः जन्म घेतल्यावर भूपतिपद प्राप्त होतें.

आजार घालविण्याकरता अनेक तोडगे करीत. दानधर्मापेक्षा तोडग्यांचा उपाय हीन संस्कृतिदर्शक आहे. शिक्षार्थी यंत्रे आजारी तोडगे मुलाच्या गळ्यांत बांधली म्हणजे रोगपरिहार होतो अशी समजूत होती. ह्याखेरीज दारू व मांस अंगावरून ओवाळून टाकीत (१८०). मुलीला झालेला वाखा जावा म्हणून दोन कोंबडी ओवाळून टाकलेली आहेत (२१६). कल्याणच्या सुभेदारांच्या वहीत जरीमरीच्या पूजेनिमित्ताने बारा आणे खर्च पडले आहेत.

महामारीचें अनुष्ठान, प्रदक्षिणेचें अनुष्ठान (१६५). पर्जन्यासाठी अनुष्ठान (१६४). अर्शा नाना प्रकारची अनुष्ठानें मोठ्या अनुष्ठानें खर्चाने करण्यांत येत. एका अनुष्ठानाला ४५० रु. (१७५) व हरिपंत फडक्यांनी सिद्धटेकला केलेल्या अनुष्ठानाला ५०० रु. खर्च झाले आहेत.

आपल्या हातून अधर्म घडला म्हणजे जो दंड द्यावा लागतो त्यास प्रायश्चित्त म्हणतात. गाईच्या गळ्यांत दावें असतांना तिचा प्राण जाऊं देणें हें पापदायक समजत. अशा प्रसंगी जबाबदार माणसाला प्रायश्चित्त घ्यावें लागे (१७३). नालबंद घोडा मरण पावणें हेंहि पाप समजून प्रायश्चित्त घ्यावें लागे.

कित्येक गोष्टी अनिष्टसूचक समजल्या जात. अशा गोष्टी घडल्या असतां त्यांचे अनिष्ट परिणाम भोगावे लागूं नयेत म्हणून शास्त्रकारांनी शांतीचा उपाय सांगितला आहे. दक्षिणाभिमुख केळ विणें, अंगावर पाल पडणें, घरांत मोहळाच्या माशा बसणें हे आपत्तिकारक प्रसंग होत. ह्यांच्या शांतीचा उल्लेख १६६, १६७ व १७० पानांवर आलेला आहे. दक्षिणाभिमुख लोंगर केळीने टाकलें तर ग्रामपति मरतो अशी समजूत (यदा याम्यमुखा देवी कदली तु प्रसूयते । तदा ग्रामपतेर्नाशं विदधाति न संशयः ।). केळ ही असुरकुलोत्पन्न आहे असें येथे म्हट-

लेलें आहे. पाल पडण्याने पांच रात्र व्याधिपीडा होते. मोहोळाच्या माशा घरांत बसल्याने कोणतें अरिष्ट ओढवतें समजत नाही.

कावडी टाकण्याचा एक धंदा होऊन बसला होता. काशीहून पुण्यास २४

कावडी आणल्या त्यांची मजुरी दर कावडीस २०

कावडी

रु. प्रमाणे व पुण्याहून रामेश्वरास त्याच कावडी घेऊन

जाण्याची मजुरी ४० रु. प्रमाणे होती. म्हणजे

काशीची एक कावड रामेश्वरास नेऊन टाकावयाची तर ६० रुपये खर्च येत असे.

पुण्यास हरिद्वाराहून गंगोदकाच्या कावडी स्नानाकरता व पिण्याकरता आणीत असत (१६५).

घोडी व्यायली असतां पांचवीपूजन करीत. तसेंच गर्भाधानप्रसंगी नाय-

किणीची ओटी भरण्याची वहिवाट होती (२१५).

काही चाली

ही अखंड सौभाग्यवतीची म्हणून ओटी भरण्यांत येत

असावी ! पिंपळाप्रमाणे निंबवृक्षाची मुंज लावीत.

(१८१) ब्राह्मणाकडून नमस्कार घालविणें हा आरोग्यप्राप्तीचा आणखी एक उपाय मानण्यांत येई. सूर्याला १२००० नमस्कार घातले पाहिजेत. नमस्कारांचा दर हजारिी रुपया असे (१७०).

ज्योतिषावर विश्वास बराच होता. पुष्कळ पैसे खर्च करून जन्मपत्रिका

करून घेत. ४०-५० रुपयेपर्यंत पत्रिकाकरणावळ मिळे

ज्योतिष

(१६६, १६९, २६२). नवी पत्रिका केली म्हणजे तिचे

पूजन केल्यावर श्रवण करण्याचा विधि होई. ह्यानंतर

गोचरीचा ग्रह अनिष्ट आल्यास यथाशास्त्र दानें अथवा जप करण्यांत येई. राहु

अष्टम म्हणजे मृत्युस्थानी आला म्हणून दानें, गुरु पालटला म्हणून साखरदान,

शनि पालटला म्हणून वडेदान, दुसऱ्या एका ग्रहाकरता उदककुंभदान वगैरे प्रकार

(१८१) मनोरंजक वाटतात. गुरु पालटला त्याच दिवशीं आसवलीकांठी दुपेच्याला

पिवळा रंग देण्यांत आला. गुरूला पिवळा रंग प्रिय आहे. वर शनिप्रीत्यर्थ वडे

तळले त्यास साजूक तेल उपयोगांत आणलें होतें; घाणेरडें तेल वापरलें नाही.

ह्यावरून श्रद्धेने शास्त्राज्ञा पाळीत असें दिसतें. राशीला ग्रह वाईट आले सवन्न

एक लाख नवग्रह जप २५ रु. खर्चून करण्यांत आला (१६९). दुष्टग्रह-

शांत्यर्थ लक्ष्मीवागवाल्यांनी जप करविला त्यास ३०० रु. दक्षणा देण्यांत आली

(१७०). आशिवाय ४॥ रु. जन्मस्थ गुरु आला सवन्न दान (श. १७१० श्रावण)

व १॥ रु. षडग्रहीवहल (श. १७१९ ज्येष्ठ) अशा नोंदी आहेत (३०७). पाड-
व्याच्या दिवशी पंचांगश्रवणाची वहिवाट होती (३०२). परंतु “दिपवाळीचे पंचांग
श्रवण” केल्याचेहि आढळते (१६९).

प्रत्येक कृत्य सुहूर्त पाहून होत असे. वासुदेव बापूजी चिपळूणकर ह्यांना
सातान्यास राजदर्शन घ्यावयाचे होते. परंतु चांगली वेळ मिळेना. दुसऱ्या दिवशी
चार घटका रात्रीस सुहूर्त होता. तेव्हा राजदर्शन घेण्याचे त्यांनी ठरविले (२१७).
चिपळूणकरांची भेट घेण्यास राजांनी सुहूर्त पाहिला होता की नाही हे समजण्यास
मार्ग नाही ! कल्याणच्या सुभेदारांना आपल्या नव्या वाड्यांत प्रवेश करण्यास
“नवघटका रात्री” सुहूर्त मिळाला (१७०). प्रयाणाच्या वेळी देवापुढे द्रव्य
ठेवीत. परंतु कल्याणाहून पुण्यास जातांना सुभेदारांनी जरीमरीला व हनुमंताला
तीन दिडक्यांचा शेंदूर लावला होता (१६९). आपणांस पाहिजे तेव्हा सुहूर्त
मिळत नसल्यास प्रस्थान ठेवण्याची चाल होती. सुभेदार हे प्रस्थानी आवेडकरांच्या
घरी मध्यरात्रीस गेले व तेथे ब्राह्मणांना दक्षणा दिली. घातचन्द्रावर प्रयाण करण्याचा
प्रसंग आल्यास तांदूळ दान करीत. तसेच प्रयाणसमयी रोगपंचक असल्यास रौप्य
दान करीत (१७५).

सहस्रभोजने वारंवार होत; परंतु लक्ष भोजनेहि घालण्यांत येत.
खाजगीवाल्यांनी लक्ष भोजन घातले. हे भोजनसत्र
ब्राह्मण-भोजने दोन वर्षे चालले होते व त्या निमित्ताने १४०८२ रु.
खर्च पडले आहेत (१६९). एवढाच खर्च असल्यास
एका रूपायांत सात ब्राह्मण जेवले असे होते. आचारी, वाढपी ह्यांचे पगार व
भोजनदक्षणा ह्यांचा ह्या रकमेत समावेश झाला असल्यास हा फार कमी खर्च
आहे, असे म्हणावे लागते. सहस्रभोजनाचा उल्लेख पा. १६३ वर आला
आहे. ह्याखेरीज हुजूर पोल्यातून एकदा ५००० रु. ब्राह्मणभोजनासाठी गेल्याची
नोंद ह्याच पानावर आहे. तसेच ३५२६ असाम्यांची भोजनदक्षणा ६९ रु.
पडली आहे. परंतु दर आसामीला एक दिडकी ह्या हिशेवाने ५५।५६रु. होतात.
१३।१४ रु. अधिक कां खर्च झाला समजत नाही.

द्रव्यदान आणि गोप्रदान एकच. धातूच्या पैशापूर्वी गाय हे विनिमयाचे
साधन होते. म्हणजे गाईचा पैशासारखा उपयोग
गोप्रदान करीत असत. एका गोप्रदानास ८० ते १०० रु.
खर्च येई. सध्या चार आण्यांवर भागते. ३९ गोप्रदा-

नार्थ ३९०७ रु. व ४ गोप्रदानार्थ ३१८ रु. खर्च पडला आहे (१६५). तसेंच ३५ गोदानानिमित्त ३५९८ रु. खर्च आला आहे (१६८). ब्राह्मणभोजनांत सहस्रभोजन, लक्षभोजन त्याप्रमाणे गोप्रदानांत गोशतदान. गोशतदानांची उदाहरणे पान १६६ व १६८ वर आढळतील. १०० गाईंचें एकदम दान करीत नसत. कारण “गोशताकडे गोदानें ३ रु. ९३९; गोप्रदानें २ रु. २०७; गोप्रदानें ३ रु. २९९” अशा रकमा नांवे पडल्या आहेत. पहिल्या रकमेवरून एका गोदानामागे ३१३ रु. खर्च झाल्याचें दिसतें. गाईंना कमजास्त किंमत पडल्यामुळे हा फरक दिसतो. परंतु सरासरीने १०० रु. दर गाईंमागे धरले तरी निदान गोशत करणाराला १०००० रु. खर्च येत असला पाहिजे. लक्षभोजनापलीकडे कौटिभोजनाचें जसें उदाहरण नाही त्याप्रमाणे गोसहस्र किंवा गोलक्षदानाचें उदाहरण सापडत नाही. गोशतदानांत एक बैल द्यावा लागतो. “शतं गावः सवृषभा धेनूपस्करसयुताः” शृंगारलेल्या शंभर गाई व एक बैल मिळून गोशत होतें. ह्यामुळे “वृषभ प्रत्यक्ष अलंकारवस्त्रे दक्षणासहित” ह्या तपशिलाने १७० रु. नांवे पडले आहेत (१६६). परंतु ह्या प्रत्यक्ष वृषभाशिवाय सुवर्णाची वृषभमूर्तीहि दिलेली आहे. त्यानिमित्त ८५ रु. खर्च झाले आहेत. मूर्तीचें कारण काय समजत नाही. वृष हा धर्मरूप आहे. वृषदान करतांना त्याची प्रार्थना पुढील शब्दांत करतात. — धर्मस्त्वम् वृषरूपेण जगदानंदकारकः । अष्टमूर्तेरधिष्ठानमतः पाहि सनातनम् । अष्टमूर्ति म्हणजे शंकर.

गोदान हें महादानांपैकी आहे. महादानें दहा आहेत तीं— कनकाश्च-
तिला नागा दासी रथ मही गुहाः । कन्या च कपिला धेनुर्महादानानि वै दश ॥

औषधांचा उपयोग होतो तसा दानांचा होतो अशी समजूत होती. त्या कारणाने क्लेशपरिहारार्थ, आरोग्यप्रीत्यर्थ, अनिष्टग्रहशांत्यर्थ दानें करण्याची वहिचाट पडली होती. वैद्यशास्त्राच्या अगोदर जन्म पावलेली ही कल्पना वैद्यशास्त्राच्या उदयानंतर अस्तास गेली नाही हें आश्चर्य आहे. उ. घोड्यावरून पडल्यास घृतदान करीत (३००). तुळशीवागकरांची एक स्त्री जानकीबाई हिच्या आजारीपणांत नाना प्रकारचीं दानें करण्यांत आली, अनुष्ठानें झालीं, जपजाप्य झालें, देवास प्रदक्षिणा घालविण्यांत आल्या, अनिष्ट ग्रहानिमित्त शांति व होमहवन झालें (१७०-७१). परंतु हे सर्व उपाय निष्फळ ठरून अखेरीस त्या बाईचें देहावसान झालेंच. दानांत एक म्हैसदान आहे. म्हैस ही यमाला प्रिय. ह्याच-

कारणासाठी वैलदान केल्याचा उल्लेख इतरत्र आढळतो (१६९). हनुमंताला व पिंपळास ब्राह्मणांकडून प्रदक्षिणा घालविल्या त्यांचा दर एकच नाही. पिंपळाला एक लाख प्रदक्षिणा घातल्या त्या हजारों चार आणेप्रमाणे; परंतु मारुतीच्या अकरा हजार प्रदक्षिणांचा दर हजारों एक रुपया होता. दुसऱ्या ठिकाणी मात्र चार आणेच दर लागला आहे (१६९). श्रीरामचन्द्रजीस १०,००० प्रदक्षिणा घातल्या त्याची मजुरी हजारों आठ आणेप्रमाणे देण्यांत आली (१६६). आणखी एके ठिकाणी बारा आणे दर लागला आहे. उ० ३७॥ ६. धोमच्या नृसिंहास प्रदक्षिणा मागील करणे होत्या त्याप्रगे करविल्या ५०,००० सुमारे दर हजारों ॥१०॥ प्रगे महारुद्र केला गेला त्यावरून एकादशणीची दक्षिणा हल्लीप्रमाणे चार आणेच पूर्वी होती असें दिसते. मारुतीला प्रदक्षिणा घातल्याने भूत, पिशाच, प्रेत ह्यांचा नाश होतो. प्रदक्षिणा घालतांना “मनोजवं” हा मंत्र म्हणावयाचा असतो. पिंपळाला लक्ष प्रदक्षिणा घातल्या तर पुत्रलाभ होतो. “नारी वा पुरुषो वापि लक्षं कुर्यात् प्रदक्षिणाः।” आणि मग “वंध्यादिर्लभते पुत्रमितरासां तु का कथा!” पिंपळ विष्णुस्थान तर वड शिवस्थान.

दशाफलव्रत (१७२) व बुधाष्टमीव्रत (१६९) ह्यांचा निर्देश ह्या पुस्त-

कांत आहे. दशाफलव्रत हें श्रावण शु ८ स करावयाचें

व्रतें

असतें. हें व्रत कृष्णानेच कुंतीस करावयास सांगितलें.

वनवासांत तिचे मुलगे गेले व स्वतः तिला विदुराकडे

राहावें लागलें ह्या दुःखांतून मुक्त होण्याकरता हें व्रत तिने केलें. कृष्ण ही ह्या व्रताची देवता होय. दहा दिवसांचें हें व्रत असून सतत दहा वर्षे तें करावयाचें असतें. कृष्णाने कुंतीला सांगितलें—व्रतं ते कथयिष्यामि येन दुःखात् प्रमुच्यसे। पुत्रपौत्रैः परिवृता स्वं राज्यं प्राप्स्यसे चिरात्॥ दशाफलमितिख्यातं तद्व्रतं कुरु सुव्रते^१।

बुधाष्टमी व्रत हें कोणत्याहि शुक्लपक्षांत बुधवारी अष्टमी आली असेल त्या दिवशीं करावयाचें. ह्यांत बुध ग्रहाची पूजा आहे. अरण्यांत इलेची आणि बुधाची बुधवारी भेट होऊन त्यांचा संयोग झाला व पुढे चंद्रवंशाचा मूलपुरुष जन्मास आला अशी कथा आहे. ही कथा युधिष्ठिराला कृष्णाने सांगितली आहे^२.

धर्मग्रंथांत सांगितलेलीं सर्व प्रकारचीं व्रतें अहमहमिकेने होत असावीं असें

दिसतें. प्रथम विशेष महत्त्वाची वाव वाटली नाही म्हणून पुस्तकांत व्रतांचा फारसा उल्लेख केला नाही. परंतु पेशवाईत अशा प्रकारच्या धार्मिक कृत्यांनी सर्व भूमि कशी दुमदुमून गेली होती ह्याची कल्पना घेण्यासाठी टांचणवहींतून कांही माहिती येथे संग्रहित करण्याचें योजिलें आहे. ही सर्व माहिती चिपळूणकरांच्या दत्तरांतली आहे. येथे व्रतांचीं नुसतीं नांवां देत आहें. अदुःखनवमीव्रत, ऋषिपंचमीव्रत, शाकाव्रत, मौन्यव्रत, तेलव्रत, रांगोळीचें उद्यापन, प्रतिपदाव्रत, तृतीयाव्रत, वार्तीचें उद्यापन, संकष्टी चतुर्थीव्रत, भोपळेव्रत, गोकुळअष्टमीव्रत, रथसप्तमीव्रत इ. ह्याचप्रमाणे दानें—चैत्रागौरीचे दानास एकमाही रोज ३३ जोडे सुमारें पायपोसाचे खरेदी किंमत रु. १४॥—; वसंतमाधवगौरीचे दानास तांत्रें; पंखे दानाकडे; वसंतपूजा शिष्ट ब्राह्मणांस दक्षणा ६५ रु.; काकूवाईकडे तुळशीप्रदक्षिणा दोन लाख घातल्या त्याच्या उद्यापनास; चन्द्रग्रहणविंवदानास—विंव करावयास, वगैरे. श. १७१० च्या तेरीजखड्यांतील सूर्यचन्द्रग्रहणानिमित्त रु. १४२॥—। धर्मखात्यांत खर्च पडले आहेत. एका पक्षाकरता ८८॥—। खर्च पडले आहेत (३०५, ३०६). खासगीवाल्यांकडे पितरागर्णी ब्राह्मण असून त्यांस प्रत्येकीं २॥ रु. दक्षणा देत असत.

केशवपनाचा विधि कसा होत असे हें पृ. १७३-१७४ वरून समजण्यासारखें आहे. ह्या कृत्यास सुमारें ४० रु. खर्च झाले आहेत. सिंधुकारांचें धर्मराज्य चालू होतें !

भ्रताराचा ठिकाण लागला नाही तर तो मेला असें समजून पालाशविधि करीत असत (१६८). प्रतिकृति करून तिचा विधिपूर्वक दाह करणें त्याला पालाशविधि म्हणतात. ह्यांत पळसाच्या समिधा वापरतात म्हणून त्यास पालाशविधि म्हणतात.

पेशव्यांची श्रावणमासदक्षणा सर्व हिंदुस्थानभर गाजत होती. ह्या दक्षणेची थोडीशी माहिती ह्या पुस्तकांत मिळण्यासारखी आहे.

श्रावणमासदक्षणा श. १६९१ सालीं १९४९८९ रु. ची दक्षणेची हुंडी पटवावी लागली (१४६). इतकीच रकम खर्च झाली असा त्याचा अर्थ नव्हे. दक्षणेच्या बंदोबस्तास व ब्राह्मणांचे रखवालीकरता पुरंदराहून गडकरी बोलावून घेत (१६२). ह्या दक्षणेची रकम सरकार स्वतः देई आणि लोकांकडूनहि वसूल करून घेई. दक्षणेची वरात महालावर

जाई. कोणत्या महालावर किती रकमेचा बोजा बसवावयाचा हें ठरलेले असे. नेवासें वगैरे महालांवर २५००० रुपयांचा बोजा टाकलेला होता. ही रकम रस-देच्या रकमेंतून दिली जाई (१६३). रमण्यांत कारकून जात त्यांस तेथे फराळा-करता पोहे देण्यांत येत. कैली पाव खंडी पोह्यांना साडेवारा आणि खर्च पडला आहे.

आपण स्वतः करावयाचीं धार्मिक कृत्यें ब्राह्मणांकडून करवून घेण्याची चाल बरीच प्रचारांत होती. अशौच्यांत उपोषण मांडतें ब्राह्मणद्वारा उपोषण म्हणून तें ब्राह्मणास करावयास सांगत (१६६). दुसऱ्या एका ठिकाणीं “अशौच्याचा गायत्रीजप अंतरला तो ब्राह्मणास सांगितला त्यास दक्षणा” अशा तपशिलाने ३ रु. खर्च पडले आहेत श. १६९३ अधिक आषाढ (क. सु.).

१६

आहेर हा शब्द आहार्य ह्या शब्दाचा अपभ्रंश असावा. आह ह्या धातूचा अर्थ वस्त्र धारण करणें असा होतो. आहार्य म्हणजे धारण करण्याला योग्य. शुद्ध शब्द आहेर नसून आहेर असावा असें ही व्युत्पत्ति बरोबर असल्यास म्हणावें लागतें. अभ्युदय-कर्मांच्या प्रसंगाने आहेर करण्याची चाल आहे. परंतु हा लौकिक आचार आहे. शास्त्रविहित नाही. आहेर करतांना भिक्षुक “युवं वस्त्राणि.....” (ऋ. १-१५२-१) हा मन्त्र म्हणतात. ह्याचें कारण ह्या ऋचेत वस्त्र शब्द आहे हेंच होय. ऋचेचा अर्थ असाः— हे मित्रावरुणांनो, तुम्ही अखंड वस्त्र धारण करतां. तुमचे उद्योग आणि विचार अखंड आहेत. तुम्ही सर्व पापांचा नाश करतां आणि तुम्ही आम्हांला सत्पार्शी युक्त करतां (चित्राव). स्मार्तकर्मांत सूक्तविनियोग बहुधा लैङ्गिक असतो. असो.

ह्या पुस्तकांत पृष्ठें ३, ४, ५, ७, २३ ते २९, ८४ व २११, २१३, २१४, २१६, २९२, ३१३ ते ३१५ ह्यांत आहेरासंबंधी उल्लेख आढळतील. आहेर म्हणजे वस्त्रदान. मुंज, लग्न, गडगनेर, ओटभरण, गर्भाधान, डोहाळेजेवण, देवदर्शन, सती जाणें, दुखवटा, मेजवानी, प्रथमभेट, शुभवार्ताहरण हे वस्त्रदानाचे प्रसंग आले आहेत. आपण ज्याला दुखवटा म्हणतों तो वस्तुतः दुखवटा नाही; तें एक मंगल कार्यच आहे. सती जातांना तर उत्सव करतात. सती जाण्या दिवशीं आहेराबरोबर मेजवानीहि झाली आहे (२४). लुगडें

अथवा पातळ आणि चोळी ह्यांनी मतीची ओटी भरीत. प्रथमभेटीचा निर्देश पा. २१६ वर आहे. वैद्य यांनी रास्ते ह्यांची प्रथमभेट घेतली तेव्हा रास्ते ह्यांस धोतरजोडा व त्यांच्या स्त्रीस लुगडें व खण अशी वस्त्रे देण्यांत आली. ह्यावरून कोणत्याहि मोठ्या माणसाच्या प्रथमभेटीच्या वेळीं वस्त्रे देण्याची चाल होती असें दिसतें. गोवेकर फिरंग्याच्या वकिलाने खाजगीवाल्यांची भेट घेतली तेव्हा त्यांस १५ रु. तिवट व २० रु. जाफरखानी अशीं दोन वस्त्रे दिल्याचा उल्लेख पान ८४ वर आढळेल. प्रथमभेटीप्रमाणे शुभवार्तानिवेदन आहेर देण्यास कारण समजलें जात असे नाना फडणिसाला पुत्र झाल्याची व आनुवार्डिस रजोदर्शन झाल्याची बातमी सांगणारांना तिवट मिळालें (२६, ३०१). तुळशीवागेंत श्रीरामचंद्राच्या दर्शनास गेलेले पेशवे, होळकर, आग्रे ह्यांस वस्त्रे मिळालीं आहेत. ह्यांना आहेराचीं वस्त्रे न म्हणतां प्रसादाचीं वस्त्रे म्हणतात (२३, २७, २१३, २१४). मुंज, लग्न, गर्भाधान, गडयेर, डोहाळेजेवण हे आहेराचे नेहमीचे प्रसंग होत. गर्भाधानाच्या वेळीं वायकोवरोवर पुरुषालाहि वस्त्र मिळतें (२५); परंतु डोहाळेजेवणांत एकट्या स्त्रीलाच आहेर करण्यांत येतो. मुंजीच्या आहेरांत सर्व पोषाख असतो. उदा. डोक्यास फेटा अगर टोपी, नेसावयास विजार, अंगांत झगा व पांघरण्यास दुपेटा (३, ३१४). मेजवानीस कोणास बोलाविलें तर वस्त्र देण्याची वहिवाट फार होती (२००). वस्त्रावरोवर सामानासहित घोडाहि दिलेला आहे (२११).

वस्त्रे फार करून दोन अभावयाचीं. सामान्यतः शेला व तिवट पुरुषांना आणि लुगडें व खण स्त्रियांना देण्यांत येत (५). श. १६९० च्या वर्हींत (तुळशीवागवाल्यांच्या) ३३ रु. घरखर्चाकडील जमा-आहेर मेजवानी सनगें ६.

११ महीपतराव चिटणीस २

११ विसाजीपंत जोग २

११ बाळाजीपंत दाते २

तसेंच रु. १०८८ = घरखर्चाकडील जमा आहेर मेजवानी

३५ बाळाजीपंत बावले (?) पितांबर

२० १५

२३८ = ठकूबाई पितांबर १

१३ नारोपंत परचुरे शेला तिवट

- १२॥ महादाजीपंत कुंटे शेला तिवट
 १६॥ त्रिंबकराव मामा शेला तिवट
 ८ कृष्णाजीपंत कोलवडीकर शेला तिवट
 व १६३ रु. जमा आहेर मेजवानी सनगें ६
 १४८ गायकवाडकडील ४
 १५ वाळोबा नानाकडील २

येणेंप्रमाणे रकमा आहेत. ह्यावरून दोन सनगांची रीत सिद्ध होते. विधवेला मात्र एकच वस्त्र मिळतें.

ह्या मेजवानीआहेराचा खर्च कित्येक वेळां फारच होई. श. “१६८७ पौषांत २४१४८-॥ रु. मेजवानी उभयता श्रीमंतांस केली त्यास खर्च” अशा तपशिलाने मांडलेले आढळतात. त्यांत रु. २६२॥-॥ ऐन नक्त असून २१५१॥॥ रुपयांचें कापड आहे. (क. सु.)

श्रीमंतांकडून सरदारांस वस्त्रें दसऱ्याचीं जात असत (२९२). उ. रु. ४० वेतनखातें जमा सरकारचीं दसरियाचीं सनगें श. १६८८ (तु. वा.). ओटी भरणाच्या आहेरांत वाईसाहेबांना लुगडें व खण दिले त्याबरोबर श्रीमंतांनाहि तिवट व शेला दिलेला आहे (७). श्रीमंत कुसाबाईंच्या पदराच्या वेळीं तिवट व दुपेटा ह्यांचा आहेर करण्यांत आला (२९२).

ह्याशिवाय वस्त्रदानाचा दुसरा एक प्रकार आढळला तो असा—

खर्च रु. १०१- सदाशिव शामराव देणें येसाजी पाटील गुन्होळी-
 कर याचे लेकास मारिलें त्यास समजाविशीवद्दल
 सनगें गुा कृष्णाजी नाा भिडे

तिवट	लुगडीं २	खण ५
२॥	५॥॥	१॥॥

श. १६९० (तु. वा.)

लोकांचा संतोष करण्यास अन्नाच्या खालोखाल वस्त्रांचा उपयोग होतो. अन्न आणि वस्त्र ह्या जीविताला आवश्यक वस्तु. म्हणूनच मेजवानी आणि आहेर ह्यांची सांगड असते.

अधिकाराबरोबर वस्त्रें देत त्यांस अधिकाराचीं वस्त्रें म्हणत. नवीन पेश-
 व्याला छत्रपर्तीकडून पेशवाईचीं वस्त्रें येत. हा प्रकार खालच्या अधिकाऱ्यांपर्यंत

रूढ होता. उ. ३२ रु. महादाजी अनंत कमावीसदार यास सालगा कमावीस सांगितली ते समयीं वस्त्रे श. १७०० आश्विन (तु. वा.).

कोणी नमस्कार करावयास आला तर त्याला वस्त्रांचा आहेर करण्याची चाल होती.

१७

रजोदर्शन ही एक पिशाचवाधा आहे अशी असंस्कृत लोकांची समजूत

न्हाणवली

असते. म्हणून ऋतुस्नात स्त्री राहते घर सोडून दुसऱ्या रिकाम्या घरांत जाऊन राहते. मखरांत वसणें म्हणजे निराळ्या घरांत वसण्यासारखें आहे. रानटी लोकांच्या

रानटी चालीचें हें वेगडी स्वरूप होय. ह्यानंतर दुसरी कल्पना म्हणजे ऋतुप्राप्ति ही विषयानंदानुभवाची तयारी होय अशा समजुतीने रजस्त्रावाचे दिवस उत्सवाचे दिवस मानण्यांत येऊं लागले. न्हाणवलीला आनंदांत ठेवावयाची ह्या उद्देशाने न्हाणाचे समारंभ होऊं लागले. गांवांतील लोकांनी न्हाणवलीला पक्वान्नाचें जेवण घालण्याची रीत पडली. ह्यालाच 'वाहून नेणें' अशी संज्ञा आहे. वाढण्यावर पेढे, बत्तासे, इलाची, पेरू इत्यादि मेवामिठाई व फळें असत. न्हाणवलीला देण्याकरिता लोक बुक्का, अत्तर, गुलाबपाणी नेत. वाढप नेत तेव्हा त्याच्याबरोबर न्हाणवलीला पिवळें पातळ अथवा लुगडें आणि खण ह्यांचाहि आहेर करण्यांत येई (६-७). न्हाणवलीला पहिल्या दिवशीं हिरवें, दुसऱ्या दिवशीं गुलाबी, तिसऱ्या दिवशीं पिवळें व चौथ्या दिवशीं पांढरें लुगडें देण्याची वहिवाट आहे. पान ६ वर पिवळ्या पातळाचा उल्लेख आहे. ह्यावरून तो न्हाणवलीचा तिसरा दिवस होता असें दिसतें. चौथ्या दिवशीं न्हाणवलीला आपल्या घरीं आणून तिची ओटी भरीत. अशा एका प्रसंगीं शेलारी (लुगडें), खण, ह्यांच्याबरोबर विछाना आणि झोळणा हेहि जिन्नस आहेरांत होते (३१४). दुसऱ्या न्हाणाच्या वेळींहि आहेर करीत (३१५). ह्या प्रसंगीं न्हाणवलीला ५१ रुपये किंमतीचें पिवळें केशरी पातळ मिळून शिवाय केशरी व गुलाली अशा दोन चोळ्याहि मिळाल्या. इतर बायकांनाहि खण वांटले.

१८

सामान्यतः पुरुष धोतर नेसत; स्वारीस जातांना मात्र विजार, तुमान,

पोषाख

तुंबा अथवा पायजमा असे. तुंबा मशरूचा करीत (३१०). त्याला फीत लावीत व त्याचें अस्तर आंब्याचें म्हणजे आंब्याच्या रंगाच्या कापडाचें असे.

तुंब्याच्या नाड्या रेशमी व किंमतवान असत. श्रीमंत माणसांना नुसत्या नाड्या देण्यांत येत (२०२). नाना फडणिसास तुंब्याची नाडी दिली (२०३) तिची किंमत १॥॥= पडली आहे. ४।५ रुपायांपासून १२, १५, १६, २०, ४०, ६०।७० रुपायांपर्यंत किंमतीचे धोतरजोडे असत. सासवडच्या, सुप्याच्या, टाकळीच्या धोतरजोड्यांची किंमत अनुक्रमे ५॥, ६॥, ३॥॥= रु. असल्याची नोंद पान १९९ वर आढळेल. शंकाराचार्यांच्या धोतरजोड्यास १८ रु. पडले होते (१६१). एके टिकाणी तीन धोतरजोड्यांची किंमत ७२६।॥ रुपये पडली असल्याची नोंद आहे. अर्थात् एका धोतरजोड्याला २४२ रु. धोतरजोडे सारखे होते असे गृहीत धरल्यास पडले असावे. सोवळ्यांत पीतांबर वापरित. साष्टीस पीतांबर होत असत (१९९). हल्ली साष्टीस पीतांबर होत नाहीत. श्रीमंत पेशवे किनखापाची विजार घालीत. विजारीकरता ॥॥ किनखाप किंमत रुपये ४१॥ च्या तुळशीबागकरांनी श्रीमंत देवदर्शनास गेले तेव्हा त्यांस दिला (२१३).

अंगांत अंगरखे घालीत. अंगरखे छिटी, रेशमी, किनखापी असे सर्व तऱ्हेचे असत. थंडीकरता रुईचे (२००) अंगरखे अंगरखे करीत (२०३). रात्री निजतांना अंगरखा घालून निजत (१९८). हा अंगरखा कंबरेपर्यंत असे असे म्हणतात. जामेवार अंगरख्याचा उल्लेख पृ. २०० वर आढळेल. अंगरख्यांना अस्तर लावण्याची चाल होती. रूदार हिरव्या छिटाच्या एका अंगरख्याची २४०- रु. किंमत खर्ची पडली आहे (३१०).

पूर्वीच्या पुरुषांच्या चित्रांत आपण झगे पाहतोच. मोठ्या पुरुषांच्या अंगांत दरबारी पोषाख म्हणूनच झगा असे असे नाही. झगे छिटाचेहि करीत. एका छिटी झग्याची किंमत ८ रु. पडली आहे (१९९). महामुदी नांवाचे सुती तलम कापड मिळे, त्याचे झगे व अंगरखे करीत. ह्या कापडाचे ठरावीक वजनाचे तुकडे असत. अशा प्रत्येक तुकड्याला महामुदी म्हणत व त्याची किंमत १६ रुपायांवर असे (३११). तीसा नांवाचे कापड असावे. तीसा एक असे म्हटले आहे, ह्यावरून हा कापडाचा तुकडा महामुदीसारखा विकण्यांत येत असावा. ह्या एका तुकड्याला ३७॥ रु. पडले आहेत (२१३). ह्या कापडाचा अंगरखा करीत. तीसा हे रेशमी कापड असावे. मुंजा मुलास झगा देत तो किनखापाचाहि असे. किनखाप ॥॥॥ लागे. एवढ्याची किंमत ५७।= रु. पडली आहे (३१४).

मंदील, रुमाल, फेटा, तिवट, पागोटें, पगडी, टोपी हे शिरोभूषणाचे प्रकार होत. टोपी मुलें घालीत. तिवट व पागोटें शिरोभूषण ह्यांत भेद होता कीं नाही हें निश्चयपूर्वक सांगता येत नाही. पागोटें हा फारशी शब्द आहे. तिवट हा मराठी शब्द असावा. परंतु पूर्वी पागोट्यापेक्षा तिवट शब्दच अधिक प्रचारांत होता. पागोट्याचा रंग हिरवा तसाच पांढरा असे. ताडपत्री व दोरव्याचीं पागोट्यां अशा दोन प्रकारच्या पागोट्यांचा उल्लेख पान २०५ वर आला आहे. छिटी कापडाचीं तिवटें करीत (१९८). तांबड्या व कुसुंबी रंगाचीं तिवटें असत (२११, २१३, २९२). जास्त किंमतीचें तिवट म्हणजे ३२।३३ रुपयांचें दिसतें (३११, २१३). फैजपूर, कळसपाक, नांदेड, कोटगिरी, जालना, पैठण, शहाडें ह्या ठिकाणीं तिवटें व पागोट्यां होत असत. ह्याशिवाय उत्रेडच्या व जुनरी तिवटांचाहि उल्लेख आला आहे (२००). पान २०४ व २०५ वर शिलकी कापडांची यादी दिली आहे. त्यांत ताडपत्री कोरें, पांढरें पागोटें, नुसतें कोरें पांढरें पागोटें व हिरवें पागोटें अशा तीन पागोट्यांचा उल्लेख आहे. ह्यावरून हीं बांधीव पागोट्यां नसावीं असें वाटतें. बांधलेलें तें पागोटें व विनबांधलेलें नुसतें कापड तें तिवट असा भेद कोणी करतात तो निराधार दिसतो. मंदील, फेटा व रुमाल ह्यांत भेद होता. धनवडी लुगड्यांप्रमाणे धनवडी फेटे मिळत (३०९). रुमाल जरीकांठी दोरव्याचेहि असत (२०५). करनाटकी रुमाल पूर्वीपासून प्रसिद्ध होते. करनाटकांत रुमाल हें एकच शिरोभूषण होतें व आहे. छिटी टोप्यांप्रमाणे छिटी फेटे वापरीत. हल्लीप्रमाणे बांधीव पगड्या असाव्या असें वाटतें (२००).

लहान मुलांकरता कुंची असे. बाळंतविड्यावर कुंची नेत. अशा एका कुंचीची किंमत २० रु. लागली आहे (२९१). मुलांच्या टोप्या—विशेषतः मुंजीत—किनखापाच्या अथवा मखमलीच्या असत.

अंगावर घेण्याचीं दोन प्रकारचीं वस्त्रे असावीं. साधें सुती वस्त्र म्हणजे धोतरजोडा. अंगावर पांघरावयास धोतर घेत (२००).

अंगवस्त्र उपरणें हल्ली एकेरी असतें तसें पूर्वी वापरीत नव्हते. उपरणें हा शब्दहि आढळत नाही. अंगवस्त्राचा धोतरजोडा नेसावयासहि उपयोगी पडे व त्याची किंमत १।।।, ५।। रु. अशा सुमारासच असे.

(२००, २०३). श्रीमंतांच्या वापरण्यांत दुपेटा येत असावा. एका दुपेट्याची किंमत ४॥॥ रु. पडली आहे; तर दुसऱ्याची किंमत १२७॥॥॥ रु. पडलेली दिसते (३११). हा दुपेटा काशीचा जरीकांठी छडीदार होता. ह्याच्या दरम्यान पान ११३ वर २४ रु. व ३७॥ रु. किंमतीच्या दुपेट्यांचा उल्लेख आला आहे.

बायकांची नेसावयाची लुगडो वीस हाती सुद्धा असत (२०३). छिटें नेसण्याची हौस विशेष असावी असें दिसते (१९८, २०१).

स्त्रियांचा पोषाख हिरव्या रंगाची रेशीमकांठी पातळेंहि स्त्रियांना आवडत. बायकांचा प्रवासी पोषाख पुरुषांसारखा असे. पायांत विजार, अंगांत अंगरखा व डोक्यास टोपी असें वर्णन बायकांच्या ह्या पोषाखाचें केलेलें आढळते (१९९, २०१). सुवासिनी अंगावर शेला किंवा दुपेटा घेत तर विधवा धोतरजोडा अंगवस्त्र म्हणून वापरीत. अशा धोतरजोड्याची किंमत साडेनऊ रुपये लागली आहे (२०१). ह्यावरून किंमतवान धोतरजोडे असत असें दिसते. पायांत जोडे घालण्याची वहिवाट होती. स्त्रिया गादीवर निजत. राघोजी आंग्रयाच्या स्त्रीला तुळशीवागवाल्यांनी लुगडें प्रसादाचें दिलें त्याची किंमत ४३ रु. होती (२७). एका अंजिरी लुगड्याची किंमत ११४ रु. लागली आहे (१५४).

सखलातीचा खप समाजांत बराच होता. सर्व रंगाची सखलात मिळे (२०२). २ ते ४ रुपये गज किंमतीच्या सखलाती असत (१५६, २००, २०२). पावसाळ्याकरता सखलातीच्या टोप्या करीत. ह्या टोप्या कुंच्यांसारख्या असत.

छिटाचा पोषाक लोकप्रिय होता असें दिसते. छिटाचा अंगरखा, छिटाचा फेटा, छिटाचा झगा, छिटी हातरुमाल, छिटी छीट पातळें, छिटी फर्द, छिटी टोपी, छिटी तिवट, ह्याप्रमाणे सर्व पोषाख छिटी कापडाचा असे. काळें, हिरवें वगैरे सर्व रंगांचीं छिटें वापरण्यांत येत. बऱ्हाणपुरी, वागलकोटी, नागपुरी, सासवडी, गंगासागरी, मुलतानी नांवांच्या छिटांवरून छिटें कोटे होत हें समजण्यासारखें आहे. पासोड्याहि छिटाच्या करीत.

छिटाप्रमाणे शेल्याचाहि अनेक प्रकारें उपयोग करीत. अंगरखे, झगे शेल्याचे करीतच. परंतु शिवाय अंगवस्त्र म्हणूनहि शेला वापरीत. शेला ह्याखेरीज अस्तराकरता शेल्याचाच उपयोग करीत. तसेंच पांघरावयास व पलंगपोसास म्हणून शेले वापरण्यांत

घेत. दोरव्याचे शैले असत. जाड्याभरड्या पातळ विणीच्या हलक्या कापडास खंडा शैला म्हणत.

१९

छापण्याची कला माहीत नसल्याने कित्येक लोकांचा ग्रंथलेखन हा एक मोठा व्यवसाय होऊन बसला होता. आणि चमत्कार हा की, ह्या धंद्यांत गुजराथी व कानडी लोकहि असत. लिहिणावळ ग्रंथसंख्येवर ठरवीत. हजारों १॥१, २, २॥, २॥३, ३ रुपये हा लेखनाचा दर असलेला दिसतो. ग्रंथ मोठा असल्यास सालवार पगारी माणूस ग्रंथ लिहिण्यास ठेवीत; तरी पण एका सालांत अमुक ग्रंथसंख्या लेखकाने पुरी केली पाहिजे अला करार असे. कांही ग्रंथांच्या किंमती येणेंप्रमाणे — भारत ३६१ रु., भागवत ३६ रु., गीता २॥३ रु., विज्ञानेश्वर २६॥ रु., शारीरभाष्य १००८८॥ रु., शिवपुराण ६॥ रु.

धर्मग्रंथ, पुराणें, वेदांत हे लोकांच्या वाचनाचे विषय होते. वेदाच्या संहिता पठणाकरता लिहून घेत. मुद्राराक्षसाची छाया व शाकुंतल नाटक लिहून घेतल्याचा खर्च पडला आहे. त्यावरून संस्कृत नाटकहि मधून मधून वाचीत असें दिसतें. ह्याशिवाय रेवामाहात्म्य, रुद्रपद्धति, पंचरत्न, सूतसंहिता, प्रबोध-सुधाकर, मध्वसिद्धांत, कौमुदी, धनुर्मास, साठ संवत्सर, सुंदर लहरी, कामसमूह इत्यादि लहान मोठ्या ग्रंथांचा उल्लेख आढळेल (पृष्ठे १७६ ते १८० व २९८).

ह्याखेरीज वैद्यांच्या कागदांत उपनिषदांची यादी मला आढळली ती पुस्तकांत आली नाही. ह्या यादीतील उपनिषदें अपरिचित दिसतात. निर्णय-सागरच्या १०८ उपनिषत् संग्रहांत ह्यांचीं नांवें आढळत नाहीत. हीं उपनिषदें — क्रमोपनिषद्, नीलरुद्रोपनिषद्, आश्रमोपनिषद्, गायत्र्युपनिषद्, कंठश्रुत्युपनिषद्, गोपीवंदनोपनिषद्, चंडिकोपनिषद्, पैप्यलादोपनिषद्, अमृतत्रिंदुउपनिषद्, हनुमदुपनिषद्, रहस्योपनिषद्, मृत्युला.....लमन्मोपनिषद्. उपरोक्त उपनिषदें ऐकिवांत नाहीत. असो. ह्या पुस्तकांत शालोत्र ग्रंथाव्यतिरिक्त एकहि व्यावहारिक ग्रंथ नाही.

रामायण, भारत, भागवतादि पुराणें चातुर्मास्यांत वाचण्याची वहिवाट होती. भागवत (१६७), भागवत दशमस्कंद (१७३), मोक्षधर्म (१७२), गदा-पर्व, द्रोणपर्व, शल्यपर्व, शांतिपर्व, सौप्तिकपर्व (२९८) ह्यांचे उल्लेख आहेतच

पण शिवाय मत्स्यपुराण (२९८), केदारसहस्रनाम (१६६) व बृहन्नारदी (१७२) लोकांच्या वाचनांत असल्याचें दिसतें. बृहन्नारदी म्हणजे बृहन्नारदीय पुराण असलें पाहिजे. मुलांना रामायण वाचून दाखविण्यासाठी बुद्ध्या पुराणिक ठेवीत (१६७). पुराणसमाप्तीनंतर ब्राह्मणभोजन होई (१७२). पुराणिकाची संभावना चांगली होत असे. भागवताचा दशमस्कंद समाप्त झाला तेव्हा १५० रु. व्यासपूजेच्या वेळीं दक्षिणा देण्यांत आली (१७३). स्त्रियांनाहि पुराणें वाचून दाखविण्याची व्यवस्था करीत. “१८. पुराण भारती गदापर्व मातुःश्री रावावाईकडे.” समाप्तीप्रमाणे प्रारंभालाहि धर्म करीत. १८= द्रोणपर्व प्रारंभ; १ सौतिकपर्व प्रारंभ. गीतेंतील कार्याकार्यविचार समजून घेण्याच्या इच्छेने तुळशीबागवाल्यांनी ५० रु. खर्च केले (२०५) ही फार महत्त्वाची गोष्ट होय.

२०

पाच, माणिक, हिरा इत्यादि जिन्नस दागिन्यांत वापरण्यांत येत. अशा दागिन्यांची यादी पानें १५७, १५८, १५९, रत्नें, मोतीं, हिरे, १६०, २०३, २०४ वर आढळेल. पाचेची किंमत कापड वगैरे दर रती ६ व १० रु. ह्याप्रमाणे लागली आहे (१५८). १॥, १४, १८ रती वजनाचा एकेक खडा असण्याचा संभव आहे. वजनावर किंमत होत असेच; तथापि उक्ती किंमतहि ठरवून व्यवहार होत नसे असें नाही. दोन पाचांना १॥ रु. प्रमाणे ३ रु. पडल्याचा दाखला आहे (१५९).

हिन्यांचा भाव दर रती १२, २०, २५ रु. असल्याचें दिसतें. ९ हिन्यांची ३०० रु. किंमत असल्याची एक नोंद आहे (२०१). ४९ हिन्यांचें वजन २१ रती असून एकंदर किंमत ४५१ रु. आहे (१५८, १५९).

मोत्यांच्या संबंधानेहि कांहीची उक्ती किंमत आहे तर कांही मोत्यांची चवावर किंमत आहे. ४७ मोत्यांची २६४० रु. किंमत भरते. दर मोत्यास १५, २५, ३५, १५० रु. अशी किंमत लागलेली आहे. परंतु चार दाण्यांच्या चौकड्याला ३२०० रु. किंमत लागलेली आढळते (२११). एका दाण्याला ८०० रु. पडले. एके ठिकाणी (१५८) चवावर किंमत आहे. ४ रु. चवाप्रमाणे १३२ दाण्यांची किंमत ५४०० रु. पडली आहे. ह्या दाण्यांचें वजन १३५० चव होतें. १३५० चव म्हणजे ५६८ रती आणि

५६८ रती म्हणजे २३॥४ = साडेतेवीस टांक आणि चार रती. २४ रती = १ टांक असैं कोष्टक केरो लक्ष्मण छत्रे यांच्या अंकगणितांत दिलें आहे. ह्या प्रमाणाने ५६८ रतींचे २३॥ टांक व ४ रती होतात. येथपर्यंत बरोबर आहे. परंतु रतींचे चव दिले आहेत ते जमत नाहीत. चव काढण्याची रीत छत्र्यांनी दिली आहे (अंकगणित भाग १; ४थी आवृत्ति पा. ६४) ती अशी— रतींना रतींनी गुणावें. त्या गुणाकारास ५५ नी गुणावें आणि ९६ नी भागावें. भागाकारास मोल्यांच्या दाण्यांच्या संख्येने भागावें म्हणजे चव येतात. ह्या रीतीने करून पाहतां ६६८ रतींचे सुमारें १४०० चव येतात. येथे १३५० आहेत. ह्याचा दुसरा पर्याय असा—रतींच्या संख्येच्या वर्गाचें अर्ध, अर्धांचा अष्टमांश, ह्या अष्टमांशाचा षष्टांश ह्या तिहींच्या बेरजेला मोल्यांच्या संख्येने भागावें. भागाकाराइतके चव होतात. ह्या तऱ्हेने करून पाहिलें तरी १४०० च भागाकार येतो.

श्री. शंकरराव जोशी यांनी भा. इ. सं. मंडळांत 'दामाशाही' वांटणी ह्या नांवाचे कागद आणले होते त्यांत चव करण्याची उदाहरणें दिली आहेत त्यांतून खालील मजकूर घेतला आहे.

हिसेव गुंजा ४० चालीस रती सुा ३० तीस चालीस पावणे तीस दर गुंजी रती ॥॥॥ पाऊण प्रमाणे याचे चव मोती

रती दाणा वजन ३०

वर्त गुणाकार ३०

९००

गुणाक गुणाकार ५५

वेरीज

४९५००

गुंजा वजन ४०

वर्त गुणाकार ४०

१६००

१६५

वेरीज गु.

८०००

९६००

१६००

भागाक भजक ९६

५१५॥=

हे चव

वेरीज गु. धावरा

२६४०००

भागले

५१२

५१५॥=

यासी श्लोक

गुंजा तिस मोति रति तिचतुरआ

धिक रिसति हो तथाच्या
 ग्रथि सांगितल्या सत्प्रणुनि आशा
 तिनसे तिसयाच्या याच्या वर्गा
 गुणावे शरक्रतु शशीने कीर
 ढि पंचवाणे भागावे सूर्यवाणे
 रस नवरतिलाभा गते लब्ध घेणे.

साक्ष

गुंजा	रती
३२ ऐन	२४
३२ वर्ग गुणाकार	वर्ग २४
<hr/>	<hr/>
१०२४	५७६
१६५ गुणाकार	गुणक गुण ५५
शर क्रतु शशी	पंचवाण
<hr/>	<hr/>
१६८९६०	३१६८०
५१२भाग सूर्य वाणे	गुण भाग रसनव ९६
<hr/>	<hr/>
३००(३३०)	३००

हे चव जाणीजे तीनसे तीस हे चव जाणीजे तीनसे तीस

माणकांचा दर ३, ३॥, १० रु. प्रत्येक नगाला लागलेला आहे (१५८, २४८). वजन दिलेले नाही.

लालू किंवा लाल म्हणजे तांबडें माणिक. ह्याच्या किंमती नगांवर आकारलेल्या आहेत. नगास ३, ५, १५, २५ रु. किंमत लागली आहे. एके ठिकाणी लालूचें वजन रतीत दिलें असूनहि किंमत नगांवर आकारली आहे व ती दर लालूस २५० रु. प्रमाणे आहे (१५९).

सोन्याचा भाव दर तोळ्यास १५ रु. (१५८, २१०, ३१४), १५॥ (३०६), १६ रु. (२११, २८३), १६॥ (१५७), १९॥ (१५७, २०१, १७४) असा लागलेला आढळतो. किरकोळ खरेदीला १९॥ रु. भाव असल्याचें दिसतें

कांही किंमती कापड—

रु.	कापड	सरासरीने एका नगास किं. रु.
४५८८	दुपेटे ८	५७३
२८९५	शालू ६	४८२
७२६	घोतरजोडे ३	२४२
१७७१	खण १२८	१४

२१

मनुष्याची खरेदीविक्री पेशवाईअखेरपर्यंत चालू होती. वायकांप्रमाणे पुरुषांचीही विक्री क्वचित् होत असे. परंतु हे पुरुष बहुधा कुणविणी मुसलमान असावे. सिद्दी मुंवरखा ह्याला कर्जांत घेतला होता तो ९० रुपयांना विकला (१८५).

वायकांची खरेदी-विक्री फारच मोठ्या प्रमाणावर होई. अर्थात् ह्या अविवाहित स्त्रिया असत. पोरी थोरी क्रोणत्याहि वयाच्या स्त्रिया विकत मिळत. ह्या शूद्रस्त्रिया असत. स्त्रियांत हिंदूंचा भरणा जरी विशेष असला तरी मुसलमान पोरीहि विकत घेत आणि ह्या मुसलमानांना सुद्धा कुणविणी म्हणत (१८५). ५०, ७५, ९०, १०० रुपयेपर्यंत कुणविणीची किंमत येई. घरकामाकरता तसेंच उत्तरकार्यांत दासीदानाकरिता कुणविणी उपयोगी पडत. हरिदास, भिक्षुक, पुराणिक हे सुद्धा कुणविणी खरेदी करीत. मोठ्या अंमलदारांना कमाविसांत कधी कधी कुणविणी मिळत (१८४). म्हणजे त्यांच्याकरता पैसे द्यावे लागत नसत.

ज्या पदार्थांची खरेदी करतां येते तो पदार्थ गहाणहि टाकतां येतो. वाळाजीः पंत नातूंचा नोकर गाडेकर नांवाचा होता. त्याची गंगा कुणवीण गहाण घेऊन तिच्यावर त्याला चिपळूणकरांनी २० रु. कर्ज दिलें होतें आणि तेंहि स. १८२२ सालीं म्हणजे ब्रिटिश अमदानींत (१८५).

भावांमध्ये वांटणी झाली म्हणजे इतर जिनसांप्रमाणे कुणविणीहि वांटून घेत. एकच कुणवीण असल्यास तिची किंमत करून ती ज्याच्याकडे जाईल तो दुसऱ्याला तिची निम्मी किंमत देई. गुलामगिरींतून मुक्त करावयाची झाली तर तिच्यापासून नजर घेत (१८४). सणावारीं कुणविणींस पोस्त मिळे; दिवाळीची ओवाळणी मिळे. त्यांना नेसावयास लुगडी व पायांत घालण्यास जोडाडि देण्यांत येई (१८३). सरकारी कुणविणी दुसऱ्यांस पैसे घेऊन कामास देत (८०). एका

कुणविणीसंबंधाने ८८= रु. खर्च झाला आहे. त्यांत २८= “शुद्ध केली त्यास” असें कारण दिलें आहे. हा शुद्धीचा प्रकार कां झाला तें समजत नाही; पण त्या-निमित्त ७०० विड्याचीं पानें खर्च झालीं असून १॥ रुपया ग्रामजोशास मिळाला आहे (१८४).

२२

तरवार, ढाल, बंदूक हीं हत्यारें लोकांच्या वापरण्यांत असत. ह्यांशिवाय कमाण व तीर ह्यांचाहि उपयोग करीत. ५ पासून १२॥ हत्यारें अथवा शस्त्रें रुपयांपर्यंत बंदुकीची किंमत असे (२७४, १५५). तरी पण एका बंदुकीची किंमत १५॥ रु. होती (१५१). बंदुका लोहार करीत. ठिकठिकाणीं होत असत. वासुदेव बळवंत फड-क्यांचें गांव जें शीरढोण तेथील लोहाराने बंदुका केल्याचा उल्लेख पान १५५ वरील नोंदीत आहे. बहुतेक लोकांकडे बंदुका असत. गुळसुंद्यास निजसुन्यांकडे बंदुकांची मागणी चिपळूणकरांनी केली होती (२५५). बंदुकीच्या २८ गोळ्यांना सहा आणे पडले आहेत (१५६).

तरवारीची किंमत १० रु. च्या सुमारास असावी (१५५). पान २७४ वर “१. सीलेखाना खर्च भवानी तरवार इची मूठ वांधली त्यास रेशीम” अशी एक नोंद आहे. ही फार महत्त्वाची आहे. भवानी हें नांव अनेक तरवा-रींचें होतें ही गोष्ट ह्या नोंदीवरून निर्विवाद होते. १५५ पानावरील नोंदीवरून ढालींच्या किंमती समजतात. पंचरसी तोफेच्या निमित्ताने २॥ रु. च खर्च पडले आहेत (२७४). कमाण व तीर २॥= रुपयांस विकत मिळूं शकत.

तोफा बनवण्याचे कारखाने काढले होते. एका तोफेचा दुमाला जाया झाला तो नवा करण्यास ५४-८ रु. खर्च आला (९१). हें काम कासारांनी केलें. एका कासाराचा पगार दरमहा ३० रु. असून दुसऱ्याचा १२ रु. होता. ह्या कामास १ महिना ९ दिवस लागले. काम झाल्यावर कारागिरांना २५ रु. बक्षीस मिळालें (९२). सरनागीन तोफेच्या चोडेशीसाठी अलीबागेहून माती आणल्याचा उल्लेख पान ९२ वर आहे. चोडेशी म्हणजे मूस असेल. मूस करण्यास विशेष प्रकारची माती लागत असावी. पुरंधरच्या किल्ल्यावरील केदाराच्या देवळांतील फुटकी

घांट सरनागीण तोफेचा वुंधेरा ओतण्यास उपयोगांत आणली होती. ह्यावरून पुरंधर येथेच ही तोफ ओतली असण्याचा संभव आहे.

तोफी दारू व बंदुकी दारू विकत मिळे. पुण्यातील दुलभशेट गोविंदजी हा दारूदुकानदार होता. तोफेची दारू रुपयास ३, ३॥, ५ शेर ह्या दराने विकली जाई. त्या मानाने बंदुकीची दारू स्वस्त असे. रुपयास अडीच शेर मिळे. हत्यारांना दागिनेहि कोठे कोठे म्हटलेले आहे.

२३

इमारत हा शब्द पूर्वी कोणत्याहि बांधकामाला अगर खोदकामाला लावलेला आढळतो. ह्या पुस्तकांत खालील कामांचा

इमारती काम उल्लेख आहे.

काम	सुरवातीचें वर्ष	खर्च	संदर्भपृष्ठ
ओंकारेश्वराची भित	श. १६७५	६७९२।	२४१
पर्वतीचें तळें	„ १६७५	३६५८३॥=	२४८
पर्वतीची भित	„ १६७६	६२०३॥-	२४९
कात्रजचें तळें	„ १६७७	सुमारे दोन लाख	२४३
गौतमाश्रम	„ १६८१	३४५०।	२४१
बोरघांटचें तळें	„ १६८१	५०३०	२६१
तुळापूरच्या पायऱ्या	„ „	१२०००	२६१
तुळशीवाग	„ १६८३		
नहर कारखाना	„ १६९१	७७३२०	२५१
नहर पर्वती	„ १७०१	८३२६८	४४
जेजुरीचें तळें	„ १७०१	१००००	२६०
प्रवरा नदीला घाट	„ १७०६	३३६०	२६०
नृसिंहाचें देऊळ	„		२४२
रामेश्वर देवळाचे तीन खण	„ १७३३	१३९।-	२५०
विष्णु मंदिर	„ १७४३	२४९६।=	१७५

खर्चाचे आकडे नकी नाहीत. ह्यापेक्षा अधिक, पण कमी नाही एवढेंच समजावयाचें.

ह्याशिवाय पुस्तकांत न छापलेला ओंकारेश्वराच्या दीपमालेचा खर्च येणें-

प्रमाणे—

१५०० रु. इमारत दीपमाळ श्रीवोंकारेश्वर देणें खर्चावा निा कृष्णभट चित्राव परभारें थोवनदास श. १६८९.

ह्यानंतर श. १६९१ ची दुसरी नोंद आहे ती—१७३७ रु. इमारत दीप-
माळ वोंकारेश्वर.

ह्यावरून दीपमाळेकरता ३२३७ रु. खर्च झाला असावा असें दिसतें.

दोनहि नोंदी कल्याणच्या सुभेदारांच्या वह्यांतील आहेत.

तसेंच तुळशीबागवाल्यांच्या जमाखर्चांत श. १६६८ सालीं इमारत
कोटेश्वरखातीं २४६८॥=, २९०४॥=, १११३, १०१४८= अशा चार
रकमा पडल्या आहेत. एकंदर बेरीज ७५००॥= रु. होते.

इमारत तळें गंगासागर ह्या तपाशिलाने एकदा ७४८०॥= व दुसऱ्यादा
४२॥ रु. खर्चा पडले आहेत.

कात्रज तळ्याच्या कामाबद्दल रकमा श. १६८३ पर्यंतच्या जमाखर्चांत
असून पुढे श. १७१० ते १३ पर्यंतच्या जमाखर्चांतहि पडलेल्या दिसतात (४४).
श. १७१० त तळें कात्रजच्या खातीं १३६५३८= रु. ज्येष्ठांत आणि ४३२०॥
रु. मार्गशीर्षांत एकूण रु. १७९७३॥= पडलेले आढळतात.

शके १७०४ सालीं ह्या तळ्याची ताल ५०००० रु. खर्च करून बांध-
ल्याचे दिसतें (४३).

तुळशीबागेंतील मूर्ति केव्हा कोणी व कितक्याला केल्या याची माहिती
पान २४७ वर आहे. जेजुरी येथील मातेंडाची मूर्ति घडवणारास ७०० रु. द्यावे
लागले (१७०).

पुरंदर येथील किल्ल्याच्या दरवाज्याला १५००० रु. लागले असावे. हें
काम श. १७०० सालीं झालें (२६०). पंढरपूरच्या पुंडलीकाच्या देवळाचा
जीर्णोद्धार तुळशीबागकरांनी श. १७०६ मध्ये केला (२४).

“मोरी नदी किनारा” हें काम श. १७०५ मध्ये सुरू झालें असावें.
निदान ५००० रु. खर्च आला असेल (४१). ह्याशिवाय श. १६९६ त मोरीचें
काम करण्यांत आलें तें निराळेंच.

घरगुती बांधकाम बहुधा माती-विटांचेंच असे. चुन्याचें बांधकाम थोडें
होई. भाजलेल्या पक्क्या विटांचा भाव हजारों १॥ रु. असून कौलेंहि त्याच
भावाने मिळत (२७३). चुना दर खंडीला १२-१३ रु. प्रमाणें विकला जाई.

चुना मळतांना त्यांत गूळ, कात, डीक, ताग व हिरडे मिसळीत. ह्यांचें प्रमाण पृ. २७४ वर दिलें आहे तें पाहावें.

२४

कापडाची किंमत आंखांवर असे. आंख म्हणजे आंकडा. कोरें कापड आंखांवर ओळखलें जाई. किंमतीचा आणि आंखांचा आंख संबंध असावा. आंखांचे आंकडे ७५, १३३, २०२, २७१, १०००, ११००, १२५०, १२९०००० इतके आलेले आहेत (४, ५, २१, २४, २५, १५०, २१३). रुपयास २, ४, ५, ३३ $\frac{१}{३}$, ७१११ आंख असें दराचें प्रमाण पडतें. १३३ व २०२ ह्या भिन्न आंखी कापडाच्या किंमतीचा दर एकच आहे. १२, ९०, ००० हा आंख शालजोडीचा आहे (१५०). पान २१३ वरील पोषाखाच्या कापडांचे आंख व किंमती ह्या पाहिल्या तर त्यांचा दर एकच आहे असें दिसून येईल. एक रुपयास ३३ $\frac{१}{३}$ आंख हा दर पडतो. अथवा १०० आंखांना २ $\frac{१००}{३}$ पै, ३ रु., २० रु., २५ रु. हे दर पडतात. दर अधिक तितके आंख कमी आणि आंख जास्त तेथे दर कमी असा हिशेव दिसतो. पान २१ वर गोपाळशास्त्र्यांचें वेतन दिलें आहे. त्यांत २०० रु. कापड आंख १००० दर ५ प्रमाणे असा मजकूर आहे. द्यावरून अनुमानें निघतात तीं—१ कापड प्रत्यक्ष देत होते. रुपये दत्ते नसत, रोख रुपये कापडाऐवजीं देते तर कापडाचे आंख सांगण्याचें कारण नव्हतें; २ कापड द्यावयाचें तें १००० आंखांचेंच असावयाचें. द्यावरून कापडाची जात अथवा गुणधर्म यांचा आंखांशीं संबंध होता. इंग्रजी अंमलांत शास्त्रीबोवांना कापडाबद्दल रोख रुपये देत होते हें खरें. परंतु आंखांच्या निर्देशावरून पूर्वीचा उद्देश व्यक्त होतो. कापड वेतन खातें जमा करीत. यावरूनहि प्रत्यक्ष कापड देण्याची वहिवाट सिद्ध होते. कापड द्यावयाचें तर तें ठराविक किंमतीचें असलें पाहिजे हें उघड आहे. आता अमुकच जातीचें कापड असें निश्चित नसतें तर कोणतेंहि २०० रु. किंमतीचें कापड विकत घेऊन देतां आलें असतें. आणि म्हणून आंख नमूद करण्याचें प्रयोजन नव्हतें. तेव्हा ज्या अर्थी आंखांची संख्या दिली आहे त्या अर्थी तिच्यावरून कापडाची तन्हा निश्चित करतां येत असली पाहिजे.

हे कापडावरचे आंख म्हणजे किंमत ठरविण्याचा दुकानदाराचा संकेत

असता तर गिऱ्हाइकाच्या जमाखर्चांत त्यांचा निर्देश करण्याची जरूरी नसती. तथापि संकेत नव्हता असें नाही. पान १५० वर ८॥॥ रु. पातळें नागपुरी मुलीस; आंख.

४७। ६३॥

बारा पट आंख बाद ८- प्रमाणे.

असा मजकूर आहे. ह्यांत संकेत आहे. ४७।+६३॥=१११. ह्याचें बारा पट म्हणजे $\frac{1}{3}$ = ९-४-० रु. ह्यांतून रुपयास ८- प्रमाणे ९ आणें वजा करतां बाकी सुमारे ८॥॥ रु. राहते. ह्यांत आंख अपूर्णाकांत आहेत ही गोष्ट लक्षांत ठेवण्यासारखी आहे. तसेंच बारा पट म्हणजे एकद्वादशांश; बाराने गुणावयाचें नाही, भागावयाचें; आंखांतून उत्तर रुपयांत येतें इत्यादि गोष्टी सांकेतिकच स्वरूपाच्या आहेत. दुसरी उदाहरणें—

रु. ४१॥ जमा कृष्णाजी ना दातार हस्तें सुदामा तिवटें आंख.

३८३, ४॥-॥, ५॥, २॥॥, २॥॥, ५॥=, २॥=, २॥, ४॥-॥, ३॥-॥, ५॥-॥, ५॥=, ५॥=.

५३॥=॥ पैकी वजा दिढी बाद बाकी

३५॥३ सुदल

५॥- नफा दर ८-॥

४१॥ (तु.बा.) श. १६७०

दिढी म्हणजे $\frac{1}{3}$. दर रुपयास ८-॥ प्रमाणे नफा आकारला आहे तो ५३॥=॥ रुपयांवर आहे. दिढीवादप्रमाणे सवाईवाद करण्याचा संकेत होता. उदाहरणार्थ—

२१॥ रु. जमा कृष्णा नाा भिडे आहेरखर्च व कापडखातें तिवटें ५.

९८-॥, ८॥॥, ८॥॥, ९॥=, ९॥= एकूण ४५॥- पैकी निमे रु. २२॥=॥ वजा सवाई.

१८८= सुदल

३॥= नफा दर ८३ प्रो.

२१॥

येथे सवाई म्हणजे $\frac{1}{2}$.

आंखासंबंधाने सुदल आंख, निम्मे आंख अशीहि भाषा वापरलेली आढळते. (३०९, ३१०).

आणखी एक आंखाचें उदाहरण १४॥१- रु. दुपेटा जैनावादी, देणें दाजीवा रास्ते नमस्कारास आले ते समर्थी आंख १५॥१- प्रो. वजा रुपयास ८- वाद प्रो ॥१॥॥ वाकी (चि.)

खासगीवाल्यांच्या जमाखर्चांत आंखांचीं तीन उदाहरणें आहेत (३०९, १०). एकामध्ये सवाईवाद व नफा, दुसऱ्यांत निमे आंख, सवाईवाद व नफा आणि तिसऱ्यांत मुद्दल आंख व नफा ह्या किंमत ठरवण्याच्या पायऱ्या आहेत. पहिल्या उदाहरणांत आंखाच्या आंकड्यांतून सवाई म्हणजे ५ वाद म्हणजे वजा करून बाकी राहिल त्याच्यावर रुपयास एक आणाप्रमाणे नफा होईल तो मिळवावयाचा म्हणजे किंमत निघते. दुसऱ्या उदाहरणांत निमे आंख करून त्यांतून सवाई आंख वाद करून बाकी राहिल त्याच्यावर नफा आकारून विक्रीच्या किमतीचा आंकडा निश्चित करावयाचा. तिसऱ्या उदाहरणांत मुद्दल आंखावर एकदम नफा आकारून तो मिळवून किंमत कायम केली आहे. ह्या ठिकाणी नफ्याचा दर तीन आणे आहे. ह्या ठिकाणी किंमतीकरता घातलेला सांकेतिक आंकडा हाच आंख शब्दाचा अर्थ मानतां येईल.

आंख आणि कापड ह्यांचा इतका निकट संबंध होता की, आंख म्हणजे वस्त्र असा अर्थ झाला. 'खाण्यास अन्न नाही आणि पांघरण्यास आंख नाही' अशी म्हण पडली.

आंख शब्द कापडाप्रमाणे तुळ्यांना म्हणजे लाकडाला लावलेला आढळतो (१४९). परंतु अनेक उदाहरणांच्या अभावीं त्यासंबंधाने अधिक लिहितां येत नाही.

अधिकच घोट्यांत पाडण्यास आणखी उदाहरणें देतां येतील : २॥१= जमा पागोटें १ आंख ४८=;

१७॥१= जमा रामाजी नाईक दातार तिवटें

१४॥१= मुद्दल दिढी व सवाई व नीम हिसा वजा करून बाकी २॥१- नफा दर ८= प्रो

आणखी दुसरें एक उदाहरण विचार करण्यासारखें आहे—१९॥१ रु. घोंडो केशव लष्करांत सनगें सरकार रु. १३ महमुदी १ आंख २६; रु. ६॥१ जोड आंख १३॥१ ह्यांत महमुदी १ रुपयास दोन आंखप्रमाणें आहे. तेंच किमतीचें मान ६॥१ व १३॥१ ह्यांतहि दिसतें. परंतु जोडआंख म्हणजे काय ? पावणेसात रुपयांचें व १३॥१ आंखाचें हें दुसरें वस्त्र होतें असें वाटतें. जोड शब्द जोटच्या ऐवजीं चुकून पडला कीं काय असा संशय येतो. परंतु जोड कापडाला आंख

असल्याचें उदाहरण आढळण्यांत आलें नाहीं. ह्यामुळे दुसरा एक विचार मनांत येतो तो हा की, सर्व प्रकारच्या कापडाला आंख असत कीं नाहीं.

आणखी उदाहरण—

र. १३॥— जमा लुगडीं १३॥=॥॥; ६॥=॥ =२०॥— वजा सवाई बाकी १६। पैकी वजा सवाई बाकी १३ नफा दर ८— प्रो ॥— =१३॥—.

पेशवे रोजनिशींतून (८.१८३) पुढील उतारा घेतला आहे.

तैनात सालीना

नक्त रूपये	कापड आंख
गोविंद चिमणाजी १००	५०
त्रिवक गोविंद १००	५०

एकूण दोन असामीस दोनशे रूपये नक्त व एकशे कापड आंख साल-मजकूर अवल. सालापासून करार करून देऊन हे सनद तुम्हांस सादर केली असे.....येथे आंख निर्दिष्ट करण्याचें कारण काय ? आंखांचा दर सांगितलेला नाहीं. पन्नास आंखांच्या कापडाला जी किंमत पडेल ती देऊन त्या आंखांचें कापड द्यावयाचें असें समजावयाचें काय ? तसें असल्यास आंख कापडाचा गुण दाखवितात असें म्हणावें लागतें. ५० आंख कापड म्हणजे ५० रूपये किंमतीचें असें तर नव्हे ! आंख ह्याचा अर्थ किंमत म्हणून करणें कित्येक ठिकाणीं भाग पडतें.^१ आंख म्हणजे किंमत ह्याविषयी निःसंदिग्ध पुरावा क्वचित् मिळतो. उ. खासा जातीस तैनात.....३००० ऐन नक्त २५० कापड आंख एकूण ३२५०^२. ह्यांत ३००० रुपयांत २५० रुपये मिळवून एकंदर रुपयांची बेरीज केली आहे. ह्यावरून जितके आंख तितकीच किंमत असें समजावयाचें.

एथपर्यंत प्रदर्शित केलेल्या शंकांचें बरेचसें निरसन पेशवे रोजनिशींतील एका उतान्याने होण्यासारखें आहे.^३ आहेराचीं सनगें आलीं म्हणजे त्याच्यावर आंकडे टाकून किंमत ठरवीत. ही अर्थात् सांकेतिक असे. पेशवे सरकारकडून जेव्हा दुसऱ्यांस सनगें देण्याचा प्रसंग येई तेव्हा तीं बाजारांत विकत घेऊन न देतां आपल्या जामदारखान्यापैकी देत. कोणाला कोणत्या लायकीचें वस्तू द्यावयाचें हें समजण्याकरता आंख घालण्याची रीत पडली असें वाटतें. सवाई माधवरावाच्या मुंजीच्या प्रसंगीं सनगें आलीं तेव्हा “सनगावर चौपटीप्रमाणे आंख घालून त्यापैकी

चौथाई किंमत जमा” केली आहे. दुसरा उतारा येणेंप्रमाणे:—वाड्यांतील कारकून
.....वगैरे यांस कापड आंख ५०० पांचशें देविले. त्यास जामदार-
खान्यांत कापड मिळालें नाही सवत्र अडीच पट नक्त रूपये २५०^१.

२५

राज्य घेण्यापूर्वी इंग्रजांनी मराठ्यांचा बाजार जिंकला. हातचा व्यापार
जात चालला ह्याची मराठी राज्यांत एकानेहि फिकीर
परदेशी माल केली नाही. व्यापार हस्तगत केल्याने इंग्रजांना पैसा
तर मिळालाच पण शिवाय मराठ्यांमध्ये देशाभिमान
नाही व दूरदृष्टीहि नाही हेंहि त्यांस कळून चुकलें. ह्या अनुभवाचा त्यांनी पुरेपूर
उपयोग करून घेतला. इ. स. १७४५ पासून (ह्या पुस्तकांतील नोंदीप्रमाणे)
आमच्या बाजारांत सर्वत्र इंग्रजी माल खेळूं लागला. कापड, कागद, लोखंडी
सामान (चुका, कुलपें, मेखा वगैरे), काचेचें सामान (आरसे, फाणस, ताव-
दानें वगैरे), तसेंच घड्याळें, चहादाण्या इत्यादि पदार्थ ह्यांनी बाजार फुलून
गेले. ज्योतिषी पंचांगें इंग्रजी कागदावर लिहूं लागले (१३३); इनाम पत्रें
लिहिण्यास विलायती कागदांवाचून अड्डें लागलें (१३२); घरांतील मोडलेली
विळी दुरुस्त करण्यास “इंग्रज” वेऊन बसला (१५२); इंग्रजी पोलादा-
शिवाय तोफांचे काने भरणें अशक्य झालें (१३१); बायका व पुरुष छिटी
कापडाने आपलीं शरीरें विभूषित करूं लागलीं (१९८). त्याबरोबर मांजरपाट,
जगन्नाथी हे शब्दहि आमच्या तोंडांत टाणे मांडून बसले. सोप बाजारांत आलाच
पण भाषेंतहि घुसला (३०८). ह्याप्रमाणे इंग्रजांनी आमचा बाजार काबीज केला.

२६

पुण्यांतील पेठांचीं नांवें अनेक वेळां बदललीं आहेत. पे. रोजनिशीतें

पेठांची यादी दिली आहे ती येणेंप्रमाणे :—

पेठा १ गणेश, २ गंज, ३ मुसाफरजंग, ४ शुक्रवार,
५ नागेश, ६ रविवार, ७ मंगळवार, ८ सोमवार,
९ वेताळ, १० नवी पेठ, ११ शनवार, १२ बुधवार.

गायकवाडांच्या पुणें शहराचें वर्णन ह्यांतील माहितीवरून असें दिसतें की,
मंगळवार पेठेला अष्टपुरा व शनवार पेठेला मुरचुदाबाद हीं नांवें होती. ह्या-

शिवाय नवापुरा म्हणून भवानी पेठेच्या पूर्वेस घाशीराम कोतवालाने बसवलेली पेठ होती. नाना पेठेचें नांव हणमंत पेठ होतें. शिवपुरी हें रास्ता पेठेचें नांव होतें. ह्याशिवाय घोरपडे पेठ होती. ह्या पेठेंत हल्ली चांभारांचीं घरे आहेत.

नरसिंह आणि मस्तानी ह्या पेठांचा उल्लेख प्रस्तुत पुस्तकांत आला आहे (२५१, २४२). सध्याच्या वेताळपेठेला पूर्वी तोफखाना पेठ म्हणत (२४३). गुरुवार व वेताळ हीं एकाच पेठेचीं नांवां असावींत. गुरुवार पेठेचा निर्देश पानें ७, ४८, २५० वर आला आहे. तोफखाना पेठेचा आणखी उल्लेख पान २८४ वर आढळेल.

[Faint bleed-through text from the reverse side of the page, including names like 'श्रीमंत' and 'शिवपुरी', and numbers like '१९' and '२४२']

थोड्या उल्लेखनीय गोष्टी

प्रकरण १ लें

पान १. विड्याचीं पानें दोन लाख लग्नाला लागलीं त्यासंबंधानें “सरकारांत लग्नाचे नेमणूकवा” हे शब्द महत्त्वाचे आहेत. त्यांवरून एकेक पदार्थ एकेकाकडे सोपवला होता असें दिसतें.

निळकंठ महादेव म्हणजे आवा पुरंदरे.

पान ३. सर्वाई माधवरावाच्या लग्नाकरता वाघेऱ्याहून लोक आणले होते. नाशिकच्या वायव्येस २३ मैलांवर वाघेरा आहे.

पान ५. गंगाधरराव रास्ते हा गोपिकावाईचा भाऊ.

पान ७. दुसऱ्या बाजीरावाच्या लग्नाचा किरकोळ खर्च इतरत्र उपलब्ध होण्यासारखा नाही.

पान १०. गोविंदपंत गोडबोले ह्यांचा निर्देश रियासत उ. वि. २ पृ. ४६८ मध्ये आला आहे.

पान १०, ११, २६९ ह्या पानांतील तीन पत्रें महत्त्वाचीं आहेत. पृ. २६९ मधील आप्पासाहेबांचा उल्लेख स्पष्ट आहे. ते चिमणाजी आप्पा होत. आसीवर म्हणजे काशीस ते राहत असत. श. १७५५ सालचीं हीं पत्रें आहेत. त्यांच्या अगोदर चिमणाजी आप्पा मयत होते हें भाद्रपदांतल्या पत्रावरून उघड दिसतें. चिमणाजी आप्पाच्या मुलीचें लग्न झालें. रघुनाथ सदाशिव थत्ते यांच्या मुलास दिली. रमाबाई चिपळूणकर ही रघुनाथ सदाशिवची मुलगी असावी. चिमणाजी आप्पाला मूलवाळ नव्हतें (रि. उ. वि. ३. ५६६) हें विधान बरोबर नाही असें ह्या पत्रांवरून दिसतें. सानेप्रकाशित पेशवे बखरीत (पृ. १९४) चिमाजी आप्पाची मुलगी राघोपंतास दिल्याचें लिहिलें आहे तें चुकीचें दिसतें.

पान ११. पेमगड किल्ला निजामाला परत दिल्याची हकीकत आहे. परंतु घेतल्याची हकीकत येथे मिळते.

सावनूरच्या स्वारीसंबंधाने राजवाडे खंड ३, ६ पाहावे.

पान १३. साष्टीच्या हल्ल्याच्या खर्चाचा तपशील वाचण्यासारखा आहे.

पान १५. कल्याण इंग्रजांनी घेतल्याची हकीकत व त्यामुळे झालेली सुभे-
दारांची तारांबळ बोधप्रद आहे.

पान १७. व्याघ्रगडसारख्या लहान किल्ल्याचा खर्च समजतो. प्रत्येक
किल्ल्याच्या खर्चासाठी गांवाचे उत्पन्न लावून दिलेले असे.

पान १८. सरज्यापूर, हुमगांव, आरडे हे गांव जावळी तालुक्यांत (सातारा
जिल्हा) आहेत. सरज्यापूर नाना फडणीसाच्या बेलवागेकडे लावून दिला होता.

पान १८. १९ हयांत गंगाधरशास्त्र्याच्या खुनाची हकीकत फार महत्त्वाची
आहे. चिपळूकर स्वतः हजर होते. रावजी मराठे व चिपळूणकर गंगाधर
शास्त्र्याच्या घरी बसले होते व खून झाला तेव्हा शास्त्रीबोवा बरोबर होते.

~~पुस्तकाच्या सावलीत~~

प्रकरण २ रें

चापेकर आ. गो.

पान २०. राघो नारायण गुणे हा दफ्तरकडे श. १७१९ साली कारकून
होता (पे. डा. ५.२०३). पुढे सात वर्षांनी त्याला तुहंगवास कां सोसावा लागला
तें समजत नाही. ह्याचा उल्लेख पुढे पृ. २८ मध्ये आला आहे.

पान २१. रामशास्त्र्याचा मुलगा गोपाळशास्त्री ह्याच्या शरीराचे वर्णन
आहे. तो ठेंगणा होता. ४१ व्या वर्षीच त्याचे केस पिकलेले होते. श. १७००
मधला त्याचा जन्म असला पाहिजे. त्याच्या वर्षासनाचा नकी आंकडा व तपशील
दुसऱ्या कोठे दिलेला आढळला नाही. रामशास्त्र्यांना १००० रु. दक्षणा
अधिक मिळे (गायकवाड ३४). म्हणजे गोपाळशास्त्र्याला ३२०० व राम-
शास्त्र्यांना ४२०० रु. मिळत. बापाचे फक्त दक्षणेचे रुपये मुलाच्या वर्षासनांत
कमी केले.

पान २४. तुळशीबागकरांचे वेतन येथे आपणांस प्रथमच कळते.

पान २५. श. १६९९ मध्ये नाना फडणिसाचे लग्न झाले त्याचा उल्लेख
ऐ. ले. संग्रहाशिवाय इतरत्र नाही. आंबेगांवी झालेले लग्न हे चौथे असावे. ह्या
लग्नाची तारीख सरदेसाई देत नाहीत (रि. उ. वि. ३.९८).

श. १७०५ च्या गर्भाधानाचा उल्लेखहि नवीनच वाटेल.

पृ 330
11984
इति ६३
कि-४१

पान २६. श. १७०६ व १७०७ मध्ये नानाला मुलगा झाला होता ही नवीन माहिती आहे. ह्या सर्व उल्लेखांवरून नानाला एकाच वेळीं एकीहून अधिक स्त्रिया होत्या असें दिसतें.

निजामाच्या राज्यांत नानाला जाहगीर गांव मिळाला होता. त्याच्या मोवदल्याची हकीकत येथे आहे.

पान २७. रामशास्त्र्यांना कर्ज होतें असें दिसतें. तुळशीबागवाल्यांच्या वहीतला हा उतारा आहे. दुसरा एक उतारा आहे तो असा—

५०० रु. रामशास्त्री प्रभुणेकर याजकडील खाते बाकी पो नामे देऊवा नाईक रास्ते लग्नावा फडशाचे. रास्ते मशारानिव्हेकडे शास्त्रीबावाचा ऐवज येणे त्यावा श. १७०३ ज्येष्ठ.

येथे प्रभुणेकर कां म्हटलें आहे तें समजत नाही.

पान २८. सखारामबापूच्या स्त्रीचें डोहाळेजेवण हा मजकूर लक्षांत घ्यावा.

प्रकरण ३ रें

पान ४५. वरवड टक्का म्हणजे कापडावरचा कर.

प्रकरण ४ थें

पान ५८. पाटीलकी सर्व गांवकऱ्यांनी विकली आहे. गांवकऱ्यांनी काय अधिकाराने पाटिलकीचें खरेदीखत करून दिलें तें पाहणें अवश्य आहे. अशीं दुसरीं उदाहरणें एकत्र केलीं तर कांही महत्त्वाचीं अनुमानें निघूं शकतील. पाटील हा जवळ जवळ स्वतंत्र अधिकारी असे. गांवाचा मांडलिक राजा असें म्हणण्यास हरकत नाही. कारण राजाकडून त्याची नेमणूक होत नसे व पगारहि त्याला राजाकडून मिळत नसे. गांवांत त्याचा पहिला मान असे. पाटिलकीचा अधिकार वंशपरंपरा चाले. परंतु निर्वेश झाल्यास राजाकडून नेमणूक न होतां गांवाकडून होत असावी. म्हणूनच पुढे पैशाच्या लोभाने गांवकऱ्यांनी पाटिलकी विकण्याचा प्रघात पाडला असावा. नुसता चौथा हिस्सा ७००० रुपयांस घेतला आहे. विकत घेतांना किती लोकांना संतुष्ट करावें लागलें हें सनगांच्या देणग्यांवरून दिसून येणारें आहे. पाटलाने सरकारी सारा भरला की तो गांवाचा राजाच झाला. ब्राह्मणांकडे पाटिलकी केवळ खरेदी हकानेच आलेली दिसते.

पान ६७. १. घर वाढविण्यास अथवा दुरुस्त करण्यास परवानगी घ्यावी लागे. २. घोडे लापण्याची वृहिवट पूर्वापार चालत आली आहे. पेशवाईंत बंद

झाली असावी असें सेन म्हणतात (६४३). परंतु येथे उंट छापण्याची नोंद आहे ह्यावरून घोडेहि छापित असावे असें अनुमान करतां येईल.

पान ६८. १. पोतदारीची कमाविसी देतांना कमावीसदाराकडून जामीन घेण्याची वहिवाट होती. २. हिशेबाची तपासणी कशी कसून होत असे तें वाचण्या-सारखें आहे.

पान ७१. खेडीं अगर महाल एका सुभ्यांतून काढून दुसऱ्या सुभ्यांत घालण्याची वहिवाट होती, असें चोण महाल कल्याणांतून राजमाचीकडे गेला ह्यावरून दिसते.

पान ८०. किल्ल्यावर तिजोरी ठेवीत.

दान ८९. त्रिवकजी डेंगळे यांजकडे तोफेचे प्यादे कां असावे ?

प्रकरण ५ वें

पान ११३. लाडोजी जाधवराव हा जोत्याजी जाधवराव वाडीकर ह्याचा मुलगा. पिलाजी जाधवराव थोरल्या बाजीरावाचा मोठा शूर साहाय्यक व हस्तकल्याण्यापासून लाडोजी चौथा पुरुष येतो.

पान ११६. एका सोनार जातीच्या स्त्रीने पाट लावल्याचें उदाहरण.

प्रकरण ६ वें

पान १३०. बाजरावसाहेबाचा दंगा म्हटला आहे ही आमची स्वदेश-प्रीति !

पान १३४. ३५ वा हिस्सा वजा करण्याची वहिवाट कां व कशी पडली ह्याचा विचार अद्यापि झालेला नाही.

पान १५५ बडीभाई; छोटीभाई=बडीशोप व अजमोदा अथवा बाळंत-शोपा.

प्रकरण ७ वें

पान १७४. 'तीळ मराठे' म्हणजे कोणते ?

पान १७६. धोंडो अनंत पटवर्धनाला काळ्या पाण्याची शिक्षा कां झाली समजत नाही. परंतु पुण्याच्या ब्राह्मणांत ह्या शिक्षेने वरीच खळबळ उडवून दिलेली दिसते.

दुसरें वेदोक्ताचें प्रकारण आहे. पळनीटकर व भिडे हे दोघे मोहोपाडचे वजनदार गृहस्थ होते. भिड्यांचा मोहोपाड्यास मोठा वाडा होता तो कांही वर्षां-पूर्वी जळाला. दोघेहि त्या वेळचे सुधारक दिसतात.

पान १८६. हया नाटक कंपनीची माहिती अगदी नवीन आहे. हयावरील टीपा श्री. मुजूमदार हयांनी दिल्या आहेत.

पान १९७. राशींच्या गंजिफा या खेळाची माहिती मला कोठे मिळाली नाही. हा खेळ बंगाली आहे असें ऐकतो.

पान २१७. ब्राह्मण मुलीचा मुसलमानाशी संपर्क झाला त्याचें ग्रामण्य.

प्रकरण ९ वें

पान २२३. नाविक कोश मीं स्वतः माहिती गोळा करून वनाविला आहे; दुसऱ्या पुस्तकांतून घेतलेली नाही.

प्रकरण १० वें

पान २४७. रामचन्द्रजीची मूर्ति एका बोकाने तुळशीवागकरांना आणून दिली असें सरदेसाई लिहितात. परंतु तें खरें दिसत नाही. उमाजीबावा पंढरपुरकराकडून ३७२ रुपयांस श्रीची मूर्ति घडवून घेतली. मूर्ति करणाराचें नांव येथे आपणांस समजलें.

प्रकरण ११ वें

पान २५६. काशीस जातांना मुक्काम कोठे होत असत व किती दिवस लागत हैं समजतें. कामथडीपासून काशीस जाण्यांस जवळ जवळ एक महिना लागे.

पान २५८. सत्यनाथपुरी=वाईतील एक आळी. सध्या हें नांव प्रचलित नाही. हिला हल्ली मधली आळी म्हणतात. पेशवाईत गणपति आळीचाही ह्या नांवांत अंतर्भाव असे.

पान २५९. १. कोरेगांव भिळविण्याची पटवर्धन हयांची खटपट. २. अबदागीर पेशवाईनंतर कोणीहि मनुष्य वापरी. अथवा राजाच्या परवानगीवांचून कोणालाहि अबदागीर वापरण्याचा अधिकार नव्हता हें म्हणणें निराधार दिसतें. चिपळूणकर सरदार नव्हते. हें पत्र इ. स. १८२७ मधील आहे. अबदागीर वापरणें हा मान असता तर पेशवाई बुडाल्यावर १० वर्षांच्या आंतच पूर्वीचा निर्वेध लोकांनी झुगारून दिला नसता. उन्हाळ्यांत अबदागिरीची अवश्यकता वाटे. केवळ वैभवाचा हा प्रश्न नव्हता. तसेंच कोणत्याहि मनुष्याला अबदागिन्याचें काम करतां येत नसावें असें वाटतें. नाहीतर पुण्याहून मुंबईस अबदागिन्या गडी नेण्याचें कारण नव्हतें. कदाचित् चिपळूणकरांकडे अबदागीर नसेल फक्त अबदागिन्या असेल आणि पटवर्धन हे सरदार घराण्यांतील असतील हाच तर्क अधिक संभवनीय दिसतो.

पान २६१. १. परशुरामास आवा जोशी हयाजकडून पाण्याची तळी बांधविली. खर्च २०० रु. आला. २. जरीपटकेवाले पुरंदरे असें म्हटलें आहे

ह्यावरून स. १८०० सालीं पुरंदरे बाजीरावाचे सेनापति असावेत.

पान २६२. रु. ३३=व ।।।॥ ह्या दोन रकमांच्या तपशिलावरून सरकारची तोषीस नोंकराला लागत नसे असें दिसते.

पान २६४. आपल्याला बातमी मिळावी म्हणून कित्येक लोक स्वारीवरोवर आपले बातमीदार पाठवीत.

पान २६५. १. स. १७७२ त पेशव्यांच्या सैन्यांत इंग्रज रिसालदार होते. २. गव्हर्नर व मुख्य न्यायाधीश सर जॉन पीटर ग्रँट ह्यांच्यामधील तंट्या ध्वनित करणारा जाहीरनामा वाचण्यासारखा आहे.

२९१. १. राजवळें छ ४ रोजी सातान्याहून आली. छ ५ रोजी नजरा झाल्या. २. बाजीरावास पुत्र झाल्याची साखर छ २९ रोजी वाटली. हा बारावा म्हणजे बारशाचा दिवस होता. छ १७ ला मुलगा झाला म्हणजे आश्वीन वा ५ ला पुत्रजन्म. कार्तिक शु १ छ २९ हा बारावा दिवस. परंतु नामकरण कार्तिक शु ७ या दिवशीं झालें.^१ द्यावरून बारसें सतराव्या दिवशीं झालें असें दिसते. पुढे मुलगा मेला असला पाहिजे. मग खासगीवाल्यांची कुंची शिलकेस कां राहिली समजत नाही.

२९२. श. १७३८ च्या भाद्रपदांत बाजीरावास आणखी एक मुलगा झाला तो कुसाबाईपासून असावा.

पान २९५. सोडचिठ्ठी नवऱ्याकडून देवविण्याचा अधिकार सरकारचा असे. ही चाल अज्ञानाने नष्ट झाली आहे.

पान २९८. कामसमूह हा कामशास्त्रावरील ग्रंथ आहे. संवत् १५१५ मध्ये अनंत नामक माणसाने हा ग्रंथ रचला. ह्या ग्रंथाची एक हस्तलिखित प्रत लंडन येथे इंडिआ ऑफिस पुस्तकालयामध्ये आहे.^२

पान ३००. बायका पकवाज वाजविणाऱ्या होत्या.

पान ३०२. गौरीला पायपोसाचें दान केलें आहे. वर्तमानकालीं सुद्धा आटपाडी महालांत महालक्ष्मीला जोडे (पायपोस) वाहण्याची चाल आहे. देवीला जोडे प्रिय आहेत असें दिसते.

पान ३०५. अक्षय्य तृतीयेला पायपोसाचा जोडा दान करण्याची चाल सध्या नाही. धर्मसिंधूत हें दान सांगितलेलें नाही.

पान ३०६. श्राद्धास भोजनदक्षणा ठेवीत. हल्ली ठेवीत नाहीत. श्राद्धाच्या ब्राह्मणांव्यतिरिक्त इतरांस दक्षणा देणें सशास्त्र आहे असें वाटत नाही.

१ पे. रो. ५-४७. २ कर्जतचे श्री. गजानन रघुनाथ मुळे यांनी दिलेल्या माहितीवरून.

पुस्तक छापतांना कांही मजकूर गळला, कांही पुनः छापला गेला; तसेंच कांही मजकूर भलत्याच ठिकाणीं आला आहे व कांही तोडला गेला आहे. सवत्र कसें झालें व कसें पाहिजे तें पुढील पृष्ठें दाखवतील.

पृष्ठ ओळ घालणें काढणें कोठे व कसें वाचावें
 ४ शेवटची "माघ"च्या पुढे
 श्रा ९श.१७०४
 ११

१. रमावाई चिपळूणकर हिचें पत्र पृ. २६९ वरील तिच्याच दुसऱ्या पत्राबरोबर वाचणें.

२. सावनूरच्या स्वारीचा मजकूर पृ. ६७ वरील मजकुराबरोबर वाचणें.

सावनूर स्वारी-
 निमित्तपूर्वी रकमा
 नांवें पडल्या
 आहेत त्या—
 श. १६७८ चैत्र
 ३४८०० लष्कर
 खातें

वैशाख

७१७६० "

१३७२८ "

४०० "

१०४०० "

२००० "

ज्येष्ठ

७७८१। "

१८८४८ "

१७०३३।= "

१०५१६८= "

१०९०६८- "

आषाढ

७००३ "

इतक्या रकमांच्या
 हुंड्यां सावनुराहून
 केल्या.

पृष्ठ	ओळ	घालणें	काढणें	कोठे व कसें वाचावें
१२				१ तळें घोरघाटसंबंधी माहिती पृ. २६१ वरील चौथ्या ओळींतल्या माहितीबरोबर वाचावी. २. महिन्यांचा अनुक्रम खालीं वर झाला आहे तो मनांत आणून वाचावें.
१३	७			ह्याबरोबर पृ. २२ ओळ ५ मधील मजकूर वाचणें.
१४				१. ६८००४ ही बेरीज आहे त्या जागची खोडून ४ रु. देणें सांडणीस्वार ह्याच्या खाली घालणें. २. १०५ रु. नाजूक खर्च ह्याच्या पूर्वी पृ. २०६ वरील नाजूक काम ह्या सदराखालील मजकूर वाचणें.
२०				गुण्यांची कैद ह्या मजकुराबरोबर पृ. २८ मधील भोरकरांस कर्जाचा तगादा हा मजकूर वाचावा.
२५	९			दाजीवा चिपळूणकरांच्या उत्तरकार्याचा मजकूर अंशतः पृ. १८१ वर पुनः आला आहे. कल्याण सुभेदार आहे तेथे चिपळूणकर वाचावें. ह्याबरोबरच पृ. १४० वरील ह्यासंबंधीची नोंद वाचावी.
३०	१५			“आदा” याच्यापुढे १० रु. हा आंकडा पाहिजे.
३६				वैद्य ह्या कंसाचा सर्व मजकूर गाळावा; कारण द्विरक्ति.

पृष्ठ	ओळ	घालणें	काढणें	कोटे व कसें वाचावें
३९				१. कल्याण सुभेदार या कंसाचा मजकूर पृ. २९ मधील मजकुराबरोबर वाचावा.
”	शेवटची			२. मालोजीचा संबंध पुढील नोंदींतील घोरपडे ह्याशी आहे.
४२	शे. नोंद			शुद्धिपत्र पाहावें.
४३	शेवटला परिच्छेद			हा सर्व परिच्छेद पृ. २४५ वर पाहिजे.
४५				नहर पर्वतीचा मजकूर प्रकरण
४८			शेवटच्या तीन ओळी गाळणें	१० मध्ये वाचावा.
४९				पहिलीं दोन पत्रें संकीर्ण प्रकरणांत हवीं.
५०				शेवटले पत्र पृ. २९ वर अखेर वाचावें.
५३	शेवटल्या दोन ओळी			संकीर्णांत वाचावें.
५४	पहिल्यापासून रखि-जमतगार पर्यंत			संकीर्णांत वाचावें.
५६	कल्याण			
५७	सुभेदार			
५८	ह्या कं. चा मजकूर			पृ. २९ मध्ये वाचणें.
५८	पाटीलकीचें खरेदी पत्र			ह्याबरोबर पृ. ६६ मधील खरेदीचा मजकूर वाचावा.
६७	सावनूरची स्वारी			ही हकीकत पृ. ११ मधील हकीकतीबरोबर वाचणें.
७१	सावकारी			एवढा मजकूर प्रकरण ६ मध्ये वाचणें.
७७	व्यवहार संबंद			

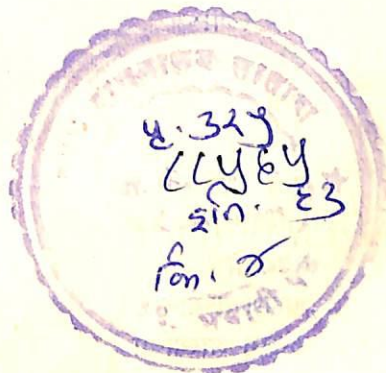
पृष्ठ	ओळ	घालणें	काढणें	कोठे व कसें वाचावें
७७			१. चिपळूण- कर कंस रद्द समजावा. २. शुद्धिपत्र पाहावें.	
८२	रिती तिजोरी		हया सदराखा- लील मजकूर काढावा. पृ. २६७वर आहे	
८४			खासगीवा.कंस	कल्याण सुभेदार कंस पृ. २९त रद्द करावा. वाचावा.
८६			श. १७२२ चा वैद्य कंस काढावा. पृ. ८० व २६१ मिळून आला आहे.	
८७			श. १७१५ इ. १७९३ चुकीने पडला आहे.	लष्करी स्वारीसंबंधी हा मथळा “२८००० पोत्यास दिले” हयाच्या वर पाहिजे.
८९	७ ते ११ ओळी			सरकारांत विनंती... हा मज- कूर पहिल्या प्रकरणांतलि ऐति- हासिकांत वाचणें.
१०१	चिपळूण- कर कंस शे ओळ			‘पुगवली येथे तोडावयास गेला सबब’ इतका मजकूर अधिक घालून वाचणें.
१२२	पहिला तुळशांवाग वाले कंस		काढणें	
१२३	३५			“तथापि”पासून “आलें”- पर्यंतचा सर्व मजकूर कंसांत घालावा.

पृष्ठ	ओळ	घालणें	काढणें	कोटे व कसें वाचावें
१३१	“परदेशी माल” हा मजकूर			पृ. १५१ च्या पुढे घेणें.
१३२	संबंद			
१३३	‘हुंडीचा व्यवहार’ पर्यंत			पृ. १५१ च्या पुढे मध्ये पाहिजे.
१३६			तिसऱ्या ओळी- खाली खासगी वाले हा शब्द व पुढील कंस काढून टाकणें.	
१३९				१ वैद्य कंसापुढे “चलन” हा मथळा देणें.
”	खालून रु.५४८= दर रु. ३री ओळ ३७ प्रो घालावें.			
१४५			शके १७५४ चा चिपळूण- कर कंस काढणें काढणें.	
१४७	रेघेवरचा मजकूर			
१४८			बटा जमापासू- न मलकापुरी जमापर्यंतचा मजकूर गाळणें.	
१४९	चलनसद- राखालील मजकूर	}		पृ. १४९ मध्ये दुसऱ्या ओळीखाली इतका मजकूर घालून वाचणें.
१५०	पहिल्या ८ ओळी			
१५०			ओळी ९ ते ११ काढणें.	
१८०			वैद्य कंस काढणें	

पेशकईच्यासकळीत

(८५)

पृष्ठ	ओळ	घालणें	काढणें	कोटे व कसें वाचावें
१८१			ओळी १० व ११ नकोत.	
१८४				“श्रावणमास” वरच्या ओळींत वाचणें. पहिल्या प्रकरणांत पाहिजे.
२०६	नाजूक काम			
२२१	खादून ७ वी ओळ		कर्ज जमा होन नाणें काढणें.	
२२१	खादून ४ थी ओळ		काढणें	
२६०				शेवटली ओळ “घाट व तळीं” हयाच्या खाली वाचावी.

शुद्धिपत्र

पृ.	अशुद्ध	शुद्ध
९	दिले.	दिले
"	मजूरी.	मजुरी;
"	भोजनखर्च.	भोजनखर्च;
"	माळी.	माळी
"	उदमावहल.	उदमावहल=
१८	कमावीत	कमावीस
"	मसालेदादी	मसाले, दादी,
२५	ह. १७८५	इ. १७८३
२८	कल्याण सुभेदार]	चिपळूणकर]
३०	आरा	आदा
"	सवान	सवा
४२	९४८५॥	१४८५॥
"	श. १६९८	श. १७०३
"	स. १७७६	स. १७८१
५४	खिजमगार	खिजमतगार
५५	रोजमारा	रोजमरा
५६	खाजगोवा	खाजगोवाले.
६१	सनसब	सन सवैन
७३	साल	साठ
७४	गुवस्तास	गुमास्त्यास
७७	४०५८॥.	४०५४॥.
८०	डोल	डौल
"	साहु	सदरहु
८८	भाल	भाले
९१	नगा	१०॥
९१	खोट्याची	लखोट्याची
९४	वसवानी	वस्तवानी
९६	ब्राह्मणचाच्याने	ब्राह्मण. चाच्याने
९७	कसरम झाल्यावा	कसर मसाल्यावा
१०१	तिसनचा	तिसैनचा
१०५		

पृ.	अशुद्ध	शुद्ध
१२०	कार्यांत	कन्यात
१२२	(मसुर ५०; जोट ५०; लुगडें एक पैठणी १४ वगैरे)	(रु. ५० मसरू ६; रु. ८ जोट २; रु. १४ लुगडें पैठणी १; ९ रु. छोट बंदरी; रु. १० पागोटी ३; रु. ६ मुसेजर १; रु. ५ ताफताहात १४.)
१३९ ओळ ३	प्रो	पो.
१४१ ” १	आकारमौजे.....	आकार. मौजे.....
”	११६ मादशाई	१०५ मादशाई
१४५	(अंकुशी)	काहून टाकावा.
१४७	जवा	जमा
१७७	मध्यसिद्धांत	मध्वसिद्धांत
१९८	३॥॥	३॥॥
२२२	८८८९ पिंपळमूळ	८८८९ पिंपळमूळ
”	८८८९ हळद	८८८९ हळद
”	८८८९ अजमोदा	८८८९ अजमोदा
”	८७ ८९ शगीचें मूळ	८८८९ शमीचें मूळ
२३६	रंगपंचमी	ऋषिपंचमी
२३७	रंगपंचमीचा	ऋषिपंचमीचा
२४६	१३६६६७	१३९४५॥॥
२६६	इनाम	इनाम
२६७	३००	३२००
२६८	डिलानी	वडिलानी
२७६	मरणा	भरणा
२९४	कमवीस	कमावीस
३०४	८१६	८८१६
३०८ ओळ २३	झोपाळ	झोपाळा
३१२ ” १६	जिल्वाचे	जिल्वीचे
३१३ ” १९	तवे	तवे

अभार

श्री. चिंतामण गणेश कर्वे ह्यांनी सर्व पुस्तक वाचून व्यक्तिसूची व विषय-सूची तयार केली ह्याबद्दल त्यांचे आभार मानावे तितके थोडेच. त्याचप्रमाणे श्री. शंकरराव जोशी ह्यांनी विस्कळितपणे लिहिलेलीं चिटोरीं, छापलेला मजकूर, मंडळांत पडलेलीं टांचणें ह्यांची जुळवाजुळव केली, त्यांचें वर्गीकरण केलें आणि मुद्रितें तपासलीं म्हणून त्यांचेहि आभार मानणें माझें कर्तव्य आहे.

— x —

संक्षेप

पे. म. = पेशवेकालीन महाराष्ट्र

शि. सारसंग्रह = शिवकालीनपत्र सारसंग्रह

पे. रो. = पेशवे रोजनिशी

पे. डा. = पेशवे डायरी

भारत-इतिहास-संशोधक मंडळ-पुरस्कृत ग्रंथमाला क्र. ३४. ॥११३

पेशवाईच्या सावलींत

प्रकरण १ लें

एतिहासिक

तुळशीबागवाले }

{ श. १६७१-९५
इ. १७४९-७३

पेशव्यांच्या संबंधानें माहिती

१३ रु. जमा, विक्री जाफरखानी शेला पुरंधरकरास सरकारच्या आहेराबावा (चैत्र).

(शक १६७२ च्या वैशाखांत पेशव्यांकडे लग्न झाल्याचा उल्लेख आढळतो.)

४८॥ रु. जमा, कापडखातें रोख सरकारांत आहेराबावा सनगे दिल्ली त्याचे.

१२५ रु. (खर्च) राधो गोविंद बाा पानें नागवेलीची सरकारांत लग्नाचे नेम-
णुकवाा सुमार २००००० गुा फकीरा तांबोली देऊन जाव घेऊन
पाठविला शुा १० (वैशाख).

१४॥= रु. (जमा) मावजी पाटील याजकडे आहेरास सरकारांत करावयास
तिवटें २.

(ह्यानंतर श. १६८४ ज्येष्ठान्त पेशव्यांकडे मुंज झाल्याचा दाखला सापडतो.)

७३ रु. सरकारांत आहेर, सरकार मुंजें.

(शक १६८७ च्या श्रावणांत पेशव्यांच्या स्त्रीच्या फलशोभनार्थ जमाखर्ची
रकमा पडल्या आहेत.)

९॥ रु. जमा, नीलकंठ महादेव सरकारांत ओटभरणास आहेर नेला त्याजबाा

१. हे लग्नप्रसंग श. १६७२ च्या वैशाखांत दोन झाले. सदाशिवराव भाऊंचा वैशाख
शु. १ स द्वितीय विवाह कृष्णराव कोल्हटकरांची कन्या, नांव पार्वतीबाई इशीं झाला हा
एक प्रसंग व दुसरा विश्वासराव यांचे वैशाख शु. ६ स लग्न झालें तो. वधू हरी बाळकृष्ण
दोक्षित पटवर्धन यांची कन्या दुर्गा.

२. नारायणराव पेशवे, ज्येष्ठ शुा ५ शुक्रवार. (ता. २८-५-१७६२)

३. हें ओटभरण थो. माधवराव पेशवे (रमाबाई) यांचें असावें; महिना श्रावण.

लुगडें चोळखण आला तो.

६८॥ रु. घरखर्चाकडील जमा, आहेर सरकारांत फलसोभनास केला त्याबाबत जमा धरून नावें नीलकंठ महादेव.

(श. १६८९ च्या आषाढ महिन्यांतही सरकारांत आहेर करण्याजोगें कार्य (?) उद्भवलें होतें.)

६३॥ रु. खर्च आहेर मेजवानी

२॥ सौ. मिकाबाई

१९१- सौ. पार्वतीबाई पेशवे

४१॥ आहेर श्रीमंत नारायणराव

६३॥

(श. १६९१ च्या श्रावण महिन्यांत नारायणरावाच्या बायकोस नहाण आलें.)

खर्च २२॥- रु. माधवराऊ नीलकंठ श्रीमंत नारायणराव यांचे स्त्रीस वाढून नेलें त्यास.

५०॥-॥ रु. माधवराऊ नीलकंठ आहेर श्रीमंत नारायणराव सनगे.

(एक पेशवा मरून दुसरा गादीवर बसला त्या समर्थी केलेला खर्च शक १६९४.)

२१ रु. नेवासे खातें दुखवटा सेला श्रीमंताकडे गुा जनोबा (मार्गशीर्ष).

२०॥-॥ रु. नवसु जामदार दुखवटा सरकारचा सेला थेवरी.

१४॥ रु. नजर श्रीमंतांस मोहोर, सातारियाहून आले ते समर्थी (पौष).

(घड्याळजी)

१ रु. घड्याळची सरकार गुा सिताराम श. १६९५ श्रावण.

कल्याण सुभेदार }

{ श. १६९६

{ इ. १७७४

१८० रु. श्रीमंताकडे लग्न झालें तेव्हा पुणेंयास तांदूळ बाजार पो घेऊन दिल्ले त्याची किंमत.

२२८॥ सुंदर बाबाजी कारकून

११॥- हा छ ८ जोवळ ता छ १९ रजव सांवताचे वाडीस जातांना ठेविले मुदत माहे २८११ तैनात दरमहा रु. ५ प्रो.

मुळशीवागवाले } श. १६९८
 } ह. १७७७

(हरि विश्वेश्वर व हरि मुरार हे श्रीमंत दादासाहेबाचे शागीर्द होते. कारण त्यांच्या नांवाने प्रत्येकीं ५ रु. श. १६९६ मध्ये पडले आहेत.)

(श. १६९८ च्या फाल्गुन महिन्यांत सवाई माधवरावाचे चौल झाले.)

खर्च किल्ले पुरंधर खाते ४९॥= आहेर श्रीमंतांस चावलास.

(महादजी शिंद्याचे लग्न आळंदीस श. १७०० मध्ये झाले.)

१५ रु. केळीचीं पानें महादजी शिंदे याचे लग्नास आळंदीस पानें डांगा ६५०

(पौष)

(श. १७०१ सालीं सवाई माधवरावाची मुंज झाली)
 ७४॥ रु. (१७०१ वैशाख) श्रीमंतांस मुंजीस आहेर व नजर केली त्यास

६० सनगे

१ फेटा

१ दुपटा

१ विजार

१ झगा

१४॥ मोहोर नाणें १

(ह्याच वेळेला पेशव्यांच्या शिक्षणाला आरंभ झाला काय ?)

॥ वाळाजीराम लेले खाते श्रीमंत रावसाहेब यांस रंगीत पाटी (पाट ?)

रवाना पुरंधर सुा १ गुा हरी कातारी वा ९ वैशाख

(श. १७०३ मध्ये खालील रकमा खर्ची पडल्या आहेत.)

३१ रु. सरकारांत वाघ व कासव लाकडी करून दिल्या त्यास खर्च.

११॥ आमोलीक नो सुतार रोज ७ कासवाकडे १२ वाघाकडे.

आडसेरी सुा दरमहा रु. १९ प्रो. १०॥ फिरंगोजी रोज २४ वगैरे.

३५८ किल्ले पुरंधर किल्ले वज्रगड येथील लोक वाघांच्याहून आले ते श्रीमंताचे लग्नाकरता साहित्यास पुण्यास पाठविले त्याचे रोजमऱ्याचे वाटणीस (माघ)

२३ रु. अलीवैहादूर याचे घरीं लग्न झालें त्या वा

६ रु. तिवट, १२ रु. शेला, ४॥ रु. लुगडे, ॥ खण (श्रावण)

५. हे अह्ला०चे दुसरे लग्न असावे.

१५॥ सदाशिव मल्हार अलीवहादूर याचे घरीं आहेरास (श्रावण).

(पुढल्याच सालीं पौष महिन्यांत पुन्हा लग्नाबद्दल रकमा पडल्या आहेत त्या येणेंप्रमाणें)

१३॥ रु. नेवासें खाते सरकारांत लग्नसंबंधें ब्राह्मणभोजनाकडे लग्नशाखेबा.

खरीदी निवें गुा सयाजी माळी सुमार ५००० दर हजारीं २॥ रु. प्रो.

५०० रु. खाते किल्ले पुरंधर गुा १४ लग्नसंबंधे चौकीच्या लोकांस खर्चास बा. याद वगैरे.

(पुढें हें लग्न माघ मासांत झालेलें दिसतें. कारण-)

४१० रु. आहेर मेजवानी गुा गणेश गंगाधर देणें जोहरी शिरपेंच श्रीमंतास गडगनेराबा जमा रंगो गोविंद.

१- तैवज खर्च श्रीमंताचे मेजवानीबा सुपारी चिकणी वजन ८८।

१॥॥ श्रीमंताचे गडगनेराबा गुा इरकी तांबोलीण पानें विड्यार्ची

१॥ पिकलीं १२०० दर ८००

८॥ हिरवीं ५००

१४५ रु. किल्ले पुरंधर वा ७ देणें भोई सरकारांत लग्नसंबंधें पालख्या तीन करून दिल्या होत्या त्याच्या अजोन्याबा देणें निघालें तें बा हिशेब गुा बाळाजी दादाजी याचा जमाखर्च किल्लेबाचे कीर्दीस जमा असे ते (फाल्गुन).

१०१ रु. जमा आहेर मेजवानी (फाल्गुन) श्रीमंत राजश्री रावसो यांचे लग्नाबा सुनमुखाची पैटणी पातळे व चोळखण

६७॥ तांबडें जरीकांठी आंख २७१

३३ हिरवें आंख १३३

१०१

१२॥- जमा फोक्त कोठीपैकीं जिन्नस नामे नेवासे खातें वा याद गुा वावाजी राम नेवासियाहून मिरच्या घेऊन सरकारांत पाकशालेकडे गाडा आला होता तो गाडा माघारा जातां त्याजवर रवानगी जिन्नस नेवासियास पाठविले. मिया माघ गुा

कल्याण
सुभेदार

}

सवाई माधवरावांचें लग्न

{ श. १७०५
इ. १७८३

५७॥॥ श्रीमंत राजश्री माधवराव नारायण पंतप्रधान स्वामींचे लग्न झालें माघ शरीरसंबंध कृष्णाजी भैरव थथे यांची...

सुळशीवागवाले] [श. १७०५ चैत्र

(हा लग्नाचा कारभार पुढच्या सालच्या चैत्र महिन्यांतही चालूच होता.)

१३७ रु. जमा आहेर मेजवानी सरकारची सनगें मेजवानीस वाड्यांत खासगत राा. तात्यास आर्ली तीं.

(वाळोवा परांजपे, सदोवा करमरकर व रामचन्द्र मराठे हे सरकारचे आचारी ह्यावेळीं होते. कारण त्यांच्या नांवांन १२ रु. खर्च पडले आहेत.)

(गरीब विद्यार्थ्यांचीं लग्नें करून पेशव्यांच्या बायका पुण्य संपादन करीत.)

२५३५ रु. जमा प्रांत पुणें, देणें दिवाकर दीक्षित वरात छ २१ रमजान देणें श्रीमंत मातुश्रीबाई याजकडे विद्यार्थ्यांच्या लग्नावा गंगाधरराव भिकाजी रास्ते यांजकडे देविले.

(श. १७०८ सालीं दुसऱ्या वाजीरावाचें पहिलें लग्न झालें.)

४०१३ रु. रामाजी उमाजी खातें श्रीमंत वाजीराव याचे लग्नावा कारकुनास सनगें आर्ली त्याचे आंख २०२ दर रुपयास आंख ५ प्रो किले पुरंधराकडे दिले त्याचे ऐवजीं रोख रुपये ज्याचे त्यास दीळे (भाद्रपद).

६४॥ रु. श्रीमंत राजश्री पंत प्रधान यांस आहेर १२॥ रु. तीवट; ३५. सेला; १३॥ रु. लुगडें, ३॥ रु. खण (ज्येष्ठ).

(श. १७०९ च्या कार्तिकांत सवाईमाधवराव जेजुरीस देवदर्शनास गेले असावे. मार्गशीर्षांत नाना फडणवीस मेणवलीस गेले होते.)

१०० रु. श्रीमंतांची स्वारी जेजुरीस श्रीचे दर्शनास जाणार सबब साकुडें येथील कुरणाचें गवत कापावयावाा वगैरे ताा महीपतराव त्रिंबक

खाजगीवाले }

{ श. १७१०
इ. १७८८

(पुरुषांप्रमाणें पेशव्यांच्या बायकांचेही खिजमतगार स्वतंत्र अगर निराळे असत. उ. (श १७१०)

रु. ७ श्रीमंत सौ मातोश्री रमाबाईसाहेब यांचे मेजवानीचे दिवशीं शागीर्दपेशास

६ खिजमतगार यांस

१ राजेश्वरभट तेलंग

७

(इनामाचे रुपये नांवे मांडले असल्यामुळे पेशव्यांकडे चोपदार शागीर्द वगैरे कोणत्या जातीचे लोक होते हें समजण्यास मार्ग आहे.)

४ रु. कपूरचंद चोपदार सरकारचा (श. १७१०)

१२ रु. श्रीमंतांकडील शागीर्द पेशास

३ बाळोबा परांजपे आचारी

५ शागीर्द

१ विठोबा ताम्हणकर

१ गोपाळ फाटक

१ रामाजी क्षीरसागर

१ बाळा भावे

१ सदाशिव फाटक

५

४ फजल भालदार यास सारे भालदारांचे

कल्याण सुभेदार } { श. १७११
इ. १७८९

२ रु. सरकारांत शेला गोंपिकाबाई वारली साा दुखवटेयास शंकरदास पो
आणून दोरा घातला परंतु सरकारांत घेतला नाही साा माघारा दिल्ला तो न
घेई साा दिल्ले

तुळशीबागवाले } { श. १७११-१८
इ. १७८९-९६

॥ शुा १० राजश्री बाळाजी जैनार्दन याची स्वारी मेणवलीस गेली त्याजबाा
खाजगत पालखी दिल्ली वोड्यास वेगारी

(१७११ मध्ये सवाई माधवरावाच्या बायकोस ऋतु प्राप्त झाला.)

२५॥ श्रीमंत सौ रमाबाईसाहेब यास वाढून नेलें त्याजवर २३। रु. पातळ
पिवळें १; २। रु. खण १ (आश्वीन).

१॥ श्रीमंत सौ बाईसाहेब यांचे वोटभरणाबाा वाढून नेलें त्याजबाा पेरू वगैरे.
(आश्वीन)

१॥ सरकारच्या वाड्यांत वाढून नेलें त्यास (फाल्गुन).

॥॥ पेढे ८८१

॥ वत्तासे ८८॥

८ इलाची ८८

६. श. १७१० श्रावण शुा २ (३।८।१७८८) रविवारी पंचवटी येथें मृत्यु.

७. भानू = नाना फडणीस

१० बरफी ४८॥

१॥

८०॥ र. श्रीमंत सौ बाईसाहेब याचे वोटभरण झालें त्याजबा आहेर श्रीमंतास १०
तिवट; ४५॥= शेला; २३॥= लुगडें; १॥ खण (कार्तिक).
(१७१२ मध्ये पुनः ह्याच निमित्त्याने खर्च पडला आहे.)

॥=॥ आहेर मेजवानी मिा वा ८ (वैशाख) श्रीमंत सौ बाईसाहेब यास नाहाण
आले सबब वाढून नेलें त्यास. ८-॥ बुक्का; १= गुलाबपाणी; ४॥ अत्तर.
(१७१३ च्या चैत्रांत पेशव्यांची स्वारी तळें कात्रज व बनेश्वर येथे गेली
होती तेव्हा फराळाचा खर्च येणेंप्रमाणे पडला आहे.)

स्वारी बनेश्वराहून तळ्यावर आली तेव्हा

२॥ मिठाई (पैकीं २८- पेटे ४८२); ४॥ पेरु २०; १- अंजीर; ॥० द्राक्षें

४८३; १-॥ केळीं पिकलीं २५; १० मिरच्या ४८२; १० केळीं हिरवीं

४०; ४॥ सेंगा मुळे ४८५; १-॥ खीरे आलें; वगैरे; १॥ वांगी ४८५

१७१४ सालींसुद्धा आहेर लॅग्न व मुंजी ह्या खातीं श्रीमंत रावसाहेब यांच्या

नांवानें ६३॥ र. पडले आहेत.

(सरकारवाड्यांतील गणपती)

१० गणपती सरकारचे वाड्यांतील आणिला त्याची सोंड जाया झाली सा दुसरा
आणला त्याजबा देणें जिनगर

(श. १७१५ च्या चैत्रांत खालील तपशील आढळतो.)

५० र. मिा श्या ५ सटवा बुरूड पेट गुरुवार यास श्रीमंताचे लग्नाकडील ब्राह्मण-
भोजनाकडील कामाचे ऐवजीं दिल्ले होते ते हल्लीं जमा वजा करून घेतले.

(ह्याच सालीं श्रीमंतांची स्वारी माघांत मुंदव्याच्या वारेंत व फाल्गुनांत
बनेश्वर आणि तळें कात्रज येथे गेली होती.)

(१७१८ सालीं दु. बाजीरावाचें पुन्हा लग्न झालें त्याबद्दल कांही खर्च
खाली लिहिल्याप्रमाणे

शक १७१८ फाल्गुन महिना

श्रीमंत बाजीराव सो याचे लग्नाबद्दल बरहुकूम याद. गुजारत हैवती जगताप प्रांत पुणें.

८. श. १७१४ फाल्गुन वद्य ९ (६१३१७९३) बुधवारी स. माधवरावांचें दुसरें लग्न.
(ग. वि. गोखले यांची मुलगी यशोदाबाई.)

९. श. १७१८ माघ व. ५ गुरुवार १६१२१७९७ चिंतामण हरी फडके; कन्या राधाबाई
तृतीय पत्नी, लग्न मुंदव्यास.

पेशवाईच्या सावलींत

(खर्च)

- ३८४ = लग्नखर्च श्रीमंत बाजीरावसाहेब यांचे लग्नावद्दल ब्राह्मण भोजन श्री
 आकारेश्वराचे देवळानजीक बागेत झालें त्यावद्दल.
 १०० पत्रावळीचे खरेदीवद्दल. गुा. रघुनाथ गुरव.
 १५४॥ देणें आचारी खटपटे यांस गुा अनाजी लक्ष्मण.
 २० मजुरी. माणसें कामास ठेविलीं त्यांचें देणें. गुा नरसो बह्माल.
 २ बागेतील चौकीस गारदी आणले त्यास वकन्यावद्दल.
 १५॥ द्रोणाचीं पानें खरेदी.
 ४ गुा नरसो बह्माल.
 १॥ गुा बाळाजी विनायक
 ५॥ रोषनाई. तेल दिव्यास रात्रीं.
 १॥ घर त्रिगारे कामास लाविले त्यास पोटास.
 १०॥ खरेदी फुटाणे त्रिगान्यास.
 १ कडबा चोयास.
 ५० देणें. सटवा माळी याचे वावर बागेतील ब्राह्मण भोजन झालें त्यास
 जागा केली. वांग्या काढल्या सबब देणें. माळी मजकूर
 २५ खरेदी दूध
 १॥ फराळाकडे रात्रीं. ॥ पत्रावळी, १। पोहे.
 १८ = फरासखान्याकडील सामान आणलें त्यापैकीं खादी गहाळ झाली
 ती खरेदी करून दिली.
 ४ भांड्यास कल्हई करविली त्यास ३ तांबट देणें. गुा अनाजी लक्ष्मण.
 १ कोळसे खरेदी केले. गुा महादजी
 ॥ सुतळी पोतीं शिवावयास.
 ॥ तैवज खर्च गुा दत्तू टिळेकर ॥ विड्याचीं पानें २००, ६- सुपारी.
 ॥ साखरपाण्यावद्दल; ॥ साखर, ६ = लिंबें.
 ४८- उर्धी ब्राह्मणांचीं काढण्यावद्दल देणें. ब्राह्मण गुा रामाजी वापूजी
 असामी ३२.
 ॥ सरकार कोठीचीं लाटणीं आणलीं त्यापैकीं गमावलीं तीं खरेदी करून
 दिलीं. गुा अनाजी लक्ष्मण.

८३ गुा बाळाजी दादाजी. लाकडाच्या मजुरीबद्दल.

३८४।=

माहे आषाढ शके १७१८

जमा मिती वद्य प्रतिपदा.

२ घरखर्चाकडील फ्रोकृत कोठीकडील. लोटा पेशजी श्रीमंतांचे लग्नांत चिमणाजी वल्ल्याळ भट. यांनीं हरवला होता त्याचा फडशा केला त्याबद्दल. जमा फाल्गुन शके १७१८

४७५।।।. सरकार पोत्यापैकीं लग्नखर्चाबद्दल श्रीमंत राजश्री बाजीराव साहेबांचे लग्नाचे ब्राह्मणभोजनाकडे साहित्यास दिले. हस्तें - महिपतराव बापूजी रुपये १००० पैकीं खर्च ब्राह्मणभोजनाकडे वा हिशेब. २३४।।।. मजुरी.

२३९।- भोजनखर्च. ५० देणें माळी. जमिनीमधील उदमाबद्दल. ५२४।- बाकी शिलक राहिले ते जमा मिा श्या १.

जमा.

१००० प्रांत पुणें वा गुा हैवती जगताप वा ३०.

१००० श्रीमंत राजश्री बाजीरावसाहेब यांचे लग्नावा ब्राह्मणभोजन श्री ओंकारेश्वरानजीक वागेंत झालें. त्याचे खर्चाकरितां हुजूर पोत्यापैकीं रोख आणिले. हस्तें महीपतराव बापूजी माघ वा ६ चांदवड.

(ह्याच सालीं बाजीरावास पेशवाईचीं वल्लें मिळालीं.)

१४ रु. नजर सरकारांत वल्लें जालीं सबब मोहोर नाणें १; गुा बाबाजी लक्ष्मण. (ह्याच्यापूर्वीं वैशाखांत असाच खर्च पडला आहे.)

१४।. रु. श्रीमंतांस नजरेवा मोहोर नाणें १; गुा बापू पोतदार वा ५.

२ रु. देणें ओवाळणी कुणबीण निा श्रीमंत यशोदाबाई १७१९ आश्वीन.

(मानधाता नांवाचा बाजीरावाचा चोपदार होता.)

२ रु. देणें मानधाता चोपदार निा सरकार साल गुा प्रो सालमाचे.

(चिमाजी अप्पासाहेबांचें (दुसऱ्या बाजीरावाचे धाकटे बंधु) लग्न १७२० (?) मध्ये झालें.)

७१७८- रु. बाळाजी लक्ष्मण व विष्णु गोपाळ खातें श्रीमंत राजश्री अप्पासाहेबांचे लग्नावा ब्राह्मणभोजनाकडे खर्चावा याद वा ३० गुा अप्पाजी गंगाधर (ज्येष्ठ).

१०. १७१८ मार्ग. शु. ५ रविवार ४।२।१७९६ हडपसर येथें प्रधानकीचीं वल्लें मिळालीं.

११. श. १७१९ वैशाख वद्य ५ मंगळवार मोरोपंत दामले कन्या सीताबाई १६।५।१७९७.

१५१८= श्रीमंत आप्पासाहेब यांचे लग्नाचे पत्रावळीबा (आषाढ).

१२॥ नामे बाळाजी लक्ष्मण केळकर व विष्णु गोपाळ खातें श्रीमंत राजश्री आप्पासाहेबांचे लग्नाबा ज्येष्ठमासी ब्राह्मणभोजनाकडे पाकशाळेस दूध वा याद.

१ रु. वा २ (वैशाख) श्रीमंत आप्पासाहेबांचे लग्नाचें सामान मागावयाचे तगाद्यास सरकारचे कारकून व प्यादे वगैरे आले रा. गोविंदपंत गोडवाले यांजकडून त्यांस रोजावा.

ह्यावरून बाजीरावी अंमल कसा होता तें दिसून येतें.

१००० रु. (ज्येष्ठमास) जमा प्रांत पुणें. बाळाजी लक्ष्मण केळकर व विष्णु गोपाळ दातार खातें राजश्री आप्पासाहेबांचे लग्नाचे ब्राह्मणभोजनाकडे साहित्यास हुजूर पोत्याहून देविले ते.

ह्याच सालीं वैशाखांत “ श्रीमंत रावसाहेब ” यांची स्वारी वोझरास गेली तत्प्रीत्यर्थ ९७३ रु. खर्ची पडले आहेत.

(ह्याच वर्षीं विनायकराव यांची मुंज झाली.)

४५ रु. बाळाजी लक्ष्मण केळकर व विष्णु गोपाळ खातें श्रीमंत राव विनायकराव यांचे मुंजी वा ब्राह्मणभोजनाकडे खाद्या पासोड्या धुवट वार ३० दर १॥ प्रो. (माघ)

चिपळुणकर }

{ श. १७५५.
इ. १८३३.

लग्नास अनेक विघ्नें होतीं. श्रीकृपेनें सिद्धीस गेलें. ज्येष्ठ वद्य १ गोरज झालें, लग्नास सर्व विषय आठ दाहा हजारांचा पाठविला. वाटेनें खर्चास मात्र दिलें. नंतर आजपर्यंत पदरचें खातों. लग्नास आम्हीं पदरचे अडीच हजार लाविले त्यांत जागा हुंडी पुण्याहून हजाराची आणिली. दरमहा दोनशें रुपयांचा खर्च चालला आहे. श्रीकृपेनें कसें पार पडेल पाहावें. सौ० चि. मुलीवर त्यांनीं वस्तवानी ५० हजारांची घातली. दोहीकडील सरकारांतून केले. शोभा चांगली झाली. परंतु पुढें वंदोवस्ताचें काहीं होत नाहीं. बडे साहेब गेले. अमलावर पूर्वीं येथें दुय्यम आकीकटर (?) साहेब होते. तेच आगटींग झाले. बखेड्यास काहीं पार नाहीं. सरकारांतून काहीं देत नाहींत. सिल्लक मिळून जवाहीर त्यांत लिलाव करून जे निघेल त्याचे व्याजावर काहीं देणार असें आंत बाहेर ऐकतों. त्यांत

बायको व सौ० मुलीचा निर्वाह व वस्तवांनी लिलावांत गेल्यावर राहिले काय ? आठ चार दिवसांत शेवटास जाईल. होईल तें लिहून पाठवितो*.

(रामराव तात्या चिपळूणकर यास रघुनाथ सदाशिव थत्ते यांनी श्री असीसंगम येथून अधिक भाद्रपद शु. ११ मंदवार शके १७५५ रोजी लिहिलेले पत्र.)

लग्न

तुम्ही वडिलांकडील सविस्तर मजकूर ल्याहावा म्हणून लिहिले. त्यास वडिलास व आम्हांस काशीला आलों इतकें मात्र नफा मानावा. लग्न जेष्ठ व. १ जाहले परंतु लग्नांत बहुतच वाहवा झाली. त्यानें घेणें देणें दृष्टोत्पत्तीस आलें नाहीं. आम्ही आसीवर लग्नास १५ दिवस सर्व गेलों होतो. देहेनगी जावई यास बहुत दिली परंतु सजाईती दिली तेथे देणें करणें कोणाचे हातीं नाहीं. साहेब येऊन करील तें खरें. दुसऱ्याचा हुकूम नाहीं. (काशीहून तात्या चिपळूणकर ह्यास रमाबाई चिपळूणकर हिनें आषाढ शु. २ शके १७५५ रोजी लिहिलेले पत्र*.)

तुळशीवागवाले } श. १६७५
इ. १७५३

पेमगड किल्ला १६७५ च्या फाल्गुनांत सर झाला.

४। रु. किले पेमगड देणें शिवाजी शिंदा किला फत्ते जाल्याचें वर्तमान घेऊन आला त्यास तिवट.

किल्ला घेण्याकरता केलेला कांहीं खर्च येणें प्रो.

१८१८= किले पेमगीर जमा अमानत खातें २०० किलेदार रु. ५००० पैकीं १०० सीबंदी नवी ठेविली किला ध्यावयास वगैरे

सावनूरची स्वारी

(ह्या स्वारीचा (श. १६७८) खर्च २,१४,७७६ रु. पेक्षा अधिक असावा). जमा लष्करखातें

२,१४,७७६ रु. पुण्यास हुंड्या लष्करांतून करून ऐवज देविला तो लष्करखातें मोघम लिहिला त्याचा हल्लीं जमाखर्च वा हिसेव लष्कर नामे जिकडील तिकडे (आषाढ)

शुंगेरीकर स्वामीनी ह्या स्वारीतील लोकांस दर्शन दिलें कारण " १५ रु.

* रावोपंताचा मुलगा गणेशपंत थत्ते यास चिमणाजी रघुनाथ पेशव्यांची मुलगी द्वारकाबाई दिली. लग्न श. १७५५ मध्ये झालें. नांव सरस्वती ठेविलें ह्यासंबंधीची हीं दोन्ही पत्रें आहेत.

स्वामी सठ शृंगेरी यास मोहोर १ स्वारींत दिल्ली. आणखी
 २७॥ = धोंडो नारायण जमा महादेशेट वीरकर साल गुा मशारनिल्हेस लष्क-
 रांत दुखण्यांत व उत्तरकार्यास किरकोळ जिन्नस.
 खाजगीवाले }

देहेनगी सरकारचे माणसास

१०. अप्पासाहेवांचा जासूद भाऊ सुटल्याचें पत्र घेऊन आला त्यास.
 १ संतु थोरात भाऊसाहेवांचें वर्तमान घेऊन तासगांवाहून इचलकरजीचे
 सुकामीं सतोरान आला सवत्र इनम तासगांवीं दिव्हा.
 २॥ उछाई खर्च ती भाऊसाहेव सुटले सवत्र पेढे वाटले १॥ मिरजेचे
 सुकामीं; १ लस्करांत.

जमा सरकार पो

५००० ती राजश्री भाऊ यांणी चिरंजीवाचे लग्नास तैनात खेरीज बक्षीस
 चिरंजीव राजश्री रामचन्द्र आप्पाकडून देविले ते हस्ते महादाजी धोंडदेव गोखले हुकेरी.
 ३८१. सुंदर नाईक सांवताकडे गेले तव्हां खर्च.

चिपळुणकर } श. १६८२
 इ. १७६०

तलें बोरघांट

आधिक श्रावण

२१५३ तलें बोरघांट

१९४८ जमा नीलकंठ महादेव

५ सटवोजी चौपणाली

२०० खा चुना नथु ओतारी

२१५३

आषाढ

२०१ तलें बोरघांट

२०० देणें हैबती

१ देणें हैबती व डेरे-खर्चास

२०१

कल्याणसुभेदार } श. १६८३

शक १६८३ मध्ये रामाजी महादेव विवळकर हे सुभेदार होते. त्याच्या हि अगोदर पासून ते होते. रामाजी महादेव, आनंदराव राम, रामराव अनंत आणि आनंदराव राम ह्या चार पिढ्यांत सुभेदारी सारखी होती. रामाजी महादेव हे पुण्यास श. १६९४ च्या श्रावणांत वारले. पुढे त्यांची वायको श. १६९७ च्या आश्वीन महिन्यांत निवर्तली. हिच्या उत्तरकार्यास रु. १,५९८॥= खर्च केला. खुद्द रामाजीच्या वर्षश्राद्धास रु. २,०७७८= खर्च करण्यांत आले.

आनंदरावाला रावजी म्हणत असावेत. तीर्थरूप वारल्यावर हे ठाण्यास आले. मुहूर्ताने वाड्यांत प्रवेश केला.

रावजी श. १६८८ ज्येष्ठ शुभा १ ह्या दिवशीं पाटीवर बसला.

कल्याणसुभेदार } श. १६९०
इ. १७६८

(आनंदरावास वडील जीवंत असतांनाच पालखीचा मान मिळाला होता.)

८५ रु. जमा. सरजाम पालखी सरकारांतोन खर्च लेहून घेतले ते जमा.

कल्याणसुभेदार } श. १६९१
इ. १७६९

सुभेदार पूर्वी ठाण्यास राहात. कल्याणचा वाडा बांधल्यानंतर ते कल्याणस राहण्यास आले. ह्या वाड्याची मुहूर्तमेढ श. १६८८ च्या फाल्गुनांत रोवली. कार्तिकांत पाया खणण्यास आरंभ झाला होता. श. १६९१ मध्ये वाड्याचे काम संपले असावे. कारण “२५ रु. बक्षीस खर्च. तीन वर्षे नेहमीं वाड्याच्या कामावर चाकरी करतात त्यास कडी रुप्याची दिली.”

कल्याणसुभेदार } श. १६९५
इ. १७७३

ग्याझेटिअरमध्ये रामाजी महादेवाला सरसुभेदार म्हटले आहे. पण सर्व जमाखर्चांत सुभेदार हेच शब्द आहेत. त्रिंबक विनायक म्हणून सरसुभेदार होते.

तुळशीबागवाले } साष्टीची मसलत { श. १६९६
इ. १७७४

६८,००४ रु. रा. पंतप्रधान साष्टीचे मसलतीबा

१०,००० देणें हुजूर पोते

७,००० देणें माधवराव बोकसे नािा जंजीरे अरनाळा हस्तें
विसाजी कृष्ण फडके लोकांचे रोजमन्यास

२५,००० देणें राघोजी आंग्रे

१०,००० आरमाराचे खर्चास

१६,००० देणें आणखी पोत्यास

४ देणें सांडणीस्वार राा साष्टी इनाम

१५,००० गुाा वापुजी हरि पाटणकर अवरंगावादेहून गारदी आणा-
वयासि हुंडी करून ऐवज दिव्हा.

२००० तोफखान्याकडे रोजमन्यास तोफांचे खानगी समयीं वगैरे

६८,००४ (१६९६ मार्गशीर्ष)

१०,३५९ रा. पंतप्रधान भरणा सरकारांत साष्टीचे मसलत संबंधें कर्ज दिव्हे.

५२७६ रु. गोविंद नारायण आगाशे दिमत हशम साष्टीस लोक राा केले त्याचे.

(१६९६ पौष)

१०५ नाजुक खर्च मसलत साष्टी (१६९६ फाल्गुन)

साष्टीचा हल्ला

{ श. १६९६-९७
इ. १७७५-७६

१८॥ सदाशीव राम दामले मि। मार्गशीर्ष शुाा ५ साष्टीस इंग्रेज आला ते समयीं
खासगत आणावयासी गलबतें पाठवावीं म्हणून गंगाजी वांगचावरा याज-
बरोबर निरोप आला त्याजवरून गलबत पाा (श. १६९७ वैशाख वाा ५)

७ वक्षीस खर्च रावजी साष्टीच्या हल्यांत कोटांत सांपडले ते मुंबईस इंग्रजांन
पाा त्याचा शोध लावून आले त्यास.

४॥ छ. ३८ रोज देणें कासीद इंग्रजाकडील. इंग्रजाचें पत्र आलें सबब तीवट १

२॥ देणें कोळी शोधास पाा त्यास.

३॥ वापूजी वेळासकर छ २६ रोज मुंबईस रावजीकडे गेले साा

६८- छ १५ रोज देणें रामभट आचारी मुंबईस रावजीकडे पाा सबब खर्चास
(श. १६९६ मार्गशीर्ष)

१२ साष्टीचे हल्यांत जखमी जाले त्यांस खर्च (श. १६९७)

६ कृष्णाजी मोटे

६ सकमाजी निकम

तुळशीबागवाले } श. १६९६ माघ
इ. १७७५ फे.

३५ रु. घरखर्चाकडील जमा आहेर गोवेकर फिरंगी याकडील वकिलाने दिल्ली
१५ तिवट; २० जाफरखानी.

तुळशीबागवाले } श. १७०१
इ. १७७९

पुण्यांत असलेल्या कांहीं संस्थानिकांच्या वकिलांचीं नांवे.

७०० रु. महादाजी अनंत पाा नेवसें वगैरे महाल चेरसदे पो वरात छ ११
रजव देणें वकील यांस खर्चास.

४०० संस्थानिकांकडील वकील हुजूर आहेत त्यांस

२०० कोनेरराव वकील निा रणमस्त शंकर भूमकर

२०० नमस्कारराव वकील संस्थान सावनूर.

३०० आण्णाजी तमाजी निा कुल (?) सीलेदार सरकारांतून सावनुरास वकी-
लीस आहेत त्यास (१७०१)

७००

कल्याण सुभेदार } कल्याणसुभा इंग्रजांनीं घेतला { श. १७०२-३
इ. १७८०-८१

६८५८-१ इनाम गांव मौजे उसटणें ताा तळोजें साल मजकुरीं इंग्रजांनीं कल्याण
घेतलें. मौजेमजकुरचा रुमाल कल्याणास राहिला साा गुदस्तां प्रो
जमा धरिले.

१४४॥= पळणसंबंधें वाईस जातां भाडें खर्च.

२५ जमीदार तर्फ तळोजें आणि मौजे उसटणें पो साल मजकुरीं इंग्रजांनीं
मुलूख घेतला आकार वाा गुा रु. ३५ पो.

१ रु. पोस्तखर्च चाकर खासगी इंग्रजाचे गडवडींत वस्तवानी किल्यास
नेल्या साा.

१३= मजुरी खर्च इंग्रजाचे गडवडींत कुळंबिणी पळवावयासी व वोझी वगैरे
वस्तवानी न्यावयासी खर्च.

तुळशीबागवाले } कर्नाटकची स्वारी { श. १७०८ शा. भाद्र
इ. १७८६

९८५ किल्ले पुरंधर किल्ले पुरंधरचे लोक जिवाजी गोपाळ याजबरोबर कर्नाटकांत

चाकरीस गेले आहेत त्यांस खर्चास वगैरे आसाराम कपुरचंद यांनीं यथे
हालीसिका देऊन लष्करची हुंडी घेतली ते देणें (१७०८ वैशाख).

३०० लोक कर्नाटकाचे स्वारीस जीवांजी गोपाळ याज वा होते त्यास खर्चास
बळवंतराव विनीवाले यांजकडून बेलगांवाहून पावले साा हल्लीं पुण्यांत
१०० देणें विनीवाले यांस.

कल्याण सुभेदार

}

शामलाची धामधूम

{

श. १७०६

इ. १७८४

२ मजुरी खर्च वावु विन गणजी सीरधनकर भंडारी रखवाली चौकी
बंदर आवु (?) शामलाचे धामधुमीमुळें नेहमी चौकीपाहेरयास ठेविली
(१७०६ आश्वीन)

१५॥॥रु. पोस्तखर्च किरकोळ इंग्रजाचे गडबडींत वातमीस वगैरे

१३॥-॥ वाजे खर्च किरकोळ स्वकार्याबद्दल वातमीस माणसें मुंबईस पाा त्यास

-॥- विनायक बल्लाल मुंबईस गेले वातमी करतां त्यास उतार

२ नवस श्रीगणपती इंग्रजाचे गडबडीबद्दल पेटे

४८॥ भाडें. रुमाल पळणसमयीं वाईस पाा त्यास

२१६८ सरकारखातें जमा हुजरून शंभर माणूस जदीद ठेवावयासी सांगितलें
त्याचे रोजमुन्या पो दिले ते

१॥ मोघम खर्च इंग्रज आा २ कोकणांतून पुणियासी त्यास खर्चास दिले.

तुंगातर्तनचे दंग्यामुळें सरकारची बाकी देखील ब्राह्मणांनीं वसूल दिली
नाहीं साा हक्क (चौधरी) वसूल आला नाहीं. (श. १७०३)

२५८= दारू सरकारांतून पाठविली त्यास खर्च रु. ५०१ पो विकटगडकडे
रु. २५८= बाकी.

११९॥ पुणें खातें ताा कृष्णाजी विश्वनाथ सन समानीन अखेर इंग्रजाची गेर
झाली ते समयीं गवेतांत ऐवज घालून किले विकटगडास पाा. तेथून
गवेत पुणियासि नेले त्यांतील ऐवज मोजदाद करून ठेविला. (श. १७०३)

४५॥ जमीदार मौजे मुंजीवली व वेंगणि ताा चोण अधिकारी व कुळकर्णी वा
आणे वगैरे मिळोन आकार दरसाल रु. २२१-॥ सीत सीतैन ताा साल
मजकूर सन अर्वा समानीन पो सन सीत सबैन पावेतो पोईजकर याणीं
बाबाजी प्रल्हाद व गणेशपंत पाटणकर विद्यमानें फडशा करून ऐवज
घेतला बाकी ईा सन सवा सबैन तोतयाच्या सालापासून सालें ८ पो

वजा तोतयाचें साल सन सवा त्याची तिजाई सरकारांत घेतली व गांव लुटला सा वजा. बाकी सालें ७ पो वजा सन समानीनांत कल्याण इंग्रजांनं घेतलें त्याच्या पारपत्यास सरकारच्या फौजा आल्या त्याचे दंग्यामुळें प्रांत लुटला गांव वाटेवरचा सा. झा सन इहिदे ता सलास तीन साला अजी गांवांत दंग्यामुळें वसाहत जालीच नाहीं सवव वजा...

चिपळूणकर }

{ श. १७१७ मार्ग. व. ८
{ स. १७९६ जाने. ता. २

प्रति रघोजी भोसले सेनासाहेब सुभा दंडवत विनंती उपरी येथील कुशल जाणोन स्वामीचे कुशल लिहीत जाणे. विशेष. तुम्ही पत्र पाठविले तें पावलें लिहिला मजकूर कळला. तुम्ही आपले ऐवजाविषयीं लिहिलें तें सर्व कळलें. त्यास ही गोष्ट सरकारचे लक्षांत आहे. तुम्ही लिहावें नंतर ऐवज पाठवावा असें नाहीं. फौजेची रवानगी सुभ्याबरोबर देऊन करावयाची होती या गडबडीमुळें चार दिवस लागले. या उपरी ऐवज तुमचा लवकरच पाठविण्यांत येईल. रा छ २१ माहे जमादिलाकर. तुमच्या ऐवजाचा विसर पडणार नाहीं. फौजेच्या रवानगीमुळे चार रोज अधिक लागले इतकेच मात्र. त्यास आता सत्वर ऐवज पाठविणेत येईल. तुम्हीं ही खातरजमा ठेवावी. बहुत काय लिहिणें हे विा.

पौ पौष शुद्ध ११ बुधवार शके १७१७ राक्षसनाम संवत्सरे (ता. २०-१-१७९६)

तुळशीबागवाले }

नेरळास पेशव्यांचें शेत

{ श. १७१८
{ इ. १७९६

१२५ रु. प्रांत पुणें नेरळचे तांदूळ कोकणचे मापे खंडी ५ सरकारचे सन...
चे ते आणावयाची सोय न हीं. यांजकरिता फोक्त करावयास सांगितलेल्या वरून रा. गणेश बाबूराव यांनी फोक्त करून पाठविली.

कल्याण सुभेदार }

व्याघ्रगड किल्याचा सरंजाम
श्री

{ श. १७३४
{ इ. १८१२

यादी किले व्याघ्रगड सुा सलास अशेर मया तैन व अलफ किले मजकूरचे सरंजामास बेरीज वट सनद. रु. ७०००.

पो दुमाले हली चालत असता सरंजामाचे बेरजेत लागले ते ज्याचे त्याजकडे चालवावे म्हणोन चितोपंत रावजी देशमुख याणी सांगितले त्यावाा बेरीज

१. हा नागपूरकर जानोजीचा दत्तक पुत्र म्हणजे दुसरा रघोजी भोसले (इ. स. १७७५-१८१६), ह्यावेळीं म्हणजे खड्यांच्या लढाईचे वेळीं तो इकडे आला असतांचें हें पत्र आहे. फौजेच्या रवानगीचा उल्लेख आहे तो ह्या प्रसंगांचाच असावा.

- २४२॥ बाळाजी जनार्दन मौजे सरज्यापुर श्रीवेलबागेकडेस
 २५० तात्या बापट जमीन इनाम मौजे हुमगांव पा
 ५० बापु सीवराम सुढे खरसीकर मौजे आरडे
 १८३॥॥॥ ता तांब व ता तलवटी जरीवामुळें पेशजी कमी
 २५० जकात घाट तीवर येथील मार्ग चालत नाही सवव
 ३४०॥ कमावीत चीटीं मसालेदादी फीर्यादी वगैरे वेरजा लागल्या आहेत त्या

चिपळूणकर }

{ श. १७३७ भाद्र. शु. १०
 इ. १८१५ सप्त. १३

श्रीमंत महाराज राजश्री बाबासाहेब स्वामीचे सेवेसीं विनंती. सेवक बापुजी गंगाधर चिपळूणकर साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. गंगाधरशास्त्री क्षेत्र पंढरपुरी मारले गेले ते समयी तुम्ही बरोबर होता तेथील मजकूर कसा जाला तो लिहून देणे म्हणून आज्ञा त्यास. आपाढे शु. १४ गुरुवारी आम्ही गंगाधरशास्त्री यांचे विन्हाडीं बसलों होतो. दोन घटका रात्र अवशीची सुमार जाली तो इतक्यांत राजश्री त्रिवकजी तात्या यांजकडील कारकून व दोन प्यादे नेहमी शास्त्रीबाबा यांजकडे असत त्यांपैकीं एक प्यादा व कारकून सूचनेस आले कीं देवदर्शनांस चलावें. तेव्हां शास्त्री यानी उतर केलें कीं मला ताप आलेला आहे मी घेत नाहीं. नंतर मी शास्त्रीबाबास पुसिलें कीं मी जातो. नंतर तेथून निघून राजश्री रावजी मराठे व आम्हीं उभयतां देवळांत गेलों तेथें राजश्री त्रिवकजी तात्या बसले होते. यानी आम्हांस पुसिलें कीं शास्त्रीबाबा कां आले नाहींत. आम्हीं उत्तर केलें कीं त्यांस ताप आलेला आहे. तेव्हां तात्या बोलिलें कीं देवदर्शन घेतल्यानें देव कृपा करील. नंतर राजश्री रावजी मराठे आमचे बरोबर होते त्यास सांगितलें कीं तुम्ही जाऊन तात्या बोलिलें हें सांगावें. नंतर मराठे शास्त्रीबाबा यांजकडे गेले. मग आम्हीं देवदर्शन करून देवळांत बसलों होतो इतक्यांत शास्त्रीबाबा देवदर्शनास आले. ते तात्यापार्शीं बसून देवदर्शनास गेले. देवदर्शन घेऊन फिरून तात्याजवळ कांहीं बसून निघाले. आम्ही बरोबरच होतो. कमाणी दरवाजाचे वाटेनें चाललों. शास्त्रीबाबा पुढें व त्यांचा हात राजश्री रामचंद्र वडवे यांनीं धरला होता व शास्त्रीबाबा यांचे माघे आमचा मशाळजी, त्याचे माघे आम्हीं चालत होतो. भजनीबाबा याचे जाग्यापासून पुढे दहा

पंधरा हातचे सुमार गेलों. तो इतक्यांत मागाहून गलबल होऊन आम्हास तरवा-
रेचा परज लागला. नंतर पाहू लागलो तों शास्त्रीबोवा यावर गर्दी होऊन खाली
पडले त्याचे मशालची व आमचा मशालची मशाली टाकून पळाले व बडवाही
पळाला. नंतर मी इतक्यांत पाठीमागून एकीकडे बाजूस झालो. गर्दी पाहून भय-
भीत होऊन पळून निघालो. तो राजश्री नरसिंगराव भावे याचे बिऱ्हाडी जाऊन
बसलों.

(वरील मजकूर ज्या कागदावर आहे त्या कागदावर 'नकल' म्हणून लिहि-
लेलें आहे. यासंबंधानें एकंदर आठ निरनिराळे कागद लिहिलेले आहेत, एका
कागदावर 'मसुदा' म्हणून लिहिलेलें आहे. कित्येक ठिकाणी खोडून 'शोध'
म्हणून घातलेलें आहे. पुष्कळ विचार करून बाजीराव साहेबाला उत्तर काय द्याव-
याचें तें ह्यांत ठरविलें असावें. दुसऱ्या पत्रांत थोडा जास्त मजकूर आहे तो असा)—

देवदर्शनास गेलों तेथें सरकारचे महापुजेची तयारी करितां देवालयांतील
दाटी काढून झाडलोट करवीत राजश्री त्रिंबकजी तात्या गरूडखान्याजवळ बसले
होते. तेव्हां मी दर्शनाकरितां परवानगी लावून आंत गेलों तो तात्यानीं पुसिले कीं
दाजी आले कीं काय? तेव्हां आम्हीं बोलिलों कीं त्याचे शरीर स्वस्थ नाहीं. तेव्हां
तात्या म्हणाले कीं वार निवळ आहे आल्यास देवदर्शन होईल तेव्हां आम्ही रावजी
मराठे यांस सांगितलें कीं जाऊन सूचना करावी म्हणून पाठविले. नंतर तात्या
बोलले कीं बरें असल्यास यावें नाहींतर न यावें. तेव्हां मी उतर केले कीं स्वस्थ
असल्यास येतील नाहीं तर येणार नाहीं. मिति भाद्रपद शुभा १० बुधवार शके
१७३७ युवानाम संवत्सरे शेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.

(दुसऱ्या एका लेखांत "कमानी दरवाजाचे वाटेने चाललो" याचे अगो-
दर "प्रथम देवाचे पायरी जवळ येऊन चोखामेला उजवा घालून त्या गल्लीने"
हे शब्द घालून नंतर खोडलेले आहेत

रावजी मराठे हा शास्त्रीबोवांचा मेहुणा असें एका कागदांत आहे.

तसेंच शास्त्रीबोवा यास मारतात असा मजकूर प्रथम लिहिला असून तो
खोडून शास्त्रीबोवा यावर गर्दी होऊन खाली पडले हा 'शोध' घातला आहे.
त्याचप्रमाणें शास्त्रीबावा पडले व 'आई, आई, मेलो मेलो' म्हणाले हे शब्द
खोडले आहेत. सारांश त्रिंबकजी डेंगळे यांनीं शास्त्रीबोवांस मारलें असें दिसून ये
असा प्रयत्न केलेला दिसतो.) (चिपळूणकर रुमाल दत्तर नं. ११)

प्रकरण २ रें

व्यक्ती

खाजगीवाले } खाजगीवाले यांजकडील नोकरांचा मुशाहिरा { श. १६९३ इ. १७७१			
१५०१ रु. आश्रित	६४६	"	किता असामी (किर- कोळ नोकर)
६६४ " आचारी व ब्राह्मण शागीर्द			
४७३३ " वारगीर आसामी	१२५०	"	रावतावावत
८०८ " खिजमतगार	८२५	"	खासवारदार
१२१२ " खास वारदार	१९८	"	खिजमतगार
२५५ " जासूद	१५५०	"	पालखी
२१७२ " घोडके	७५००	"	तैनात पोतदारी
६०८ " सारवान	८०	"	मोकासा पाहेठाण
१३६४ " भोई	२०००	"	तैनात सिन्नर
१८६ " चोपदार	२०००	"	तैनात पैठण
१९४ " नालबंद आसामी	२६०४॥	"	हिपरगी
१०४ " आब्दागिरे	१०००	"	ऐन जहागीर मौजे सिंगवें
१०८ " दिवटे			

सरकारांत

शके १६९३ मध्ये २८४८=॥ वावडेकर इनामपैकीं म्हणून जमा आहेत.

ह्याशिवाय नाशीक व सोलापूरचे.

चिपळूणकर } गुण्यांची कैद { श. १७२९
इ. १८०७

दाजिवा चिपळोणकर यांची पुरशीस श. १७४५

राधो नारायण गुणे यास श. १७२६ सांत सरकारांतून किल्यावर टाकिले. घरची जती करून वीतविषय नेला. हे त्याकालीच मानिल्हेकडले कैलासवासी अताजीपंत वळे सांगत गेले. घरीं मुल्लेमाणसें होती. तेथें चौकी होती हे ठाऊक आहे. पुढें शके १७२९ चे सालीं गुणे मोकळे झाल्यावर जपतींत विषय गेला त्याजविषयीं सरकारांत मुत्सद्दी यांजकडे प्रयत्न बहुत केला परंतु सरकारांतून विषय माधारा झाला नाहीं हें ऐकिल्यांत आहे.

सुळशीवागवाले } श. १६८३
इ. १७६१

३८२५० गोपालराव गोविंद खिचपडत राहिले त्यास सरकारांतून खर्चास ऐवज देविला तो पोत्याचा ऐवज घेऊन राघो गोविंदाकडून देविले.

चिपळूणकर } श. १७४१ आश्वीन शु. ११
इ. १८१९ सप्टं. ३०

सरकार दौलत मदार कुपणी इंग्रज बहादूर...कलक्टर सुभा पुणें याणी चेदमूर्ती राजश्री गोपाळशास्त्री विन रामशास्त्री माहुलीकर वस्ती पेठ शनवार शहर पुणें याचे चहारा-रंग निमकाळा, ठेंगणे आहेत, दाढी व डोई पिकलेली, मिशा काळ्या आहेत व तोंड लांबोलें, नाक उंच आहे. डावे हातावरील मनगटा-चरी लहानपणी पोळल्याले आहे. वर्ष ४१, यास हुजूर पोत्यातून वर्षासन याचे नांवें पेशजी पासून पावत आले ते.....रुपये

२००० जातीस

१००० पालखीस

२०० कापड आख १००० सी दर ५ प्रमाणें

३२००

मोबलग तीन हजार दोनशे रुपये अश्वीन वा ३० येऊन हे पत्र हुजूर दाखऊन सदरहु बतीसे रुपये घेत जावें. जाणजे व तारीख ३० माहे शपटेंबर सन १८१९ ईसवी मुकाबला शके १७४१ प्रमाथीनाम संवत्सरे सन अशरीन मयातैन व अलफ सन १२२९ फसली अश्वीन शुआ ११ गुरुवार.

सही इंग्रजी.

(दुसऱ्या नकलेंत गोपाळशास्त्री विन रामशास्त्री प्रभुणे अशी सबंद सही आहे.)

हें पेनशन अगर 'चकती' व रहाता वाडा चिपळोणकर यांजकडे ७००० रुपयांस गोपाळशास्त्री यांनी गहाण टाकला होता.

चिपळूणकर } खर्च { श. १७६२ वैशाख शु. ११
इ. १८४० मे १२

२५ रु. - श. १७६२ वैशाख शुआ ११ देणें गोविंदपंत चौळकर यांस

१. हे सुप्रसिद्ध राम शास्त्री प्रभुणे पेशव्यांचे न्यायाधीश यांचे चिरंजीव.

२. मो. जंत्रांत ११ शीचा क्षय सांगितला आहे. एकादशीसह द्वादशी आहे.

बक्षीस पेशजी गोपाळशास्त्री माहुलीकर यांचा एकंदर हिसाब करविला व सरकारची समजूत घालून दिल्ली त्याजबद्दल मारानिल्हेचे घरी पाठवून दिले हस्ते रामचंद्र धोंडदेव साठे व हरीपंत मारानिल्हेस दुखणे लागले होते म्हणून घरी पाठवून दिले चांदवड.

आनंदराव राम (सुभेदार कल्याण) याची वायको गोपिकावाई श. १७११ ज्येष्ठ शुभा २ स वारली (ता. २६।५।१७८९).

कल्याण सुभेदार }

{ श. १७०८
इ. १७८६

श. १७०८ च्या जेष्ठ महिन्यात रु. ५२।॥ जमा केले आहेत त्याचा तपशील येणेप्रमाणे “ दौलतराव कदम याजकडे कर्ज येणे त्यास मौजे आभे ता अंबरनाथ येथील वसूल गोविंदराव कारलेकर सुभेदार ता कल्याण याणी घेतला ” वगैरे. ह्यावरून कल्याणची सुभेदारी कांहीं काल तरी रामरावाने घालविली होती असें वाटते.

चिपळूणकर }

{ श. १७७०
इ. १८४८

मार्तुःश्रीचें चिरंजीवांचे कारभाऱ्यामुळे जमेना. सबब ह्यानी केलेलें त्याणी मोडावें असें चाले व आप्पासाहेवांकडील मंडळींवर आकस फार चालविला यांमुळे यजमानाची स्वारी आम्ही मंडळी आसी बेळगांवीं आलों आहो. (ज्येष्ठ शु. ८ श. १७७० वासुदेव धोंडदेव ह्याचें पत्र ता. ९।६।१८४८).

(चिंतामणराव आप्पासाहेव सांगलीकर यांचे वायकोचा मृत्यू

चिपळूणकर }

कोल्हापूरकरांचा दंगा

{ श. १७४९
इ. १८२७

शेवेंसी. राजाराम जगनाथ एकवोटे चरणावर मस्तक ठेवून सिर साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत आश्रीन शुभा १ रविवार पावेतो मुकाम सांगली येथे आपले आशीर्वादे करून सुखरूप असो विशेष. इकडील वर्तमान तर श्रीमंत राजश्री चिंतामणराव आपासाहेव यांची वायको भाद्रपद वा १४ गुरुवार प्राथकाली सूर्यउदयी नित्याप्रा उठोण शौचेस शेतखाण्यात गेली तेथेच काय व्यवस्था झाली ते न कले. आत पडली तो प्रानोत्क्रमण जाले. बाहेर दोन घटका

१. हा मजकूर जमखंडीकरांच्या कारभारासंबंधी दिसतो.

२. ता. २०-९-१८२७.

कुम्भविणीणी वाट पाहिली. उठोणं येत नाहीत म्हणोन दरवाजा उघडून पाहिला तो आत पडली आहे. उठवून उचलून आणली तो प्राण नाही. नंतर दोन चार घट (का) वैद्य उपाय केले. नंतर प्राण गेला असे ठरले. मग पुढील कार्याचा उद्योग केला. याप्रोो वर्तमान जाले. इकडे महामारीचा उपद्रव जाला आहे. ईश्वर-इच्छेने जे घडेल ते खरे. मी चिंचणीहून काल श्री भागिर्थी स्नानास आलो. आज निघोन चिंचणीस गेलो. चिंचणीकर हे चार दिवस दम धरावा म्हणतात कारण कीं श्री करवीरकर यांचा दंगा आहे. ऐवजाची सोय जाली पाहिजे. त्यात यांचे दोन ठाणे एकसंवे व भोज.ऐसे दोन ठाणे घेतले व तेथे पागेचे, सिंगरे दाहा बारा होते ते मेले आणि गावास बहूत खराबी केली. त्यामुळे चिंचणीकर वगैरे मंडळी पटवर्धन सारे सिवंदी ठेवतात. दोनशे च्यारशे माणसे व स्वार असे ठेवले आहेत. त्यामुळे राहा म्हणतात. हिशेव आद्याप करीत नाहीत. करू म्हणतात. मागाहून काय होईल ते लिहून पा. जमखंडीकर राजश्री गोपाळराव निमा ऐवज देईन म्हणतो. घेत असल्यास ध्यावे. नाहीतर जावे. साफ उत्तर सांगितले. त्यास काय करावें ते लिहून पाो..... दाजिवा चिपोळणकर यास पत्र शके १७४९)

तुळशीवागवाले }

{ श. १७०७
इ. १७८५

३०॥= तुकोजी होळकर श्रीचे दर्शनास उत्साहात आले ते समयी वखे.

१२॥ तिवट १; १८८= शेला १

(तुळशीवागकरांनीं काशीसही एक घर विकत घेतलें होतें.)

२५० रु. जनार्दन देव हस्तें खुद. रोख घर कार्शातील पांच हजार रुपयास करार करून खरेदीखत लिहून घेतलें ते समयी बाकी राहिली ती (१६७९).

(श. १६६८ मध्ये सरकारी खर्चानें १ घोडा यांच्याकडे होता.)

१६ रु. सरकारची घोडी घरीं आहे तीच्या पोरग्यांचे आसामी वा रोख जमां.

११६८॥ रु. घरखर्च बक्षीस-यशवंत कृष्ण मानांनीं चाकरी फार दिवस एक-निष्ठपणें केली सा त्याचे नातीचें लग्न जालें त्याज वा बक्षीस, व मृत्य पावले त्याचे प्रायश्चित्तास व उत्तरकार्यास दिले ते माफ एकूण. (ह्यावरून यजमानांची गुणग्राहकता दिसून येतें.)

(तुळशीवागकरांच्या घराण्यांतील एका स्त्रीनें पंढरपूरच्या पुंडलिकाच्या देवळाचा जीर्णोद्धार केला)

३०० रु. रवाना पाडळी मातुःश्री राधाबाईनीं पंढरपुरीं पुंडलीकाच्या देव-
ळाचा जीर्णोद्धार करून नवें केलें. १७०६ मार्गशीर्ष,
माधवराव नांवाच्या मुलाच्या लग्नाला २१२५।-॥ रु. खर्च करण्यांत आले.

शक १७०६ पौष.

१ (नारो आप्पाजीचा भाऊ जनार्दन आप्पाजी हाही सरकारी नोकर होता
च ह्याच्या रोजनिशींतील म्हणून पेशवे डायरी ह्या ग्रंथांत पुष्कळ उतारे घेतले
आहेत.)

६९ रु. जनार्दन आप्पाजी वा मुा सरकार पो (श. १६६८).

(तुळशीवागकर ह्यांच्या पैकीं एक स्त्री सती गेली असें दिसतें.)

८१ रु. आहेर मेजवानी. सो आक्का सहगमन फाल्गुन वा ७ स (श.
१७१४) गेली ते दिवशीं वोटी भरावयास लुगडें चोळी. (ता.
४।३।१७९३)

सती जाणें ही गोष्ट विरळाच घडत असे असें दिसत नाहीं. निळकंठराव
गोविंद खासगीवाले मृत्यु पावले तेव्हां त्यांचीहि स्त्री सती गेली.

२४ रु. नीळकंठराव गोविंद मृत्यु पावले त्याजवा दुखवटा

१६। ,, स्त्री सहगमन गेली त्यास. १५ रु. पातळ; १। चोळी

१७१४ कार्तिक.

तुळशीवागकरांचा मुलगा तात्या याचें दुसरें लग्न वन्यें मुक्कामी १७०९
च्या फाल्गुनांत झालें त्यास ३४४३॥ रु. खर्च केले गेले. तेव्हां प्रथम विवा-
हाला ११०५४।-॥ रु. उडाले ह्यांत आश्चर्य नाहीं. हें लग्न १६९७ च्या फाल्गु-
नांत झालें असावें.

तुळशीवागकरांचें उत्पन्न

९४८५॥ रु. घरखर्चाकडील जमा

७००० ऐन

१२०० पालखीचे

१००० कापड आंख २०००

८२ सेत सनद

६६ आवदागिन्या

५५ दिवड्या

पेशवाईच्या सारकीत

व्यक्ती चिपळणकर, ता. २५

२२॥ दिवटीचें तेल रोज वजन ८८॥ प्रो वजन ८८॥
६० तैवज

१४८५॥ चिपळणकर आ. गो.

८०३४॥ खासगत वेतनाचे नामें प्रांत पुणें

पो आदा मौजे पिसर्वें येथील खंडणीचे रु. १४५१ बाकी

३०७॥ फडणीशी प्रांत पुणें महादाजी वाळकृष्ण १७० ऐन; ३७॥ आख
७५; १०० पोरगे २

५३७॥ नामे सीवराम रघुनाथ खासगीकडील असामीचे ५०० ऐन ३७॥
आख ७५

चिपळणकर }

{ श. १७५१
इ. १८२९

१८८० दाजीवा चिपळणकर मेले तेव्हां उत्तरकार्यानिमित्त खर्चले.
त्यांत तरवारदान अश्वदानाच्या बरोबर होतें. हे श. १७५१ वैशाख शुभा ७
रविवारी वारले (ता. १०५११८२९).

तसेंच रु. २५ दासीनिष्कय-शय्यादान

रु. २५ - सीबिकादान

कल्याण सुभेदार }

{ श. १६९९
इ. १७७७

४० रु. श्रीमंत राजश्री नाना फडणीस यांचे लग्नास मो माहुली मा गोविंद-
पंत सबनीस रोख रुपये देऊन सनगे जामदारखान्या पो घेतली

कल्याण सुभेदार }

{ श. १७०७ वैशाख शु. १३
इ. १७८५ मे २२

१२ माहे रजब मजुरदार आ ४ भोई नवे ठेऊन आंबेगांवी श्रीमंत
नानांचे लग्नाकरतां पाठविले त्यास दिल्ले.

कल्याण सुभेदार }

{ श. १७०५
इ. १७८५

१८॥- श्रीमंत नाना फडणीस यांचे स्त्रीचे गर्भादानसमयी तिबट शैला
मुगडे खण. माहे सवाल छ २७

१. हें नानांचें तिसरें लग्न दिसतें. वाई येथील सावकार गाडगीळ हे नानांचे सासरे.

कल्याण सुभेदार } श. १७०७ श्रावण व. १४
इ. १७८५ सप्टेंबर २

३ श्रीमंत नानास पुत्र झाला तो सांगावयासी आला सा।

तुळशीबागवाले } श. १७०६ आश्वीन
इ. १७८४ सप्टे. आक्टोबर

६॥ रा. नाना फडणीस यांस पुत्र जाला त्याची बातमी सांगावयासी आले त्यांस तिवटें २ दिल्लीं.

चिपळूणकर } श. १७५३
स. १८३१

नाना फडणीसाची जाहागीर राजश्री बाबा कापशे भागानगरास गेले. येथील काम जाले. दाहा हजार रुपयांचें गांव ज्याहागीर पूर्वी होती त्याचे मोबदला गाव दिले त्याजबद्दल खर्च सत्रा हजार रुपये पडला... कुशावा चिपळोणकर यास रामचन्द्र जनार्दन जोशी यांचें पल श. १७५३

तुळशीबागवाले } श. १७१३ मार्ग.
इ. १७९१ डिसें.

नारोपंत पोंक्षे हे मार्गशीर्ष (१७१३) महिन्यात निवर्तले; कारण ५ रु. त्यांजकरतां दुखवटा खर्च पडला आहे.

कल्याण सुभेदार } श. १७४५
भावे यांची मिळकत इ. १८२३

.....राजश्री सिवाजी नरसिंगराव भाव्ये मोगलाईत जातेसमयीं ऐवजास गाहाण वाईचा वाडां व वाईची वाग इनाम शेरीची व पाटणकर याचे इनाम खरेदी घेतले ते व वाग कोथरूड येथील व वाडा चीकटे याचा पंढरपूरचा गाहाण होता तो व मौजे अड्डरगांव इनाम येथील चौथाई हिंसा कुलकर्णसुध्दा व शेटये याचा वाडा त्याजकडे आहे तो लिहून साहा मैन्यांचे मुदतीचे खत करून देऊन दाजी प. करमरकर यांचें पत्र श. १७४५

चिपळूणकर } श. १७६९
इ. १८४७

महादजी रघुनाथ ठोसर पेनशन सालिना रु. १२००

तुळशीबागवाले } { श. १७१३ मार्ग.
इ. १७९१ डिसें.

माधवराव नीलकंठ पुरंधरे हे मार्गशीर्ष (१७१३) महिन्यांत निवर्तले कारण १३॥ रु. दुखवटा खर्च पडला आहे.

चिपळूणकर } { श. १७५२ फा. शु. ३
इ. १८३१ फेब्रुवारी १५

मिरजकरांचें लग्न फा. शु. ३ शके १७५२ मध्ये झाले.

तुळशीबागवाले } मेहेंदळे यांचे घराची जप्ती { श. १७१९ चैत्र व. ११
इ. १७९७ एप्रिल २२

७ रु. बट्टाखातें वा ११ शनिवार चैत्र १७१९ बहिरो रघुनाथ मेहेंदळे यांचे घराची जप्ती सरकारांतून जाली त्यास मेहेंदळे यांचे कागदीं निघालें ते आपले कागदीं जमा नाहींत सा बट्टा खर्च लिहून दिले.

चिपळूणकर } { श. १७०७ का.
स. १७८५ नोवें.

३ इनाम रा. राघोजी आंग्रे कुलाबकर यास पुत्र जाला त्याची साखर आली त्याचे वार्टीत घालावयास होण नाणें.

तुळशीबागवाले } { श. १७०८ ज्येष्ठ
इ. १७८६ जून

११६॥ श्रीकडे देणें राघोजी आंग्रे सरखेल याची स्त्री देवदर्शनास आली त्यास प्रसादा वा सनगें.

४३ लुगडें १; ३॥= खण १; ५॥= मुलास कुंची; २७ लेक-
वळ्यास (७ तीवट, २० सेला), १८॥= कारकून आसामी २
(९ तीवटें २; ९॥= सेले); १८॥= बरोबर वायका आल्या
त्यास; ८- नारळ, आंग्रे यांचे स्त्रीस; ५ इनाम चोपदार.

{ श. १७०३ आषाढ व. १२
स. १७८१ जुलै १९

रामशास्त्री प्रभुणे यांस कर्ज

३७४॥= व्याजखातें नामें रामशास्त्री प्रभुणे वा हिशेब गुा रंगो जीवाजी ईा
आषाढ वा १२ शके १७०३ पाच साला हिशेब दिल्ले एकंदर रु. ३३७०८=
पो जमा मजकुर रु. २३०० बाकी येणें १०७०८= त्यास व्याज दर से. ॥ प्रो

(रामशास्त्र्यांच्या तैनातीला चोपदार वगैरे असत)

रु. ३ शागीर्दपेशा निा रामशास्त्रीबावा रु. १ चोपदार; १ रु. खिज-
मतगार; १ रु. आसाराम जमादार

कल्याण सुभेदार } पेनशन { श. १७६९
स. १८४७

रामचंद्र विश्वनाथ गोखले. पेनशन सालिना रु. २०००

तुळशीबागवाले } { श. १६८३
स. १७६१

३५००० नांवे वेंकजी माणकेश्वर पोतनीस जमा राघो गोविंद
सरकारांतून उसणे राघो गोविंद यास दिले ते घेतले.

चिपळूणकर } { श. १७४२ भाद्रपद शु. २
इ. १८२० सप्त. ९

यादी राजश्री दिनकरराव मोहिते हंभिरराव सेनाकोट राजश्री शाहाजी
भोसले अक्कलकोटकर यास पुणे मुक्कामी राजश्री बाळाजीपंत दादा नातु सांगतील
त्याप्रमाणे खर्चास द्यावे म्हणोन मेहेरखान राबर्टसनसाहेब बहाद्दूर रसीदंत याणी
सांगितले यावरून राजश्री कुशावा आवा चिपळूणकर याजकडून मोबदला ऐवज
घेतला गुा काशी सीवराम बेंद्रे. (रु. ३००० घेणे) व्याज दरमहा दर सेकडा
॥ आणे प्रमाणे.

तुळशीबागवाले } सखारामबापूंच्या स्त्रीचें डोहोळजेवण { श. १६९७ का.
इ. १७७५ आ.

३४ जनार्दन आपाजी, सनगे गडास जमा सुपेकर डोहोळजेवण श्रीमंत सखाराम-
पंतबापूंचें स्त्रीस—

३० लुगडी खंडित २

४ चोलखण पैठणी जरी

३४

चिपळूणकर } भोरकरांस कर्जाचा तगादा { श. १७४९ आश्वीन व. १
इ. १८२७ आक्टोबर ६

याचे उत्तर श्रीमंत राजश्री पंतसचीव यांजकडे आमचा ऐवज येणे त्याचे
तगादास भोरास कारकून पाठवावयाचा म्हणोन राघो नारायण गुणे यांस सांगि-
तले होते त्यावरून गुणे मानिले याणी मल्हार बाबुराव खानवेलकर यास आणून

भेटविले की हा ग्रहस्थ गरीब रिकामा आहे यास तगाद्यास पाठवावे. त्यावरून भोरास पंतसचीव याजकडे शके १७४५ चे साली तगाद्यास पाठविले होते. आजमासे चार पाच महिने भोरास तगाद्यावर होते. पुढे तगाद्यावरून उठवून आणून खानवेलकर यांस निरोप दिल्या. त्याजवर तो ग्रहस्थ कोठे गेले व कोठे आहे याची अम्हास माहीतगारी नाही. गुणे याचे घरी खानवेलकर मुकत्यार कारकून आहेत असे आम्हास कधी ठाऊक नाही.

वैद्य } { श. १७४७ ज्येष्ठ वा १४
 { इ. १८२५ जून १५
 २५ रु. जेष्ठ वा १४ (श. १७४७) पंतसचीव यांचे द्वितीय लग्न जाले तेव्हां आहेर केला ते सणगे ४-१ सेला १ तीवट १ लुगडे १ खण

कल्याणसुभेदार } {
 कल्याणच्या सुभेदारांची वंशावळ व त्यांची कारकीर्द

रामजी महादेव श. १६८१

|
 आनंदराव राम प्रा. श. १६९३

|
 रामराव अनंत श. १७०१ प्रा.

|
 आनंदराव राम प्रा. श. १७१८

आनंदराव याचे रूप अनंत असे यांत केलेले आहे.

कल्याणसुभेदार } { श. १७११ श्रावण
 { इ. १७८९ ऑगस्ट

सुभेदाराकडील एक मुलगी (रामराव अनंत ह्याची वहीण असावी.) कल्याणच्या बाळांकडे दिली होती. कारण २ रु. बाळांकडे लाकडी खेळ श्रावणपाटी न्यावयासी घेतला कातारी पो सरंजाम सुा असा उल्लेख श. १७११ च्या श्रावण महिन्याच्या जमाखर्चात आहे.

१. सचिवांचे गादीवरील सहावे पुरुष जे शंकरराव रघुनाथ ह्यांनी काशीमोरेश्वरांचे पुत्र दत्तक घेतलेले चिमणाजी शंकर, ह्यांचे हे लग्न असावे.

प्रकरण ३ रे

महसूल

खाजगीवाले } रयताव्याचे शेतापो जमा }

८०- मऱ्याजी पाटलाबाा डग उत्पन्न २१॥३ रु. पो वजाखर्च चावडी

चा

११॥= साल गुाा

५ ऐन देणे २६ रु. पो आरा २१ बाकी हाली

६॥= सवाई पट्टी २६ रु. दर ॥ प्रो ज्याजती ८=

११॥=

१० साल मजकुर पो

२१॥= बाकी जमा

सेताकडे खर्च सेतकड्या

१०॥॥=॥ सन समानचा फडशा

३ ऐन आकार रु. ४० पो निमे कृष्णाजी सींदे २० बाकी रु.

२० वजासूट ७ बाकी रु. १३ पो आदा बाकी हाली

६॥ दीडी पट्टी वा

१॥= सरपटी दर विघा ॥३॥ प्रो २॥॥- पो निमे सेत मऱ्याजी

पो

५॥= सीतचा फडशा

४ ऐन आकार रु. २६ पो आदा १० सीत १२ सवान बाकी

१॥= सरपटी जमीन वीघे ४॥ दर ॥- प्रो.

शेतकऱ्याचा दर व तो देण्याचा काळ या गोष्टी खालील जमाखर्चावरून

कळण्यासारख्या आहेत.

वैद्य }

{ श. १७२२
इ. १८००

२६ शेतसारा विधे ४ दर ६॥ प्रो.

१० कार्तिक मासी

५ पौष मासी

११ चैत्र मासी

२६

(त्याचप्रमाणें वसुलीचा दर व काल तुळशीबागवाले यांचे दत्तरीहि आढळून आला.)

वैद्य }

{ श. १७२३ श्रावण
इ. १८०१ जुलै

६ वैशाख शके १७२३ छ २५ रोज इनामपट्टी बागाबा देणें देशपांडे त्याजपासून सरकारांत घेतली साा बाग समाईक विधे ८५ एा ठराव रु. १२ प्रो निम्मे दिले चांदवड

तुळशीबागवाले }

{ श. १७२४ आश्वीन
इ. १८०२ आक्टो.

जमीन महसुलाच्या बाबतीत खालील उदाहरण मनन करण्यासारखें आहे. ३०० रु. दरवार खर्च रा. बाबुराव आंग्रे यांनीं ब्राह्मणांचीं शेतें पूर्वी नगदी होती तीं मोडून ऐन जिनसी सिरस्ता घातला त्यास ब्राह्मण फिर्याद होऊन फिरोन नगदी वहीवाट करावी आणि कसर जमा झाली ती घ्यावी त्यास ती मना करून गांवची मोकळीक केली त्याबाा.

२०० खुद्द आंग्रे

५० बाबाजीपंत चिटणीस

५० धोंडजी लंबडे

३००

(भाताच्या किंमती वाढल्या असाव्या म्हणून ही तकरार दिसते.)

तुळशीबागवाले }

रसद

{ श. १६७४
इ. १७५२

१५००० सरकार राजश्री पंतप्रधान बाा रसद साखरी प्रांत खानदेश मोगलाई अमलाची कमावीस केली त्याजबाा.

तुळशीबागवाले }

सरकारी उत्पन्न

{ श. १६८२
इ. १७६०

जमा

- ५२००१- रु. यावल खातें सन सवाचा जमाखर्च ४१००० रसद सन सवा वगैरे
 ७०००० ,, अंताजी आपाजी रसद गांडापूर (१६८२).
 ६०६४२ ,, ,, ,, ,, ,, (१६८४).
 १०००० ,, रामचंद्र धोंडदेव रसदेचे कोकमठाण व संवत्सर येथील रसदेचे
 सरकारांत १६८२.
 ८८०० ,, दाजी त्रिंबक बोकील यांस कऱ्हाडचे गांवची कमावीस
 सांगोन रसद घेतली होती रु. ११२०० त्यास तो ऐवज
 दाजीपंती द्यावा याप्रो सरकारांतून करार झाला वगैरे
 ४५००० ,, पाा पुणे व दाभाडी पाटणे रसदेवा गुा महीपतरावजी वाजी
 [१६८६]

तुळशीबागवाले }

{ श. १६८८
इ. १७६६

- २३४२५ रु. दाभाडी पाटणे सालमजकुरचे रसदेचे ३०००० तीस हजार पो
 देणें वरात तोफखाना
 २५२७ ,, माधवराज नीळकंठ रसद प्रांत पुणे रु. ४०००० पो देणें ते
 भरणा तोफखाना वा वरात

कल्याण सुभेदार }

{ श. १६८८
इ. १७६६

एकंदर रसद पावणे तीन लक्ष रुपये असावी

- १३४४११ रु. श्रीमंत राजश्री पंतप्रधान पो देणें रसद भरणा पावणे
 तीन लक्ष पो भरणा माा हरि कृष्ण व बाळाजी महादेव

(रसद ठरली कीं सरकारांत खतें लिहून घेत.)

साष्टीची रसद ५०००० रु.

- ५००३२॥=रु. सरकार साष्टी सालमजकुरचे रसदेस हुजूर द्यावयावद्दल
 राा केले (पो ३२॥= रुपये पाठविण्याची मंजुरी)

तुळशीवागवाले } रसद { श. १६९१
इ. १७६९

१५४९८९ रु. नेवासे वैजापूर व खंडाळे सालमाचे रसदेचा भरणा हुजुरपोल्यास
१००००० रु. पाा नेवासे
५०००० ,, ,, वैजापूर
४९८९ ,, ,, खंडाळे (श. १६९१)

कल्याण सुभेदार } { श. १६९५ भाद्र. शु. १४
इ. १७७३ सप्त. १४

(कल्याणमामलतीची रसद एक लक्ष रुपये असावी.)

१,००,००० कल्याणचे मामलतीचे रसदेचे भरण्यास कल्याणाहून वरावर
राणोजी नाा खासवारदार व सदाशीव गोपाळ सवनीस द्या नन्हेखान भरीत वैल
कल्याणकर तोपची याचे सुा २५ दर वैलास ४००० प्रो [श. १६९५
भाद्रपद शुा १४]

(नेरळच्या मामलतीची रसद ५०,००० रु. असावी.)

५०,००० भरणा रसद सालमार ताा नेरळ हुजूररसदेचे भरण्यासी
सालमजकूरचे ऐवजी राा केले (पण पुढें ह्याहीपेक्षां अधिक असल्याचें दिसतें.)

८७६॥ जमा हुंडणावळ सालमजकुरीं सरकारांत तालुके नेरळ येथील
रसदेचा भरणा हुजूर केला सो ६९७०० एकूण दर से. सो १॥ प्रो रु.
१०४५॥ पौ वजा १५ भाडेंखर्च पुण्यासी ऐवज वैलावरून पाठविला त्याचें
भाडें सरकारांत खर्च पडलें

१८८ बटा इटाव

३६ परत बहुडा नीरस साा निघाले

(मुळांत येथें १६९ वेरीज दर्शविली आहे ?)

बाकी हुंडणावळ

तुळशीवागवाले } { श. १६९५
इ. १७७३

९०००० लक्ष्मण नाा चाबुकस्वार जमा नेवासे नेवासच्या रसदेवाा
हाली सिका [१६९५]

सुळशीवागवाले } खर्च पौषमास { श. १७१७ आ. व. ११
इ. १७९५ आगष्ट १०

१५००० बाळाजी रघुनाथ दाभाडी पाटणें कुसुंबें येथील सन सीत तिसे-
नचे रसदेवदल ऐवज देणें रामचंद्र नारायण पुणें सुभा, सन खमस तिसेनात खासा
स्वारी नबाब निजामअलीखान याजवर खरड्यास जाली ते समई स्वारीखर्चास जिन्नस
वगैरे. मारनिलेचे गुजारतीचा खर्च जाला त्याबद्दल ऐवज मारनिलेचा सरकारांतून
येणें त्यापौ देहाये मारचें रसदेचा ऐवज येणें तो देविला वा अजमास आदा
वा कबज रामचंद्र नारायण मिती श्रावण वा ११.

चिपळूणकर } हिंदुस्थान महालाची रसद { श. १७३५
इ. १८१३

यादी हिंदुस्थानचे महालाचे रसद भरण्याबद्दल ऐवज वीचुर याजकडे
देविले गा आवादास महाजन

५०००० रु. ऐन भरणा

२५००० आश्वीन वा १ शके १७३५

२५००० मार्गशीर्ष वा १ " १७३५

५००००

५००० महाजनाचे रदकर्जास देविले वा वरात ...

५५०००

चिपळूणकर } { श. १७३६
इ. १८१४

हिंदुस्थान प्रांताचें उत्पन्न-रा. रा. बापाजी मोरेश्वर सेवक विठ्ठलराव नरसिंह
वि. वि. तुम्हाकडून प्रांत हिंदुस्थान येथील महालानिहायबद्दल सालमारचे
रसदे ऐवजी हाली सिका घ्यावयाचे ठरले रु. ६९००० [श. १७३६]

खाजगीवाले } जकात { श. १७०४-१४
इ. १७८२-९२

खाजगीवाल्यांच्या दप्तरांत मला सात दस्तक आढळले. पैकीं एक पंत-
सचिवांनी दिलेला असून ६ पंतप्रधानांचे आहेत. एक नकल असून बाकी
अस्तल आहेत. चौकीदार, कमाविसदार, रहदार, बाजेलोक व जकाते महाला-

निहाय ह्यांस हे हुकूम सोडले आहेत. “राजश्री नीळकंठराव गोविंद यांचे खासगत कोठीचे बैल सर ६० साठ खेरीज फिर्गीण कोकणांतून तांदूळ व मीठ व देशांतून गह्या खरेदी करून सरसाल आणितील त्यांस आणू देणें जकातीचा तगादा न करणें जाणीजे ” असा बहुतेकांत मजकूर आहे. एक दस्तक मात्र “ तेल व व तूप जोत्या सुा २० वीस हरएक जागांतून खरेदी करून पुण्यास आणितील त्यास आणू देणें. जकातीचा तगादा न करणें ” अशा मजकुराचा आहे.

ह्यावरून मुख्यत्वे दोन गोष्टी अनुमित होतात. [१] पेशवाईत इकडून तिकडे मालाची ने आण केली असतां जकात असे. [२] लाचलुचपतीचा अगर भिडेचा उपयोग होत नसे. खाजगीवाले यांच्यासारख्या ग्रहस्थांना सुद्धां सरकारची परवानगी आणून नाकेदारांस द्यावी लागत असे.

सदरहु पत्तें अरबी सन ११९०, ११९१, ११९२, ११९३ चीं आहेत.

आणखी एक अस्सल पत्र सलास समानीन मया व अलफ [११८३] सालचें आहे त्यांत “ पाा सिनर येथून सरकारी तांदुळाचे बैल सर २५ पचवीस पुणियास येत असे. तरी मार्गी जकातीविसी तगादा न करतां येऊं देणें वस्तीस राहतील तेथें गवत जागा देऊन चौकी पाहरा करणें जाणिजे छ २६ रविलोवल.” असा मजकूर आहे. सिन्नरहून स्वतःकरतां पेशवे तांदूळ आणीत असत. (श. १७०४ माघ वाा ३३ ता. १३।१७८३)

वैद्य } {

॥॥॥ जकात खर्च कराचीहून मिरच्या आणिल्या त्यासमई मार्गानें देणें पडलें तें [४ रुपयांच्या मिरच्या]

३ जकातीबद्दल [तूप जमखिडीहून आणलें त्यास]

८॥ व्यापार— जकातखर्च सुंबईहून वाईस येता सुरण आणला त्यास पडली ते गुा महादू गाइकवाड.

चुळशीबागवाले } { श. १६८५ आश्वीन
इ. १७६३ आक्टो.

२५१३३ भवानीशंकर रघुनाथ ऐवजबाा बाळाजी कृष्ण बापट जकाती कोकण गुा दिनकरराव लक्ष्मण रु २५००० पैकीं परभारे

चिपळूणकर }

२५० श्रीमंत पंतसचीव यास जिल्हे बाबेवद्दल दरसाल रुपये द्यावे लागतात ते रुपये २५० चार हप्त्यांनीं देणें.

तुळशीवागवाले }

{ श. १७००
इ. १७७८

४००० किले पुरंधर जकात कल्याण भिवंडी निा भिकाजी विश्वनाथ
१०५५॥ कागद गढ्या नेवासें खातें वा याद

१५१०८- गढ्या सुा २९९

१२॥ जकात

४८॥ भाडें कागद वाड्यांतून नेवाशास व नेवाशाहून पुण्यास
प्रा वगैरे.

१२॥ जकातखर्च कराड्याहून तांदूळ पुण्यास आणले त्याची जकात
देणे रावोजो आंग्रे सरखेल

१०॥ तांदूळ खंडी दर १ प्रो

२॥ वन्या व भात.

कल्याणसुभेदार }

१०२॥ जकात घोडी व उंटे सुा पुणें किंमत रु. ८५० दर सें. रु.
१२॥ प्रो. (प्रतापगडास जातांना)

वैद्य }

{ श. १७३५
इ. १८१३

॥॥॥ जकातखर्च कराचीहून मिरच्या आणल्या त्या समई मार्गानें देणे
पडले ते [४ रुपयांच्या मिरच्या]

३ जकातीवद्दल [तूप जमखिडीहून आणलें त्यास]

८॥॥ जकातखर्च मुंबईहून वार्डस येता सुरण आणला त्यास पडली ते
गुा महादु गायकवाड

चिपळूणकर }

{ श. १७५० चैत्र वा। ३
इ. १८२८ मे २

चिटी सरकार राजश्री तान्हाजी राजे सिकें देशमुख व सरदेशमुख मामले

रायरी ताहा जकाती माहालानिहाय. सुा समान इशरीन मया तैन अलफ राजश्री दाजी गंगाधर चिपळूणकर याजकडे सिकेकाई ओझेभर व एक कोहळा पा आहे त्यास जकातीविषयी अडथळा न करता जाऊ देणे जाणजे छ १७ माहे रमजान मोर्तबसुद. तानाजी राजे सिकें दस्तुर.

जनार्दन बापुजी गोरे कारकून.

तुळशीवागवाले }

{ श. १७५३
इ. १८३१

८॥ जकाती वा घाटांत तटुचे सुा खोपवली

१६ मुंबईहून बाहेर निघते समयी जकात कापडा वा

१- जकातीवा (सुा खोपवली)

८॥ घाटांत जकात

चिपळूणकर }

{ श. १७३९
इ. १८१७

पेशवे सरकारांतून प्रांत पुणें व जुन्नर येथील जकात व प्रांत कल्याण व भिवंडी येथील हुंड्याची जकातीच्या मामलती चिंतो वामन देशमुख यांनीं केल्या. त्याजपासून विनायक रंगनाथ चापेकर यांनीं केल्या. पुणें जुन्नर येथील जकातीचा मक्ता कार्तिक व. १ शके १७३८ तागायत कार्तिक शु. १ शके १७३९ अधिक श्रावण सुद्धा १३ माहीचा ठराव रु. ७५००० हतेबंदीनें द्यावयाचे; त्याप्रमाणें आश्विन शु. १५ शके १७३९ पर्यंत ६४००० रु. सरकारांत भरले. पुढें लढाईमुळें अमदानी बंद झाली.

प्रांत कल्याणभिवंडी येथील हुंडेकरी पुणेकर याचे मिठाचे व किराणा व जरमीना कापड व भुसार वगैरे जिनसांचे जकातीचा मक्ता कार्तिक शु. १ शके १७३८ तागायत शके १७३९ आश्विन अखेर अधिक श्रावणसुद्धां तेरमाही ठराव रु. ११०००० याची वहिवाट ज्येष्ठ मास पावेतो होऊन भरणा रु. ६०१२३ रु. चा झाला. पुढें महाल सरकारांतून इंग्रज कंपनी बहादर यांजकडे दिला तेव्हां अम्मल गेला.

‘यावरून पेशव्यांचें कोणते प्रांत इंग्रज सरकाराकडे केव्हां गेले तें समजतें व राज्यक्रांती झाली असूनही सरकारी जमाबंदीला विलकुल अडथळा आला नाही, राहिलेल्या मुदतीचे मकत्याचे पैसे कंपनी सरकारास मिळाले.

पुण्याच्या जकातीचें लिलाव सन १२४२ फसलीचे २,११,००० रुपयास

भास्कर विश्वनाथ यांनी घेतले. पण मुदतींत बाकी दिली नाहीं सबब २,०६,००० रुपयांस अगोदर बोलणारा गोपाळ विश्वनाथ दाते सहिवास सांगतो कीं, तो मामला १५ महिने २५ रोज आम्हास दिला पाहिजे (ता. १० मे सन १८३२).

कल्याण सुभेदार } गांजाचा मक्ता {

कल्याणभिवंडी प्रांताचा गांजाचा मक्ता ५०० रु. होता.

तुळशीबागवाले } पट्ट्या, कर, हक्क {

३०० मौजे बोकरी सन तिसाचे बाा याद ऐन खंडणी रु. ३०० याची वाटणी. सरदेशमुखी रु. २७।. बाकी वेरीज २७२।। रु. पो निमे मोगलाई १३६।= रु. बाकी स्वराज्य १३६।= पो सावोत्रा ८।= बाकी १२८ तपशील

६४ निमे मोकास बाव

६४ ,, (लागत नाहीं)

१२८

२३६ श्रीकडील बाव

६४ प्रांत पुणें मोकास बाव

३००

चिपळूणकर } {

४८॥ म्हैशीचे टिपेबद्दल दर रुपये १॥ प्रमाणें

१ लग्न टका सोनू पालेकर याचे लेकीचे लग्न झाले त्याजबद्दल रुपया १॥ सूट वजा .।.

१ म्हसके धनगर याने राखीचा कोलम चोरिला सबब.

पालक पट्टी तिसरे सालीं द्यावयाची ती.

कल्याण सुभेदार } {

३ रु. लग्नटका इनामगांव मौजे उसाटणें बाळाजी भोईर याची लेक नवरी, कानोजी ठाकुरकर याचा लेक नवरा लग्न १ जमा पोता २० पाळणूक सालाबाद प्रो जमा धरून खर्च लािा

१४ पाटील

६ मढवी

कल्याणला भोजनखर्चावद्दल सरकारी नेमणूक सालिना २०० रुपयांची असे.

तुळशीबागवाले } शिस्त { श. १६८८
इ. १७६६

११०१॥ कसरखातें नामें मौजे पिसवें सन सबाचे सिस्तीचे रु. २६०१॥

पो सुभ्याकडील हिसेवी जमा रु. १५०० बाकी (१६८८).

कल्याण सुभेदार } { श. १६९४
इ. १७७२

सुभेदारांचें चिरनेर व भोम गांवांचें उत्पन्न.

२४० घरटका

४२॥ वणभूँसी

८८॥≡ मोहतर्फी

१४॥ माचवकरी

१७१॥- वरकस

११९॥= ताड

८६॥=॥ रेंददारुभटी; टाहूर

१॥ पोतदारी

६८- दलहे डोंगर (दलहें-जमिनीचा तुकडा)

४०|= कमावीस

५ वेठी पो

४८= वसणी गलवतें सावकारी

२९॥= लभटका पाटदाम झाडदस्त किरकोळ

१|= डमाणी (मॅडे=मासे मारण्याची जाळी पाण्यांत

अडकवून ज्यांना ठेवतात ते बोयरे?)

ह्याशिवाय मुंजिवली (ठाणे जिल्हा) चिरनेर (कुलाबा) हे गांवहि इनाम होते. आंगन्यांकडून अष्टागरांत वाड्या इनाम मिळाल्या होत्या.

तुळशीबागवाले } { श. १६९७
इ. १७७५

खर्च-प्रांत पुणें देणें मालोजी

६००० घोरपडे नजरपट्टीचे वराते पो॥ शु. १०

५०० देणें दुलभसेट नजरपट्टीची वरात १५०० पों जमा गंगाधर बल्लाळ

३०० देणें चंदन गडकरी वरात नजरपट्टी पों छ १६ जिल्हेज वा १४

२५० देणें चंदन गडकरी नजरपट्टी वरात छ १७ जिल्हेज.

खर्च—फालगुणमास

३७० सोनजी पा कोलता मौजे पिसवें दसकपट्टीबद्दल देणें. प्रांत पुण्या-
कडे गुा हरि अनंत.

नेवासें खाते (श. १६९८ इ. १७७६)

२००० जमा प्रांत पुणें मालोजी घोरपडे याजकडून वराते वा दहकपटी
पौ वरात छ २९ जिलकाद. चैत्रमास (ह्याचें साल वेगळें दिसतें)

१२९०० नजरपटी पौ वरातांस

४३५० बाबूराव पाटणकर

३३५० मुधोजी निंबाळकर

४२०० सुभानराव पाटणकर

१००० आपाजी जनार्दन

१२९०० आधिक भाद्रपद

चिपळूणकर }

{ श. १६८२ फा.
इ. १७६१ फे.मा.

९००२ हैबतराव भवानीशंकर कर्जपटीबाा गोविंद हरी याची वरात
सरकारातून जाली ते शामराव आबाजी यानी उगवून द्यावा याविसी पत्र पाठ-
विले आणि देविले ते जमा गोविंद हरी

२००१ माघ वद्य ५

४००१ माघ वा ३०

३००० चैत्र आखेर

९००२

कल्याण सुभेदार }

११॥३ सुरण सरकारांत दिल्ले

२१० नहरपटी कातरजचें तळ्याचें पाणी पर्वतीस आणिले त्याची पटी

सरकारातून झाली विा हरी वळाळ फडके मा आण्णाजी पंत भावे रु. ५०० पैकी करार जाले ते.

सांखळटक्का व भिकणे

१९।-॥ सांखळटक्का ताडांपो दर ताडास ८८॥ प्रो

६।= भिकणे वाळाजी महादेव, मुक्तेश्वर बोरगांवकर, देशपांडे वगैरे रयतेनी घावयाचे ते जमा.

तुळशीवागवाले }

{ श. १६७४
इ. १७५२

४४५ कवारपट्टी पो (१६७४) (महार ? कवाड ? कवाड = वैल-उंट घोडा ह्यांवरून आणलेला कडवा)

८७४॥- दिवाणपट्टी

१५ रु. काजी इभ्राम भालेपट्टी पो वसुल रोख जमा (१६७५ ज्येष्ठ)

२३४ रु. मौजे जेजुरी दारुपट्टीचे ऐवजी (१६९५)

तुळशीवागवाले }

{ श. १६९६ आषाढ
इ. १७७४ जुलै

(मोरीचें काम त्र्यंबक तान्हाजीच्या मार्फत झालें व त्यानें उत्तम प्रकारें हिशेब ठेवल्यामुळें त्याला बक्षिसही देण्यांत आलें.)

५० रु. त्र्यंबक तान्हाजी कारखाना मोरी यास बक्षिस कारखान्याचें लिहिणें लिहिलें सा १६९६ आषाढ.

ह्याशिवाय मोरी नदिकिनारा शहर पुणें ह्याचा जमाखर्च आढळतो तो-
जमा-पौषमास. (श. १७०५)

५००० मोरी नदी किनारा शहर पुणें कामाबद्दल सरकारांतून ऐवज देविला वा चिठी लक्ष्मणभट दिवेकर याजकडून माघ शुा १५ मितीनें देविलें तें नामे दिवेकर मार गुा केसो शंकर कान्हेर द्या बुंदले मिती चिठीची पौष वा १० गुा सदाशीव रघुनाथ कारकून नलपट्टीची पावती दिव्ही गुा सदाशीव गंगाघर

खर्च-माघमास

१७३८ कारखाना मोरी नदी किनारा शहर पुणें

१ हा उल्लेख प्रकरण ११ 'पुण्यासंबंधी माहिती' तेथें लक्षांत घ्यावा. येथें नलपट्टीबाब वेतला आहे.

पो पेशजी सरंजामपट्टी बाा रु. ७००० व नहरपट्टी बाा १०००
एकुण रु. ८००० सरकारांत दिव्हे बाकी येणें ते नामें प्रांत पुणें (१७०३)

९३॥॥ घरखर्च खातें सरकारचे दहकपट्टीस दिव्हे इनाम विधे ७५ दर
विधा १। प्रौ (श. १६९८)

तुळशीवागवाले } { श. १७०३
स. १७८१

६७। हरी अनंत खातें नजर मौजे जेजुरी वाण्याकडील पट्टी बाा गुा
गंगाधर धोंडदेव (श. १७०३)

१८२१ नेवासें खातें देणें रा. नानाफडणीस गुा श्रीधर गोविंद पाा वैजा-
पूर येथील दखल वादी बाा (श. १७०३)

६७७। केरोजी जामदार इनाम पट्टी बाा ऐवज प्रांत पुण्याकडील आला तो.

तुळशीवागवाले } { श. १७०४
स. १७८२

१०० हरी अनंत खाते दहकपट्टी पोा गुा त्रिंबक सोमनाथ यांजकडे
ऐवज येणें त्यापाौ. (श. १७०४)

४९२ लग्नपट्टी बाा को दाभाडी व कुसुंबें येथील गुा सिद्धेश्वर त्रिंबक

५०० प्रांत पुणें दाभाडी पाटणें येथील सरकारचे लग्नपट्टी बाा नामें
रघुनाथ त्रिंबक (१७०४)

जमा-श्रावणमास— शके-१७०५

२५०० हणमंत जाधवाकडील सरकारच्या लग्नपट्टीचा ऐवज येणें त्या-
पो. वसुल-माळी बाा पत्र गणेश चिटको.

खर्च-श्रावणमास (इ. १७८३ ऑगस्ट १६)

२००० हणमंतराव जमा जाधवा बाा ऐवज सरकारचें लग्नपट्टीच्या
हुंड्याचे. गुा गणेश चिटको हुंड्या २. वाा ४ शनवार सदहुं पक्की मितिनें

पुढें श. १७०४ सालीं तळ्याची ताल बांधली त्या कार्मीं जवळजवळ
५०००० रु. खर्च झाल्याचें दिसतें. हें काम गोपाळ वैजनाथ ह्याच्यामार्फत
झालें असावें. श. १६८३ नंतर कालज तळ्यावर पुनः बराच खर्च केलेला
असून तो लोकांकडून पट्टी करून वसूल करण्यांत आला होता. हा सर्व खर्च
गोपाळ वैजनाथाच्या नांवांनें पडला आहे. हें दुसऱ्या खेपेचें काम श. १७१०
पासून १७१३ पर्यंत चाललें होतें.

जमेकडील रकमा खाली दिल्या आहेत.

८६३७॥= तळें कात्रज येथील कामा वा सरकारांतून सिद्धेश्वर महीपत विनीवाले यांजकडून देविले ते गुा कृष्णाजीपंत दातार हस्तें वाळाजीपंत पोतदार (श. १७१० ज्येष्ठ)

१००० झा तळें कात्रज सदरहु कामा वा पुण्यांत पट्टी वसविली त्याचा वसूल भिकाजी धोंडदेव उडतकर यास सांगितला त्यापैकी जमा रविवार पेठे वा नाना माधवराव त्रिवक पटवर्धन याजकडील चांदवड छापी सुलाखी (श. १७११ कार्तिक इ. १७८९ ऑक्टो. नोव्हें.)

१०००	मिा शु. १४ मार्गशीर्ष	तळेपट्टी पो	पेठ बुधवार	
१७५	”	”	”	नारायण
५००	” वा ११	”	”	शुक्रवार
१०००	”	”	”	रविवार
३००	पौष	”	”	गुरुवार
३००	”	”	”	भवानी
२००	”	”	”	गंज
१७५	तळेपट्टी	पेठ	रविवार	१७१२ वैशाख
५००	”	”	शुक्रवार	” अधिक
२००	”	”	गंज	” ”
७५	”	”	मंगळवार	” ”
२००	”	”	गणेश	” ”

१००० तळेपट्टी पो वरात फत्तेसिंगराव भोसले यावर

रु. २५००० पौ जमा

१०००० पौषमासी

१०००० माघमासी

२००००

बाकी गुा जिवाजीपंत याणीं हरिभक्त याजकडून देविले. श. १७१३ चैत.

“ नहर पर्वती ” ह्या कामास १७०१ च्या पौष महिन्यांत सुरवात

१ हे दीक्षित पटवर्धन (पुणें कसवा पेठ), ह्या घराण्यांतोल सदाशिव दीक्षित ह्यांनीं हीं पेठ थो. वाजीराव प्रधान ह्यांचे राजवटींत श. १६५४-१६६० वसविलीं. ह्या पेठेस पूर्वी मलकापूर पेठ म्हणत.

झाली व तें काम १७०४ सालीं संपलें. एकंदर खर्च ८३२६८ रु. झालेला आढळतो. ह्या सर्व आंकड्यांचा अर्थ इतकाच ध्यावयाचा की, त्याहून कमी खर्च झाला नाही, जास्ती झाला असेल. तसेंच ५३९६० कारखाना “मोरी” निमित्त खर्च पडले आहेत. हें गटाराचें काम १७०४ सालापासून १७०६ पर्यंत चालू होतें. ह्या नळमोरीपट्टींत अनंतराव रास्ते १००००; बारामतीकर ६०००; माधवराव पवार १५००; खानमहमद वाईकर २००; परशरामभाऊ ५०००; शहाजी भोसले ४४००; अमरसिंग जाधव ७००; हरिभाक्ति गुजराथी १०००; लक्ष्मणभट दिवेकर ५०००; वगैरे लहान मोठ्या देणग्या आहेत. बाकीचा खर्च सरकारनें सोसला असावा. कारण, १५००० रु. नहर पर्वती येथील कामाबाबत सरकारांतून जवाहीरखान्यावर नहरपटीचे ऐवजी देविले (श. १७०२.) ५००० रु. जमा नहरपर्वती, ताल कात्रजचे तळें व मोरीच्या कामाबाबत ऐवज देविला आहे सरकारांतून त्यापो, असे उल्लेख आहेत.

२५० रु. जमा ताल तले पर्वती नहरा बाबत ऐवज सरकारांतून मोरीच्या कारखान्याकडे देविला आहे. त्यापैकी सेवटची रक्कम रु. ७५०० पौां आदा रुपये ५९०० बाकी येणें ते एकंदर रुजवार्तीत धरून गोपाल वैजनाथ यांजकडे लिहून दिले आहेत. जमाखर्च नामे सदाशीव रघुनाथ कारकून.

तुळशीवागवाले } { श. १७११
स. १७८९

राज्यांत एकंदर पट्ट्या किती असत तें वरीलप्रौां खालील रकमांवरून समजेल.

५०० भिकारपट्टी बाबत सरकार पोत्यास जमा केले गुा अनाजी लक्ष्मण पुरंधरे मिा शु. ३ सोमवार (वैशाख श. १७१५ ता. १३।५।१७९३).

२०० जमा गणेश गोविंद राजवाडकर

३०० ,, माणीकचंद नगरवाले

५ रु. कामावीस जमा लग्नटक्का लग्ने २ दर २।। प्रौा. १७११ आश्वीन

१।= वरवडटक्का बा

८३= चवलेपट्टी धनगराकडील १ येकूण

१००० रामचन्द्र लक्ष्मण खाते जमा गंगाधर आपाजी बहुलेकर पेशजी श. १७१६ फाल्गुन मासी देणें महादाजीपंत गुरुजी कर्जपट्टीचे रुपये पेशजीचे पंचवीस हजार त्याचा जमाखर्च होणें राहिला तो सरकारांत करविला त्या बा

रु. १००० गंगाधर आपाजी यांचें नांवें लिहिले होते ते हल्लीं नामें रामचन्द्र लक्ष्मण खाते दरवारखर्च लािा असे (श. १७१९)

वैद्य } { श. १७२१
इ. १७९९

२॥ रु. पाटदाम महार पांचगणीकर यानें वाळूत येथील मुळनाक महाराचे पोर्गांशी पाट लाविला साा गुा हैवती पाटील गोळे

२ पाटदाम मौजे वाळूत तर्फे कुडाळ पो गुा संतू अगोडा, राम्या विन रायाजी गोळा याची वहीण जाई हिशी पाट लाविला साा जमा रुपये चांदवड हस्ते राम्या गोळा शके १७२३ श्रावण

२ पाटदाम गुा कृष्णा (फाटलें) याची पोर्गां संताजी विन राणूजी यांस दिल्ली साा दंड रु. ३ पो रोख आले ते जमा मलकापुरी

८॥ खैरात देणें प्यादे बावधान, इनामपट्टीच्या वसुलीस आले त्यास तुपास आा २ दर ८१० प्रॉॅं शके १७२३

तुळशीबागवाले } शोतावरील कोकरपट्टी { श. १७२४
इ. १८०२

५ रु. घरखर्च शेतसारा कोकरपट्टी वाा इसने समानीनचे करार जाले रु. ३० पो जमाखर्च केला आहे रु. २५ बाकी हल्लीं.

४ रु. पालखीपट्टी सहाशें रुपये सरकारांतून रा. बाळकृष्णपंत विनायक यास वरात दिल्ली त्यांही नारो राम फडके तगाद्यास पाठविला त्यास (१७२४)

८ रु. सिधेखर्च सरंजामपट्टी सरकारांतून १६०० रुपयांची वरात रा. चितोपंत देशमुख यास दिल्ली त्यांनीं बाबाजी नारायण तगाद्यास पाा व दोन प्यादे त्यांस (१७२४)

चिपळूणकर } घरवणी { श. १७५०-५३
इ. १८२८-३१

सरकारांतून घरवणीचा तगादा कुळांस होऊन कुळें नेऊन वाड्यांत वस-
विलीं. नंतर रा. सुभेदार देशपांडे यांचे भेटीस काल दोन प्रहरानंतर गेले त्याचे
बरोबर जाऊन बापूंचें व त्यांचें बोलणें निखालस जालें कीं घरवण घ्यावयाची
याप्रमाणें बोलणें जाले. आज कुळांनी रुपये नेऊन भरले.

(हें पत्र इंग्रजी अमलांतील आहे. पत्रावर शक नाहीं पण १७५० ते
५३ च्या सुमाराचें असावें.)

अकलूज देशमुख } अकलूजच्या देशमुखांचे हक्क { श. १७४८
इ. १८२६

वतनवाव देशमुखीबद्दल + अनस येतात त्यांची कलमें पो आकलूज व दहिगांव येथील

१ पो आकलूज येथील

१ के॥ मजकूर पेटे सुधा

१ गुजर व वाणी वगैरे या दर दुकानास दर सणास गूळ वजन

दु दा डी टकाभार (फाटलें आहे) प्रो यतात ते सण

१ नागपंचमी

१ पोळा

१ दसरा

१ दीपवाली

१ संक्रात

१ संवत्सर प्रतिपदा

६

१ सिमग्यास दर दुकानास गुळ वजन दुदाडी टकाभार येकसेर प्रो व खोबऱ्यांची वाटी दर दुकानास येक प्रो

१ तेली याजकडील दर सणास तेल वजन दोनसेर प्रो येतात

१ पेंड व सरम कणसाळु कबाडें दोन येतात

१ ताट लग्नाचें व गोंधळाचे वगैरे येतात ते

१ गौली याजपासून दर घरास दूध वजन ८८१ यकसर वारमाही दर येकादशीस ध्यावयाचें.

१ चर्मी जोडे चांभाराकडील दरसाल दसऱ्यास दोन प्रो येतात ते (फाटलें आहे) डील ध्यावयाचे.

१ मांगांकडील दवासन पायबंद व चीवट ध्यावयाचे.

१ ढोराकडील मोट येक वर्षाआड ध्यावयाची.

१ कलालाकडील दारु दरभटीस दर महा वजन ८८१ प्रो येतात ते व मास विकावयास आल्या .. उकाळा ध्यावया...

१ लग्नास तेल खीसका-व साड्यास खाडवा वाटी ध्यावयाची.

पो मजकूर सिक्क्यावदल

१ तेल दरगांवीं दर घाण्यास वजन ८८४ प्रो ध्यावयाचें.

१ रावता महार

१ दरसाल दीड महिना ध्यावयाचे ते देहे

- १ मौजे फोड सिरस
- १ मौजे वागडें
- १ मौजे लोणंद
- १ मौजे माडवे
- १ मौजे भाम
- १ मौजे यळीव
- १ ठाणें नातपुते
- १ मौजे फडतरी

८

१ दरसाल दर गांवास पंधरा दिवस घ्यावयाचे ते देहे सुा २१
 १ मांगाकडील दवासन पायवंद व चीवट १ देहे सुा ८ वडीलकीचे
 व भाऊ हिशाचे त्यास दर गांवास चिवट एक व दवासन पायवंद दोन प्रो
 घ्यावयाचे.

- १ देहे सुा २१ यास दवासन पायवंद एक प्रो घ्यावयाचे.
- १ चर्मी जोडा चांभाराकडील
- १ देहे सुा ८ दर गांवीं दोन प्रो.
- १ देहे सुा २१ दर गांवीं एक प्रो घ्यावे.

२

१ पेंडवल दरसाल दर गांवीं कवाड दोन प्रो घ्यावे.

{ श. १६७५
 { इ. १७५३

२६५०० हैवतराव जाधव बयाजी लक्ष्मण चन्होलीकर यांस निमे माम
 लत सरकतीनें देऊन निमे ऐवज चाळीस हजार घ्यावयाचा करार केला त्या पो.
 (१६७५).

६०० दाजी त्रिंबक यानी कन्हाड प्रांतीचे रसदेचे द. ४६००० सरका-
 रांत देविले. तो ऐवज पुण्यास जमा करून ठेवला आणि ऐवज न घेतां दुसरे-
 कडून भरणा केला. ऐवज बसून राहिला त्याचें व्याज ... (१६७९)

अधिकार नेमणूक

राजश्रियाविराजित राजमान्य राजश्री रामाजी माहादेव स्वामी गोसावी
 यांस पोष्य माधवराव बल्लाळ प्रधान नमस्कार विनंति उपरी येथील कुशल जाणोन

राज्यव्यवस्था

अधिकार नेमणूक

राजश्रियाविराजित राजमान्य राजश्री रामाजी माहादेव स्वामी गोसावी यांस पोष्य माधवराव बह्याळ प्रधान नमस्कार विनंति उपरी येथील कुशल जाणोन स्वकीये लिहित जाणे. विशेष, तुम्ही विनंति पत्र पाठविले ते प्रविष्ट जाहले. करडा घोडा आरबी पाठविला तो कार्याचा नाही. कुमाइत घोडा तेथे राहिला आहे तो सत्वर पाठवून देणे. (या खालील मजकूर फाटून गेला आहे.)

कल्याण सुभेदार } अधिकार नेमणूक { श. १६९३ वैशाख शु. ११
इ. १७७१ एप्रिल २५

राजश्रिया विराजित (पृ. ४८ शेवटच्या पत्राप्रमाणे) विशेष; तुम्हाजवळ आरबी घोडा आहे त्याचे सरकारात प्रयोजन आहे. तरी पत्र पावताच आरबी घोडा हुजूर पाठवून देणे जाणजे. छ ९ मोहरम सुा इहिदे सवैन मया व अलफ. बहुत काय लिहिणे घोडा जलद पाठविणे हे विनंती.

किता } { श. १६९४
इ. १७७३

(एका हिशेबावरून सुभेदारांचें उत्पन्न (शक १६९४ मधील) दिसतें तें असें)
४६६०८ = हिशेब साष्टी माा सदाशिव राम दामले

१५०० खुदवेतन नेमणूक दरसाल

२५० सरंजाम पालखी एकसाला आड सरकारांतून नेमणूक

४६२॥ = मुकासागांव मौजे मुंजीवली

२२५० सिलेदार नेमणूक राउत आा १५ दर १५० प्रो

६० कारकुनीची असामी निा सरपाटील

१३७॥ फरास दिवट्या व कामाठी

४६६०८ =

किता }

{ श. १६९६
इ. १७७४

नेरळ सुभ्याचा बद्दलमुशाहिरा-एक वर्षाचा (शक १६९५ सालचा)
२०५० रु. असल्याचें दिसतें.

३७०० सरकार कल्याणकडे वाा सुभा कल्याण सन खमस

३५०० ऐनवेतन सा. ७००० पो वजा निमे दिनकरपंत.

२०० भोजनखर्च.

कुळशीवागवाले }

{ श. १६९७
इ. १७७५

२७९०॥= किले पुरंधर वरात कारकुनाचे वेतना वाा रु. ५७९०॥=
पो परभारा गडास पावले ३००० बाकी.

कल्याण सुभेदार }

भागीची मामलत

{ श. १६९८
इ. १७७६

२७५० रु. वेतन नरहर गोपाळ भागीची मामलत सबब दुसाला वेतन
खासगीकडे जमेस आले. हल्ली भागीचा हिशेब.

१७५० वेतन सन सबैन ३५०० पैकीं

५०० मोक्रासी याजकडील सन सबैन पो १००० पो

५०० सन इहिदेंत निमे वेतन पो १७५० पावावे ते २२५०
घेतले ते नीमेचा ऐवज वगैरे

किता }

{ श. १७०१ श्रावण व. ५
इ. १७७९. सप्ट. १

राजश्रिया विराजित राजमान्य राजेश्री रामराव नारायण स्वामी गो यांस-
पो माधवराव नारायण प्रधान नमस्कार विनंती उपरी येथील कुशल
जाणून स्वकीय कुशल लिहीत जाणे विशेष; सा रामराव अनंत यांचे तीर्थरूप
अनंदराव राम याजकडे मौजे मुंजीवली वाइंगणी ताा चोण तालुके राजमाची
वागा व खेरीज तैनात पसजीपासून चालत आहे त्यास आनंदराव राम मृत्यु पावले
सा (सबब) मारनिलेचे नावे पेशजी प्रो करार करून हे सनदपत्र सादर केली
असे. तरी मौजे मजकूरचा आकार होईल तो याचे नावें खेरीज तैनात तालुके
मजकूरचे हिसेवी खर्च लिहीत जाणें जागीजे. छ १९ सावान सुा समानीन मया
च अलफ बहुत काय लिहिणें हे विनंती

तुळशीबागवाले } { श. १७०१
इ. १७७९

७५०० देणे गाडदी दिा सय्यद अहमद वगैरे यास रोजमरे याचे आकारा-
पो वरात छ १९ सावान इ. २०००० प्रो जमा गोविंद नाईक (१७०१)

कल्याण सुभेदार } { श. १७०५ माघ शु. ६
इ. १७८४ जाने. २७

राजश्री चंद्रसिंग सिकें हवालदार व कारकून किले विकटगड गो

अखंडित लक्ष्मीआलंकृत राजमान्य-स्नो माधवराव नारायण प्रधान आसी-
र्वाद व नमस्कार सु आर्वा समानीन मया व अलफ तालुके कर्नाला येथील माम-
लत आनंदराव राम यांजकडे होती त्यास ते मृत्यु पावले सबब त्याचे पुत्र राजश्री
रामराव अनंत याचे नावे करार करून हे सनद सादर केली असे तरी तुम्ही
मारानिले याचे रजातलवेंत वर्तोन सरकार लक्ष राखोन किले मजकूर येथील
अलंगनोवत चौकी पाहारा यथास्थित करीत जाणें जाणीजे छ ४ सोवाल आज्ञा-
प्रमाण (लेखन सीमा).

पश्चात्त्या आवलीत

कल्याण सुभेदार } काहीं अधिकारी { श. १७०५
इ. १७८३

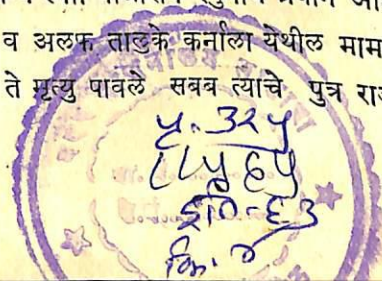
चापिकर आ. जो

राधो बल्लाळ फडणीस ता सुवर्णदुर्ग; गोविंदराम कारलेकर हवालदार ता
सोनाळें; बाळाजी गणेश साठे पोतनीस साधी; बाळाजी महादेव भिडे फडणीस
ता साधी; नारायण केशव दत्तरदार साधी; चापजी विश्वासराव हवालदार किले
करनाळा; विठोजी नाईक देवघरे हवालदार व कारकून किले करनाळा (श.
१७०५); नारो केशव हवालदार करनाळा (१६८३); जगन्नाथ नागेश तोफ-
गोळ्याच्या कारखान्यावर कारकून; बळवंतराव भिकाजी सरचितणीस प्रांत कल्याण;
लक्ष्मण प्रल्हाद कल्याणच्या सरकारवाड्यांतील कारकून; गोपाळ नारायण हशम-
नीस कल्याण.

कल्याण सुभेदार } { श. १७१८ ज्येष्ठ शु. ६
इ. १७९६ जून ११

राजश्री हवालदार व कारकून किले करनाळा गोसावी यास

अखंडित लक्ष्मी आलंकृत राजमान्य-स्नो बाजीराव रघुनाथ प्रधान आशी-
र्वाद व नमस्कार सुा सवा तिसैन मया व अलफ तालुके कर्नाला येथील मामलत
आनंदराव राम यांजकडे होती त्यास ते मृत्यु पावले सबब त्याचे पुत्र राजश्री

रामराव अनंत याचे नांवे करार करून हे सनद सादर केली. तरी तुम्ही मारानिले याचे रजातलबेत वर्तोन सरकारलक्ष राखोन किले मजकूर येथील अलंगनौबतः चौकीपहारा यथास्थित करीत जाणें जाणिजे इ.

किता } वर्षासनें }

१३०७८= मोघम खर्च

१५१ नजर श्रीमंत रावसाहेब मोहर दसऱ्यास

८२३ वर्षासनापैकीं दील्ले

२०० नाना फडणीस

१०० रामचंद्रपंत देवधर

७५ त्रिंबकराव चिटणीस

५० नारोपंत परचुरे

१२७ सदाशिवभट दाते

१४६ नारो निळकंठ मुजमदार

२५ राघोपंत विवलकर

१०० लक्ष्मणपंत देशमुख

८२३

९६८= किता

१० सीविरामपंत मोडक

१० कारकून ना चिटणीस

५ सदाशिवपंत

५ कुशाबा जोशी

१० बाळाजी गणेश भिवडकर

५ दादाजी फडके

१४॥ सदाशिवपंत म्हसकर ना रावसाहेब

१५॥ गोपाळ जोशी (निसबत) श्रीमंत रावसाहेब

६ रामचंद्रजी ना दत्तरदार

१० गोविंद आप्याजी

५ सदाशिवपंत अभ्यंकर

९६८=

६२॥ चोपदार निगा सरकार

६४ खिजमतगार ,,

१४०० रु. देणें नारो निलकंठ मजमदार हुजूर वर्षासन झा सन सबैन ताा इहिदे
दुसाला दर ७०० प्रो ७०० कल्याणकडे ७०० नेरळकडे

किता	}	वेतन	}	श. १६८८
				इ. १७६६

सखाराम जोशी कारकून—एक सालाचें वेतन रु. ७५

सदाशिव चिमणाजी कारकून—नेमणूक रु. १०० वर्षाची.

वाळाजी महादेव साठे—२०० रु. एकसाली वेतन गुमास्तगिरी चौधरी
प्रांत करनाळा झा सन समान ताा सालमजकूर तीसाला दरसाल रु. २०० पैकीं
आंगरे यांजकडे सरंजामास निमे मुलुख गेला त्यांजकडून यावयाचे रु. १००
बाकी सरकार अमल पो दरसाल रु. १०० प्रो

१७५ रु. जमा वेतन सरनाईकी किले विकटगड वेतनपैकीं खासगीकडे
दरसाल पंचवीस रु. घावयाचा करार आहे त्याप्रो जमा सात वर्षांचे सन सबापासून.

तुळशीबागवाले	}	वेतन	}	श. १६८८
				इ. १७६६

३०० नारो दत्तो किले प्रचंडगडचे सबनिसीचे आसामी बाा सन
सबाचे (१६८८)

३५० पुरंधराकडील सन तीसाचे आसामी फडणीशी (१६९१)

तुळशीबागवाले	}	वेतन	}	श. १६९०
				इ. १७६८

३०६॥ माधवराव निलकंठ रुपये जमा वेतन फडनिशी प्रांत, पुणे,
समानचे (१६९०)

कल्याण सुभेदार	}		}	श. १६९८
				इ. १७७७

१५० रु. रामचंद्रपंत देवधर दत्तरदार हुजूर वर्षासन पो

८१०= सरकारसाठी मोघम खर्च हिशेब पुणें (श. १६९८ पौष)

१६ मौजे पुरंधर श्रीमंतांचे दर्शनसमर्थी

६ चोपदार

२ दाजी शागीर्द निा सरसुभेदार

२ खिजमतगार निा बापू

२ चोपदार निा विसाजीपंत

४ खिजमतगार निा सरकार

४४ नजरमोहरा ३

१५ श्रीमंत रावसाहेब

१४ सौ. पार्वतीबाई

१५ मातुःश्री गंगाबाई

४४

२ खिजमगार निा पार्वतीबाई वगैरे

५० देणें कारकून हुजूर कवजाची पाहणी केली सव्व वर्षासन दुसाला

१०० देणें गोविंदभटजी नित्सुरे दरवारी कामकाज केलें सा

५० देणें लक्ष्मणपंत देशमुख सात हजारांचें कामकाज केलें सा

बुळशीबागवाले }

{ श. १६९५-१७१४
इ. १७७३-१७९२

६ गुा कुशाल परदेशी प्यादे यास सालमजकूर पैकी रोजमर
(माघ १७०१)

१००० किल्ले पुरंधर लोकांच्या सामाही वाटणीस (१७०५ आषाढ)

७०० ,, दीपवाळीचे वाटणी बा (१६९५).

७०० किल्ले पुरंधर येथील लोकांचे दुसरे रोजमन्याचे भरतीस दिल्ले
(श्रावण १७१४)

७३ ,, प्यादे व जासूद निा सरकार देणें जासूद जथे हाय यास
दीडमाही रोजमरा सालमार पो (१७०४)

कित्ता }

{ श. १७०१
इ. इ. १७७९

(सरकारी नोकरांचे पगार हप्त्याहप्त्यांनीं व ठराविक सणांस होत असावे.

१००० देणें लोकांस खाना माची बराबर निंबाजी गरुड पोतेचाल

अक्षतृतीयेचे वाटणी बा

६ किले पुरंधर बाा सुा देणे विठनाक दिा डोगरोजी नाईक यादव यास साल मजकूर पैा आठवा रोजमारा (शके १७०१ ज्येष्ठ)

५०० किले पुरंदर शुा २ राजमाची नागपंचमीचे वाटणीबद्दल (श्रावण १७०१)

तुळशीबागवाले } { श. १७०२
इ. १७८०

२७० किले पुरंधर प्याद्या बाा सन समानीचे दरसाल पो दसमाही दर आा रु. ५० प्रो रु. ३०० वजा कारकुनी व सादीलवारी दर असामीस रु. ५ प्रो रु. ३० बाकी (१७०२)

तुळशीबागवाले } { श. १७०८
इ. १७८६

१५६ बाळाजी नरसिंह वेतन सरकारचे पोतनिशीचे असामी बाा सन समानीचे वेणे रु. ३१२ पो निमे वाटणीचे आले ते (१७०८)

तुळशीबागवाले } { श. १७१०
स. १७८८

२०० वाा ३० वशाख १७१० देणें पोतनीस सरकार यांस झाा सन सीत समानीन ताा सन समानीन दुसाला ताा विनायक हरि सोमण.

तुळशीबागवाले } { श. १७११
इ. १७८९

१५० किले पुरंधर माहिपतराव बापुजी यांचे असामीचे वेतन सालमाा सन तीसेनचे देणें ते (१७११)

खाजगीवाले } { श. १७२१
स. १७९९

६४ रु. सरकार पो घोडी व उंट निसबतीस आहेत सबब त्याचे चाकरीचे माणसाचा रोजमरा

२८ सारवान आा १ झाा मोहरम ताा रजब पुढें सावनांत उंट सरकारांत दिल्ले सबब रजेस पो. सुा माहे दरमहा तैनातीपैकीं रोजमरा रु. ४ प्रो आकार एकूण

३६ मोतादार आ १ झा मोहरम ताा जिह्जेज अखेर सुा १२ माहे
दरमहा तेनात पो रोजमरा रु. ३ प्रो. (१७२१)

१० रु. सरकारपागेची घोडी व उंट निसवतीस आहेत त्यांचे माणसांचा
रोजमरा

४ मोतादार १ माहे २ दर २ प्रो.

६ सारवान १ माहे २ दर ३ प्रो.

दुळशीबागवाले } श. १७२३
इ. १८०१

३ रु. प्रांत पुणे नारो निलकंठ मजमदार यांचे वेतन सुभ्याकडून
पावावे तें पावलें नाहीं. हल्लीं मारनिव्हे यास सरकारांत लक्ष रुपये मागतात तेव्हां
मजमदार यांनीं विनंती करून वेतनें माहलोमाहाली येणें राहिलीं तीं वसूल करून
देतो म्हणून आवा काळे यांजकडील ब्राह्मण सिपाई मागून घेतले ते इकडे तगा-
चास बसले आ ६ (१७२३).

(दुसऱ्या बाजीरावाच्या कारकीर्दीत सर्व वसूल प्रत्यक्ष बाजीराव करून घेई.)

खाजगीवा

पगार

५६ बारगीर रामजी खोड अवल ताा अखेर मुदत माहे १२ दरमहा
तैनात रु. ६ प्रो कवज रु. ७२ पो वजा ६ आकरमाही; १ कारकुनी बाकी
रु. ६५ पो आदा कैलासवासी बाबांचे वेळेस रु. ९ बाकी हल्लीं.

४१ महादाजी पखाली झा अवल ताा अखेर सुा माहे १२ दरमहा ३॥
प्रो वजा कारकुनी १ बाकी.

कल्याण सुभेदार }

{ श. १६८१ पौषशु. १२
इ. १७५९ दिसें. ३०

इनामपत्र समस्तराजकार्यधुरंधर विश्वासनिधी राजमान्य राजश्री रावोजी
आंगरे वजारतमाव वनाम राजश्री रामाजी महादेव उपनाम त्रिवलकर सुभेदार
सुा सितैन मया व अलफ दिले इनामपत्र येसे जे मसलतीमुळें तुमची खासा
स्वारी माहाल थल ताा अष्टागीर सुभा प्रां चेऊल येथें येऊन मुकाम करून
स्वामीकार्य सिद्धीस पावल्या नंतर माहाल मजकूरपैकीं वाडिया व वाड्या मजकूरची
सेत जमीन— वाडिया थल वाडी बाबत त्रिवलकर नाा विठ्ठल वाडी प्रभवडी

निना नाना गोडबोला व गण जोशी व गोप पाटले व वाडी मजकूरचे सेत बना काव्या

येकूण हरलीवालीवाडी याची सेत जमीन देखील इनामविसी विनंती केली येसियास राजश्री स्वामींच्या राज्यांत आपण येकनिष्ठ सेवा करून श्रमसाहास केलें व करीत आहेत याजवरून वाडियाचा विषय आहे ऐसे नाही म्हणून त्यावरून हरली वाड्या व वाडियाची सेतजमीन जलतरू-पाषाणक्षेपनिक्षेप हल्ली लावणी माड पेढ सुपारी व झाडझाडोरा व पेस्तर लावणी जीतजित्रप होईल त्या देखील वाड्या मजकूराची शेतजमिनी देखील कुलवाव कुलकानू खेरीज हकदार सालदरसाल आकार होत जाईल त्याप्रमाणें इनाम खर्च पडत जाईल तर आपण व आपले पुत्रपौत्रादी वंशपरंपरेने वाड्या मजकूर सेत जमीन देखील इनाम अनुभवित जावे रवाना छ ९ माहे जमादिलाखल (मोर्तव सुद) (वाटोला शिक्का)

कल्याण सुमेदार }

{ श. १६८२ माघ शु. १२
इ. १७६१ फेब्रु. १६

राजश्रिया विराजित राजमान्य राजश्री रामाजी महादेव स्वामी गोसावी यांस—

पो बाळाजी बाजीराव प्रधान नमस्कार, विनंती उपरी, येथील कुशल जाणून स्वकीये कुशल लिहित जाणें विशेष. गुलाव मोहिदीन व गुलामअली चौधरी प्रा कल्याणभिवंडी यांस तो अडखली व ताा तुंगारतण व ताा वारापाडे व को आवटे पो करनाला येथील वतनाचा हक बारा वर्षे पोहोचत नाही; तुम्हांकडे वसूल झाला आहे येविशीं तुम्हांकडील राजश्री नारो केशव यांस चौधरी हटाकिततात त्यांची पत्रे पो मजकूरचे जमिनदार बोलावून हिशेबाचा फडशा करून देतो म्हणोन यांजपाशी असतां हक्काचा निकाल करून देत नाही. ऐसियांस येविशीं आज्ञा होऊन सदरहु बारा वर्षांचा हक राहिला आहे तो देवावा म्हणून चौधरी याकडील गुमास्ते माहादाजी जनार्दन याणी हुजूर विदित केलें. यास याचा हक बारा वर्षे यास कां न पावला ठेवावयास प्रयोजन काय हल्ली हें पत्र तुम्हांस लिहिले असे. तरी पत्रदर्शनी याचा हिशोब करून याचा हकाचा पैका होईल तो वारून देणें उजूर न करणें. येविशीं फिरोन बोभाटा येऊं न देणें. जाणजे छ १० रजब सुा इहिदे सीतैन मया व अलफ. पुटे चौधरी याचा हक सुरळीत

चाले नाहक गैर वाजवी खलेल न होय तें करणें, जाणजे छ माा बहुत काय लिहिणें हें विनंती.

कल्याण सुभेदार }

{ श. १६८३
इ. १७६१

(रामाजी महादेव याचा बाळाजी महादेव नांवाचा भाऊ असावा; ह्याने शक १६८३ मध्ये भिवंडी प्रांताची गुमास्तगिरी गुलाम मोहिद्दिन व गुलाम अह्लिचौधरी याजपासून खरेदी केली.)

तुळशीबागवाले }

दरवार खर्च

{ श. १६८३
इ. १७६१

शके १६८३ पाटिलकी खरीदी केली वृशभनाम संवत्सरे जेष्ठ मास नांवें

७००९।- खरीदी पाटिलकी मौजे कोकमठाण पा कुंभारी येथील चौथाई पाटिलकी व कुपण घेतले त्यास खरिदीस व महजरास वगैरे खर्च ऐन खरिदी

२६० सन सवा सन ११६६ शके १६७८ रोख सखलादा वगैरे खर्चास गांवकरी यानी घेतले शके १६८३ सन ११७१ जेष्ठ शु. १३

२४०० देणे बाबुराव विष्णु पाा मौजे खिरडी पाा पाटोदे याजवळ महादाजी आवाजी पुरंदरे दिवाण राजश्री बाळाजी वाजीराउ प्रधान यांचे नांवे पाटिलकीचे खरिदीखत पूर्वी गांवकरी यानी दिले होते ते मानसिंग द्या पागा याने जातखत पसतिशा रुपयांचे देऊन खरिदीखत व गांवकरी यांचा रोखा सोडवून घेतला त्यापैकी रोख रुपये मानसिंगानें ११०० दिव्हे बाकी देणे राहिले ते हस्ते माहादाजीपंत खिरडीकर तक्षीमदार बाबुरायांचा याजवळ मैराळ कृष्ण कमावीसदार पैकी गांवकरी यानी पेसजी दिव्हे रुपये ७३५ बाकी ७४९।० पैकी वजा सूट रुपये ७५ बाकी ६७४। याखेरीज गला कैली सोळीले मापे खंडी ६।। ३।। एकूण खते २ पैकी गावकरी यानी पेसजी वसूल दिव्हा

खंडी ६।४॥—बाकी ०।४०९ रुपये १०॥॥ पावणे आकरा व नख्त साहासे सवाचवच्याहत्तर एकूण सासे पंच्यासी व सनगें समजाविसी बदल रुपये १५ एकूण सातसे रोख हस्ते मजकूर पावतीचे कबज असे

६०० सखंभट मुले जोसी मौजे मजकूर खते सुमार ७ एकूण रुपये ५९३ व समजाविसीमुळे ७ एकूण रोख हस्ते मजकूर पावती घेतली असे.

२८३ भिकाजी सेलका वस्ती मौजे मजकूर नख्ताचीं खतें २२ एकूण १८०६ पैकीं वजा दुवारा खते सुमार १६ एकूण रुपये ९५० बाकी रुपये ८५६ पैकी गांवकरी याजकडून वसूल पावला ६२६ बाकी २३० व गल्याबदल खते २ न्हानी खंडी १ व नक्ताच्या खतांत गला आहे एकूण २।४८। पैकी गांवकरी यानी वसूल दिव्हा १।४८। बाकी गहू खंडी १ एकूण रुपये ५३ व नख्त—दोनसे तीस एकूण दोनसे च्यासी रोख देउन खते माघारी घेतली व कबज घेतले असें.

१५८३

सदरहू पैकीं पाटिलकीचे खरिदीखताच्या भरण्याहून ज्याजती ऐवज जाला रुपये ३४३ तिनसे त्रेतालीस ते तिही तक्षी-माचे भावाचे नावे कर्जदादन लिहिले असेल बाकी बाा खरिदीखत

५०००

११९७॥= महजरसमई खर्च

३१५।-पा कुमारी गांव ३२ वजा मौजे मजकूर १ बाकी ३१ येथील पाटील कुलकर्णी महजरावर साक्षी घालण्यास आले त्यांस तिवटे दर गावास सुमार ३ प्रॉ सनगे ९३ एकूण ३२॥ काजी जैन खुदीन व महमद आकरम नायब वगैरे आ ८ एकूण तिवटे हस्ते

- २७॥॥ द्या धीराजी पवार आ २ सनगे सुमार ४
- ५॥॥ द्या सोभागसिंग कारकून १
- ३९॥॥ त्रिंबक मल्हार व त्रिंबकजी नाईक द्या सरदेशमुख व कारकून २ एकूण सनगे ६
- ४१॥॥ गोविंदपंत द्या जगजिवनराव पवार धोंडो गोपाळ सनग १
- २०॥॥ विसाजी लाडदी व धिराजी पवार व कारकून वगैरे आ एकूण सनगे ४ एकूण
- ५५॥॥ येशवंतराव वा मानसिंग जाधवराऊ देशमुख देशपांडिये
- ७२८॥॥ येशवंतराव वा मानसिंग जाधवराऊ देशमुख देशपांडिये
- ५५८॥॥ खासा २५ भेटी समई २
- ३०८॥॥ महजर समई ४
- ५५८॥॥
- १७ धोंडो गोपाळ व कारकून दोन एकून ७ नगे ४
- ७२८॥॥
- ८॥॥ सबनीस व चिटनीस पा मजकूर सनगे २
- ४॥॥ नायकवडी १
- २०॥॥ सावल विहीकर व रुइकर सिवधडे पा संगमनेर सनगे तिवटे ६
- १८॥॥ वालाजीपंत टोपे पारसनीस येवलेकर सनगे २
- १३॥॥ चत्रसिंग मानसिंग द्या पागा याचा बाप सनगे २
- ६१६॥॥॥मौजे मजकूर व मये मजरे कंचनपूर
- ६१६॥॥॥
- ७४॥॥॥ तिही तक्षीमाचे भाऊ सनगे १४
- ११३॥॥ पाटल्यांचे भाऊ ३४
- ५९॥॥॥ कुलकर्णी सनगे १२
- ८॥॥ चौगला सनगे २
- १८१॥॥॥ थळवाईक ६०
- ५३॥॥॥ जमले आसामी २२
- ५१॥॥॥ आडाण आसामी सनगे २४

७०॥ कारू २५ तिवटे

६१६॥॥

११९७॥=

१५७ नखत

४२ जेकुदीन काजी शालजोडीबद्दल ४०, बाकी २

१० नाथेंव

७५ धोंडो गोपाल आा देशमुख देशपांडिये याचे बापास

शालजोडी

२० कुलकर्णी

१० मौजे मजकूरच्या माहारांचे बायकांस साड्या

१५७

१५४॥=भोजन खर्च व घोडी यांस दाणा व पानसुपारी महजर-

समई गावगनाचे पाटील कुलकर्णी आले त्यास खर्च

१५०९॥-

५०० सेरणी पाटीलकी समधे सरकारची पत्रे करून घेतली त्यांस

सरकारांत देउन पावल्याचा जाब घेतला आसे छ ९ जमा-

दिलावल सन सवा शके १६९८

७००९॥-

३३३३८= मौजे कोकमठाण येथील गावची बाकी सन तिसाची सरकारची

देणे ते पाटिलकीचे खरीदीखत करून घ्यावयास बक्षीस पांच

हजार सरकारातून कोकमठाणचें ऐवजी देविले होते त्यापैकीं घेऊन

नांवे लािा

३४१६॥= निलकंठ महादेव जमा सरकारातून कोकमठाणचे पाटिलकीचे

खरीदीखत करून घ्यावयास सरकारातून बक्षीस पांच हजार

कोकमठाणीहून दरसाल हजार रुपये प्रौं मानसिंगाकडून देविले

पांचहजार त्यापैकीं गावचे ऐवजी पावले रुपये

२६० सन सव

१३२३८= सन तिसांची वाकी हिसेवी राहिले ते सन इहिदे
खर्च लिला

१५८३८=

वाकी ऐवज कोकमठाणचे ऐवजी मानसिंगाकडून पावला नाहीं
तो पुणे सुभ्याकडून घेतला सन ईहिदे पा १७ सदरहू पावेतो
गाा रामचंद्र उमाजी आसे

भाद्रपदमास

५३ खा पाटिलकी कोकमठाण येथील कागदपत्रवाले महजर
लोक ते समइ सनगे दिव्ही नव्हती ते हली दिव्ही मेजवानी
१५ रामचंद्र धोंडदेव दिला पागा मानसिंग
१७ बालाजीपंत दिला पागा रामचंद्रपंतांचा भाचा
२१ मानसिंगाचा लेक
५३

तुळशीबागवाले }

{ श. १६८५
इ. १७६४

३४३ मौजे कोकमठाण पाटीलकीची महजर करून घ्यावयास गांवास
गेलों ते समयी पहिलीं कर्जे गांवाकडे होती ते कर्जदार जमा झाले त्यांचीं कर्जे
वारली. त्याची अलाहिदा याद आहे. ५००० रु. पाटिलकीबाा भरणा देऊन
जाजती पावले ते (१६८५ पैष)

तुळशीबागवाले }

{ श. १६८३
इ. १७६१

पााटोदे दिला रामचंद्र दामोदर याजकडून देऊन पसतीशा रुपयांचे खत
मानसिंगाचे सोडवून घेतले आकरासे मानसिंगाचे दिव्हे होते ते त्याचे बापाजवळ
दिव्हे. सदरहू पसातिसशाच्या पावत्या दोघापासून दोन घेतल्या आसेत छ २६
सवाल सन ११७० (वैशाख वा १३ ता. १-६-१७६१)

११०० मानसिंग दिला पागा याने बाबुराव विष्णु जवळील खरिदीखत
सोडवून रोख दिव्हे होते ते त्याचे बापाजवळ चत्रसिंगाजवळ देउन पावती घेतली
आसे रूपये ३५०० चे खत व खरिदीखत गांवकरी याचे सोडवून मानसिंगाने
घेतले त्यापैकी रोख दिव्हे होते ते दिव्हे छ २६

१२४० कर्जे वारण्यास आमानत रामचंद्र धोंडदेव द्या पागा मानसिंग याजवळ ठेविले ते तेच समई त्याजपासून घेऊन कर्जे वारिली गावकरी यांची पेंसजीची बाकी होती तपसील छ ११ जिल्हाद सन ११७१ (श. १६८३ ल्येष्ट ग्या १३ ता. १५--६-१७६१)

७०० त्रिवक मल्हार द्या मल्हार दादाजी याची खते ६ एकूण १४८४।

कल्याण सुभेदार }

{ श. १६९४ माघ शु. १२
इ. १७७३ फेब्रु. ४

राजश्री आनंदराव राम उपनाम त्रिवलकर गोत्र काश्यप सूत्र आश्र्वलायन गोसावी यांस

छ सेवक नारायण बल्लाळ प्रधान नमस्कार सुा सलास सवैन मया व अलफ शके १६९४ नंदननामसंवत्सरे तुम्हीं हुजूर कसवे पुणें येथील सुकामीं येऊन विनंति केली कीं, आपले तीर्थरूप रामाजी माहादेव याणीं स्वामीशेवा येकनिष्टपणें बहुत दिवस केली; यास्तव स्वामीनी कृपाळू होऊन कुटुंबाचे योगक्षेमार्थ मौजे नांदिवडे तर्फ सैतवडे प्रांत राजापूर हा गांव देखील पेट व बाग व मिठागर सुधा इनाम देऊन पत्रे करून दिल्ली. त्याप्रमाणें इनाम चालत आहे त्यास पेट किले जयगडाखालील मौजे मजकूरचे जमिनींत आहे याजकरितां इनामात आली यामुळे किल्याची गैरसोय. सवत्र हाली इनामापैकी पेट सरकारात किल्याकडे ठेऊन पेटेचे मोवदला मौजे उसाटणे तर्फ तलोजे प्रांत कल्याण हा गांव स्वामीनी इनाम देऊन आलाहिदा पत्रे करून दिल्ली आहेत त्यांस मौजे नांदिवडे येथील पेशजीचीं इनामपत्रें सरकारांत घेऊन खेरीज पेट करून मौजे मजकूरची इनाम पत्रें स्वामीनी कृपाळू होऊन आपले नावे करून दिल्ली पाहिजेत म्हणून. त्याजवरून मनास आणिता तुमचे तीर्थरूप याणी स्वामिशेवा एकनिष्टपणें बहुत दिवस केली यास्तव कुटुंबाचे योगक्षेमार्थ मौजे मजकूर देखील पेट व बाग व मिठागर सुधा गांव इनाम दिला त्यास पेट किल्या खालील मौजे मजकूरचे जमिनींत आहे याजकरितां इनामात दिल्ली यामुळें किल्याची गैरसोय सवत्र हाली इनामापैकी सरकारांत किल्याकडे ठेऊन पेटेचे मोवदला मौजे उसाटणें तर्फ तलोजे प्रांत कल्याण हा गांव इनाम देऊन आलाहिदा इनामपत्रें करून दिल्ली आहेत. त्यास

१ उसाटणें गांवचें उत्पन्न ९८०१॥॥ होतें.

पेशजीचीं इनामपत्रें पेट सुधां गांवची होती तीं माघारी सरकारांत घेऊन हालीं खेरीज पेट करून मौजे नांदिवडे देखील वाग व मिठागर सुधा दरोबस्त कुलवाव कुलकानु हालीपट्टी व पेस्तरपट्टी खेरीज हकदार व इनामदार करून जलतरु-तृणकाष्ठपाषाणनिधिनिक्षेप सहित इनाम तुम्हास करार करून दिल्हा असे तरी मौजे मजकूर खेरीज पेट करून सदरहू प्रमाणे तुम्ही आपले दुमाला करून घेऊन तुम्ही व तुमचे पुत्रपौत्रादि वंशपरेंनें इनाम अनभऊन सुखरूप राहणे. जाणिजे छ ११ जिल्काद अज्ञाप्रमाण (लेखन सिमा) (पत्रावर मुख्य प्रधान नारायणराव यांच वाटोळा शिक्का आहे)

कल्याण सुभेदार }

{ श. १७०६
इ. १७८४

१० रु. जमा मसाला चिरनेर पो गाा विठोजी चव्हाण गणबाराव क मल्हार त्रिवक साष्टीस हिशोबाकरतां आले होते ते न पुसता गेले सबब जमा पोता..

५ गणपतराव

५ मल्हार त्रिवक

कमावीस जमा मद पाटील हजारी मौजे उसटणें ताा तळोजें मुंबईस जीनस बेलापूर पावेतों न्यावप्राकरितां चार वेटे देणें म्हणून चिटी गेली असतां वेटे न दिल्ले साा (रुपयांचा आंकडा फाटला आहे.)

कल्याण सुभेदार }

{ श. १७१८ ज्येष्ठ शु. ६
इ. १७९६ जून ११

अखंडित लक्ष्मीआलंकृत राजमान्य राजश्री लक्ष्मण राम गोसावी यांस-सेवक बाजीराव रघुनाथ प्रधान नमस्कार सुा सवा तिसैन मथा व अलफ-रामराव अनंत यांजकडे मौजे नांदिवडें ताा सेतवडे तालुके रत्नागिरी हा गांव दरोबस्त इनाम पेशजीपासून चालत आहे त्यास ते मृत्यु पावले सबब त्याचे पुत्र राा आनंदराव राम यांजकडे मौजे मजकूरचा दरोबस्त अंमल इनाम पेशजीप्रमाणें करार करून देऊन हे सनद तुम्हास सादर केली असे. तरी गांवचा अमल सुदामंत चालत आल्याप्रमाणें मारानिलेकडे चालवून आकार तालुके मजकूर येथील हिसेवी याचे नावे इनाम खर्च लिहीत जाणे जाणिजे छ ५ जिल्हेज आज्ञापना (लेखन सीमा)

चिपळूणकर जमाखर्च } सरकारी कुरण { श. १७२२ चैत्र शु. २
श्री नकल { इ. १८०० मार्च २७

अखंडित लक्ष्मी आलंकृत राजमान्य राजश्री माधवराव गणेश कादार
पो सिनर गोसावी यास

सेवक वाजीराव रघुनाथ प्रधान नमस्कार सुा इहिदे मयातैन व अलफ.
राजश्री नारो दिनकर कारकून द्या खासगी न्या नारो सिवराव याचे तीर्थरूप
दिनकर धोंडदेव यास सन तीसा तिसेनात* गवत पावले आहे त्यास ते मृत्यु
पावले. सा त्याचे पुत्र मारानिले यास पेशजी प्रो सालमजकुरी गवत पुले सर
१५००० पंधरा हजार पुले देधिले असत तरी पो मजकूरचे कुरणपो गाव-
गनाचे बेगारी येऊन गवत कापितात त्यापो देणे जाणजे. छ १ जिल्काद आज्ञा-
प्रमाण मोर्तवा.

चिपळूणकर } दोन आप्याचें रोजासन { श. १७४२ श्रावण शु. १०
इ. १८२० सप्टं. २

सरकार कंपनी ईसन बहादूर प्रांत खानदेश पो रायपूर महालांत

बनाम मामलतदार हाल व इस्तकवाल व देशमुख व देशपांडे पो रायपूर
सुा ईहिदे अशरीन मया तैन व अलफ वेदमूर्ती राजश्री भास्करभट विन महादेव
भट ईा नारायणभट उपनाम भावे वास्तव्य वाई हाली वस्ती पुणे याणी विदित
केले की आम्हास वर्षासन पो मारी सायरपौ दररोज ८= दोन आणे प्रो
सालीना रु. ४४। सनद बाळाजी वाजीराव प्रधान याची होती त्याचा भोगवटा
पाहून हाली मुकरर करून दिल्ले रु. ३५ पस्तीस रु. करार करून दिल्ले तरी
सदरहू पसतीस रु. भटजी यास महाल-पोत्यातून देत जाणे या सनदेची प्रती
लिहून देऊन अस्सल सनद भटजी यास भोगवटियास परतोन देणे जाणजे
तारीख २ माहे शपटंबर सन १८२० इसवी छ २३ माहे जिल्काद सन
१२३० फसली सुा नंदूरवार सही इंग्रजी.

तुळशीवागवाले } { श. १६७३
इ. १७५१

(सरकारांतून वतनपत्रें वगैरे कागद करून घेण्यास वराच खर्च येत असे.)

१०० रु. पेटेच्या कागदावा दरवारखर्चास दिल्ले

४० ,, गंगाराम शेट्या वतनपत्रावा देणें कारकुनी ३० फडणीस,

* शक १८२० मध्ये.

५ बाजी चिटणीस, ५ महादाजीपंत गुरुजी. (१६७३)

कुळशीबागवाले } वतन { श. १६७८ पौष
इ. १७५६-५७

७५ सदाशिव बळ्हाळ कुळकर्णी मौजे कोकमठाण मौजे मााचे पाटिलकीचें स्वरीदीखत करून घेतलें त्याजवाा दिव्हे धोंडो लक्ष्मण मिाा श्या ९

५० कित्ता

२५ सेल्या बा

७५

कुळशीबागवाले } { श. १६७९
इ. १७५७

३४५ अंताजी अप्पाजी परखंदी येथील कुळकर्णाचे कागदावाा. ३०० प्रतिनिधीकडे द्यावयास हस्ते आवाजी रामचन्द्र; ४५ कारकून वगैरे यांस द्यावयास (१६७९)

५५ परखंदीचे कुळकर्णावाा वस्त्रें देणें प्रतिनिधि व एमाजीपंत आण्णा एकुण तिवटें २ व शेले २.

१ रु. इनाम देणें जासूद सरकार यास इंग्रज गेल्याची वातमी घेऊन आले त्यास शु. १२ चैत्र १७०३ (इ. १७८१ एप्रिल ६)

कल्याण सुभेदार } श्री { श. १७०५ ज्येष्ठ श्या १५
इ. १७८३ जून १५

अखंडित लक्ष्मीआलंकृत राजमान्य राजश्री महिपतराव कृष्ण गोसावी यांस-सेवक माधवराव नारायण प्रधान नमस्कार सुा अर्वा समानीन मया व अलफ राजश्री रामराव अनंत याचे तीर्थरूप अनंदराव राम यांजकडे मौजे नादिवडे ताा सेतवडे तालुके रत्नागिरी बागा पेशजीपासून इनाम दरोवस्त चालत आहे. त्यांस अनंदराव राम मृत्यु पावले साा याचे नावे पेशजी प्रो करार करून हे सनद पत्र सादर केली असे तरी मौजे मजकूर बागा व मानिव्हेकडे इनाम चालवणें जाणजे छ १४ रजव बहुत काय लिहिणें लेखन सीमा

कुळशीबागवाले } { श. १७०५ फाल्गुन
इ. १७८४ मार्च

०८ इनामखर्च देणे कासीद कासीहून बाळाजी महादेव याजकडून कागद घेऊन आला त्यास

तुळशीबागवाले } वास्तु-नियंत्रण { श. १७२१
इ. १७९९

१ देहनगी खर्च कोतवालचे माणसास, जुन्या वाड्यांतील सोपा रस्त्या-
वरील बांधावयास त्याबा

वैद्य } { श. १७३४-३५
इ. १८१२-१३

रु. ३ देहेनगी खर्च

२ विा कचोपंत दादाकडील प्यादे पडवीची परवानगी सांगावयास
आले सा

१ प्यादा विा गोखले मंडपाचे उत्तरेचा भिंतीचा खटला पडला
सा परवानगी आणली त्यास.

खासगीवाले } शेत व सैन्य पाहणी {

१५ सेतांची पाहणी करण्याबा कारकून भिरजेहून आले त्यांस देहे-
नगी वा.

॥ उंट नफर ४ सरकारांत छापण्याकरतां तासगांवास पाठविले त्यास
वैरण देहेनगी सरकारचे माणसास

१ नवरंगराम चोपदार स्वाराची गणती झाल्यावर भिरजेचे सुकार्मी.

तुळशीबागवाले } सावनूरची स्वारी { श. १६७९
इ. १७५७

(ह्या स्वारीकरतां शेंकडा १॥ रु. व्याजानें पेशव्यांस कर्ज काढावें लागलें
होतें.)

११६॥ रु. व्याजखातें नांवे रा. पंतप्रधान सावनूरचे स्वारींतील सुदहल
रु. २४६६५॥ झा माघ वा १ श. १६७८ ताा श्रावण शुा ६ श. १६७९
माहे ५८२० एकूण दर शे. १॥ प्रो.

६० रु. मौजे येरवडें ताा हवेली जानोजी भोसले यांनीं मौजे मजकुरीं
शेतें लुटून नेलीं त्या वा मजुरा देण्याचा करार रु. ९० पो पेशजी खर्च धरिले
रु. ३० वाकी (१६७९ अधिक),

तुळशीबागवाले }

पोतदारी

{ श. १६८१
इ. १७५९

खर्च

१७६३१ रु. मुधोजी भोसले जमा सदाशिव हरी पेसजी सदाशिव हरी यांनी पोतदारीत सरकत केली चौथाईची त्याचे रसदे ऐवजीं मारनिव्हेस जांमिनकी समर्थी साठ हजार रुपये दिव्हे त्याची चौथाई मारनिव्हेचे नांवें लिहिली होती त्याजवा. (१६८१)

कल्याण सुभेदार }

श्री

{ श. १६९१ आषाढ शु. ४
इ. १७६९ जुलै ७

राज० (पृ. ५७ श. १६८२पहा.) विशेष राजश्री विसाजी केशव यांस हुजूर यावयाची आज्ञा जाहली त्यावरून ते हुजूर आले त्या प्रांतीचा बंदोबस्त असावा याकरितां त्याणी तुम्हास तेथे रहावयाविसी सांगितलें परंतु तुमचे निसवतीचे तालुक्याचे कमीजाजती निवडिलें आहे त्याच्या मखलाशा जाहल्या पाहिजेत त्यांस जीं कलमें निवडिलीं आहेत त्याचे जावसाल तुम्हांखेरीज कारकुनाच्यानें होणार नाही याकरितां हें पत्र सादर केलें असे तरी तुम्ही पत्रदर्शनी निघोन हुजूर येणें येत्येसमई दादो हरी व नारायण केशव दत्तरदार तांा साष्टी यांस व तालुके सुवर्णदुर्ग व नेरळ येथील दत्तरदार माहितगार यास बराबर वेऊन येणें हें पत्र पावतांच तुम्ही निघोन येणे व तालुक्याचे कारकुनास आपली माणसे निकडीने पाठवून आणवणे जाणजे छ ३ रोवळ सुा सवैन मया व अलफ बहुत काय लिहिणे हे विनंती

खाजगीवाले }

सरकारांत स्वार चाकरीस लावले त्यांचा रोजमरा

{ श. १७१०
इ. १७८८

१०८९।= तासगांवचे ठाण्यांत स्वार १० चाकरीस आहेत त्यांचा रोजमरा छ १३ सफर ताा छ २९ जिल्हेज अखेर सुा माहे १०८१७ दरमाहा १५ प्रो एक माही रोजमरा १५० रु. प्रो आकार सुदल दराचे १५०० वजा बट्टा सो ६। प्रो ९९।= बाकी नक्त मलकापुरी रु. १४९०॥=

कल्याण सुभेदार }

{ श. १७१२
इ. १७९०

६१॥- सन तिसां सवैनात दादासाहेबांचे गेरीसुळे फाजील ऐवज पावला

तो सरकारात कर्ज जमा धरले आहे तो ऐवज गावाकडे बाकी वोटत आहे सबब सरकार कल्याणाकडे खर्च लिला जमा

खाजगीवाले }

{ श. १७११
इ. १७८९

रु. १३५० पागेपो स्वार चाकरीस आा १० आहेत त्याच्या रोजमरेचा दर-
महा दर आा रु. १४८- नक्त प्रो रुपये १४०॥= एक माही प्रो
बारमाही

१४०॥= सालगुा पैकीं रोजमरा येणें तो हाली माहे सवाल

१२०९॥= सालमारपैकीं झा अवल सालता आा साल मुा माहे

१२ दरमहा १४०॥= प्रो बारमाही रु. १६८७॥ पो

पावती बाकी येणें रु. ४७८८= आदा चिकोडी.

१३५०

जमा रु.

३४४॥- स्वारांचे रोजमरे पो जमा दिला नारायणजी तुपे स्वार १३

१६२ मलकापुरी

७० मल्हारशाई व फुलचेरी व पंचमेल वगैरे

११२॥- नाणेवार

९०॥- होन नाणें १९

२२ मोहोर नाणें १

११२॥-

३४४॥-

९१॥= छ २ रमजान स्वार १५ झा छ १८ रजव ताा छ ३० रोज १३ दरमहा दर
स्वारीं रु. १५ प्रो एकमाही २२५ पो तेरा रोजा सिरस्तेचे ९७॥ वजा मुदल
दराचा वटा रुपये ९८ प्रो ६८= वा वडोदी नक्त. (श. १७१६).

२१०॥= छ. २० रमजान रोजमरा सावनचा झा छ १ सावान ताा ३० छ
एकमाही स्वार १५ दरमहा रु. १५ प्रो २२५ वजा मुदल दराचा
वटा दर ८- प्रो १४८- बाकी वडोदी जमा.

गुा आनंदराव घाटगे स्वार २ राजहंस घोडा १ व लक्ष्मी घोडी रास १

मिा झा पौष वा ८ ताा चैत्र वा ८ मुदत माहे ३ दरमहा रोजमरा दर ५०
प्रो नक्त जमा छ २० रु. १५०

किरकोळ पागेपो जमा

८ रताजी जाधव आनंदराव घाटगे याजकडे चाकरीस ठेविला त्याचा रोजमुरा
दरमहा रु. ४ प्रो त्यापैकीं जमा

१२॥३॥ तासगांवचे ठाण्यांतील बारगिरास सरकारांतून कामगिरी आली त्याजवा
(१७२१)

८॥ मिलवडीस स्वार १ दाणावैरण १ रोज

७॥ पुण्यास कामगिरी स्वार २ दाणावैरण जातां येतां रोज ८

५ लष्करांत स्वार २ रोज ८६ दाणावैरण जातां येतांना.

२४॥- सरकारांतून स्वारास कामगिरी आली सबब १९॥३॥ कामगिरी हुवली
४॥- किरकोळ (१७२१)

१८॥-१ सरकारांतून तासगांवचे बारगिरास कामगिरीस पाा त्यास

१ सरकारांतून बारगीर सावड्यांस कामगिरीस गेले होते तेथे गांवकरापासून
घेतला (१७२१)

६५॥३॥ परभारे गुा सखाराम गोविंद हिसेव पागा

४४॥३॥ सरकारांतून स्वारास कामगिरी आली त्याजवदल

२७॥३॥ चंदी उरली त्याजवदल

१६॥ रोजावदल स्वाराचे

२१॥१॥ लुटीपो जिनस विकला त्याजवदल

६५॥३॥

४३७॥ परभारे जप्तीचे रोखे घेऊन स्वार गांवगणा कामगिरीस गेले होते तेथे
गांवकरापासून मसाला व कंब्रखुलाई वा पावले ते मिरजी मलकापुरी
रूपये (श. १७२१)

१९४५॥३॥ स्वारांचे रोजमुन्यापैकीं जमा (श. १७२१)

कल्याण सुभेदार }

{

८०० रु. जमा इनाम गांव मौजे दिवील ताा वीरवाडी निा प्रतिनिधी. मौजे
मजकूरचा ऐवज प्रतापगडाकडे घेतला त्या ऐवजीं प्रतापगडाची बरात
प्रा साष्टीकडे येणें त्यापैकीं देविले ते जमा गुा बच्याजी शिवराम.

मिा झा पौष वा ८ ता चैत्र वा ८ मुदत माहे ३ दरमहा रोजमरा दर ५०
प्रो नक्त जमा छ २० रु. १५०

किरकोळ पागेपो जमा

८ रताजी जाधव आनंदराव घाटगे याजकडे चाकरीस ठेविला त्याचा रोजमुरा
दरमहा रु. ४ प्रो त्यापैकी जमा

१२॥३॥ तासगांवचे ठाण्यांतील वारगिरास सरकारांतून कामगिरी आली त्याजवा
(१७२१)

८॥३॥ मिलवडीस स्वार १ दाणावैरण १ रोज

७॥ पुण्यास कामगिरी स्वार २ दाणावैरण जातां येतां रोज ८

५ लष्करांत स्वार २ रोज ८६ दाणावैरण जातां येतांना.

२४- सरकारांतून स्वारास कामगिरी आली सबब १९॥३॥ कामगिरी हुवळी
४॥३॥ किरकोळ (१७२१)

१८॥१- सरकारांतून तासगांवचे वारगिरास कामगिरीस पा त्यास

१ सरकारांतून वारगीर सावड्यास कामगिरीस गेले होते तेथे गांवकरापासून
घेतला (१७२१)

६५॥३॥ परभारे गुा सखाराम गोविंद हिसेव पागा

४४॥३॥ सरकारांतून स्वारास कामगिरी आली त्याजवदल

२७॥३॥ चंदी उरली त्याजवदल

१६॥ रोजावदल स्वाराचे

२१॥३॥ छुटीपो जिनस विकला त्याजवदल

६५॥३॥

४३७॥ परभारे जप्तीचे रोखे घेऊन स्वार गांवगणा कामगिरीस गेले होते तेथे
गांवकरापासून मसाला व कंवरखुलाई वा पावले ते मिरजी मलकापुरी
रूपये (श. १७२१)

१९४५॥३॥ स्वाराचे रोजमुन्यापैकी जमा (श. १७२१)

कल्याण सुभेदार }

८०० रु. जमा इनाम गांव मौजे दिवील ता वीरवाडी निा प्रतिनिधी. मौजे
मजकूरचा ऐवज प्रतापगडाकडे घेतला त्या ऐवजीं प्रतापगडाची वरात
प्रा साष्टीकडे येणें त्यापैकीं देविले ते जमा गुा बच्चाजी शिवराम.

१०० किले पुरंदरे देणे फिरगोजी नरसाले सरनोवत किले पुरंदर लेकीचे लम्बा-
बा घरास गेले त्यास वरातेचा ऐवज देविला तो पावला नाही सवब
पोता पो देविले ते ता खंडोजी जाधव हुजुर वारगीर किले प्रा गा
वापु जिवाजी वा ४ (तुळशीवागवाले)

३२७।= सन अर्वाचे अखेरीस ता मुरवाड सेरे येथे सरकारचे भात व नागली
कर्ज दिले होते ते सरकारांतून रदकर्जास लागले (क. सु.)

६६ मौजे उसाटणे कर्ज देणे गावात नवी कुळे आली सवब ,,

१६२॥ भरणा रदकर्ज सन इसने तालुके नेरळ नीळकंठराव रामचंद्र चासकर
सिलेदार हुजूर पथक याची रोजमुन्याची नेमणूक तालुके साष्टीकडे
आहे हुजूर रवानगी समयी सरसुभाहून तालुके नेरळाकडून वाकीचे
ऐवजी गणेश कृष्ण पाटणकर याजकडून ऐवज देवविला तो ऐवज
सरसुभ्याहून पत्र देऊन साष्टीकडून देवविला सवब साष्टी खात्याकडे खर्च
लिहून जमा धरिले (क. सु.)

२४०५ श्रीमंत राजश्री पंत प्रधान ता चोण येथील कलमे रदकर्जाचे ऐवजी
जमेस धरले होते सालमारी चोण महाल राजमाचीकडे जाला वगैरे.
(क. सु.)

तुळशीवागवाले	}	सावकारी व्यवहार	}	श. १६८०
खर्च				इ. १७५८

२२५०० दमाजी गायकवाड मार्फत केशवभट कर्वे भरणा सरकारांत मानािाचे
गुजारतीनें झाला. त्यापैकीं पोत्यास.

२७५०० दमाजी गायकवाड समशेर बहादूर भरणा मार्फत केशवभट कर्वे. हुजूर
पोत्यास दिले. दरमाहे दरशेंकडा १॥ विनसूट

३६४३॥-जनकोजी शिंदे जमा कसरखति. वा पा यावल. सरकारातून पर-
गणा मानािाकडे दिला ते समई करार करून दिले होते. साल गुा
जमाखर्च जहाला नाही. सवब

जमा

६६५०० मुधोजी भोसले तुमचा ऐवज सन सवबचे वाटणीचा वसूल रा. जानोजी
भोसले यांजकडे येणें त्यास दर्म्यान रा. पंतप्रधान त्या ऐवजावहल

श्रीमंतांचे नांवें तुम्हीं वराता आम्हांस लिहून दिल्या.

सदह्नु तुमच्या ऐवजीं श्रीमंतानीं चार लक्ष रुपये द्यावयाचा करार करून जानोजी भोसले यांजवर आपल्या वराता दिल्या. पुढें श्रीमंतानीं जानोजी भोसले यांजकडून ऐवजाचा निकाल करून घेतला. तें समयीं हंसपुरीकडे चार लक्ष रुपयांची निशा करून घेतली. आणि गोसावी यांजवर सरकारच्या चिठ्या लिहून दिल्या ते तुमचे जमा मिया श्रावण शुभा १३ शके १६८० चे मितीस हंसपुरी यांनीं औरंगावादेस द्यावयाचा करार केला ते जमा.

३४९५० मुघोजी भोसले तुम्हांस श्रीमंतानीं चौलक्षांच्या सावकारांच्या खतावर उगवण्या घालून दिल्या त्यामध्ये दीड लक्षांचें खत नारो गोविंद यांचे नावें असे. त्या खतामध्ये आम्हांस तुम्हीं देविले रुपये. हें खत कर्वे याजपारीं असे. सबब आम्हांस त्यांनीं पत्र लिहून दिलें. तें जमा धरून तुमचें नांवें केशवभट कर्वे या उगवणीचें खत मिया श्रीमंतानीं सदह्नु चौलक्षांचे उगवणीचे खतांचे व्याज परभारें तुम्हांकडून देववावें; मुद्दल ऐवजाची निशा त्रिंक्कजी राजे वगैरे याजपासून करून घेऊन श्रावण शुभा १२ चे मितीनें एकोला बिनसूट देण्याचा करार केला. सदह्नु प्रौं कीर्दीस जमाखर्च केला. खतें सरकारांत घेतलीं ते रुपये तुमचे जमा; शके १६८० श्रावण शुभा १२ नांवें केशवभट कर्वे मुा दीड लक्षांचा खतांत ऐवज आहे सबब लिहिला.

खर्च

१५२०६। नांवें राजश्री पंतप्रधान जमा व्याजखाते

१६६६६ मुघोजी भोसले सेना धुरंधर तुम्हीं हिंदुस्तानात जातेसमई आमचे ऐवजीं सदाशीव हरी यांजकडे रोख २५००० द्यावे म्हणून हवाला दिला. त्यास मानासास रोख ऐवज देण्यास अनुकूल न पडलें. त्या उपरीं सदाशीव हरी यांचे रवानगीस श्रीमंतानीं जानोजी भोसले यांजवर चार लक्ष रुपयांच्या वराता सन सबबा तुमचा ऐवज देणें त्यापैकीं देविले त्या सदह्नु चौलक्षांच्या वराता मानानानीं साठ रुपये रोख देऊन शंभराची वरात जानोजी भोसल्याकडे याप्रौ श्रीमंतास चिठ्या देऊन त्याजपासून जानोजी भोसल्याकडे वराता देविल्या त्यास पंचवीस हजारांचें व्याज व हुंडणावळ व मनोती वगैरे शिरस्ताप्रौं

करार केला. ते रुपये व्याजखातें जमा धरून नांवे लािा. सदाशीव हरी यांजकडे तुम्हीं पंचवीस हजार रुपये आम्हांस हिंदुस्तानास जाते समई देविले ते मितीपासून पंचवीस हजारांचे आजताा श्रावण शुा १३ शके १६८० पाों करार जहाले त्याचा जमाखर्च.

६४४॥ मुधोजी भोसले तुम्हीं श्रीमंतावर वराता दिल्या रुपये ६६५०० पाों आमचे रोकडे येणे रुपये २५००० त्याची वरात वजा रुपये ४१६६६ बाकी रुपये २४८३४ यापैकी राघोबा बाजी यांस वरात देविले रुपये ५००० बाकी रुपये १९८३४ सदहूस दरवारखर्च दरशेंकडा ३। प्राों श्रीमंतानी वजा केला तो तुमचें नांवे सबब वरात बरहुा ऐवज तुम्हांस मजुरा देणें त्यास खर्च झाला तो नांवे लिहून.

खर्च

५००० मुधोजी भोसले. तुम्हीं श्रीमंतावर वराता ६६५०० च्या दिल्या त्यापैकी राघो बाबाजी यांस रुपये ५००० देण्याचा करार होता ते नांवे लािा जमा राघोबाबाजी वा वरात.

६४३३८॥ हंसपुरी गोसावी. तुम्हांकडे हवाला. राजश्री पंतप्रधान याचा हा जानोजी भोसले मिा श्रावण शुा १३ शके १६८० रुपये आर्कटी औरंगाबादेस द्यावयाचा करार त्यापैकी श्रीमंतांनी आम्हांस देविले वा वरात मुधोजी भोसले रु. ६६५०० पैकी दरवारखर्च दर-शेंकडा ३। प्रो रुपये २१६१। धेऊन तुम्हांवर वराता दिल्या.

जमा

३०६२॥ व्याजखातें वा चिठी रुपये १५००० सदाशिव हरी यांस देविले होते. त्यापैकी आमचा ऐवज रुपये ५०० याची वरात जानोजी भोसले यांजवर श्रीमंताकडून कृष्णाजी नाईक दातार यांचें नांवे घेतली त्या ऐवजाची निशा हंसपुरीकडे श्रावण शुा १३ चे मितीने निशा झाली. ऐन ऐवज रुपये ५००० व वरताळा १०० शंभराचे रोख साल द्यावे. या प्राों. ३३३३। एकूण ८३३३। यास वजा दरवार खर्च दर-शेंकडा ३। प्राों. रुपये २७०॥। बाकी रुपये ८०६२॥ सदहू ऐवज नांवे कृष्णाजी नाईक दातार. पाौ जमा मुधोजी भोसले ५००० व व्याज ३०६२॥ नांवे कृष्णाजी नाईक दातार.

१४३२९॥ व्याजखातें मुधोजी भोसले तुम्हांकडे आमचा ऐवज सरकारच्या चौलक्षांच्या उगवणीच्या खतापां नारो गोविंद याचें नांवें दीड-लक्षांचें खत आहे. त्या खतांत आमचा ऐवज रुपये ३४९५० येणें त्यास तें खत केशवभट कर्वें यांजवर दीडलक्षांचें आहे. त्यांनीं आम्हांस खतांत सदरुं तुमचा ऐवज आहे म्हणून आपलें पत्र लिहून दिलें आहे; त्याचें व्याज झा पौष शुभा १ शके १६७८ ताा श्रावण शुभा १३ शके १६८० माहे धोंडा सुद्धा माहे २० रोज १३ दर शेंकडा २ रुपये प्रॉं रुपये १४३२९॥ एकंदर चौलक्षाचे उगवणीच्या रुपयांचें व्याज तुम्हीं पटविणें प्राप्त बंगाला येथील ऐवजी १६४००० केशवभट कर्वें यांचे नांवें वरात दिली. त्यास सदरुं ऐवज उगवून देण्याविषयीं श्रीमंतांनीं राजश्री दादासो यांस पत्र दिलें. त्या ऐवजांत आमचा ऐवज सदरुंप्रमाणें आहे. तो नांवें पाटणें खातें. विा केशवभट कर्वें.

१६२॥ राघोबावाजी हा मुधोजी भोसले यांनीं श्रीमंतावर वरात दिली वीनसूट रुपये ६६५०० पैकीं रुपये ५००० द्यावयाचा करार केला. त्यास दर-शेंकडा ३। रु. प्रॉं श्रीमंतांनीं वजा केले तें नांवें लिहून.

खर्च

११७८९॥ हंसपुरी गोसावी दाा जानोजी भोसले. जमा कसरखातें. सरकारा-तून मुधोजी भोसले यांस जानोजी भोसले याजवर वराता चौलक्षांच्या दिल्या त्यास दरशेंकडा ३। प्रमाणें द्यावयाचा करार केला. त्यापैकीं वजा पावल्याची कसर कृष्णाजी नाईक दातार यांस दिली. बाकी-तील रुपये १२००० जहाले त्यापैकी भिड्याच्या गुवस्तास दिले त्याची कसर वजा रुपये २१०। बाकीवद्दल वरात श्रीमंत राजश्री पंत प्रधान. छ ९ रजव सन सर्वां. मौजे सदरुं ऐवज श्रावण शुभा १३ औरंगावादेस द्यावयाचा करार.

८०६२॥ कृष्णाजी केशव नाईक दातार पैठणी चिड्डी रुपये १५००० ची सदा-शीव हरी यांजकडे दिली. त्यापैकीं राघोबावाजी यांजकडे रुपये १५०० व तुम्हांकडे रुपये २५०० एकूण रुपये १०००० दहा हजार बाकी रुपये ५००० हे तुम्हांकडे. याची वरात तुमचे नांवे असे. सदर ताा

चापेकर भा. गो.

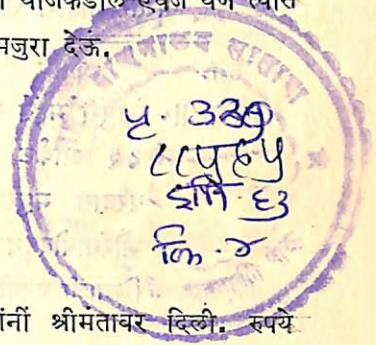
शंभराचे वरातेचे साठ रोख द्यावे. एकूण ५००० चे हिशेबाप्रमाणे रुपये ८३३३। यापैकी दरवारखर्च दर शेंकडा ३। प्रॉण रुपये २७०।।। बाकी रुपये ८०६२।।। याची वरात हंसपुरीकडे श्रावण शुभा १३ ची दिली. ते तुमचे नांवे असे. गोसावी यांजकडील ऐवज येणें त्यास जड जोखीव आमचे खर्च लागेल तो मजुरा देऊ.

ऐवज येईल त्याप्रमाणें घेऊं.

५००० जमा मुधोजी भोसले.

३०६२।। जमा व्याजखातें.

८०६२।।

खर्च

१३५४२ व्याजखाते वा वरात मुधोजी भोसले यांनी श्रीमतावर दिली. रुपये ६६५०० त्यास दरवार खर्च वजा रुपये २१६१।. पैकी आमची वरात रुपये ४१६६६ याचे आम्हांकडे.

जमा

२५००० विठ्ठल कृष्ण, तुम्हीं आम्हीं मिळून दमाजी गायकवाड यांजकडे केशव-भट कर्वे यांचे मार्फतीनें भरणा केला रुपये ७५०००. पैकी रुपये आमचे ५००००. बाकी तुमचे जमा धरून गायकवाड यांच्या भरण्यांत आम्हीं लिहून, परंतु ऐवज आला न आला तुमचा तुम्हांकडे व आमचा आम्हांकडे जो ऐवज उगवेल तो हिसेरशीत तुम्हीं आम्हीं घ्यावा. एकंदर रुपये ७५००० आमचे नांवे. केशवभटांचे मार्फतीनें दिले म्हणून जमा धरून गायकवाडाचे नांवे लिहून सदहू भरणा हुजूर पोत्यास.

खर्च

५०० शेख जुनदी. द्या तोफखाना मौकाशी मौजे वा खत मिया शुभा १३ व्याज दुहोत्रा गुा सदाशीव रोख.
१००० सभासिंग जमादार वस्ती पेडगांव द्या तोफखाना वा खत मिया शुभा ९ दुहोत्रा प्रॉण लिया अश्वीनमास. गुा सदाशीव म्हहार.
४००० अमदखान जमादार सोथेकर द्या तोफखाना. वा खत अडचोत्रा प्रा गुा सदाशीव म्हहार. आश्वीन मासीं द्यावे. मिया वा ५

६८६२॥ बल्लभ सुंदर मुरलीदास मा रघुनाथदास दिली. सिक्का महमदशाही. जुने नाणें ४५० हस्तें गुमास्ता. दर माहे दरशेंकडा मोहोर ॥ प्रौं. व्याजाची बोली. मिा २ सदहूँ मोहोरास. दर मोहोरास १५॥ प्रौं. पेस्तर मोहोरा द्यावयाचा करार आहे

जमा.

७६१२८॥ हंसपुरी महंत यांजकडे श्रीमंतांनीं वरात दिली. ऐवज श्रावण शुा १३ आर्कट प्रती द्यावे. त्यास नागपुराहून मानानिांनीं पितां-वरदास मथुसा यांनीं पत्र दिले. मिा श्रावण वा ३ तो ऐवज औरंगावोदहून पुण्यास आला. पावली मिा अश्वीन शुा १५ मार्फत भिमजी दरवटे रोख मोहोरा ५१३५ व रोख रूपये ६॥॥.

खर्च

२५००० शामराव आवाजी भरणा पोल्यास रसदेवा

५०००० शामराव आवाजी. मिा शुा ५ जमा लक्ष्मण नाईक तांबेकर गमाजी यमाजी यांस देविले. ते दर शें. १॥ प्रौं वा पत्र.

२८५२५ केशवभट कर्वे हस्तें रघुनाथभट कर्वे: मोहोरा नाणें.

२२९०० दरसानी १६०० दर १४१-

५६२५ हली शिक्का औरंगावाद नाणें

४०० दर मोहोरेस १४१-

२८५२५

१००० जनार्दन देव वा खत देणें गोविंद नाईक दातार देवाजी यशेश्वर दीक्षित चितले यास देविले घराचा काशीतील कागद दीक्षितांनीं लिहून घेतला होता ते सोडविण्यास देविले ते दिक्षितांनीं दातारांस देविले. कागद सोडवून आणिला. मिा वा ५

८३०० लक्ष्मण नाईक तांबेकर. जमा निळकंठ महादेव. यांनीं संक्राजी केशव यांजकडून देविले. त्यांनीं सखंभट कर्वे याजकडून त्यांनीं हैवतराव जाधव यांजकडून देविले त्यांनीं एणें प्रौं देविले

५०००१ राजश्री पंत प्रधान सुधोजी भोसले यांजला सरकारचे आज्ञेनें सावकारांनीं दिले. भोसल्याकडून न येत तरी सरकारमधून द्यावेत. त्यास भोसल्याकडून ऐवज सावकारांस पावला नाहीं यास्तव सरकारातून

द्यावयाचा करार झाला. त्यापैकी रामाजी नाईक दातार यांचे नांवचें खत रुपये ५०००० चे छ २२ रजव सन सवा मीा शके १६७९ चे लिहून दिलें. असे कीं, ऐवज तिसद बहुधान्यनाम संवत्सरे श्रावण शुभा १२ स मुद्दल ऐवज देऊं. पुढें राहिला तरी दर शेंकडा एकोत्रा बिनसूट ३५ वा हिसा वजा करून जहाले मुदतीचें व्याज व मुद्दल देऊं म्हणून आहे. तो ऐवज राघो बाबाजी यांचा. त्यांनीं सदहू खत आणून दिलें. सबब राघो बाबाजी यांचें नांवें जमा.

जमा

१५२०६। राजश्री पंत प्रधान यावल व धांदरफल येथील ऐवजाचे व्याज येणें तें दाभाडी पाटणें येथील ऐवजी आपाजी रुद्र यांजकडून देविले ते जमा

तुळशीबागवाले } पेशव्यांना व्याज किती द्यावें लागें ? { श. १६६७
इ. १७४५

२१६॥ व्याजखातें रा. पंतप्रधान मार्गेश्वर वा १३ शके १६६६ ता आश्विन वा ४ माहे ९॥ दर सें. १ रु. प्रो बिनसूट नामें मारनिव्हे (१६६७) (हें पुरें व्याज दिलें गेलें नाहीं.)

८॥ रु. व्याजखर्च जमा रा. पंतप्रधान पेसजी व्याजावा रु. २१६॥ जमा धरून नामें लिहिले होते पो वसूल आले रु. २०७॥ बाकी सरकारांतून देत नाही सा फेर जमा खर्च (१६६८).

१०८६१॥ रु. रा. पंत प्रधान व्याजखातें जमा हिशेव श्रावण शु. १२ शके १६८० ता कार्तिक शु. १ शके १६८१.

४०५८॥ व्याजखातें जमा गुा पंतप्रधान रकम रु. ६०००० याचें व्याज दर शेकडा रुपये १८२ प्रो (१६८२)

चिपळूणकर } { श. १६८२
इ. १७६०

जमा

४०५४॥ व्याजखाते ४०५४॥ गुजारत पंतप्रधान रकम रुपये ६०००० यांचे व्याज दर शेकडा रुपये १८२ प्रो वरहुकुम हिसेवनामे पंत मशार-निव्हे

४०५॥ श्रीमंत पंतप्रधान व्याजाबा ऐवज येणे ते वरात दाभाडी पाटण यावर दिल्ले ते नामे आपाजीरुद्र मिर्ची माघ वा १०

कल्याण सुभेदार }

{ श. १६९३ वैशाख शु. १२
इ. १७७१ एप्रिल २६

(पृ. ५७ पहा) पो माधवराव बलाल नमस्कार विनंती—उपरी येथील कुशल जाणून जावली ताा चिकणखल हे दोन गांव वेदमूर्ति राजश्री वासुदेव भट व बापूमट कर्वे उपाध्ये यांजकडे इनाम आहेत. त्यास तुम्ही या दोनही गांवचे वेठे कसवे कल्याण येथील तळे उपसावयाबद्दल नेणार म्हणोन विदित झाले. त्याजरून हे पत्र लिला असे तरी याचे दोही इनाम गांवचे वेठे न घेणे जाणजे. छ १० मोहरम सुा इहिदे सवैन मया व अलफ बहुत काय लिहिणें हे विनंती

. तुळशीबागवाले }

{ श. १६९९ चैत्र
इ. १७७७ एप्रिल ७

७८ प्रांत पुणे मौजे उंवरज प्रांत जुन्नर येथील गंगाजी पाटील होडे याच्या पाटिलकीच्या कजियाबा नजरेचे ऐवजी हस्ते बालाजी पाटील होडे. (चैत्र १६९९)

९७८८ रु. जमा.—नारो अनंत नातु तोफखान्याकडील. वरात पाा पारनेर येथे. १०००० त्याची मिया श्रावण वा १ तो ऐवज अगोदर घेतला साा व्याज वजा रु. २१२ बाकी आपाड शुा १ (१६९९)

तुळशीबागवाले }

{ श. १७०० फा १५
इ. १७७९ मार्च २

१००० वा नजर माा बौलाजी पाा गरुड मौजे बेलसर कर्यात सासवड पाटिलकी कजियामुळे अमानत केली त्यास रु. १५०० करार पाठविले. हस्ते रखमाजी पाा गरुड मिति शुा १५ (फाल्गुन १७००)

तुळशीबागवाले }

{ श. १७०१
इ. १७७९

५० नरसिंहशास्त्री यांचे रोजमग्याची वरात वाई प्रांतावर आहे तिकडून ऐवज आला नाही साा उसणे खर्चास (श. १७०१)

तुळशीबागवाले }

{ श. १७०५
इ. १७८३

१५०० रु. देणें आरमाराचे वरातेस (१६९७ वैशाख).

६॥ हरि धोंडाजी पो नेवासे याजकडून सालमारच्या ऐवजी हत्तीमाहालाची

वरात छ १८ सफरची रु. २००० जाली आहे त्यापो कारखान्याकडे अगोदर छ २८ मोहरमीं रु. १००० देविले त्याचें व्याज (श. १७०५) वेतनाकरिता वराता काढीत.

१००० रु. प्रांत पुणे हुजुरचे. इशमाचे लोकांच्या रोजमान्याबाा सरकारची वरात (श. १७०८)

कोकणांत जाण्यास परवाना

कोकणांत जावयास दस्तक पाहिजे. दस्तकाविसी परवा येथून लस्करांत मेहेरवान च्यापलेन साहेब यांस पत्र लिहून फाटक याजकडे लस्करांत परवा डाकेवर पाा. परंतु तीं पत्रें लस्करांत पाऊन दस्तक समयास कसे येऊन पावतें पहावें. परंतु समयास दस्तक येऊन पावणार नाहीसैं वाटतें. यांजकरितां रो वाळाजीपंत दादा नातु यास पत्र पाा आहे.....दादा समागमें राविसन साहेब याजकडे तुम्ही जाऊन यादी वाा दस्तक घेऊन जलदीनें पाा दस्तका सिवाय निघण्यास खोलंवा होईल. (अप्पा मराठे यांस पत्र.)

२० इमारत जुडाईचें काम

१० सन आर्वात मोजणी झाली तेव्हां काम व्हावयाचें होतें ते हल्लीं गज ५ दर गजी रु. २ प्रॉ.

१० मोजणी झाल्यावर वृंदावनाचे अंगास नवें काम बांधविलें गज ५ दरगजी २ प्रॉ.

१० जयराम लोहार लोहारकीचे दुकानाचे परवानगीवद्दल (१७३९)

४ रु. देणें, रस्त्यांतील मोरी पूर्वेकडील उकरली त्याजवद्दल एकंदर लांबी गज २८ पैकीं निमे गज १४ दर रुपयास गज ३॥ प्रॉ गुा सखारामपंत मोने निा सरकार हस्तें महादाजीपंत श. १७४७ मार्गशीर्ष वा ३० (८१११८२६)

चिपळूणकर } घर विकण्यास परवानगी { श. १७५८ माघ वा ११
इ. १८३७ मार्च ३

राजश्री सखो लक्ष्मण कारकून शहर पुणे विनंति विा माधवराव बाळकृष्ण गद्रे वाा पेट बुधवार याणीं अर्जी दिली त्यातील हासिल कीं पेट मारीं आमचें खाा घर आहे ते आम्ही खरेदी देणार त्यास हुकुम झाला पाहिजे म्हणून त्याजवरून तुम्हांस चौकसीविसी लिहितां तुम्ही त्याचा जाव पाा तो पाहून हल्लीं तुम्हांस लिहिलें असे तरी सिरस्ते प्रॉ कुलकर्णी यांजकडून खरेदीखत लिहून देऊन

नंतर पेटचे बुकास बार करून अर्जदार याचे हवाली कर्णे ता ३ मार्च सन इ. १८३७ हे विनंती.

रूजु बापूजी गणेश शास्त्री कमावीसदार शहर पुणे.

गड

विकटगड, बहिरवगड, मलंगगड, सीदगड, रसाळगड, काथलगड, गोरखगड, करनाळा, रतनगड, यशवंतगड व अर्जुनगड

पैकीं कांही किल्यांवर खजिना असे—

२००० किले विकटगड. किले मजकुरीं ठेविले होते रु. १६००० पो.
बापू जोशी याणीं पुण्याचे खानगीस आणिले १४००० रु.
वाकी राहिले ते. (क. सु.)

१५ डोल सातारा यांजकडून एक साल वसुलाचे रोख आले सा
देणे ठरले रु. ३० प्रो निम्मे. (वैद्य)

सरकारी पैशाविषयीं दक्षता

२४॥ तैवज खर्च सरकार साठी पोा पुण्याचे सुकामां खासगीकडून खर्च जाला
तो उगवून घेतला

५० केसमाजी बिवलकर वाा हिशेव सुवर्णदुर्ग माा नारो महादेव साठे सर-
कारच्या कुळविणी मारनिव्हेस घरीं कामकाजास दिल्या होत्या त्याची
किंमत सरकारांत घेतली ती

२५ रूपी

२५ पोरगी.

५०

१॥ किले जयगड कोठांपैकीं जिन्नस मुंजीस आणला होता त्याची किंमत सर-
कारांत घेतली.

तुळशीबागवाले } सरकारी तिजोरीचा जनतेला उपयोग. { श. १६६७
इ. १७४५

५०० रु. गिरमाजी त्रिमल, जमा खासगी, आनंदराव केशव रेवडीकर याजकडे
आपलें वतन गहाण ठेवून सदरहू रुपये घेतले होते तें सोडविण्यासी रुपये
सातारा हुजुर पोत्यांतून घेऊन दिव्हे होते ते येथें दिव्हे साहु रु. वा गिर-
माजीपंत यांनीं वतन दिव्हे असे. (श. १६६७)

१००० रु. त्रिवकभट जोगळेकर सदाशिव मल्हार वैद्य पोताहून देविले गुा वापुजी जामदार (१६६९).

४०५॥ जमा धोंडो मल्हार बागेंतील उसाबाा ऐवज हुजूर पोत्याहून आणिले रोख.

तुळशीवागवाले } श. १६७०
इ. १७४८

२५० रु. श्रीपतराव वापुजी देणें हुजूर पोत्यातून मिरजेस उसणे घेतले होते ते दिले (श. १६७०)

तुळशीवागवाले } सरकारी वसूल { श. १६७१
इ. १७४९

(सरकारी वसूल वरातांच्या रूपाने होत असे. सरकारी हुंब्या म्हणजेच वराता होत. सरकारांत भरणा करण्याच्या सुदतीपूर्वी वरात आल्यास व्याज कापून वाकीचे पैसे सरकार भरणा करीत.)

२५ रु. जमा कमावीस गोविंद कृष्ण सिलेदार यास वरात सरकारची रु. ३०० होती ते अखेर सालीं रुपये द्यावे ते हल्लीं दिले साा काहून घेतले गुा विश्वनाथभट खांडेकर (१६७१).

तुळशीवागवाले } श. १६८०
इ. १७५४

जमा

६२९७॥ लष्करखातें. गुा बाळाजी महादेव. स्वारीतील हिशेव.

६०० मिरधन रामवल

१५०० चिमणाजी गोविंद दिसा तोफखाना

५९० गोविंद सेखाराम

३०० सुरारजी तांबोळी

१८२॥ रघुनाथ बाबा आष्टेकर

१२५ महादशेट वीरकर

२००० जिवाजी नरहर एरंडे

१००० मोरवा दीक्षित

६२९७॥)

तुळशीवागवाले } (घडणी) { श. १७०४
इ. १७८२

११ रु. नेवासें खातें पाा मार येथील घडणी चिमणाजी पंत वगैरे यांनी केली एक वेर्जी त्यावाा श. १७०४

सरकारी कोठीचा लोकांस उपयोग

२१६ रु. खरेदी तांदुळ वरंगळ पले ३२ दर पल्ला रु. ६।।। प्रो. जमा भिकाजी विश्वनाथ जकाते सरकार कोठीचे उसणवारी गुदस्तां ४ खंडी तांदुळ घेतले होते ते हल्लीं परभारे मानिल्ले कडून देविले. सदरहूची पावती राघो महादेव बोडस कोठीस माप दिल्लें (श. १७०८ आषाढ इ. १७८६ जुलै)

चिपळूणकर } रिती तिजोरी { श. १७४२
इ. १८२०

पेनसीलीचा ऐवज आज दोन महिने तर कोणास येत नाहीं. कारण येथे हाली वावरे साहेब कलकटर आले आहेत त्यास जामदारखान्यात ऐवज सिलक नाहीं. दोन महिन्यांचें पेनसील एकदां मिळालें.

तुळशीवागवाले } दरवारकारकुनी { श. १६७७
इ. १७५५

१०० रु. सठवोजी पाा गावडे सरकारच्या पत्रावाा मजुमदारास कारकुनीचे द्यावयास (श. १६७७).

चिपळूणकर } { श. १६८२
इ. १७६०

२५ देणे आवा मजुमदार सितैनची कारकुनी
३० जमीदारांस खर्चास हस्ते त्रिवकजी देशमुख
३५

तुळशीवागवाले } { श. १६८४
इ. १७६२

५२५ रु. फडणीस सरकार पाा धांधरफळचे कारकुनी वाा दरसाल ७५ प्रो सात साला ताा इसने अखेर पावेतों देणें राहिले ते (श. १६८४).

कल्याण सुभेदार } } दरबारखर्च { श. १६९३ कार्तिक
इ. १७७१ नोव्हें

३९९ रु. खर्च मौजे दिवील मा धोंडो नारायण सन तिसा ता सन इहिदे तीसाला

३८६॥ इनामपत्रें व देशमुखीच्या कामावा भास्कर जोत्याजी कारकून लष्करांत कर्नाटकांत सन सवैनांत राा केले त्यास खर्च

१५३ दरबारखर्च निा प्रतिनिधि इनाम पत्तावा

१८ दरकदार निा सरदेशमुखी कार्यावा

६३ चाकर लष्करांत ठेवून नेले त्यास

१५०॥ पोटगी भास्कर जोत्याजी खुद्द व घोडी सात माही

२ चौकीदार निा मोरोवादादा

३८६॥

१२॥ पहाणीदार निा जिल्हे इनामगांवी पाहाणीदारास द्यावयाचा सिरस्ता आहे साा दुसाला

१० पाहाणीदार

२॥ पोस्त सीमगा

३९९ (श. १६९३ कार्तिक).

(नांदिवड्याच्या मुवदला उसाटणें गांव घेतला तेव्हांचा दरबारखर्च ५४॥)

५४॥ रु. दरबार खर्च मौजे नांदिवडें पेट जयगडाचे ऐवजीं मुवदला गांव मौजे उसाटणें येथील इनामपत्रें करून घेतलीं.

४० कृष्णाजीपंत गडबोले हुजूर दतर फडणीशी मा आप्पाजीपंत गोंधळेकर

१० चिटणीसी कडील गणोवा पत्रें लिहिलीं संवव

४॥ मदनसिंग चोपदार पत्रावर सिके करून घेतले संवव.

५४॥

तुळशीबागवाले } } दरबारकारकुनी { श. १६९३
इ. १७७३

९००० रु. अंताजी माणकेश्वर याचे चीरंजीव बहिरो अनंत याजकडील

४००० फडनिशीबावत कारकुनी

५००० पो बासोदे बावत

९०००

खासगीवाले }

दरबारकारकुनी

{ श. १६९६ माघ
इ. १७७५ फेब्रु.

गोवेकर फिरंग्याचा आहेर

३५ रु. घरखर्चाकडील जमा आहेर गोवेकर फिरंगी याकडील वकिलानें

दिल्ली. १५ तीवट; २० जाफरखानी (श. १६९६ माघ).

(साष्टीची मसलत चालू असतां हा वकील पुण्यास आलेला होता.)

तुळशीबागवाले }

दरबारखर्च

{ श. १६९९
इ. १७७७

५० देणे वेदमूर्ती केशवभट गाडगीळ सातारकर यांस दरबारखर्चापैकी

पावत होते त्याप्रमाणे सन सीत व सवा दुसालां

५ दरबारखर्च वाा देणे राघोबा व गिरमाजी शागीर्द निसवत रा. सखा-
रामपंत बापू (शक १६९९).

तुळशीबागवाले }

{ श. १७०१
इ. १७७९

(दरबारखर्च याचा अर्थ नेहमीच लाचलुचपत होत नसावा.)

६००० नेवासे खाते दरबारखर्चाबद्दल सन तिसा अखेर नामे महादजी अनंत
(१७०१)

४३९ दरबारखर्चावा तांदुळ पळे ३० दर १३॥॥ प्रो... [रु. ४११॥-]

कल्याण सुभेदार }

{ श. १७०७
इ. १७८५सुभेदारांचे कल्याणचे कारभारी धोंडो वल्लाळ वैद्य म्हणून होते. सुवर्णदुर्गा,
करनाळा, नेरळ, कल्याण, साष्टी इतक्या तालुक्यांची मासलत रामाजी महादेव
व त्याचे वंशज यांच्याकडे होती. श. १७०५ मध्ये करनाळ्याची ह्यांची असामी
गेली होती असें दिसतें. कारण '१०० रु. दरबारखर्च सदाशिवभट दिवाणजी कर-
नाळ्याची असामी दूर जाली ते करार करून घेतली' अशा तपशिलाने खर्च पडला
आहे. आनंदराव यावेळीं पुण्यासच होता.आनंदरावाला संतान नसल्यामुळे त्यांच्या वार्यकोने सिन्नरचा बाळाजी
आपदेव सोमण याचा मुलगा श. १७०७ चैत्रामध्ये दत्तक घेतला. त्यावेळीं ह्या
सोमणाला २४०० रु. रोख कर्ज वारावयासि देऊन शिवाय १०० रुपयांचें
वर्षासन " मशारनिव्हे वर्तमान आहेत तोंपर्यंत दरसाल द्यावयाचा करार " केला.

दत्तविधानांत तर चैत्र वा २ बुधवार रोजी दत्तकाचा व्रतबंध केला. रु. ६२८॥-॥॥
खर्च झाले. ह्याला सुभेदारी भिळविण्यास दरवारखर्च बराच करावा लागला.

५००० रु. नजर व दरवारखर्च

२०००० श्रीमंत राजश्री पंतप्रधान नजर छ १३ रजब

सरकारांत नजर करार केली रु. २००००

त्याची हत्तेवंदी.

५००० वैशाख

१०००० ज्येष्ठ

५००० आषाढ

२००००

६०५० दरवारखर्च

४००० नाना फडणीस

२००० नारोपंत पुरचुरे

५० लक्ष्मणपंत देशमूख

हे हत्ते वेळेवर पोचले नाहीत म्हणून “ १५ तश्रिफाखर्च नजरेचा ऐवज सरकारांत द्यावयाचा तो मुदतीप्रमाणें पावला नाही सा नि सबतीचे कारकुनासी द्यावयासी केले.”

बुळशीबागवाले }

{ श. १७१५ पौष
इ. १७९४ जाने०

९२१ देणे रा. नाना फडणीस कारकुनी बाा प्रांत पुणेचे सन इहिदे ते सन ता
सन सलास तिसेन ती साला रु. पो (१७१५ पौष)

४५० रु. दाभाडीपाटणें कुसुंवे येथें जप्ती सरकारची जाली होती त्याचे सोड-
चिठी बाा गुा महिपतराव बापुजी (१७१८ पौष इ. १७९७ जाने०)

बुळशीबागवाले }

{ श. १७१९
इ. १७९७

१०० प्रांत पुणें देणे महीपतराव चिठणीस निा सरकार यास कारकुनी वर्षासन
प्रांत पुणे बाा दुसाला (१७१९)

२०० दरवारखर्चावद्दल अमृतरावसाहेब यांजकडे दिले.

४०० गडाकडे गांव गेले ते आपलेकडे करून सनद सरकारची घ्यावी याचे

बोलण्यावा गुा बाळभट बाळिवे देणें श्रीमंत रावसाहेवांकडे दिव्हे
(१७१९).

तुळशीबागवाले }

{ श. १७२०
इ. १७९८

२०० दाभाडी पाटणे कुसुंबे देणे महिपतराव त्रिवक चिटणीस निसवत सरकार
यास पाटणे कुसुंबे येथील दरवारखर्चाचे दरसाल रु. २५ देणे ते साले आठ
एकूण २०० रु. बाबाजी लक्ष्मण याजकडून देवविलें.

वैद्य }

{ श. १७२२ कार्तिक
इ. १८०० नोव्हें०

१० खंडणीखर्च बावधनच्या इनाम शेतावा देणें. पानशे तोफखाने ठराव
रु. २० प्रॉं निम्मे वाटणी.

१५ डोल सातारा यांजकडून एक साल वसुलीचे रोखे झाले सा देणें
ठरले रु. ३० प्रॉं निम्मे.

वैद्य }

{ श. १७३४-३५
इ. १८१२-१३

१०० रु. वा १२ ताा अंताजीपंत कारकून देणे दरवारखर्च कारकून सरकारचे
देणे विसाजीपंत ढवळे सरकार हिशेबाच्या तयारी वा

तुळशीबागवाले }

{ श. १७२३
इ. १८०१

१००० दाभाडी पाटणे येथील साल मजकुरी कामावितीने मामलत करावी या-
प्रॉ ठरलें गुा शिवराम बाळकृष्ण रानडे दरवारखर्चावा देणें श्रीमंत
रा. बाबासो विद्यमान वैजनाथ भट मामा (१७२३ भाद्र. १८०१ सप्तं०).

१०० चितोपंत देशमुख यास पाटण्याचे कामाविती खंडोराम याणीं कबूल
केले होते ते हस्तें गोविंद खंडेराव (श. १७२३).

{ श. १७३५
इ. १८१३

३०० रु. दरवार पाटणसंबंधी कागदपत्र तयार होत आहे त्यावद्दल मिा शु. १

श्रावण १७३५. तपशील

२५० देणे ढमढेरे हस्ते सदाशिवपंत हवालदार रोख चांदवड

५० देणें विसाजीपंत ढवळे हस्तें अंताजीपंत पाटणवाले रोख चांदवड

वैद्य } श. १७४४
 इ. १८२२
 ५ रु. दरबारखर्च मौजे काराटी येथील सनदा दाखवून साहेबांकडून हुकूम
 मामलेदार ह्यास ध्यावयाचा त्यावद्दल धोत्रजोड्यावद्दल हस्तें
 बाळाजीपंत काळे.

२८००० पोत्यास दिले लष्करचे खानगीस

तुळशीबागवाले } लष्कर-स्वारीसंबंधी { श. १७१५
 शके १६७९ { इ. १७९३

अश्वीन खर्च.

१०११ चिटको आपाजी बुंदेलखंडांत जाण्यास माणसें ठेविलीं त्यास व राहुच्यास
 ऐवज दिला तो.

६०० लष्करखातें, लष्करांत मिा अनरुक्पासून खर्चास घेऊन पुण्यास चिठी
 दिली ते वा ८ स. दांडेकराकडून

३५०० लष्करखातें बाा पत्तें.

२००० कृष्णाजी नाईक रास्ते हस्तें नागो शामजी कारकून. द्या मा-
 नी सराफीतोडे मुरलीधरदासचे द्याहून

१५०० चिमणाजी गोविंद द्या तोफखाना. यांनीं अंताजी गोविंद यास
 देविले. हस्तें अंतोबा नाईक रामरस.

३५००

२००० रु. नि. तोफखाना कामगिरीस जातात सा वरात छ १७ भरपाई पौष
 वा १ (श. १७१५).

तुळशीबागवाले } लष्कर { श. १६८८ फाल्गुन
 इ. १७६७ मार्च

(स्वारीवर जातांना बरोबर गाई नेत.)

२२ रु. माधवराव नीळकंठ लष्करांतून गाई सरकारच्या खाना केल्या त्यास
 वैरणीबा रु. ५० दिले गुा गणोजी पैकीं खर्च झाले ते (फाल्गुन १६८८).

तुळशीबागवाले } { श. १६९९ वैशाख
 इ. १७७७ मे

१० होळकरांचें लष्कर जेजुरीस होतें तेथें कडवा पुलें २००० दिव्हा त्याबा

११ महादाजी सिंदे याची स्वारी गांवा (पिसवें) वरून गेली त्याबा खर्च

२६० विसाजीपंत बापु दिा फडके यांचे स्वारीचा खर्च
 २११ जमा श्रीखातें मौजे बोकरी येथे पायमाली पडली ते बाा सन सवासनचे
 सिंदे होळकर फडके यांच्या लस्कराच्या दंग्यावाा याद प्रो मजुरा दिव्हे
 (-१६९९ वैशाख).

२७॥ जमा श्रीखातें मौजे वडु या गांवास पायेलमाली खर्च पडला तो

१५ सिद्याचे स्वारीवाा

८ होळकराच्या स्वारीवाा

१॥ सरम ६०० तोफखान्याकडे

३ शेळ्या सिद्याच्या लस्कराच्या दंग्यांत

२७॥

१४९ सूट लस्करचे दंग्यामुळे मौजे पिसर्वे ह्या गांवास दिव्ही. (श. १७००
 कार्तिक १७७८ आक्टो. नोवें.).

तुळशीबागवाले }

{ श. १७०९ कार्तिक
 इ. १७८७ आक्टो०

१० रु. स्वारी कर्नाटकाहून येता होळकरांनी गांवास रोखा छ. ९
 सावानचा तोफखान्याचा पाा आणि कडवा घेतला २५०० पाो करार दिव्हा
 २००० येकून सालवाा रु. मजुरा दिव्हे. (१७०९ कार्तिक १७८७ आक्टो०).

२० रु. होळकरांची स्वारी जेजुरीस आली साा गांवाकडून वैरण घेतली
 वाा रोखा (१७१० माघ १७८९ जाने. फेब्रु.).

तुळशीबागवाले }

रोहिले व गाडदी यांचा भरणा

{ श. १७१२ मार्ग.
 इ. १७९० डिसें.

१००० बाबुराव सदाशिव मजमदार ताा हवेली सांडस वाा वरात वाा देणें
 गाडदी दिा सेख कादर व अजमतखान रोहिले किले नरगुंद येथें चाक-
 रीस होते ते परशराम रामचन्द्र याचे लस्करांत जातात साा देविले
 (१७१२ मार्गशीर्ष).

१०१= लस्करांत जातां तैनात दरमहा रु. ४ प्रो सुा २८१८ दिवस

खासगीवाले }

{

११॥ लस्करांत लुटीचे भालर आले होते त्यास बुडी व फळे नवी घातली त्यास

४ किरकोळ कमावीस जमा. लुटीच्या मिरच्या आल्या त्या विकल्या त्याचे

५७ लुटीवावत ३५ बैल सर ४. १०, १०, ९, ६; ४॥ बैलांचे गवीवा;
८ पेंढारी यांचे गवीवा; ७॥ सुतावा; २ मिरच्यावावद.

चिपळुणकर }

{ श. १७२१
इ. १७९९

॥ लस्करांत भाजीचा बैल भरून पाठविला त्यास. (१७२१)

४१- लष्कराचा मोड होऊन (फाटलें आहे) आला तेव्हां घोडी रास २ बैल
सर १ तासगांवास आले त्यास वाटेने येतांना गुा सखाराम गोविंद.
(१७२१).

सरकारांत विनंती करण्या विसी ल्या जावयाचें होतें. परंतु रो मोती-
राम ज्यानी यांणी सांगितलें की च्यार दिवस न जाणे. हली गढेमंडल्याकडे होल-
कराचे दंग्यामुळे येथून फौज रवाना करावयाचे गडबडीत आहेत म्हणून सांगितलें
यामुळे जावयाचें न जालें.

फाा वा १ श. १७२३ गाडेकर यांचें नागपूराहून पत्र. ता. २०।३।१८०२

वैद्य }

{ श. १७३४
इ. १८१२

१ फाकिरी त्रिंक्कजी डेंगळे याजकडील प्यादे तोफेचे आा ४ (श. १७३४)

पेशवाईतील कारखाने

१४॥ रु. प्यादे व जासूद खातें. पांडोजी मुळे याचे चोरीचे कामगारीस जातां
रोजमरा चिमणेखान्याकडून देविले ते.

२२५ रु. देणें खाजगीकडे दारुखाना (१६६८)

५० ,, सुरारजी भिलारा पाटील निा जिनसखाना व्याज दर से. रु. २ प्रॉ
बा खत (१६६८)

२०० ,, परसोजी वाळूज पा चाकर सरकार द्या जवाहीरखाना व्याज.....

४०० ,, खर्च यशवंत काशी बुरटे बाा खंत व्याज दर सो २ रु. प्रो या
उगवणीस लक्ष्मण माणकेश्वर द्या जिरातखाना.

यादी आजमास फरासखाना नवें सामान करावयासी सन इसने सबै न रु.
२९३ डेरा आठ गजी च्यान्ही बाजूची सायवानें च्यारसुधा कनाता खेरीज
करून आकार

८०॥॥- खादी घर (पट्टी १) ६९ दर १००

६०००० खारवे ३८॥ दर १॥-

- ५४ सुत नवार रसे ८३
 २५ चरसे १० दर २॥ रु.
 ५ दोरा सिवायासी ८०५
 २५ शिंपीमजरी
 १९ पारा दोज मजुरी
 ५ किता सिंपी जाजती
 १८ मजुरी नवारवाला
 २ तेल
 १ कणीक खलीवदल
 ७ परीट खांद्या धुलाई चांदणीच्या
 २९३
 ३०७ चांदणी साहा गजी सायवान रुंद गज २॥ कनातासुधों आकार
 ८६॥ खादी ७३ दर १०॥
 ८२ खारवे ५०१ दर १॥=
 ५४ सुत नवार रसे ८॥
 १२॥ चरसे ५ दर २॥
 ५ दोरा वळीव ८०५
 ३० सिंपी मजुरी
 ५ पारादोज मजुरी
 १८ नवारवाला मजुरी
 १२ खांव व वेळू
 १॥ किरकोळ तेल व खळ कणीक
 ३०७
 ६०० येणेंप्रमाणें काम तयार होत आलें.
 १२५ डेव्याचे मागील बाडास कनाता दोन करावयाची मर्जी त्या केल्या तरी
 त्याचा आजमास लांब दोन्ही मिळोन गज ४० उंची गज २॥ तीन
 ३० खारवे २० दर १॥ प्रो.
 ३७॥ खादी ३० दर १।
 ३० नवार रसी ८१॥ दर ८८॥
 १० सिंपी

१५ चरसे व पारादोज मजुरी

२॥ वसवा दोरा व खळ

१२५

तुळशीबागवाले } दारू खरेदी { श. १७०० माघ
इ. १७७९ जाने०
३५१८॥ दुलभसेट गोविंदजी यांजकडील दारू घेऊन गडास पाठविली त्याबा-
नामे किले पुरंधर.

२८०० तोफी वजन खंडी नगा दर ८८३

६४० बंदुकी बारीक वजन खंडी २ दर ८८२॥

७८॥ खादीची पोती २५० दर १०

३५१८॥ (माघ १७००)

१७२ दुलभसेट गोविंदजी जमा कसर दारूखरेदी रु. ३४४० त्याची पंचोत्रा
दर सो ५ प्रो.

(फाल्गुन १७००)

५८५ नामे किले पुरंधर दारूचा हिशेब सन समानीन.

१६०० तोफी दारू खंडी ५ दर ८८३॥ प्रो.

९६० बंदुकी दारू खंडी ३ दर ८८२॥ प्रो.

तुळशीबागवाले } { श. १७०२ आषाढ
इ. १७८० जुलै

५६॥ बारदानें दारू पोतीं दुहेरी सुमारे १८० दर १० आदा पेशजी

२००० बाकी. (आषाढ १७०२)

१०४१॥ नामे किले पुरंधर दारूवजन खंडी ८८४॥१

५१७॥ दारू ३ ८१॥ दर ८८४॥१

२७६ तोफी दारू १॥४॥ दर ८८५

२४८ भाडेंखर्च बरोबर.

१०४१॥ (१७०२)

कित्ता } { श. १७०३ ज्येष्ठ
इ. १७८१ जून

तोफांची दुरुस्ती येथल्या येथें होत असे.

६२॥ गुा बाळाजी दादाजी सरनागीन तोफेचा दुमाला जाया जाला सा

नवा बोटला त्याचे कामावर कासार यास दरमहा तैनात

३० खुद्द भानशेट

१२ हरशेट

४२

चाकरी माहे १८१० पो वजा चांदरात रोज बाकी माहे १८९ कवज
५४॥ पो आदा रु. १७ बाकी देणें ३७॥ व बक्षीस २५ = ६२॥.

१ सरनागीन तोफेकडे चोडेसी अलीबागचे मातीची २ गु. भा (मा?)
नशेट (१७०३ ज्येष्ठ)

तुळशीबागवाले }

{ श. १७०४
इ. १७८२

२५ रु. जमा किल्ले पुरंधर श्रीकेदाराची जुनी घांट फुटकी होती ते सर-
नागीण तोफेच्या बुंधेच्यास बोटली वजन ८८॥ त्या बाा श्रीस घांट
पुण्याहून पाा जमा घरखर्च, गुा बाबाजीराम कोठी पो पंचरसी घांट
वजन ८८९ (१७०४).

खासगीवाले }

{ श. १७१२
इ. १७९०

॥॥॥ खर्च रास्ते यांजकडील दारूचे कारखान्याकडे वासे ५ आणले होते ते
गमावले सन्नव दर ८॥ प्रो. ताा महादाजी लकडवाला.

कल्याण सुभेदार }

तुरंग

{ श. १६९५
इ. १७७३

रु. १० अनामत जमा खंडोजी कदम व कुकाजी लाड हे विकटगड येथें
बंदी होते त्यांचे खाणावळीपैकी आले ते.

बंदीखान्यांत टाकलेल्या इसमांकडून पोटगी घेण्यांत येई.

५४ रु. तोफखाना सरकार नामें नेवासें खातें कायेगांवकर महार बंदी-
खान्यांत होते ते जामीन घेऊन सोडले त्यांजकडील पोटगी बाा पत्र
बाळकृष्ण महादेव (१६९६).

तुळशीबागवाले }

{ श. १७१८ आश्वीन
इ. १७९६ आक्टो.

६॥. जमा. प्रांत पुणें-आनी तेलीण च-होलीकर कैद करून आटकेस ठेविली
तिचें पोटास दिलें. दिवस ६६ बद्दल.

५॥ ज्वारी ८१०१
 ८= मीठ
 ॥= तेल वजन ८८३
 ६॥

चिपळूणकर } टपाल

कल्याणहून एक लखोटा काशीस पाठविला त्याचे तोलाई वा वजन ८८८३ दर २। प्रो.

८६ मुंबईची पत्रे २ आली त्यास सावकारी डाकेतून.

तुळशीबागवाले } श. १७०१
 इ. १७७९

४॥ चिटको आपाजी जनार्दन आपाजी यांजकडील कासीद कागद घेउन आले त्यांस लखोट्यावर लिहिले नसतां खर्चास दिव्हे सबब नांवे लिहिले.

४ देणे देऊ जासूद यास डांकेवर होता तेव्हां खर्चास. (१७०१)

वैद्य } श. १७३५
 इ. १८१३

३॥ विाा बाळाजी महादेव डाकेची पत्रे नाशिक त्रिंवकास पाठविली आदा मानार्जी जासूद

३ देणे अंजुरदार सिंध्यांचे लष्करांतून पत्रे घेऊन आला.

१० चैत्र शुा ४ (१७३५) लख्या पौरगा निा दाजीवा रास्ते जमखंडीस पत्रे घेऊन जातां.

१५ कागद दौलतावादी डाकेचे (श. १७३४)

चिपळूणकर } श. १७५३
 इ. १८३१

डाकेत लखोट्या रवाना मुंबईत धोंड भटजीकडे गुा विसोवा जोसी

किता } श. १७५५
 इ. १८३३

हाशील खर्च रवाना पत्र पुण्यास इंग्रजी डाकेत घातले सबब (नाटपेड पत्रे पाठविण्याची रीत फार होती.)

श. १७५५ चैत्र शुद्धा १४ च्या पत्रावर (काशीहून पुण्यास आलेल्या) आठवले यांचे डाकेंत असे लिहिलेले आहे.

“यादी थोरले टपालांतून लखोटे रवाना व्हावयाचे

१ राघोपंत मामा लिमये यांचे नांवे मुंबईस

परशराम महादेव जोशी यांचे नांवे जि. रत्नागिरी वाडा बसणी येथील

२ येणेप्रमाणें दोन लखोटे नाटपेड रवाना केल्याची रसीद मिळावी

ता. १३ आगस्ट १८५०.

किता }

{ श. १७६८
इ. १८४६

पत्र मुंबईस डाकेंत सावकारी रवाना

१६ मुंबईची पत्रे २ आली त्यास सावकारी डाकेतून

किता }

{ श. १७७०
इ. १८४८

४३ कागद डाकेंत घातला त्याबद्दल }

४३ कागद आला त्याबद्दल }

४६ डाकवाला देणे पत्र सातारियाहून आलें त्यास

४६ पत्रें मुंबईची सावकारी डाकेंत आली त्यास हाशील.

चिपळोणकर }

टपाल

{ श. १७७४
इ. १८५२

रसीद नाटपेटखोटेच्याची जिा पुणे येथील जनरल पोस्ट

आफीसांतून रवाना हीणें करतां लखोटे आले ते वितपशील

१ कृष्णाजी हरी चिपळोणकर यांचे नांवाचा सातान्यास जावयाचा

२ कृष्णाजी कचेश्वर ओक यांचे नांवाचा नाशीक जिा अहमदनगर येथें जावयाचा

येणेंप्रमाणें दोन रघुनाथ हरी चिपळोणकर यांजकडून आलेले जिकडील

तिकडे पाठविले असत. तारीख २ माहे आगष्ट सन १८५२ इसवी उर्फ श्रावण

चा २ इंदुवासर शके १७७४ परिधावी नामसंवत्सरे सुा खमस सलासीन मया-

तैन व अलफ सन १२६२ फसली संवत १९०९ सन हिजरी

विमा—“राजारामपंत यांचे सांगण्यांत कीं पुणे सुकामी पोमासा साव-
कार याचे दुकानांतून विग्याने दागिने रवाना केले आहेत ते अद्यापि आम्हास

लस्करांत पावले नाहीत. श. १७५७.

मिरजेस गेलो. तेथून डाकेंत पत्र पाठवावे तर खर्च दोन रुपये लागू लागले याजकरिता मुजरते अजूरदार करून पाठविला आहे

किता } श. १७५७ चैत्र शु. ८
 (४००९) इ. १८३५ एप्रिल ६

सिवराम हरी चिपळोणकर यादी सौ. सख्वाई दमढेरी यांचे डारिने लस्कर ग्वालेरचा विमा येथे केला (सविकारी विमा) विमेवाला पोसासा मानसिंग मारवाडी आगरवाले सावकार मार्फत मथुरादास जरसीदास विमा दर शे. २४-प्रमाणे २१४ = रु. १०२५ रुपये दागिन्यांची किंमत चैत्र शु. ८

तुळशीबागवाले } दंगेधोपे { श. १६८४ आषाढ
 इ. १७६२ जुलै

२०६६॥ “ दागिने खाते पेंसजी सिलक्रेचे दागिने दागिनेखाते जमा धरून अलाहिदा पळणीचे वेळेस ठेविले होते ते सिलक्रेकडे घेतले सा (१६८४ आषाढ)

३०॥ पुरंधर पळणीचे समयी माचीस वेळु काढ्या (१६८४ श्रावण)

} श. १६८५
 इ. १७६३

८००० रु. जमा खाते कृष्णाजी ना दातार ठेव पळणीमुळे आरकट गंजीकोट रोख (१६८५ चैत्र)

१००० रु. खर्च राधेशंकर पळणीमुळे ठेविले होते ते हस्तें खुा रोख (अधिक आषाढ १६८५)

३२७ ,, ,, भवानीशंकर रघुनाथ खाते. पळणीमुळे भाडें वाा वाद (,,)

३३ ,, ,, घरखर्चखाते भाडें पळणीमुळे (,,)

३०९॥ ,, ,, गणेशपंत त्रिवलकर जमा दामोदरदास वाफगांवचा ऐवज पळणीत कल्याणास (पुढें फाटलें आहे) नेला त्या वा (शक १६८५ फाल्गुन)

तुळशीबागवाले } दंगेधोपे पळापळी { श. १७०४
 इ. १७८२

(१७०२ च्या इंग्रजांच्या दंग्याचा उल्लेख पुढील जमाखर्चांत आढळतो.)

श्री. माधवराव पेशवे यांचे कारकीर्दीत प्रारंभीच ही पळापळी निजाम पुण्यावर येणार ह्या भीतीने झालेली.

१८०० जमा हरी त्रिवक वर्तक पेशजी इंग्रजांच्या दंग्यांत अनामत ठेवले होते हस्तें त्रिवकपंत कुंटे द्या मारानिहे तो ऐवज धोंडो आपाजी यानीं कर्जाचे मरीस दिव्हा साा नामे धोंडो आप्पाजी वगैरे (१७०४ अधिक)

४३॥ तुळशीवागचा जिन्नस इंग्रजांचे पळणीमुळें किले पुरंधर कोठीस ठेवला होता तो पुण्यास न्यावयाकरतां भाडें. (१७०४).

जमा श्रीखातें

१० तीसाचें साल इंग्रजांचा दंगा गांव वेछिराख

१८ सन इसनेसमानीन गांवची लावणी कमी लस्करचा दंगा. (१७०४)

तुळशीवागवाले }

{ श. १६९२
इ. १७७०

७५॥- रु. पंढरपुरीं दाणें लुटीचे गेले (१६७९ फाल्गुन)

(वाटसरुंनाही चोरांपासून उपद्रव कधीं कधीं होई.)

२ रु. देहेनगी देणें घेसाजी जासूद वाटेंत लुटला साा (१६९६).

२ ,, देहेनगी अमरसींग रजपूत लुटला नागवला हिंदुस्थानांतून आला त्यास (१७०७)

वेरडांचा उपद्रव

१८००० किले पुरंधर व वज्रगड सन तिसाच्या वेहड्यापो वेरडा वाा साा

२०००० पोा वेरडाचीं पारपत्यें करून सोडले त्याजवाा गायकवाडाच्या ऐवजा पोा देविले ते नामे श्री. पंतप्रधान (श. १६९२)

कल्याण सुभेदार }

{ श. १६९८
इ. १७७६

५ देणे रामभट पराडकर रावताच्या दंग्यांत लुटले सवव

११ पळपटीमुळे वसवानी साष्टीस नेल्या त्यास खर्च हेल वगैरे

२॥ मजुरी तोतयाच्या पळपुटीमुळे सामान साष्टीस रवाना केले साा

१ वे. राजश्री दादाशास्त्री तोतयाच्या वंडामुळे घरोघर फिरले साा

{ श. १७००
इ. १७७८

१२॥ धर्मादाय पळणीकरता भाड्या वाा.

१० देणे अयाचित

२ संभुत्तर तेलंग (१७००)

तुळशीबागवाले }

श. १७०२
इ. १७८१

- २०० रु. देणें भवानी आढाव सरकारचे कोठीचे तांदूळ भाड्याने पुरंधरास पळणीबद्दल नेले त्यास भाड्याऐवजी खर्चास
४७७। भाडें पळणीमुळें जिनस वगैरे रवाना पुरंधर वा यादी वा २ माघ १७०२ (ता. १८।२।१७८१).

७। सौ चिटकावाई पुण्याहून सुप्यास गेली त्यास पालखीस

२। कित्ता देणे भोई भरपळणी दिवस सा जाजती रु. १० भरती करून मागाहून दिल्ले वा ५ वगैरे

२८ भाडेंखर्च घनःशाम कावाडी याचे बैल माघमासी पळणींत सर ३९ गडास रवाना केले त्यावा फाल्गुन १७०२. (इ. १७८१ मार्च)

४८। घाटाचे रखवालीस ठेविल्या आसामी २१ पो वाद आसामी १३ बाकी (श. १७०३ इ. १७८१)

घाट बापदेव, घाट कात्रज, घाट घाटसील, घाट सिंदेवाडी,

२। खुशाल परदेशी पळणीमुळें मुा माची सुभेदाराकडील ऐवजास वगैरे गोण-पाट २ थैल्या करावयास घेतले त्यावा नामे घरखर्च. (श. १७०३)

८।। रु. भाडेंखर्च तुळशीबागचे कोठीचे तांदूळ साल गुा पळणीमुळें किल्या-वर ठेविले होते ते भाद्रपदमासी पुण्यास न्यावयास भाड्याने पेटेस उतरले कैली ४।=। दरखंडीस २

(वरील तपशिलावरून पळीपळीची योग्य कल्पना करतां येईल.)

कल्याण सुभेदार }

चांचे

श. १६९५
इ. १७७४

६।= खैरात खर्च जमगडकरी लोक चाच्याने धरून नेले होते ते येथे आले सा (श. १६९५ फाल्गुन इ. १७७४ मार्च)

५। रु. धर्मादाव देणें ब्राह्मण चाच्याने महागिरी भरून नेले त्याजवर ब्राह्मण सापडले. ते फिरत आले. त्याजवळ वस्त्रपात्र नाहीं सबब पोता चाल ५

१ ह्या शकांतील पळणीचा उल्लेख भा. व. तील पंतप्रधान शकावलींत पृ. ७२ वर आला आहे.

१८०१ वापूमट केळकर,

१८०१ २ धोतर जोडा १,

३ सोवळ्याबद्दल

॥ संन्यासी ब्राह्मण

१॥

तुळशीवागवाले }

(रु. ?) आसामी ६ यांस हैदरअली यानें गांव लुटून आणखी ब्राह्मणांपासून खंडणी घेतली साा सरकारांतून वर्गणी करून देविले विा अनंत दीक्षित.

तुळशीवागवाले }

परशरामभाऊंची गर्दी

{ श. १७१८
इ. १७९७

३ उंटाकडे खासगत उंट ४ परशरामभाऊंचे गर्दीत सांपडले पो मयत १ बाकी तीन उंट लष्करांत नेले त्यापो एक उंट हताश आला बाकी येणें २ त्यास एक उंट उघडा आला त्यास सामान नवें घेतलें त्यास खर्च गुा फकीरा सारवान-फाल्गुन (श. १७१८ इ. १७९७ मार्च)

वैद्य }

लुट

{ श. १७२१
इ. १७९९

१ धर्मादाय खर्च अनंत जोशी सातारकर लुटला गेला साा शके १७२० मार्गशीर्ष (इ. १७९८ डिसेंबर)

२ देणें गोविंदराव सातारकर लुटलेला आला साा.

२८= धोतरजोडा साधा १, देणें गोविंदराव सातारकर लुटलेला आला साा शके १७२१.

खासगीवाले }

दंगोधोपे

{ श. १७२१
इ. १७९९

४॥ सिंध्याचे बायांचे लष्करांत हरी विष्णु सहस्रबुद्धे याजबराबर स्वार २ पाठविले त्यास दाणावैरण (१७२१)

१६॥ कुरणाकडे बायाचें लष्कर आलें तेव्हां रखवालीबद्दल.

१ पंढरपूरचे वाड्यांतील श्री विठोबा मोगलाचे दंग्यामुळें तासगांवीं आला तेव्हां वोवाळणी देवापुढें ठेविली ती.

खाजगीवालें }

{ श. १७३९
इ. १८१७

१ जुवटीहून तडू आला त्यास वाटेंत पेंढारी यांचे दंग्यावद्दल मुकाम जाजती झाला त्याजवद्दल देणें अंवाजी गडी (१७३९)

चिपळूणकर }

ब्रिटिश अमदानींत दंगेघोषे

{ श. १७४९
इ. १८२७

१ खैरातखर्च देसाई निपाणीकर याणी लुटलें सा मालें मागावयास आला.

“ यानंतर श्री करवीरास देवदर्शनास जावयाचे होते. परंतु करवीरकरांनीं प्रातांत दंगां केला आहे यामुळें जाण्याचें राहिलें. इंग्रजी फौजहि जाऊन पोहोचली.

(आप्पाजी वापूजी मराठे याचे दाजीवा चिपळूणकर यास पत्र शके १७४९ आश्विन वा १३ गुरुवार दोन प्रहर (१८१०।१८२७).

परवा रामोशी यांनी उतारकरू मंडळी धर्मशाळेंत उतरली होती त्यास पन्नास असामी येऊन लुटून गेले. त्यांत आवा जोग व दिनकरपंत देव व बाळ-कोवा भाऊ यांचेही खटले होते. ते कालच येथे आले भाऊमहाराजहि आले. त्यांसहि शिवन्यास गाठिले होते. परंतु हत्यारबंद आता १५।२० होते. याजमुळें त्यांचे काहीं चाललें नाहीं. याप्रमाणें वाटेनें वखेडा जाला आहे. (कुशावाचे वाईस दाजीवास पत्र आश्विन शुभा ६ शके १७४९ २६।९।१८२७).

चिपळूणकर }

{ श. १७५०
इ. १८२८

आमचे घरीं बुधवारीं आवशीस चार घटका रात्रीस दरवडा पडोन चीज-वस्त लुटून नेली. आठ हजारपावेतों विषय नेला. दरवडेखोर पन्नास माणूस होते. आमची त्यांची लढाई होऊन आमचे सिपाई दोन आसामी जखमी पडले. आम्ही सर्व माणसें बाहेर पडलों. त्यास सापडलों नाहीं. तीर्थरूप सौ वाईसाहेब वेणगावास गेली होती त्याजवरोबर दोन आसामी सिपाई गेले होते व एक आसामी दुखण्यानें पडला. बाकी तीन असामी राहिले. एक घटकापर्यंत लढाई होऊन जखमी दोन आसामी पडले एक आसामी आम्हाजवळ उभा राहिला. त्याणे आमचे रक्षण मात्र केले याप्रो व्यवस्था जाली.

नित्सुन्यांचें चिपळूणकरांस पत्र आश्विन वा ३०. (नोवें. ७)

दुसरें माघ शुभा ७ श. १७५० चें पत्र. (इ. १८२९ फे. १०)

इकडे तर निशाचर यांचा उपद्रव बहुत जाहला आहे. दोनशे माणूस घाटाखाली उतरलें आहे रोज दरवडे पडतात.

कार्तिक वा ८ (२९ नोवें.) चें पत्र येणेंप्रमाणे—

‘दोनतीनशे रामोशी घाटाखालून उतरले आहेत. पनवेलचे मार्गांत बारवई नजीक खेपे मारले गेले.’

तुळशीवागवाले }

८२० = गांवगन्ना ताा चाकण वा श्रीकडील ऐवज सरदेशमुखी व सरपाटिलकी वा येणें त्यास अलीकडे सन तिसा ताा सन इहिदे सालें ३ पोा दंग्या-मुळें एकसाल ऐवज श्रीकडील जमा करून गांवगन्नाचें नांवें लिहिला आहे.

४८५ प्राा चाकण निाा पोतनीस सरदेशमुखी व सरपाटिलकी

१५० मौजे चिबली निाा बाबुराव केशव

३० सरपाटिलकी

१२० सरदेशमुखी

१५०

६५ मौजे खान उंबरें

६७ ,, आवी

७६७

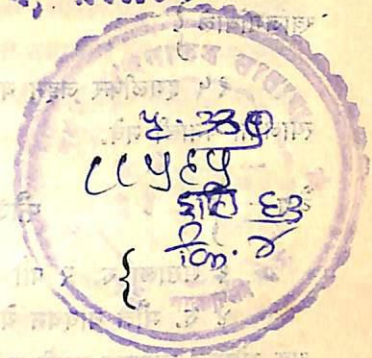
त्यास इंग्रजांच्या दंग्यामुळें आकार कमी केले वगैरे.

चौपत्तार भा. गो. १
न्याय सचनार, तारा.

प्रकरण ५ वें

न्याय

फौजदारी

चिपळूणकर }
 १५ मसाले

- १ मोकदम याजवर माडाची माडी चोरांनी नेली सबब
- १ जिवाजी दादला याने गांवकरी कौकसी एहू येथे पुढे तोडावयासी भुगांवचे गांवकरी नेले सबब.
- २ धोंडू पासलकर याने पुताजी पाटील शेटगा याचे बकरे चोरून नेले सबब.
- ३ भिरू हळदा याने बाळु शिंदा याजजवळ गैरशिस्त कटकट केली सबब.
- ३॥ झोरा धनगर म्हस्का याने महीपति पासलकर याचे नागलीचे शेत म्हशी घालून चारले सबब.
- ४ पालेकर गांवांतून परागंदा होऊन दुसरे गांवी गेले होते त्यास गांवी येणें म्हणून.
- ॥ महार गांवचे चाकरीस चुकला म्हणून.
- १ हरी दळवी याने गडले येथे तोडीचा मक्ता केला असतां...

सुळशीबागवाले }

{ श. १७०१
 इ. १७७९

- १ कसरम झाल्यावाा चांभार मौजे पिसवें गांव टाकून आंबल्यास जाऊन राहिला.

सुळशीबागवाले }

{ श. १७०२
 इ. १७८०

- ७० मसाल्याबद्दल भवानी रणछोड डाग्या वा नेवासे याचे लग्न रामजी व्यंकटेश भावरे मौजे देवळाली परगणे संगमनेर याची लेक बळेच धरून नेऊन लाविले सबब मसाला करून हुजूर आणविले.

खाजगीवाले }

{ श. १७२१
इ. १७९९

१५ इगलीकर जइन याजवर मसाल्याचा रोखा घेऊन स्वार गेले होते त्याजवा पनाली नवे.

वैद्य }

फौजदारी मसाला

{ श. १७२३
इ. १८०१

१ मसाला रु. २ पाँ ठराव ॥; जेवा शिपायास आ २ दर ॥

४ रु. मौजे वावधन येथील जमीन इनाम आहे त्या (फाटलें आहे)...

सदु भोसला सालगुा बाकी व सालमजकुरचा ऐवज येणें त्याची निशा दिल्या-
खेरीज माल मळूं नये म्हणोन द्वाही देऊन जती केली असतां माल मळला
सा रु. ६ पाँ मसालाबाबत रु. २ बाकी रु. चार. (श. १७३४-३५
इ. १८१२-१३)

तुळशीबागवाले }

{ श. १६७६
इ. १७५४

२५ रु. जमा

घोडा सरकारचा चोरानें नेला तो सांपडला त्याजवा रु. ५० पाँ
(१६७६ कार्तिक इ. १७५४ आक्टो. नोव्हें.).

५० रु. मोकदम कसवे कडूस कृष्णाजी सुसळा, बाबाजी पाटील वगैरे केसो
महादेव कमाविसदार फिर्याद आले सा मोकदम आणले त्यास पोटास
खर्चावा घेतले रोज २ प्राँ

(स्थानिक उपद्रवावा जमींदार जवाबदार असत असें वाटतें.)

१२ रु. यावळखातें देणें भागोजी वगैरे जासूद सरकार भिलाचे उपद्रवाकरतां
जमींदारावर मसाला जाला तो.

१० मसाला

२ देणें जासुद

(१६७८ श्रावण इ. १७५६ आगस्ट).

तुळशीबागवाले }

{ श. १६८५ कार्तिक
इ. १७६३ नोवें.

२००० रु. हरबाजी ना वानवळे पैठणकर यांचें कापड मार्गाने येत होतें. त्यास
दौंड जवळ चोरी होऊन गेलें. त्यास सरकारांतून मखलाशीची याद

करून दिल्ली की दोन हजार सा भोवताले गांवापासून घेऊन नाईक-
 मारास देणें ते दिल्ली आसेत जमा रामचन्द्र उमाजी (१६८५ कार्तिक).
 रु. जमा निळकंठ महादेव, हत्तीमहालर्ची लांकडें चोरलीं त्यावा
 गुन्हेगारी.

तुळशीवागवाले } श. १७००
 } इ. १७७८

५० रु. हसनखान नेवासेकर याची लेक राजेखान रामडोहकर यास देऊं केली
 त्यांचा कजिया पडला त्याच्या फारखत्या होऊन रु. १०० ठरविले
 त्यापो रोख.

४०० रु. प्रांत पुणें मोतीराम गुजर पेट गुरुवार याने तांबळियाचे बायकोशीं
 आपअमल केला त्याजबाा रोख.

५२॥ रु. प्रांत पुणें जमा मौजे पिसवें सटवाजी भोसले यांनी गुढें शेतांतील
 जोधळ्याचीं वगैरे लुटलीं व चिरकुटपांघरूण लुटलें सा ४० रु. गुढां
 वा; १२॥ चिरकुट पांघरूणाबा.

तुळशीवागवाले } श. १७०२ फाल्गुन
 } इ. १७८१ मार्च

२५ रु. म्हसाजी वा रखमाजी सोमवंशी याची लग्नाची बायको तिचे आई-
 वापांनीं काढून तिचा पाट लावून दिल्ली तो नवरा मेला. उपरांतीक
 खंडु मावला यासी पाट लावला ते बायको म्हसु माराने पुण्यांत वोळ-
 खिली सा गोताचे विचारे मनास आणतां म्हसूचें लग्न खंडूने करावें
 आणि बायको ठेवावी. त्याजवरून खंडूने राजी होऊन म्हसु मजकुरास
 सेवासें रुपये देण्याचा करार केला आणि सरकारांत नजर खंडु मजकुराने
 दिल्ली ते

चिपळूणकर }

१४८॥ कमात्रीस जमा
 मौजे बारीब्याल रोड्या मारवाडी याचे दुकान मौजे मजकुरीं होते. तो
 मयेत जाला त्याचें दुकानची जती करून दुकानांतील जिनसांची किंमत
 पाटीलकुलकर्णी व रावणगांवकर व पेंढगांवकर व मौजे मजकूरचे वाणी
 यांचे गुजारतीनें किंमत जाहाली त्याप्रमाणें गंगाराम मारवाडी मौजे

- मजकूर याचें पदरीं जिन्नस घालून किंमत घेतली ते रुपये पैकीं रोड्या मजकूर याणें वाणिवाचें वगैरे देणें होतें त्यास हिस्सेरशी अन्वयें दिले ते.
५. उत्तम मारवाडी व कणीराम मारवाडी याणें सरकारांत साल गुा वजन कमी दिल्ले सबब गुन्हेगारी घेतली.
२. महादू माली याणे ब्रह्मंजी धनगर यांजवर चोरीचा आल घालून वेआव केला सा माली यांजपासून गुन्हेगारी घेतली ते.
१. ब्रह्मंजी पोवार माली याचे कोपीत कोणी नसतानी तेंयें बसल्याचे कारण काय सा गुन्हेगारी.
१. आपा सोनार याणे गोविंदपंत कुळकर्णी यास गैरसंदी बोलिला सा गुनेगारी सोनार याजपासून घेतली ते.
- ॥. सुभाना मांग याणे गैरसंदी आपले घरी आई जवळ कटकट केली सा गुन्हेगारी घेतली ते.
- २॥ सुकुंदा सिंदा याने जनु पवारीण इजपाशी गैरवाजवी कटकट केली सबब गुनेगारी घेतली ते.
१. नवा चांभार सिपाई याजपाशी बेजबाब बोलला सा गुनेगारी.
३. अर्जुना कोष्टी याचा गडी पेशजी कलासी तुलगावकर याजपाशी चाकरीस होता तो तेथून पळोन येऊन कोष्टी मार याचे घरी राहिला. त्यास कलासीकर कोष्टी मौजे मा येथे येऊन गडी नेऊ लागला तो मना केला सा कोष्टी याजपासून घेतले ते.
७. विठू कोष्टी याणे मौजे हिंगणीकर कोष्टी यास गावातून काढून दिव्हा तो मौजे मजकुरी राहावयास आला; तेव्हां हिंगणीकर कोष्टी लबाड आहे यास जागा देऊ नये म्हणून सांगून पाठविले त्याजवरून गावाचा कोष्टी याने सरकारांत न पुसता हिंगणीकर यास काढून दिव्हे सा गुनेगारी, गावचा कोष्टी याजपासून घेतले ते.
५. धर्मा चाम्हार याने सरकारची परवानगी न घेतां तंवाखु कापली सा गुनेगारी घेतली ते.
५. माळी मोन्या याने गाय मळणीचे पातीस धरली सबब गुनेगारी घेतली ते.
१. महीपती खरतकर याने सरकारची परवानगी न घेता खरीपाचा माल तयार केला सा गुनेगारी.

कल्याणसुभेदार } { श. १७४३
इ. १८२१

२५ रु. जमा कमावीस खंड गुन्हेगारी गंगाजी भिलारी मयत जाला; त्याचे बायकोने दिपाजी आंबरे वा मौजे हावरे यासी बदअमल केला सबब खंड दुतर्फा

२५ गंगाजी भिलारे याची रांड

२५ दिपाजी आंबरे

५०

५० रु. गण सुतार वा चिरनेर खंड, भिक सेट वाणी याचे सुताचा उपद्रव गोपाळ वाणी याजकडे जाता भिक्याची भुते नवत म्हणोन सांगितले- चौघाचे मते भिक्याची भुते खरी जाली सा गुन्हेगारी.

१५ देवजी टेंभ्याचा भाऊ मुंबईहून कुडुंब सुधा नवा आला देन महिने जाले घरांत भावासी कजिया करून तरवार उसपोन मारावयासी धावला सा गुन्हेगारी

४० रु. बडीक फकीर वा उसटणें याणें सासूजवळ बदअमल केला सा खंड करार.

१० रु. चमा कुंभार मौजे चिरनेर याचा भाऊ याणें खासगी थटीचा टोणगा पाडस दोन प्रहरीं कुंभाराचे परसांत गेला सा सापुड घेऊन कमरेवर मारली कमर मोडली सा गुन्हेगारी. टोणगेयासी उठावयाची शक्त नाहीं. गवत-पाणी न खाई रगत हगोमुतो लागला सा.

२२ साहेब मिटेखान याणें महारास मारलें सबब मसाला.

५ रु. ताहीरखान इंग्रजाकडे चाकरी केली म्हणोन अन्याय ठेवून खंड केला त्याचा करार करून दिल्ले ते (श. १७०६ इ. १७८४).

७५ रु. सेख रमजानी व बडेभिया वस्ती तळें सेजालें रमजानी याणें इंग्रजी राज्यांत तरी वगैरे खोती केल्या सबब खंड सरकारांत केला..... (श. १७०६ भाद्रपद इ. १७८४ आगस्ट सप्टें.).

तुळशीबागवाले } { श. १७१२
इ. १७९०

(गुन्हेगारीला कधीं कधीं नजरेचें स्वरूप येई.)

३५० रु. वेतनखातें प्रां पुण्याकडून सालमार सन ईसने तिसनचा ऐवज येणें

१४७९ त्या पो गोविंद खंडो परभु जेजुरीकर याचे भावाचे लीनें तळ्यांत जीव
१४९९ दिवला त्याजवा नजर वा येणें त्या पो गुा राधो महादेव बोडस.

५५३२२ दाभाडी पोटणें व का कहनेर येथील बंधान्याचा कजिया हुजूर पडला
त्याजवा

२०० प्रा दाभाडी व मौजे पाटणे या गांवाकडे ध्यावयाचे.

३५३ कीता प्रा दाभाडी व मौजे पाटणे येथें रामचंद्र शामजी कार-
कून व जासुद प्यादे गेले त्याच्या रोजमन्याचा आकार पो
ध्यावयाचे ते (श. १७१२)

(चोर सांपडला नाही तर संबंध गांवाला भुर्दंड पडे.)

२५० रु. वो पुरुषोत्तमभट तेलंग यांचे चोरी वा गांवा (रावणगांव ?) पासून
घेतले (१७१३).

तुळशीवाग्वाले } { श. १७१६ चैत्र ३०
इ. १७९४ एप्रिल २९

१०० रु. मिया वा ३० चैत्र १७१६ प्रांत पुणे गुन्हेगारी वा निवा साखर पाठें
इन्दापुर गुा महादजी हरी देशपांडे निा द्वारकोजीराव पाटणकर मेढ-
क्याचे खुनावा रु. ४०० पो मेढक्यास खुन्या वा दिव्हे. रु. ३००
वाकी रु. १०० राहिले ते हर्ली.

५ कासी सिंदी सरूपीची लेक इनें मल्हारी सत्ता यासी बदकर्म केलें त्या-
वा मल्हारीमार याजपासून गुन्हेगारी वा ५ रु. घेतले ते जमा केले
(१७१६).

खाजगीवाले } { श. १७३९
इ. १८१७

१० लक्ष्मण लवाचे भावजईनें सेत पेरण्यास अडथळा केला होता त्याचे
मोकळकीवा.

२ उचल्या गांवास आला होता त्याजपासून घेतले.

चिपळूणकर } { श. १७४६ माघ
इ. १८२५ जाने. फेब्रु.

१ माहे जार चांभार याणें गांवचे काम टाकून दिव्हे सा गांवचे कामास
लाऊन गुणेगारी घेतली ते

१ संतु कुंभार याण महालक्ष्मीचे मुखवटे आणून दिव्हे नाही सा मौजे
उडवळी ता सांडस

चिपळूणकर } मुंबईच्या सदर अदालतीचे वकील { श. १७४८
इ. १८२६

- १ गणेश हरी पटवर्धन
३ गणेश नारायण
५ रामचन्द्र चिंतामण पटवर्धन (श. १७६१).
- २ हरी जनार्दन
४ दादाभाई फरामजी

पुण्याचे न्यायाधीश

	सन	हुद्दा
सदाशिव विनायक	१८२६	अमीन
त्रिवक महादेव	”	अमीन
विष्णु पद्माकर	१८३०	कमीशनर किंवा मुत्सफ
यशवंतराव महादेव	१८३१	ऑक्टिंग मामलेदार
”	१८४०	
जगन्नाथ बल्लाळ	१८४६	मुत्सफ
वेजनजी भाई पारसी	१८५०	मुत्सफ
		शहर पुणे.

चिपळूणकर } { श. १७४८-१७७६
इ. १८२६-१८५४

पुण्याचे

श. १७६२

मुत्सफ

- १ रामचन्द्र मल्हार
२ गोविंद हरी देशमुख
(श. १७७६).

वकील

- १ बाबूराव बहिरव पोंक्षे (श. १७६२)
२ गोपाळ सखाराम पटवर्धन (श. १७६१)
३ जनार्दन बल्लाळ नामजोशी (श. १७६२)
४ अंताजी गोविंद धारपुरे (श. १७६०)
५ बाबाजी केशव शहागडकर (श. १७७६)
६ वामनाजी वासुदेव धारपुरे (श. १७६१)

- ७ माधवराव त्रिंबक
 ८ विष्णु विश्वनाथ दातार
 ९ पांडुरंग नीळकंठ काणे (श. १७४८)
 १० गोविंद रघुनाथ गडबोले (श. १७५६)
 ११ दाजी महादेव साठे (श. १७६०)
 १२ रामचंद्र धोंडदेव पटवर्धन (श. १७५६; इ. १८३४)

चिपळूणकर

पुण्याचे वकील

{ श. १७७४
 { इ. १८५२

- १ नारायण खंडेराव अयाचित
 २ सदाशिवपंत जोशी
 ३ बाळकृष्ण भास्कर
 ४ त्रिंबक वल्लाळ भट
 ५ विष्णूपंत छत्रे

वकील

{ श. १७६९
 { इ. १८४७

जनार्दन वल्लाळ नामजोशी-पुणे, सदाशिव गणेश पटवर्धन-पुणे.

मयाराम दाजी वकील निा सदर दिवाणी अदालत मुा मुंबई.

दिवाणी

कल्याण सुभेदार

दत्तक घेण्याची परवानगी

{ श. १७०५-७
 { इ. १७८३-८५

१० रु. जमा बयाजी गणू मयत याला बायकोस लेक घेण्याची आज्ञा दिल्ली सा.

तुळशीबागवाले

{ श. १७०८
 { इ. १७८७

१०० बालोजी सिंत्रे कापडाबद्दल रु. देणें त्यापैकीं याद नाना जोशी वेव्हारे प्रांत पुणें त्याचे जोसपणाचें साल वर्षलीचे दहा वर्षांनीं येतें त्या सालांत बालोजी सिंत्रे सिंपीयाचे घरीं लग्न मुहूर्त वगैरे प्रयोजनें जाहलीं. त्याचें जोसपणाचे संबंध उत्पन्न यावयाचें तें दिल्ले नाहीं. पेशजी दोन सालें गेलीं व हल्लींचें साल आलें या तिन्ही सालांत पावतें न केले त्याजकडे तसेंच राहिलें सा जोसी याचे जोसपणाचें उत्पन्नाबा मोघम अमानत करून ठेवावे. म्हणोन मखलासीची त्या-वरून अमानत जोसी याजबाा जमा धरून खर्च लािा मिा पौष वा १०.

(जाने. १४)

कल्याण सुभेदार } { श. १६८१
इ. १७५९

ह्या सुभेदारांचें वार्षिक वेतन १५०० रु. असे. शिवाय पालखीवद्दल २५० रु. मिळत. सदाशिव राम दामले हे सुभेदारांचे दिवाणजी असून टाण्याचा कारभार ते पाहात. दिवाणजीचा पगार सालीना २०० रु. होता. पुण्यासहि सुभेदारांचा वाडा पुलानजीक होता. पुण्याचा कारभार हरि कृष्ण विवलकर वघत असे. रामाजी महादेवाच्या मरणानंतर ह्यानें हिशेव नीट ठेवले नाहींत असें आढळून आलें. “कैलासवासी तीर्थरूप ह्यांचा खासगी कारभार पुणे याचा मशारानिल्हेकडे होता. त्यास गांव व कुरण व बागेस जमीन खरीदी करून घेतली वगैरे खर्च परवानगीने व आपल्याच अकर्यारीनें केला. त्यास सन सलासांत तीर्थरूपास देवाशा झाली. ते समयीं मारनीं जमाखर्चाचा हिशेव मोघम दाखवून पैका मागो लागले. त्यास ऐवजाची रुजवात पाहतां ठिकाण लागत नाहीं. हिशेव यथास्थित नाहीं. त्याजवरून मार सन खमस सवैनांत पुरंधर सुक्कामी सरकारांत फिर्याद होऊन राजश्री त्रिवक विनायक सरसुभेदार यास सनद आणली कीं वाजवीचे रुईनें हिशेव मनास आणून फडशा करावा. त्याजवरून सरसुभेदार यांनीं पंचाईत नेमून दिल्ली येणेंप्रमाणें—

१ बाबाजी प्रल्हाद, १ रामाजी वल्लाळ भाटे, १ महादजी कृष्ण चांदोरकर, १ महादजी वासुदेव, १ रामचंद्र प्रल्हाद अभयकर, १ वळवंतराव फडगीस साष्टीकर.

पंचायतींत हरिकृष्णाकडेच सुभेदारांचें देणें निघालें.

चिरनेर हा गांव वाळाजी बाजीरावापासून रामाजी महादेव यांनै श. १६८१ सालीं इनाम मिळविला.

चिपळूणकर } कमिशन पत्रें { श. १७४२ आषाढ वा ९
इ. १८२० आगस्ट २

पुरी मेहनत करून जुन्या चांगल्या पंचाईती देणे या चालीने दरयास्त करावा. सरकारची उमेद आहे कीं, पंचाईतदार जे आहेत ते परमेश्वरस्वरूप जाणोन तुम्ही वादी प्रतिवादी याणी तुमचे नेकनामीवर व अन्नूवर भरंवसा करून यांचा खटला तोडण्यास आणले त्याजवर नजर देऊन त्यांचे खटल्यांत नेक इन्साफ करावा. दाखी (दोस्ती) अथवा तरफदारी कोणेही सबवीनें करूं नये. कारून तुमचे हाताखालीं दिला आहे तो तुम्ही हुकूम कराल त्याप्रमाणें करील. कार-

कुनानें पंचाइतीचें कामांत सल्ला मसलत कांहीं एक बोलूं नये. लिहिणें पडेल तें लिहावें. सरकारांतून तुमची मेहनत व खटल्याची मगदूर पाहून जो खरा होईल त्याजपासून बक्षीस देविलें जाईल. सारे पंचास हिसा बरोबर पावेल. दुसरें कोण-तेही तऱ्हेन पैका मिळावयाची उमेद ठेवूं नये. जाणजे. २ आगष्ट १८२०.

चिपळूणकर

}

न्याय

श. १७४४ कार्तिक व. ३
इ. १८२२ डिसें. १

रावसाहेब मुशफक मेहेर करम फर्माय दोस्ता दाजिबा चिपळोणकर सलम हू.

अज तर्फे प्येरी वारडोलसाहेब रजिष्टर आदालत सुभा पुणे सलाम बाजद सलाम आके येथील खरयत आसे दिगर सरकारात समजले कीं, दाजी आपाजी शेवडे यानी आजम आणा ढमढरे याजकडे सोने वजन तोले सुमारी साडेसातसे तोले ठेव ठेविली होती. त्यास हाली आणा याणी तुम्ही तिऱ्हाइत म्हणोन त्यापैकी सातसे तोले सोने तुमच्या पदरी घातले आणि तुम्ही आताचे आता शेवडे मानिल्ले यांचे पदरीं घालणार आहां म्हणोन. त्यास सरकारचा हुकूम तुम्हास आहे कीं सदरहु सोने तुम्हांपासी आहे हे सरकारचे परवानगीसीवाय कोणास देऊं नये. तुम्ही परभारे दिल्यास तुम्हांपासून सदरहु सोन्याचा जाव करून घेतला जाईल. रा ता १ माहे डिशंबर सन १८२२ ईसवी. ज्यादा काय लिहिणे प्यार मोहोवत आसो दीजे हे कितावत.

पो कार्तिक वा ३ रविवार दोन प्रहर एक घटका दिवस शके १७४४ चित्र-भानु नाम संवत्सरे सुभा सलांस आशरीन मैया तैनवअलफ तारीख छ १ डिज्यंबर सन १८२२ ईसवी.

सही—इंग्रजी वारडोलसाहेब
ता. १ दिसेंबर १८२२.

चिपळूणकर

}

श्री नकल

श. १७४५ कार्तिक शु. ८
इ. १८२३ नोवें. ११

यादी ज्या तारखेचा शेरा तुम्ही वहीस दाखविता तेच ते तारखेस लिहिला असे आमचे अकलेस येते असे सहा आसामी सावकार यांचे लिहिले आणून सरकारांत घावे म्हणून तारीख ७ माहे नव्हंवर सन १८२३ इसवीचा हुकूम राजश्री दाजी गंगाधर चिपळोणकर यांस जाहला. तो चिपळोणकर यांस दाखविला त्याजवरून चिपळोणकर यांची वहिवाट व कानडे यांचे त्यांस कागद आलेले पाहतां त्याजवरून शेरा त्या काळचाच असे आमचे बुद्धीस येते. मिति कार्तिक शु ८ शके १७४५ सुभानुनाम संवत्सरे.

१ गोविंदराव व्यंकटेश जोग.	१ जगजीवन बुलाखी हस्ताक्षर
२ नारो धोंडदेव जोग.	वनारसीदास.
३ बाळकृष्ण लक्ष्मण गोळे.	२ नेमचंद वजीरचंद
४ दिनकर गोपाळ देव.	३ नरोत्तम मनसारांम हस्ताक्षर
५ सिद्धेश्वर केशव लधु.	खुद्द
६ रामचंद्र रघुनाथ गोखले.	
७ आनंदीदास नथूदास दस्तुरखुद्द.	

चिपळूणकर }

श्री

{ श. १७५० भाद्र. व. १३
इ. १८२८ आक्टो. ६

राजश्रिया विराजित राजमान्य राजश्री दाजिवा चिपळोणकर स्वामीचे शेव्हेसी पो मोरो त्रिंक्क सदर अमीन सा नमस्कार विनंति विशेष. कोणी एक सावकाराचे येथें एका गृहस्थानें आपली कांहीं जिन्नस गाहाण ठेविली आणि त्याणेंच पुढें कांहीं एक दिवसानी सावकारास सांगितले कीं, ती जिन्नस मोडून, आपले रुपये घ्यावे. त्यावर सावकारानें सांगितलें कीं ऐवज अणोन देऊन..... गरज नाहीं.....मालक यास बरोबर घेऊन बाजारांत जिन्नसेचे वजन व किंमत करविली आणि ती जिन्नस आपणच खरीदी करून घेतली अथवा बाजारांत फरोक्त केली. पुढें त्या जिन्नसेचा मालक म्हणों लागला कीं, मी ज्या मित्तीस जिन्नस मोडावयास सांगितली त्याच मित्तीस सावकारानें मोडून टाकून आपले रुपये घ्यावे तें केलें नाहीं. सबब सांगितले दिवसापासून मी व्याज देणार नाहीं.म्हणो लागल्यास जिन्नस न मोडण्याचा शब्द सावकाराकडे आहे किंवा नाहीं व आपण घेतली असता कसे व परभारा मोडली असता कसे ये- विसीचे तपशिलवार उत्तर लिहिले पाहिजे. लोभ करावा हे विनंति ताा ६ माहे आगटंबर सन १८२८ इसवी. सही

मेरो त्रिंक्क सदर अमीन

चिपळूणकर }

श्री

{ श. १७५० अश्विन शुभा १४
इ. १८२८ आक्टो. २२

पो अश्विन वा १ वद्य शके १७५० सर्वधारी नाम संवत्सरे.

राजश्रिया विराजित राजमान्य राजश्री दाजिवा चिपळोणकर यासी.

त्रिंक्कशास्त्री कमिशनर निा आदालत वेदोक्त आशिर्वाद येथील कुशल जाणोन लिहीत आसावे विशेष. वादी रावजी नाईक पुंडलीक व प्रादी तुकार्ददास पुरुषोत्तमदास मुरली या उभयतांचा खातेवाकीविसी तंटा आहे. त्यास वादीनें

खातें हजर केलें त्यांत सिका रु. ३२०।= भाद्रपद वा १ शके १७४३ सालीं रकम देविले लधू यास रदकजावदल म्हणोन नांवें लिहिली आहे. त्या रकमेस प्रतिवादी नाकवूल होऊन लधूचें देणें मुळींच नाही आणि आमचे नांवें रकम काय सव्व लिहिली व आमची व लधूची पंचाइट ही चिपळोणकर यांचे घरी पडली आहे. तेथें लिहून जाव आणवावा म्हणजे लधूचें देणें आहे किंवा नाही येविसी खातरी होईल. म्हणोन प्रादीनें लिहून दिले. त्यास लधूची व प्राची पंचाइट आपले घरीं पडली आहे किंवा काय, पडली असल्यास उभयतांचे ठरावाची याद जाहाली असेल त्याची नकल पाठवावी. याद जाहाली नसल्यास कागदपत्रावरून लधूचें देणें मुरलीकडे अथवा मुरलीचे देणें लधूकडे येविसीं तुमचे नजरेस जसा मजकूर आला असेल तो लिहून पाठवावा व त्यासंबंधीं साधनी कागदाच्या नकला ही पाठवाव्या. कळावें ता २२ माहे आगटंवर सन १८२८ इसवी. बहुत काय लिहिणें हे आशिर्वाद.

सही

त्रिवकशास्त्री

चिपळूणकर }

{ श. १७५३
इ. १८३१

राजश्रिया विराजित राजमान्य राजश्री कृष्णाजी हरी चिपळोणकर स्वामीचे सेवेशी.

पो त्रिवक महादेव कमिशनर अदालत पुणे साा नमस्कार विनंती विशेष वादी गंगाबाई कोम सिताराम केशव व केशव सिताराम लडू दावा १००००० रु. याा. फिर्यादीचे वावर्दीत सिताराम केशव लडु नावे पुरुषोत्तमदास मुरलीधरदास यानी पन्नास हजार येक रुपयाचा कागद म्माि भाद्रपद वाा शके १७३२ चा लिहून दिला आहे. म्हणोन वादीने लिहून दिले त्यास सदरहू कागदाची नकल तुम्हापासी आहे. ती आमचे कोर्टांत पाठवून घावी.

साा ता. २४ माहे आगस्ट सन १८३१ इसवी बहुत काय लिहीणे लोभ करावा हे विनंती.

सही

त्रिवक महादेव कमिशनर

चिपळूणकर }

साक्षीसमन्साचा नमुना

{ श. १७५३
इ. १८३१

मेहेरवान दोस्त कृष्णाजी हरी चिपळोणकर सलमदु.

अजी साहेब ज्यान वार्डिन साहेबवहादूर डीपुटी अजेंट जिल्हा दक्षण सलाम अमी दरीविला वादी जनार्दन आपाजी सेवडे प्रा रामचन्द्रराव चौधरी दावा सा १९३४ या मोकदम्यांत आपले साक्षीचे प्रयोजन आहे तरी हुजूर कोडतात आले पा. ता २८ माहे नवंबर १८३१ इसवी ज्यादा काय लिहिणे प्यारीउने हे किताबत.

चिपळूणकर } कोर्टातील कजे { श. १७५४
इ. १८३२

मुकदमा नंबर ४७ सन १८३१

जॉन वार्डिनसाहेब वहादूर डेप्युटी एजेंट जिल्हा दक्षिण

वादी—नारो दिनकर चिपळूणकर

प्रतिवादी—लाडोजी जाधवराव

दावा रुपये ३६९५

दोन हजार रुपयांच्या दोन चिठ्या—चार हजार रुपये. वसूल रुपये ३०५.

प्रतिवादीची तक्रार

आम्हास सध्वा लक्ष रुपयाचा सरंजाम चालला होता. त्यापैकी पाऊण लक्षांचा सरंजाम शके १७३५ चे साली जप्त झाला. बाकी पन्नास हजारांचा लढाई अखेर चालत होता. तोहि कंपनी सरकारांत ठेऊन पेनसील करून दिले. त्याप्रमाणें घेऊन गुजारत करीत आहो त्यास वादीचे देणे पाहिले असतां १७।१८ वर्षांचे मागील दौलतीचे वेळचे कायद्या वाहेर असे स्वच्छ दिसते याकरतां वारसा पुरत नाही.

दावा मुदतीचे वाहेर म्हणून रद्द तारीख १२ मार्च १८३२.

“ आम्ही मुंबईस पातशाई कोडतांत फिर्याद केली होती त्याचा फैसला जाला. आपले तर्के डिफ्री जाहाली. आतां दुसरे ठिकाणीं अपील वगैरे व्हावयाचें नाहीं. अपील करणें तर विलायतेस करील. तेथें जो ऐवज ठरला आहे त्याचे दुप्पट ऐवज कोडतांत अमानत ठेवून पंचवीस हजार रुपये वकिलास वगैरे खर्च करील तेव्हां अपील होईल मध्ये व्हावयाचें नाहीं.

(नित्सुरे यांचें पत्र श. १७५३ आश्विन इ. १८३१ आक्टोबर)

चिपळूणकर } वारसाच्या कार्मीं लोकांचा सल्ला घेत { श. १७६२ ज्येष्ठ
इ. १८४० जून

गंगावाई भ्रतार गणपत अनंतराव मेहेंदळे ही गयेस वैशाख शु० १५

शके १७६२ रोजी मयत झाली तेव्हां तिची सून अंबाबाई भ्रतार भास्करराव गणपत मेहेदळे, हिनें जून १८४० मध्यें वापूजी गणेश शास्त्री मामलेदार शहर पुणे ह्यांच्याकडे अर्ज केला कीं मयत गंगाबाईची मी वारस आहे तेव्हां तिचे मयत तारखेपर्यंतचे पेनसील मला मिळावे. तेव्हां हीच वारस आहे किंवा दुसरे कोणी वारस आहे ह्या बद्दल चौकशी करून कळविणेकरितां मामलेदार ह्यांनी रघुनाथ हरी चिपळूणकर ह्यांस पत्र लिहिले. सूनच वारस आहे असा जबाब चिपळूणकर ह्यांनी दिला.

चिपळूणकर }

{ श. १७६४
इ. १८४२

.....राा रामराव नारायण मुतालीक नाडगौडी याजकडे आपला ऐवज येणे त्याजविसी श्रीमन्माहाराज छत्रपती सरकार शहर सातारा येथे आपलेकडून मुखत्यारनामा राा गंगाधर कृष्ण वोपरडीकर याचे नावे आणून अर्जी केली त्याजवरून मुतालीक याणी आपला ऐवज देणे खरा असा कबूल जाव दिव्हावरून फैसल जाहला त्याजवर अपिलाची मुदत हि होऊन गेली. (वासुदेव कृष्ण दातार ह्यांचे कुशावा चिपळोणकर ह्यांस पत्र).

“ घराबाा फिर्याद करावयाची त्यास ती फिर्याद साताऱ्यास करावयास नको. कारण गाडगीळ व रास्ते यांचे हादींत खटला पडला आहे तो त्याचा त्याणी इनसाफ करावा असे आहे. तेव्हां आपल्यास फिर्याद करणे जाल्यास गाडगीळ याजकडे करावी लागेल तेथे छापील कागद वगैरे विकतचा लागत नाही. खर्चा कागदावर आर्जी वगैरे काम चालते. ” (बाबा आगाशे ह्यांचे वाईदून चिपळोणकर ह्यांस पत्र).

“ फिर्यादीचा मार आपण लिहिला त्यास इकडे पंचवीस वर्षांचा कायदा आहे आणि आपले लिहिण्यांत तीस वर्षे अजमासे जाली. तशांत आपली वहिवाटही नाही व वसूलही आला नाही यासुळे फिर्याद चालणार नाही. वहिवाट शावीत जाल्यास फिर्याद वाईत गाडगीळ याचे घरी करावयाची सातारियास कर्णे नको. (श. १७६४ मट यांचे पत्र).

चिपळूणकर }

कोडताची वेळ

{ श. १७६४
इ. १८४२

प्रतिवादी बापू रंगारी नंबर ७४४१ सन १८४१ पैकीं या मोकदम्यांत वादीनें आपले साक्षीविषयीं दरखास्त दिल्ली आहे. यास्तव ता. १० मिनदूस

बराबर दोन वाजतां साक्षी देण्याकरितां आपण आमचे कोडतांत आले पाहिजे. बहुत काय लिहिणे. लोभ करावा ही विनंती.

(— दुसऱ्या एका समनांत बरोबर वारा वाजतां कोडतात आले पाहिजे असें लिहिलें आहे).

सही

त्रिवक्क महादेव सदर अमीन

चिपळूणकर } दाव्यास परवानगी { श. १७५५ चैत्र वा ७
इ. १८३३ एप्रिल ११

दिपुटी एजंट सौ जिल्हा दक्षण

यादी कृष्णाजी हरी चिपळूणकर वा पेट सदाशिव रुजु नारायण पेट कारणे जे राजश्री बाळकृष्ण महादेव गद्रे याणी आपले घर गहाणावर आम्हांपासी ऐवज घेऊन शके १७५४ श्रावण शुा १ चे रोजी खत छपील कागदावर लेहून दिव्हे त्यांत सा देण्याची मुदत लिहिली त्या प्रो सा ४००० दिव्हे नाहींत करार गुजरून गेला. सारौस ही याद दिव्ही आहे तरी व्याज सुद्धां सा प्रावादीकडे येणें आहेत ते फडशा करून देण्याविषयीं पत्र पा लेखा प्रा उलगडा करून देवविला पाहिजे अथवा दावा करण्यास हुकूम जाला आसतां सिरस्तेप्रा दावा करण्यांत येईल ता ११ माहे अप्रिल सन १८३३.

सही

कृष्णाजी हरी चिपळूणकर दस्तुर खुद.

चिपळूणकर } कायदेवुकाचा कारखाना { श. १७७४ वैशाख शु. ३
इ. १८५२ एप्रिल २२

हाली मुंबईस कायद्याचीं बुकें दाहा रुपये किमतीचीं छापण्याचा कारखाना चालू झाला आहे.....

बुळशीवागवाले } राज्यकारभार-दिवानीकज्याबद्दल { श. १७०५ भाद्र. व. ७
इ. १७८३ सप्टें. १६

जमा-भाद्रपदमास

३५० प्यादे व जासूद सरकार नजर सौनाराबद्दल गुा हाय वा सरकारच्या पत्राच्या नकला सौनार खरे जाहले सत्रव. मिया वा ५

२५० को मिरी प्रा सेवगांव लक्ष्मण सोनार पोतदार वा नामें
कृष्णाजी लक्ष्मण.

१०० कृष्णाजी लक्ष्मण कोकमठाणकर गुा जगु सोनार संव-
त्सरकर नामें कृष्ण मार.

३५० सदहूंचा तपशील खर्चाकडे.

खर्च—भाद्रपदमास

२५० कृष्णाजी लक्ष्मण फडणीस नेवासे जमा—प्यादे जासूद दिला सर-
कार ऐवज नजरेवा. लक्ष्मण सोनार पोतदार प्राो मिरी पो सेव-
गांव याचा व दिप्या सोनार याचा पोतदारीसंमंघे कजिया होता.
तो दिप्या खोटा जाला लक्ष्मण खरा जाला. त्याजकडील हरकी-
वद्दल पत्रें सरकार छ १७ सवाल...पत्रें.

१ मल्हार जगंनाथ कोदार प्राो मार यांस जे लक्ष्मणांस दिप्यानें
खोटे पत्र लेहून दिलहे आहे त्यांजवर गांवकरी मिरीकर यांच्या
साक्षी करून देणे म्हणोन.

१ गांवकरी को मार यांस सदहू अन्वयें.

२ सदहू दोन पत्रें अस्सल सोनाराजवळ दिल्ली त्याच्या नकल
ठेऊन जमाखर्च केल असे. हवाला कुशावाकडे मिया भाा वा ५
(१५।९।१७८३ इ.)

१०० कृष्णा वा गोविंदा सोनार मौजे कोकमठाण पो कुंभारी याचा
चुलता सटवाजी वा मलोजी सोनार होता. त्याचें नकल जालें.
त्यानें पाटाची बायको केली होती तिचा आधले घरचा लेक
कुसाजी सोनार मौजे मारचे पोतदारीकरतां कृष्णाजीसीं भांडत
होता. त्याची मनसुबी होऊन कुसाजी खोटा जाला. कृष्णाजी
खरा जाला. त्याजला सरकारचें कागदी दिलहे जे कृष्णाजी
परागंदा होऊन नेवासे परगण्यांत गेला आहे त्यास आणून पोत-
दारीचें कामकाज घेणें म्हणोन पत्रें.

१ शिवाजी विश्वनाथ व मल्हार कृष्ण कमावीसदार पो कुंमारी यांस.

१ मोकदम मौजे कोकमठाण यांस.

२ सदहुँ अस्सल पत्रें जगु सोनार संवत्सरकर याजपार्सी दिल्ली. त्याच्या नकला ठेऊन जमाखर्च केला असे. सदहुँ ऐवज सोनार मार गांवावर आल्यावर पोतदारी चालती करून ऐवज पाठऊन देतो म्हणोन जगुमार यानें करार केला असे. जमा प्यादे जासूद दिला सरकार. मि॥ भाद्रपद वा ५

खर्च आश्रीनमास

६० जगंनाथ वा रघुनाथ सोनार, संवत्सरे-याजकडे हवाला. सोनाराच्या मनसुवीबद्दल. दरवार खर्च. चिटणीस व मजमदार यांस कारकुनीचें ऐवजी करार र.

३० कृष्णा सोनार कोकमठाणकर.

४० लक्ष्मण सोनार भिरीकर.

७० पाँ हल्ली हस्ते महिपतराव बापुजी. बाकी सोनार मार याजकडे येणे असेत. वा ६ (१६।१०।१७।८३)

चिपळूणकर

}

कोर्टाचा खर्च

{ श. १७४१
इ. १८१९

७। जती करविली त्या वेळेस कारकून व चपरासी

१॥ कागद सु २

१ वकिलातनाम्यास

॥ जतीचा रपोट

१॥

१०॥=॥ वकिली बद्दल

॥ सरकार

१०८=॥ फी

१९॥=॥

चिपळूणकर }

{ श. १७४७
इ. १८२५

..... दोन तीन दिवस येथें राहून निघोन मुंबईस गेलों. तेथें पंधरा दिवस राहिलों होतो. पुढे कोडत चालू व्हावे तो दोन रिकार्डर होते त्यात कजीये लागून एक निघोन बंगाल्यास गेला. एक कुंपीनीचे तरफेचा राहिला. तोहि आजार घेऊन पडला आहे, व तो वरा जाहला असता आपले उपयोगी नाही. असे वकील आमचा आजम मेस्तर प्याच याणे सांगितले. कुंपीनीचे मनांतून बाहेरील कज्ये आहेत ते मनास आणावयाचे नाही तेव्हा वकील याणे सांगितलें की आपला कजिया मार्गशीर्ष मासी दुसरे दोन रिकार्डर विलायतेहून येणार आहेत व जजराजहि येणार. आठचार रोजी येऊन पोहचतील ते आल्यावर कजीया काढू आता आपले कामास हिसका किमपि नाही. पाटीवर कजीया चढवून ठेवीला आहे. दुसरे रिकार्डर येणार आहेत. ते आले अथवा विलायतेहून येणार आहेत ते आले म्हणजे फडशा करून डिक्री करून घेऊ.

निस्तुरे यांचें कुशावा चिपळूणकर यांस पत्र आश्रीन वा १ (श. १७४७ ? याचा कांहीं खुलासा पुढल्या पत्रावरून होणारा आहे.

चिपळूणकर }

{ श. १७५३
इ. १८३१

... आम्ही मुंबईस जाणार होतो. परंतु तूर्त मासपक्ष राहिलो. कारण हाली नवे रिकार्डर आले आहेत ते बाहेरील फिर्यादी घेत नाहीं कारण यास इकडील माहीतगारी नाही आठचार रोजी पहिले आजम प्राट साहेब येथून तंट्यामुळें बंगाल्यास निघोन गेले यास विलायतेहून चीप असा मरातव होऊन फिरून येणार आहेत. आठपंधरा दिवशीं आले म्हणजे बाहेरील कज्ये चालते होतील यास्तव वकील यानीं आपली फिर्याद तहकूब ठेवली.

चिपळूणकर }

इंग्रजीचा तर्जुमा

{ श. १७६५ भाद्र.शु. १२
इ. १८४३ सप्टें. ५

मुंबई येथे नादार देणेदारास मोकळीक करण्याचे कोर्टांमध्ये

दाजी वामन पटवरधन असामी याचे आर्जीबाबद तीमध्ये

रघुनाथ हरी चीपळूनकर राहानार बुधवार पेठ मुा ुने.

वर्तमान कळावें की मशारनिव्हे नादार असामीने नादार देणेदारास मोकळीक करण्याच्या कोर्टांत आर्जी दिल्ली आहे की मागील वादशाहा ज्याज्य चवथा याचे

राज्याचे नवव्या वर्षी पार्लीयमेट याणी हिंदुस्थानामध्ये नादार देणेदारास मोकळीक करण्याची कानु म्हणोन कानु करून ठरावीली आहे त्याच कानुप्रमाणे आपणास मोकळीक मिळावी म्हणोन आर्जी दीव्ही आणखी त्याणे सदरहु कानुत लीहीले प्रमाणें कोर्टांचे कामन्आसैनी साहेब यास हवाले पत्र लिहून दिव्हे आहे आणखी त्याणे आपल्या मालमत्तेची टीप आमचे हांफीसात दाखल केली आहे आणि सदरहु कोर्टांत चालते सपटेबर महीन्याची तारीख चवथी ४ हूकुम जाला आहे त्यावरून चालत्या सपटेबर महीन्याचा तीसरा सोमवार या दीवसी प्रातःकाळी दाहा वाजता त्या नादार आसामीचे आर्जी बाबद कोर्टाचे हवेलीत तजवीज होईल त्यास त्या अर्जदाराची मोकळीक होऊ नये आशी त्याचे कोणत्याही कर्जदाराची ईछा आसल्यास त्याणे त्याचे तजवीजेस्तव दिवस नेमला आहे त्याचे संपूर्ण तीन दीवस आगोदर चीफ क्लार्क साहेब यास ते वर्तमान कळावे आणी त्याणे आपला दावा व त्यास आधार करण्यास शपथपत्र दाखल करावी व त्याची दस्तुरी घावी तारीख ५ माहे सपटेबर सन १८४३

मुंबईत कोर्टामध्ये चिफक्लार्कसाहेबाचे

१ ज. प. लारकिनसाहेब

आफिस

चिफक्लार्क सही

प्रकरण ६ वें

सावकारी व्यवहार

कुळशीवागवाले }

{ श. १६६९ आ. शु. ३
इ. १७४७ जुलै २९

३५० महादजी समदेव ठकार जोशी कुळकर्णी देहाय कार्यात वा खत
व्याज दर शे. २ प्रो मुदत चैत्र शुभा १ मुदतीस रुपये न दिले तरी मौजे शिवणे
येथील कुळकर्ण लिहून दिले असे खतात (श्रावण शुभा ३ श. १६६९)

२०० मोकदम मौजे येन्हवडे व्याज दर शे. २ रु. प्रो मुदत रास
माथा (श्रावण वा ५ श. १६६९ ता. १४ आगस्ट)

कुळशीवागवाले }

{ श. १६७८ वैशाख शु. १३
इ. १७५६ मे १२

७१६४॥ मिा वौ शुभा १३ शके १६७८ मुदल रुपये ४२१३५॥
माहे १०८१८ दर से. १॥ प्रो रु. ७८१६ वजा सूट ६५१॥ बाकी

२९५९॥ मिा वौ वा ६ सुा रु. १७८६४॥ माहे १०८१० दर
शे. १॥ प्रो ३२२९ पो वजा सूट २६९॥ बाकी (मे १९ इ. १७५६)

चिपळूणकर }

{ श. १६८२ श्रावण
इ. १७६० आगष्ट

१००० देवी सिरा गाडदी द्या तोफखाना गुजारत सदाशिव मल्हार
बरहुा खत दर शे. २॥ प्रो.

नांवे

२९००० विठ्ठल हारी सहस्रबुद्धे बरहुा खत दर शेकडा १ प्रो विनसुट

खत ५०००० पो देणे राघो वापुजी.

१५००० रोख हस्ते अनंत भट

१४००० जमा दाजी त्रिंबक

२९०००

तुळशीबागवाले } श. १६८४
इ. १७६२

६००० नागर लखमीदास गुजराथी पेट बुधवार दरमाहा दर शे. ॥
प्रा गहाण सोने तोळे ४१८ दर १५ प्रो (१६८४).

५७९१०॥॥ रा. पंतसचिव व्याज एकोत्रा श. १६९६ ता आश्विन अखेर
१७०२ हिशेव करतां निघाले. (इ. १७७४)

तुळशीबागवाले } श. १६८७ माघ वा १
इ. १७६६ जाने. २६

२५००० रु. दमाजी गायकवाड बां खत दरमाहा दर सो. १॥ प्रो ज्येष्ठ
अखेर घावे (माघ वा १ श. १६८७)

तुळशीबागवाले } श. १६८८
इ. १७६६

१८०० रु. जाधवगीर गोसावी इनामदार मौजे येरवडे पा हवेली प्रांत
पुणे वा खत रु. २५०० व्याज दर शेकडा रु. २ प्रो विनसूट व्याजाचे ऐवजी
मौजे मारचा ऐवज गोसावी याची खासगत शेते वजा करून घ्यावा याखेरीज
फरफर्मास निमे घ्यावी (श. १६८८)

तुळशीबागवाले } श. १६९०
इ. १७६८

५००० अनंतराव* चिमणाजी व रघुनाथ* चिमणाजी सचिव बां खत
मिा वा १२ व्याज एकोत्रा हस्ते बाळाजी कृष्ण सहस्रबुद्धे.

तुळशीबागवाले } श. १६९१
इ. १७६९

६९२०१ अनुपराम गोपालदास

१०,००० जमा दाभाडी पाटणे गुा राधो बाळाजी नाशीकच्या
हुंड्या २

५७,३०१ गोविंदराऊ गाईकवाड जमा

१,९०० जमा माधवराऊ नीलकंठ

६९,२०१

* हे दोघे चिमणाजी नारायण ह्या तिसऱ्या सचिवांचे पुत्र. ह्यांना आणखी एक
सदाशिव म्हणून वंधु होते. ह्यांच्यानंतर (श. १७०९) ह्यांचेपैकी रघुनाथराव यांस सचिव-
पदाची वखें मिळाली.

या महिन्यांत ह्या तुळ० च्या एका पेढीवर एकंदर १,४२,५०२ रुपयांच्या हुंड्या केलेल्या आढळतात. त्यांत सुरतेच्या नागर लक्ष्मीदास यांचे हुकानांतून ५०,००० च्या हुंड्या केल्या गेल्या.

८० रु. बाळाजी विश्वनाथ साठे वा खत. व्याज दर शे. १॥ प्रो विनसूट. मुदत माहे ४ यासी गहाण कापड सनगें (मसुर ५०; जोट ५०; लुगडें एक पैठणी १४ वगैरे) सदरहु गहाण मुदतीस रुपये देऊन नेले तरी न्यावें मुदतीस अंतर पडलें तरी गहाण डुवलें याप्रमाणें करार.

तुळशीवागवाले }

खर्च

५००० अंतराव चिमणाजी व रघुनाथ चिमणाजी सचीव वा खत मिला वा १२ व्याज एकोत्रा हस्तें बाळाजी कृष्ण सहस्रबुद्धे.

तुळशीवागवाले }

८६०४ सयाजीराव गायकवाड जमा व्याज लाख रुपयांचे भरण्यावा

वा राजश्री नाना फडणीस दर १। प्रो (श. १६९४)

१०१२४। व्याज खाते मुधोजी भोसले* व सदाशिव हरी मुद्दल रु. ६०,०००.

तुळशीवागवाले }

२०६७०२ फत्तेसिंगराव गायकवाड जमा सयाजीराव गायकवाड नवें खत गुा अंताजी नागेश कार्तिक शुा १ व्याज एकोत्रा विनसूट (१।११।१७७७)

तुळशीवागवाले }

४०० सदाशिवपंत काळे याजकडे पागा गहाण ठेऊन एकोत्र्याचे व्याजाने घेतले ते (श. १७२३)

चिपळूणकर }

गव्हरनर साहेबांची मध्यस्थी

खंडो महादेव याजकडे वाफगांव वगैरे होळकरांचे नऊ गांव कमाविसीने

* हे मुधोजी भोसले नागपूरकर; सदाशिव हरी हे मुधोजीचे दिवाण.

होते. तसेंच खंडो महादेव हा होळकराचा वकीलहि होता. कमाविशीचा एवज सरकारांत भरावयाचा होता त्यासाठी कमाविशीचे भिस्तीवर आवा खाडिलकर याजकडून ५२५० रु. काढले. त्याचा करार असा होता की दीड महिन्यांत एकोत्रा व्याजानें व्याजमुद्दलमुद्धां रुपये न फेडल्यास ९ गांवचे मामल्याची सनद द्यावी. हा करार श्रावण वा १ शके १७४१ रोजी झाला. पण पुढें एक महिन्यांतच होळकर सरकारांनी खंडो महादेवाकडून कमाविशीचें काम काढून घेतलें व पौषमासीं वकिलीचे कामाची घालमेल झाली. तेव्हां खाडिलकरांनी तगादा लावला व दुसऱ्या सावकारांचीही नित्य उपोषणें धरणीं पारणीं होऊं लागलीं. खंडो महादेवाची दिनचर्याहि चालण्यास कठीण पडलें. ही गोष्ट “कुंपणी सरकारास” जाहीर झाली. तेव्हा “गोरनर” साहेब यांनी परभारा कलेक्टर राबिनसन साहेब वहादर यांस लिहिलें कीं सावकाराचा उपद्रव लागूं नये. असें केलें. व आम्हासहि लिहिलें कीं कलेक्टर यांजकडून तुमची मदत होईल. त्याप्रमाणेंच कलेक्टर साहेब यांजकडून अनुकूलता. परंतु सरकारांत फिर्यादी करून तगादे मना करावें आसें सीळाचे चालीनें मनांत आलें नाहीं. आणि पुढें काम आपले देठीं येईल हा भरंवसा..... म्हणून सरकारांत त्याचा उच्चार देखील केला नाहीं. तथापि अखेरीस खाडिलकर निष्ठुर असल्यामुळें दावा सरकारांत पडलाच. आणि चिपळोणकर यांस पंच नेमण्यांत आलें.

चिपळूणकर }

{ श. १७४९
इ. १८२७

४३०० चिंतामणराव पांडुरंग पटवर्धन वा १ (भाद्रपद शके १७४९)
चांदवड छापी रोख मशारनिव्हेनी हुंडी सांगलीहून व्यंकप्पा नाईक धारवाडकर
याजवर पाठविली. सदरहु घेऊन खत मशारनिव्हेचे होते ते माघारा दिले असे.
नारायणराव राम भावे रामदुर्गकर यास कर्ज होते ते

४४५५ दाजी गंगाधर चिपळूणकर

८४०० रंगनाथ सदाशिव वानवळे

६५०० वासुदेव कृष्ण दातार

२५४५ दिनकर गोपाळ देव

२१९००

शके १७४९ सालीं एलाफिन्स्टन साहेबांनी वरील कर्जाची हसेबंदी केली.

चिपळूणकर } सांगलीकरांना चिपळूणकरांचें कर्ज { श. १७४९ श्रावण वा १३
इ. १८२७ आगस्ट २०

इकडील वर्तमान तर श्रीमंत राजश्री आप्पासाहेब याजकडील ऐवजास बहुत खटले पडले. नंतर चौघे गावकरी व दरवारची मंडळी यांनी सांगितले की ऐवज देतात तो घ्यावा. नंतर त्यांच्या हिशेबाप्रमाणें ऐवजाची चिड्डी राजश्री आप्पासाहेब नाईक धारवाडकर याजवर लिहिली ते आम्हास दिल्ली. रुपये ४३०० चांदवड. (राजाराम जगन्नाथ एकवोटे यांचें चिपळूणकरास पत्र श्रावण वा १३ शके १७४९)

चिपळूणकर } अकलकोटकरांस कर्ज { श. १७५२ आश्वीन शु. १
इ. १८३० सप्टें. १८

यादी राजश्री दिनकरराव मोहिते हंभिरराव सेनाकर्ते राजश्री शाहाजी भोसले अकलकोटकर यांस पुणें मुकामी राजश्री बाळाजीपंत दादा नातू सांगतील त्याप्रो खर्चास द्यावे म्हणोन मेहेरवान रावटनसाहेब बहादूर रसीदंत यानी सांगितले, त्याजवरून राजश्री कुशावा चिपोलणकर याजकडून सा बदला ऐवज घेतला गा कासीसीवराम बंधु.....र. ३००० एकुण तीन हजार जे घेतले ते सरकारांत जमा असत यासी व्याज दरमहा दर सदे ॥० सा आठ आणे प्रो पावले आश्वीन शु १ शके १७५२.

} कोर्टाला सावकाराची कैफियत { श. १७६१
इ. १८३९

साहेब मुषफक मेहेरवान करमफर्माय दोस्ता ईडवर्ड ह्यूम ठौसन साहेब बहादूर पोल्टक्याल सललाहुर (सलामबादहू)

आज दिल एखलास वासुदेव बापूजी चिपळोणकर गुा पुणें सलाम बादत सलाम अके येथील आज्ञापोन आपली शादमानी कलमी करीत असावी. दीगर आसाहेबानी छ २६ माहे ऑगस्ट सन १८३९ ईसवीची याद व यादी बरोबर राधाबाईसाहेब रामदुर्गाकर यांजकडील जबाबाची नकल छ २५ जावल गुा अरवैन मया तैन व आलफची पाठवीली ती पोचली जबाबांत बाईसाहेब यांणी हसील मजकूर कलमी केला आहे जे चवघा सावकाराबरोबर चिपळोणकर यानीहि तोड करून घ्यावी म्हणोन व आसाहेबाचे यादींत हि अभीप्राय पाहता चवघा सावकाराबरोबर तोड पाडून घ्यावी म्हणोन आहे. ऐसियास आमचे बराबरीचे सावकार राजश्री विनायकराव देशमुख व दीनकरपंत देव वा पुणें याणी

काही तोड अद्याप करून घेतली नाही. दातार व नगरकर व मूळचंद हे खरा-
बीत बहुत प्रपंच चालणे कठीण ऐशा दशेस आले तलाप. बाईसाहेबास व्याज सुद्धा
ऐवज देणेचे सामर्थ असोन एक पैसाही देईनात. थोराबरोबर वाद सांगणे शक्ती
नाही या सबबेने नाइलाज होऊन सदरीचे दातार वगैरे त्रिवर्ग याणी व्याज सोडून
मुद्दल ऐवजास हत्तेबंदी करून घेतली म्हणून ऐकितो. थोर सावकार देशमुख
वगैरेणी तोड करून घेतली नाही. कारण बाईसाहेबास सावकारलोकांचा ऐवज
व्याजासुद्धा देण्यास खुप सामर्थ आहे ही गोष्ट आम्हीच विदीत करीतो ऐसे नाही
सर्वास जाहीर आहे. आम्ही येविशीचे मजकुरानिसी असल अर्जा करून पांच वर्षे
सुमार फार खराब जालो ते किती कलमी करावे. अलीकडे दौलत खराबीस आली
म्हणोन बाईसाहेबास कलमी करीतात परंतु बाईसाहेब लोकास कर्जवाम देऊन
सावकारी वेव्हार करवितात आणि आम्हा सावकार लोकास मात्र बुडवावे या हेतूने
खराबीचा मजकूर कलमी करीतात ही गोष्ट ताजूव वाटते आसाहेब सर्व जाणत
आहेत आम्ही तो ऐवज देऊन बहुत खराब जाहलो. सरकार कायदे-माफक
आम्हास पार करतील हा भरवसा धरून अर्ज करीतो. सर्व सावकार यास हत्ते-
बंदी करून दिली. आम्ही एकच तक्रार करितो ऐसे नाही बाईसाहेबा सारीखे थोर
दौलतदार व पैकेपूर लोकांनी नातवानी सांगू लागल्यास आम्हा सावकार लोकांचा
परिणाम कसा लागावा. सावकार लोकास इनाम व सरंजाम काही नाही फक्त चार
रुपये कर्जवाम देऊन त्याचे व्याजावर कुटुंब निर्वाह करावा लागतो ते व्याज बुड-
वून मुदलास हत्तेबंदी करून घ्यावी म्हटल्यास आमचा परीणाम कसा लागेल हा
विचार सरकारानी पाहवा. आमचा फैसला सरकारानी केला आहे तो कायम
ठेविला असता आमचा बचाव होईल. आम्हाकडील बयाजवार मजकूर राजश्री
पांडुरंग परशराम कारकून विनंती करीत वीदीत होईल. जादा काय लिहिणें.

रवाना कागद ता. २० सप्टेंबर रोजी

कागद दिला मिती भाद्रपद शु. २ शुक्रवार

तुळशीबागवाले }

कमरखुलाई

{ श. १७०२
इ. १७८०

२५ कसरखातें आप्पाजी अनंत केवरेकर यांजकडे ऐवज येणें त्याबद्दल
मशारानिलेहीनी कुळें लावून दिली ती कुळें ऐवज देईनात सबब सरकारांतून
मसाले करून हुजुरचे व येथील प्यादे गेले त्यास दिंडोईकर जमीनदार यांजपासून
कमरखुलाईबद्दल घेतले ते.

चिपळूणकर }

तगाद्यास ब्राह्मण

{

आमचे वादी कानडे चापलीनसाहेब यांजकडे जाऊन कलेकटारसो यांज-
वर हुकूम आणिला कीं तुम्ही हुकुनामा केला आहे त्या प्रो फडशा करावा
नंतर कानडे याणी साहेब यांस विचारून आमचे घरीं तगाद्यास चार ब्राह्मण
आपाढ वा १० सायंकाळपावेतो बसविले. सायंकाळपावेतों उपोषण जाहालें.
आम्ही गारपिरावर गेलों होतों परंतु साहेब याची गांठ पडली नाही. वा एका-
दशी साहा घटका रात्रपरिच्यंत तगादा बसला ते दिवशीं साहेब यांची गांठ न
पडे. वा द्वादशी शुक्रवारी तगादा बसला. स्नानहि नाही. नंतर तसेच उठोन
सायंकाळचे तीन चार घटका दिवसास साहेब याजकडे गेलो. बहुत प्रयत्नाने गाठ
पडली. बोलणें जाहालें. साफच जवाब की चापलणसो यांजकडे जावे.....
आम्हांस सांगितलें कीं तुमचे घराची जती करून फडशा करून देविला जाईल...
दाजीवा चिपळूणकराचें गणेशपंत वर्तक यास पत्र.

धरणें

येथें आल्यापासून नाना याजकडे अजमासें वीस क्षेत्रें केलीं. काहीं वेळां
उपोषित मजबरोवर बसले होते व काहीं वेळां जेवले. त्याजकडे सरकारी व खास-
गत तगादे रोज दहा बारा नाहींत असा बहुतकरून दिवस जात नाहीं.

सातशें रुपये दोन वेळां मिळून देतो आणि मला मुक्त करावे ! नाहीं
पेक्षां तुम्ही किती क्षेत्रें घालाल तितकी जिवंत आहे तोंपर्यंत करीन. परंतु तुम्ही
बसला असतां कधीं जेवणार नाहीं.

चिपळूणकर }

पैसे वसूल करण्याचा उपाय

{ श. १७३६भाद्र.

{ इ. १८१४ सप्टें. आक्टो.

पेशजी होळकरांचे दंग्यात श्रीक्षेत्र नासिकची खंडणी जाहाली. त्याचे मद-
तीस राजश्री आबाजी दादाजी यानी आपली चिठी देऊन वेदमूर्ती जगन्नाथ भट
याजकडून रु. १४०० एक हजार चारशे देविले ते चिठीप्रो भटजीस पावले
नाहीत म्हणोन भटजी पुणियास येऊन श्री गणपतीचे देवळी उपोषणे करीत बसले
आणि मजकूर श्रीमंत महाराजाचे कानावर घातला आज्ञा जाहाली की भटजी
यांचे रुपये आबाजी दादाजी याजकडून देववावे वगैरे.

तगादा श्रीगजानन

राजश्री हरीपंत दादा जोशी यांस विनंती विशेष रुपयांचे बायदे फार जाले.

शेवटचा वायदा आपण केला होता तोहि आज भरून गेला असताहि अद्याप-
पावेतो आपलेकडून रुपये येत नाहीत हैं मोठें आश्चर्य आहे. आज सायंकाळा-
पावेतो रुपये आले तर ठीक आहे नाहीपेक्षां उदर्ईक तगाद्यास गडी पाठविणें
जरूर पडेल तर असे करूं नये हेच सूझास मागणें आहे कळावे हे विनंति.

मिा जेष्ठ वा ३०

रानडे

चिपळूणकर } धरण्याचा प्रकार, प्रतिवादीच्या कैफियतीवरून {

२॥ लक्ष रुपयांची चिठी होळकरांनीं गोपाळदास भवानदास कासीकर
याजवर दिली. पण पुढें भोसले ३ लक्ष रु. कर्ज मागूं लागले. कानडे “घाव-
यासी अनुकूल पडत नाही.” असें म्हणाले. तेव्हां कासीकर यांस ताकीद करून
चिठीचा ऐवज अडथळला. त्यावर कासीकर यांजकडे धरणें धरून वसण्याची
सूचना चिपळोणकरांनीं केली. पण आम्ही होळकरांचें आश्रित आम्हांस तें कर्तव्य
नाहीं; ऐवज बुडाला तरी चालेल, असें कानडे बोलले. तेव्हां चिपळोणकरच
धरणें धरून वसले. तो प्रकार—

“नंतर आम्ही कासीकर याचे दुकानीं जातीनिसी (घरांतील) थोरथोर
मंडळी व कारकून मंडळी मिळोन तगाद्यास ३ दिवस उपाशी वसून सरकारचें
बल (बळ) भोसलें यांस बोलण्याचें पाडून भोसले यांजकडून अडथळा मोकळा
करून घेऊन कासीकर यांजकडे चिठी सही करून चिठीवर चिठीसह आठ आणे
व्याज सुद्धां ऐवज देऊ म्हणून कासीकर यांचे लिहून घेतले.”

तुळशीबागवाले }

{ श. १६७३
इ. १७५१

२ सोयराजी पाथरवट जमा बगाजी साबाजी सासवडचे बाकीबाा तरवार
आणलेली होती ते सदरहु रुपये देऊन तरवार पाथरवट मारास माघारी दिल्ली.

खाजगीवाले }

{

११ रु. छ २८ जिल्हाद गुा बाळु तेली वा कचे १२ दर मणी दर
३१= प्रो ११८= वजा सूट ८= याचें तेल पौष अखेरपर्यंत या दरानें पुरवावें
कमी झाल्यास कमी दर द्यावा जाजती झाल्यास दर देऊं नये. याप्रो वा कागद.

कल्याण सुभेदार }

२४७०॥ वाळाजीराम आघारकर वगैरे ब्राह्मण मौजे कोळथरेकर कर्ज-
पैकीं वसूल जमा

१५००० रु. जंजीरे सुवर्णदुर्गाकडे ऐवज चंदा मुसलमानावर कोळथरेकर
ब्राह्मणांस हुजुराहून देवविला त्याचा वसूल

चिपळूणकर }

{ श. १७२० ज्येष्ठ वा १
इ. १७९८ मे ३०

१ कमावीस जमा

येमाजी तेल्याकडे कर्ज खेडच्या सोनाराचे रु. ४ होते त्याने चौथाई सर-
कारांत दिल्ली ठराव सा ५ झाले पैकीं चौथाईत तेल ऐवजी दिल्ले ता मथी
तेलीण श. १७२० ज्येष्ठ वा १.

चिपळूणकर }

मनोती

{ श. १७५३
इ. १८३१

खर्च

२००० रु. दौलतराव घोरपडे अमीरुल उमराव श्या ८ शुक्रवार (श. १७५३)
हाली सीका रोख

१९६० रोख जमा वाळाजी नारायण नातू दोन हजार पो

४० जमा मनोती खाते मारनिव्हे यास कर्ज दिव्हे सा २०००
त्याला मनोती वा दर सो २ सा

उळशीवागवाले }

{ श. १६६९
इ. १७४७

१०० धुलेजी जगन्नाथ का सिवणे तांदूळ बाजारनिरखास एक शेर
जाजती दर रुपयास प्रो घ्यावे हंगामी गांवी (१६६९)

}

श्री

{ श. १७३० चैत्र श्या ५
इ. १८०८ एप्रिल १

श्रीमंत राजश्री

आत्या स्वामीचे शेवेसी

पो राघो नारायण गुण्ये सा नमस्कार विनंती विशेष आपण आम्हांपासी
तिकोन्यास जिन्नस टेवण्यास दिल्ली पुढे आम्हावर सरकारचा प्रसंग गुजरला मागे
जिनस गलाटली याजकरीतां आपली जिनस पावली नाही हाली उलगडा करावा

एकूण व्याहात्तरशे पावणे एकाहत्तर एक आणा आपलें देणे याचा फडशा सोई सोईन करून देउ मीती चैत्र शुभा ५ शुक्रवार शके १७३० वीभवनामसंवच्छे हस्ताक्षर खुद बहुत काय लिहिणे हे विनंती

}

श्री

{ श. १७३०
इ. १८०८

याचे उत्तर गुणे यास शके १७२६ चे साली आश्वीनमासी सरकारातून धरून कील्यावर टाकले घरची जती करून वीत विशय नेला घरी मुले माणसे याजवर चौकीही होती हे आम्ही ऐकिले पुढे शके १७३० चे साली गुणे मोकले जाल्यावर जतीवीशय गेला त्याजवीशई सरकारात मुछ्दी याजकडे यत्न बहुत केला परंतु सरकारातून व रास्ते याजकडून (न) वीशय माघारा प्राप्त जाला नाही हे आम्हास ठेऊक आहे.

श्री

राजश्रीया वीराजीत राजमान्य राजश्री भीवराव तात्या भाटवडेकर स्वामीचे शेवेसीं—

पो राघो नारायण गुण्ये साा नमस्कार विनंती विशेष. आल्या गुरुजी यांची ठेव होलकराचे दंग्यांत ठेवावयास दिव्ही होती ती सरकारचे दंग्यांत गलां-ठली त्याची चीटी पेशजी त्याणी करून घेतली होती त्याचा ठराव हली त्याचे स्त्रीने करून फारखत आमचे नावे लिहून दिव्ही व पहिली चीटी आमची होती ती अशा दोनी तुम्हाजवळ अमानत ठेविल्या आहेत त्याचा ठराव उक्ता तुमचे विद्यामाने करून फडशा करावयाचा ठरला चांदवड रु. १६०० अक्षरीं सोलासे यासी मुदती शके १७४४

४०० जेष्ठ अखेरीस द्यावयाचे ते

१२०० माघ अखेरीस द्यावयाचे ते

१६००

एकूण सोलासे साा चांदवड मुदती प्रो फडशा करून देऊ आणि पेश-जीची चीटी आमचे हातची आहे ती व हाली मातुश्री बाई याणी आमचे नावे फारखत लिहून दिव्ही असे दोनी कागद तुम्हाजवळोन घेऊन मुदतीस अंतर

रंगनाथस्वामींच्या धावट्या बंधूंचे नांव विठ्ठलराव आल्या होंतें. हे गृहस्थाश्रमी असून निजामाच्या नोकरांत होते. त्यांच्या वंशजाचा उल्लेख या पत्रांत असावा.

होणार नाही मीती माघ वद्य ५ शुक्रवार शके १७४३ वृषानाम संवत्सरे हस्ताक्षर खुद हे विनंती.

श्री } श. १७४७
इ. १८२५

वरातीचे रुपये घेण्याची अर्जी

बो गंगाधर चिंतामण पुराणीकर वा पेट रविवार घर खासगत सुमा सीत अशरीन मया तैन व अलफ कारणे अर्जी लिहून दिल्ली ऐसीजे श्रीमंत बाबासाहेब याचे जामदारखान्यात^१ कापड दिव्हे रु. १८५० साडे अठराशे त्याची वरात जामदारखान्याकडून भिकाजी उधव याजवर दिल्ली त्यानी वराती बाबद चिटी नाना चिपोलणकर यास दाखविली सा देतो म्हणोन करार केला नंतर श्रीमंत वाजीरावसाहेब याचा दंगा जाहाला त्याजमुळे तसेच राहिले कुपणी सरकारचा आमल जाहाल्यावर एक दोन वेला मागणी केली तेव्हा चिपोलणकर यानी वाकडी गोष्ट सांगितली त्यास साहेबी कृपाळु होऊन चिपोलणकर यास ताकीद करून आमचा ऐवज व्याजासुद्धा देवीला पाहिजे. आम्ही मुले आमचे घरी गुमस्ता वाकबदार होता तो मृत्यु पावला म्हणोन आमची गरीबाची दाद लागो देत नाहीत आणि आम्हास तर लोकांचे देणे ते लोक परजात^२ वसऊन आपला ऐवज मागतात यास्तव आम्ही मुले क्रियावाळ^३ आम्हास साहेबावाचोन तारणार दुसरा कोणी नाही मी भा वा १ शके १७४७

तुळशीबागवाले } भाद्रपदमास { श. १७१०
इ. १७८८

महिपत बलाल दबडघाव काले कराडकर वस्ती तलेगांव ईंदुरी ताा चाकण यानी पेशजीचे खत आणिले जे तुमचे आज्ञे आपाजी अनंत कुलकर्णी मौजे पाडली यानी आमचे आज्ञे गोविंदपंत दबडघाव काले कराडकर यांजपासून वावन होन कर्ज घेतले त्याचे खत आलाहिदा त्याचा मजकूर आखंडीत लक्ष्मी आलंकृत राजमान्य राजश्री गोविंदपंत काले कराडकर गोसावी यांचे सेवक आपाजी अनंत कृतानेक नमस्कार विनंती उपरी सुमा ईसनेतीसेन अलफ (श. १६१३) तुम्हापासून आपले आत्मकार्यालागी पुर्वतसमंधे घेतले होन पुढेघटी नाणे ५२

१ जामदार खान्यांत मौल्यवान् कापड ठेवीत

२ घरजें घरण्यासाठी इतर जातीचे लोक घरांत बसवीत

३ क्रियावाळ म्हणजे अज्ञान

चावन होन यास कालांतर माहे दर सेकडा पांचोतरो प्रो जाले सुदतीस कालांतर व सुदल झाडा करून देहु हे लिहिलें सही छ १ सपुर साक्ष चिमणाजी भनजी-पंत व दादो बाबाजी याप्रो खत वडलाचे हातचा लेख आहे तो काढावा म्हणोन दिनकर बगाजी देशपांडे प्रांत पुणे यांचे गुजारतीने वरून दिलहे सदरहु खता पो निमे होन नाणे दर ३ प्रो.

२६	रुपये
७८	
१०	
८८	

सेलापागोट्याबा

सदरहुची पावती महिपत बलाल दबडघाव याचे हातची कीं राजश्री तर आमची हलाखी बहुत ये समई हात चालेना याजमुले जिनसाची चौकशी बाजाराया प्रो करून याद ठराविली विा राा हरी शामराव पुसालकर बाा याद रु. ७३७०॥-

	तपशील
३५९०	सीका
३७८०॥॥	चांदवड
७३७०॥॥	

तुळशीबागवाले	}	परदेशी साल	}	श. १६६७
७॥ छीट बंदरी गज ७ (श. १६६७)				

तुळशीबागवाले	}		}	श. १६९९
४॥ इंग्रजी पोलाद ८८७॥				
८॥ चुका इंग्रजी ८८८९ दर. ८८१॥ (श. १६९९)				
१॥ कुल्प इंग्रजी (श. १६९९)				

तुळशीबागवाले	}		}	श. १७०८

३०॥ गडाचे तोफांचे काने भरावयास पोलाद इंग्रजी गुा नूरमहमद बोहरी वजन ८॥. दर शेरी सा. १॥ प्रो २७॥; कानसा रु. ३, षौ. ३०॥.

खाजगीवाले } परदेशी माल { श. १७११
स. १७८९

१८॥ दत्तरखर्च खरेदी कागद इंग्रजी खतावणीस सुा १६ पाने.

१२ मीरवेल विलायती पाहावयाची गुा गणेश कृष्ण लिमये

चिपळूणकर } श. १७३९
स. १८१७

१ कागद इंग्रजी दस्ता १ जावलीकर व मोहरीकर याची इनामपत्रे
ल्याहावयास

चिपळोणकर } भाव { श. १७५३
स. १८३१

सखलाद चांगली ४ ते ४॥ रु.

माजरपाट ताका लांब हात ३६ रुंद हात २ ५ रु.

जगन्नाथी ताका चांगला ६ रु.

घड्याळ विलायती १२५ रु.

खाजगीवाले }

१८॥ सांकळी घड्याळास

३ घड्याळास भिंग

२६॥ चहादाणी

४८॥ छीट इंग्रजी...गादीगिर्घा सुा

४६ खरेदी आरशावहल जीनस मुंबई

९ गुा नूरमहमद बोहरी तावदानें ६

१५५ गुा अबदुल करीम

५० फानुस जोड १

१०५ तावदाने सुा ८९ वजा परत १९.

वाकी घेतली ७० दर १॥ प्रो.

१५५

१७॥ खरेदी मोमवत्या

५३॥ गुा बाबुराव वामन, खरेदी मुंबई पैकीं
वजन ८॥४॥

सावकारी व्यवहार

१३३

४३॥ गुा अबदुल करीम, वजन ८॥५

९७।

८१।९॥

२०॥ कागद इंग्रजी रंगाचे

८॥ मेखा इंग्रजी सुा ४४००

२१ चुका इंग्रजी वजन ८॥१॥ दर ८८१॥ प्रो.

खाजगीवाले

}

}

८- इंग्रजी पान, पंचांगास.

४- खरेदी कागद इंग्रजी पुस्तक लिहावयाकरतां दस्ते ४ जास्ती पाने ७ दर दस्ता १ रु. प्रॉ.

(यांत इंग्रजी पुस्तक लिहिण्याकरतां कागद खरेदी केले किंवा इंग्रजी कागद पुस्तक लिहिण्याकरतां खरेदी केले हे ठरविण्यास मार्ग नाही.)

८॥ कागद पाने २ इंग्रजी दर ८॥० प्रॉ.

१. चिचोंद्रया दीपवाळी बाा मुर्लीकडे गुा खंडू.

(एका लेखकाकडून पुस्तके लिहिली त्याला १० रु. मजुरी म्हणून नांवे पडली आहे.)

हुंडीबागवाले

}

हुंडीचा व्यवहार

{ श. १६६८ कर्तिक १५
स. १७४६ आक्टो. १८

८५० रु. सयाजी लकडा जमा धोंडभट दांत्ये (मिा शु. १५ का. १६६८ हुंडी मुमईची व्याज दर शेकडा १॥ प्राा बिनसूट मुदत आळंदीची यात्रा (दुसऱ्या ठिकाणची हुंडी पुण्यास विकून पैसे मिळत असत).

१५० रु. कसर हुंडणावळ साष्टीची वरात खासगीकडील रु. ५००० पांच हजारांची घेऊन येथे ऐवज दिल्या त्यास दर शेकडा रु. ३ प्रॉ. (श. १६८५).

३००००० रु. दमाजी गायकवाड वरात सरकारची खासगीकडील र्शा १,६०, ३२१ पाो परभारे तांबेकरास दील्ले ६०३२१ बाकीची...

३००००० रु. दमाजी गायकवाड वराते बाा.

९१००० नामे गोपाळनाा तांबेकर

९००० कसरखातें पेंसजी कसर जमा धरली त्यास सावकारास वरात विकून रुपये घेतले.

तुळशीबागवाले }
 १७

{ श. १६७२
 स. १७५०

आपाजी अनंत पैठणीहून सातारे यावर दोन हजारांची हुंडी विकून रुपये घेतले साा दर शेकडा १ प्रो र. २० दिले तो ऐवज रंगी निळकंठ यास शिरवलीस देविला तेथून रु. ३ परत आले ते वजा करून बाकी येणें (श. १६७२).

हुंडीवरात

२७ सदासीव अनंत मौजे खामगांव रा ३० पो वजा बहुडा रा ३ बाकी. (१६७२)

६७७७ व्याज सरकारांत ऐवज दिल्या त्याचे बाा हिसेव ताा आश्रीन वाा ५ सवोत्रा वीनसुट वजा पसतीसावा हिस्सा करून बाकी वरात दाभाडीपाटणें.

१६०४ सयाजीराव गायकवाड जमा बाळाजी जनार्दन एक लक्षाचें व्याज व मनोती

१००० मनोती दर से. १,

८६०४ व्याज.

तुळशीबागवाले }
 ३

{ श. १६७२
 स. १७५०

कसरखाते धुलोजी बेरड यास रु. ७६॥ वरात सरकारची घेऊन व्याज काढून दिले ते कसरखाते

तुळशीबागवाले }
 जमा

{ श. १६७५ पौष
 स. १७५४ जाने.

३९००० रु. श्रीपतराव बापुजी सरकारांतून श्रीरंगपट्टणचे हुंडीचे ऐवजी नारोबा नाा पंढरी याजकडून मार्गेश्वर अखेर मुदतीचे देवविले त्यापो

तुळशीबागवाले }
 २०००

{ श. १६८२
 स. १७६०

रु. जनार्दन अप्पाजी मारानी बुंदेलखंडाहून चिटी गोविंद कृष्णाचे पुतणे जिवाजी खंडेराव याजवर केली ते.

हुंडीचा व्यवहार

{ श. १६८३
 स. १७६९

०००० भाद्रपद (सप्टेंबर)

जमा—

५५००० अंताजी अपाजी

३०००० गुा सदाशीव जगन्नाथ भावे हुंडी शहरची विठ्ठल जोसी

रघुनाथ जोसी यांची पकी मिति भाद्रपद वा। ७ नामे

१५००० आरकटी रोख

१५००० गंजी कोट नामे नारो बाबाजी

३००००

०१०१ १०००० गुा दयाराम आत्माराम हुंडी शहरची दयाराम आत्माराम
नावची पकी मिति भाद्रपद वद्य ८ रोख आरकटी.

१५००० गुा दताजी नाइक कानरे शहराची हुंडी भिकाजी नाइक
मन्हाटे यानी ल्या पकी मिति वा १० ऐवज आरकटी
पारखून घेतले रोख.

५५०००

नावे—

६०० चिंतामण हिराचंद सावकार उजनीकर हुंडी दिल्ली तो ऐवज आला
नाहीं सबब नावे लिहिला

११०१ माघ मास (इ. १६८४ फेब्रु.)

१०००० बालाजी रघुनाथ सहस्रबुद्धे यानी निवडीहून हुंडी तापी दासावर
पाठविली लिहिली मिति मार्गशिर्ष वद्य पंचमी पासून एकतिसां दिव-
सांची मुदत.

तुळशीबागवाले } श. १६८४
स. १७६२

१५००० ऐन हुंडी १ मुंबईची जमा मुरलीदास वल्लभ सुंदर (श. १६८४)

(हुंड्या जासुदामार्फत एका गांवाहून दुसऱ्या गांवास पाठवीत असत.)

१ कचो रघुनाथ देणें प्यादे हुंड्या तिसा हजाराच्या घेऊन आले त्यास
खर्चास असामी दोन.

तुळशीबागवाले } श. १६९६
स. १७७४

५५० गुा। मेहेंदळे रेवदंड्याचे दरकदाराकडे वरात रु. ३५०० पो।

कित्ता

}

{ श. १७००
स. १७७८

१००० बाळाजी राम लेले द्या फडणीस सरकार वरात विजयदुर्ग वा
सा ३००० पोा (श. १७००)

२ हुंडणावळ गुा नाना जोशी क्षेत्री ऐवज घेऊन कोकणांत सखाराम

खाजगीवाले

}

{

गोविंद याजवर चिठी दिली सा १०० त्याजबद्दल हुंडणावळ.

बुळशीबागवाले

}

{ श. १७१०
स. १७८८

२५ कसर जमा कासीचे हुंडी वा येथे सिका रुपथे पावणेपांचशे देउन
कासीत पांचशाची हुंडी घेतली सबब कसर जमा नामे यात्राकासी श्या ८
५०५ नामे बाळकृष्ण आपाजी हुंडी औरंगाबादची तेथून उजनची हुंडी
करून द्यावी.

५०० ऐन हुंडी

५ हुंडणावळ

५०५

}

{ श. १७११
स. १७८९

२५०० सरकार पोा मोघम खर्जाच्या ऐवजी.

१००० माहे जील्हेज वरात रा. बाळकृष्ण लक्ष्मण लागु प्राा हुकेरी
येथें दिल्ली.

१५०० माहे रोावल वरात रा. अश्वथराव नरसिंहराव याजवर

२७॥ रु. व्याजखर्च दामाडी पाटणें कुमुंबें येथील वसूल येतो तो ऐवज

रोख पुण्यास पाठवावा तरी वाटेची निभावणी होणें यास्तव हुंड्या करून पाठ-
वितात. त्यास अगोदर ऐवज सावकाराचा ध्यावा त्याचे मितीचे व्याज देणें तें
वगैरे (१७११ आश्वीन).

(ह्याप्रमाणें बराचसा व्यवहार हुंड्यांनीं चाले. पुढें ह्या हुंड्या पुण्याच्या
बाजारांत विकुंही लागल्या. ह्याचें उदाहरण पुढें दिलें आहे. पेशवाई अधिक
टिकती तर हुंड्याचा व्यवहार पूर्णावस्थेला गेला असता. व आज लंडनला महत्व

आहे तसें काहींसें हिंदुस्थानापुरतें पुण्याला आलें असतें).

किता

}

{ श. १७१३
स. १७९१

४८४ व्याजखातें नामें प्रांत पुणें कारकुनाच्या वेतनाबा मरण्याचे अगो-
दर ऐवज न दिव्हा तो ऐवज पुढें मीत्यांनीं प्रांत मजकुराकडून आला त्या वा
ता ज्येष्ठ अखेर शके मार

४३३ किता कचे ४४५९४८- दर से १ रु. प्रो
रु. ४४५॥॥पो वजा बरोत्रा रुजु पसतीसावा

हिस्सा १२॥॥ बाकी

५१ किता व्याज मौजे वरवंड बा रकम रु.

१३२०८॥ कचे ५२८० दर १ प्रा रु.

५२॥॥ वजा पसतीसावा हिस्सा रु. १॥॥ बाकी

४८४

१०००० कृष्णाजी ना रास्ते जमा वासुदेव ना दांडेकर पोत्यास सर-
कारांत दिव्हे आर्कट. आर्कटकीस भाव दर शें -॥- प्रो आहे. पुढें रुपये देते-
वेळेस भाव अधिक असला तरी अघेलीहून जाजती पडेल तें घावें असा करार
व्याज दरमहा दर से. -॥- प्रो. बारावा हिस्सा घावा या प्रो करार (१६८१).

इंग्रजांकडील वरात

१०००० रु. मिया वा ३० अश्वीन १७१३ इंग्रजांकडील वराता वा देणें
मनोहरदास द्वारकादास रु. १०,००० पो परभारे पावले त्याची जमा सुभ्याकडे.

५००० बाळकृष्ण महादेव खातें दाभाडी पाटण कुमुबें येथील साल मार
सन ईसने तीसैनेचे रसदे वा वरात छ १४ सफर बा देणें ताा हरि बल्लाळ याजकडे
फौजेचे खर्चास मानीव्हेनी लष्करांत कंपनी इंग्रज मार लाडसाहेब याजपासन
ऐवज घेऊन त्यास मुंबईस देविला त्या पो रु. ५००० देविले असत तरी
आश्वीन शु। १५ चे...हरिमक्ति साहुकार यास पावते करून पावलियाचे कवज
घेणें म्हणोन वरात त्यास सदरहु रु. सरकारी पोते चाल दिव्हे भरपाई वराते
मार्गे वगैरे (श. १७१३ मार्ग).

वृळशीवागवाले

}

{ श. १७२३
इ. स. १८०१

१५० कसरबद्दा दाभाडी पाटण्याचे हुंडी रुपये ३००० शिक्क्याची

आली त्याचे चांदवड करून श्रीमंत रा. बाबासाहेब यांजकडे दिले ते दर शेकडा

रु. ५ प्र.

११०१.१३

११०१.१३

श. १७४७

स. १८२५

श्री

नकल

यादी सगुणावाई पंचनदीकर यांचा ऐवज राघोपंत थत्ये यानी दाजीबा

चिपळोणकर यांजवळ ठेविला पौष शके १७४६

३१५ ऐन सिका

२८८॥=॥ चांदवड रुपये ३०८॥=॥ पैकी वजा बट्टा दर ६।- प्रमाणें रु.

१९॥=॥ बाकी सिका.

६०३॥=॥

पैकी वजा हुंडणावळ दर सदे १॥ प्रमाणें रुपये ८॥=॥

बाकी निके कार्शांत घावयाचे रुपये ५९४॥=॥

चांदवड कोरे होते त्या बाबत बट्टा हुंडणावळि १०॥=॥

पैकी ८॥ येणें.

५९५।

सदरहू हुंडी येथून जगजीवनदास बुक्खीदास यांचे दुकानीहून केली असे सदरहू रुपये ज्येष्ठ वद्य १ तेथे देतील. काल भाव १॥ प्रमाणें सांगितला होता परंतु आज रदबदल करून दर सदे १॥ प्रमाणें ठरविला आहे. त्याप्रमाणें हुंडणावळ वजा केली आहे. मि॥ वैशाख शु॥ १ शके १७४७ पार्थिवनामसंवत्सरे पत्र लिहून दिलें असे.

हुंड्या

श. १७५२

स. १८३०

भलावण हुंडी— ३५ रु. हालीसिका रोख कसरीबदल माधवराव नारा-

यण भानू यास भलावण हुंड्या दिल्या होत्या त्याजबदल.

“ तुम्हावर हुंडी रुपये ३३०० खजिना पारखेची राबिनसन साहेबाचे राखिल्याची करविली. तरी या हुंडीचे लहणे मुदतीचे आंत पाठवावे (शके १७५२ आषाढ शु॥ १) ”

“ आम्ही आपल्यावर सरकारांत राबर्टसन साहेब सर कलेक्टर यांस हुंडी ३३०० रुपये हापीस पारख एक महिन्याचे मुदतीची दिली आहे त्यांस आपण

हुंडी सकारावी (सदाशिव रंगनाथ निा जकात याचे चिपळूणकरास पत्र वरील मितीचे), हुंडी शाहा व्यापारी जोग जवावी हुंडी

वैद्य

शके १७२०

सन १७९८

८॥=॥ लिवाजी जेत्याजी पाटील ताा रहीमतपुरी १२॥ प्रो. बटा पर-
भारा सराफास देवून चांदवड केले दर १० प्रो. ३८= बाकी
९१= चांदवड पो. वजा बटा सरकारी दर शेकडा रु. ५ प्रो.
बाकी पो. ताा जमा असत.

}

{ श. १७२१ ज्येष्ठ मास
स. १७९९

१२॥ चांदवडीचे मलकापूरी केले रु. ५० दर २५ प्रो. बटा

॥॥= लोण्याकरतां (मार्गशीर्ष मास) चांदवड केले रु. ३१ दर १० प्रो.

तुलशीवागवाले

}

{ श. १७२१

{ स. १७९९

१५६१. छ. १ रमजान

१५६२. १२५ ऐन नवे रहिमतपुरी

१५६३. ३१. बटा मिरजी पाववयाचे ते रहीमतपुरी पावले सबब सरकारांदून
बटा घातला दर सेकडा २५ प्रो.

१५६४. १५६१.

वैद्य

{ श. १७२२

{ स. १८००

८॥= श्रावण मास शके १७२३ छ. १६ बाकी पाठवली गुा झाडण्या
महार रु. रहीमपुतरी १२॥ वजा बटा.

चांदवड केले दर १० प्रो. ३८= बाकी ९१= पोचले वजा बटा
सरकारी दर ५ प्रो. ॥॥ बाकी जमा

२००॥ बटा जमा चांदवडीचे शाहू शिका केले सा. गुा अंतोबा नाईक
शिरोळकर असे.

२००॥ अश्विन शके १७२३ छ. १ रोज बाकी पाठविली गुा खंडू शिगटा
शाहू ३१= परभारा चांदवड केले दर ॥॥ प्रो. पो. वजा बटा-

सरकारी ८-११ वाकी.

३ बटा जमा रुपये फरशी देवून मलकापूरी केले साा गुा केवळ गुजर रुपये १२ दर शेंकडा रु. २५ प्रमाणें रु. मलकापूरी केले.

१ बटा जमा गुा आवा भट दातार श्रावण मासचे लघुरुद्रावा दक्षिणा रु. १० मलकापूरी त्यांचें वजा बटा रु. १ करून फरशीचे चिटी रु.

९ कासारीवर दिल्ली साा मलकापूरी जमा.

४०० चिचवड कोकण चलनी ध्यावे (गुळसुंद्याचे निजसुरे याचें पत्र शके १७४८)

४० चिचवड पुणेचा देऊन पत्रावर भरपाई करून ध्यावी.

४० चिचवड छापी सुलाखी (भोक पाडलेले)

५० चिचवड बाजार चलनी

१०० चिचवड पेट चलनी

चांदवड अधेल्या पन्नास रुपयांच्या शके १७४९

४१२ रु. कलदार कासीसिक्का

६९ रु. तुन्याचे सरकार पोते चलनी.

चिपळूणकर }

{ श. १७५३
{ स. १८३१

रेस— पेनशनर रामचंद्र विश्वनाथ गोखले दुमाही पेनशन ३३३ रु. ३३ रेस किंवा ३३३-१ रु.

चिपळूणकर }

{ श. १७५४
{ स. १८३२

पावती शके १७५४ वैशाख शुभा १४ ते दिवशीं राजेश्री नारोपंत नांना चिपळोणकर यांस कोंडाजी जाधवराव कारणें पावती लिहून देतों जे तुम्ही आम्हां- वर अर्जा केली त्याची चौकशी तुपटी एजंट कचेरीस होऊन दावा रद्द जाला त्याजबद्दल आमचे वकीलाचा खर्च व कागद खर्च मिळोन रुपये १०२।६० एकशे सवादीन रुपये साठरेस तुम्हांवर ठरविले ते रुपये सो. कृष्णाजीपंत बाबा चिपळोणकर यांनी दिले ते आम्ही भरून पावलो...

दस्तूर माधवराव त्रिंबक वकील

होन— मौजे मुगाव काळी एकंदर होन ३१ दर होनास रुपये २४

१ परशू ज्यावर आहे असें नाणें

प्रमाणें आकार मौजे गडले काळी एकंदर होन ७॥ दर २४ प्रौं..

सीका नाणीं

धी

यादी सीका मोजदात अस्वीन वा ३० शके १७५२ वीकृतिनाम संवत्सरे.

२६५४० हाली सीका

४४००८ रोख चांदवड

२४३८- पंचमेल वगैरे

८२ पंचमेल

५१ अघेल्या पावल्या

४१. मलकापुरी

॥॥- अलमगीरी

११६ मादशाई (मल्हारशाई)

२४३८-

२७२२३८-

(“ सीका ” नाण्याच्या मोजदादीत हाली सीका आहेच, परंतु पंचमेल, चांदवड, मलकापुरी वगैरे नाणींहि आहेत. तसेंच चांदवड, पंचमेल मलकापुरी, अलमगीरी, या शिक्क्यांचीं पोटनाणींहि आहेत.)

चलन:- बट्टा वगैरे, { श. १६७२.
स. १७५०.

॥= कसर खातें बट्टा मुंबईचे रु. १८ दील्ले त्या बा। (श. १६७२)

(सुरती रुपया व इंग्रजी रुपया ह्यांत फरक दिसतो).

१८ रु. बट्टा गु। गोविंद नाना देवळे

९४॥ सुती रु. २७०० दर सेकडा रु ३॥ प्रौ.

३॥ इंग्रजी ७० दर सेकडा रु. ५ प्रौ.

सदरहु देऊन नवे अर्कटचे घेतले. (१६७४) पण

१६० पीतांबर जगजीवनदास ऐन इंग्रजी सुरती (१६९५)

८०० बट्टा खातें बागलकोटी रु. पेसजी खरीदी केले रु. ३९५९ त्यास.

(१६८४)

(हाली सिका व पोतेचाल एक नव्हत.)

१३२॥= वट्टा हाली सिका देऊन पोतेचाल केले त्यावद्दल.
(परंतु हालीसिका आणि सिका एकच.)

२४८- कसरवटा हाली सिक्यावद्दल गुा सुखलाल परदेशी यांजकडून
सिका घेऊन याचे पोतेचाल करून सरकार पोत्यास दिले. त्याजबाा रुपये ३५००
दर शे. ॥= हस्ते खुशाल.

(आधेल्या-पावल्या करण्यास वट्टा घावा लागे.)

८-॥ वट्टा खर्च

८- पावल्या १६

८॥ अधेल्या नवमीकरतां केल्या दोन रुपयांच्या.

(महमदशाई मोहरांप्रमाणें महमदशाई रुपयेही होते.)

२५००० रु. (खर्च) वासुदेव ना दांडेकर रोख अटीचे एकशिका
महमदशाई (१६८१).

चिपळूणकर }

नांचे

{ श. १६८२ ज्येष्ठ
स. १७६०

४८२२॥- अमानत खातें जामदारखान्याकडे वा याद

१५१४॥= मोहरा नाणे १०५

६६९॥= जुन्या पंचमेल ५ दर १४॥=

३५६॥ जुनी औरंगाबाद २५ दर १४॥-

१२८॥ दुसरे ९ दर १४॥-

५७ आमदावादी ४ दर १४॥-

२८॥ लातुरी २

५७ आजमेर ४

१३ औरंगाबाद गैरसाल १

१४ औरंगाबाद नवी १

२५ गैरसाल सुलाखी लागल्या दर १२॥-

१२६ औरंगाबादी नव्या ९ दर १४

१३ गंजीकोट १

२७॥ वज्र जोगणीच्या २

१५१४॥=

१०१००० आमानत खाते जामदारखाना रोख रुपये

२५००० आरकट

३३५०० मिटे

३८५०० आदीचे जुने

४००० आधेल्या

१०१०००

कोरे मळके रुपये

१ कसरबट्टा दाणे घ्यावयास कोरे मळके करून दील्ले रु. १०० त्याचा
६००० गदाधर भट टेरे नामे नारो निळकंठ देणें बाबुराव दीक्षित
मल्हारशाई (१६८९)

सुळशी बागवाले } नाणी-चलन { श. १७१० वैशाखमास
स. १७८८

१५००० त्रिवक विनायक सुभेदार पोतेचाल कोरे फरसी हस्ते गुंडो लक्ष्मण.
नांवे

१००॥ बटाखाते सरकारी पोतेचाल बेटावल त्या बी गा वनमाली
दलाल

४८ हाली सिका १२०० दर ४ प्रो

५२॥ कोरे फरसी ४०००

१००॥

३॥ गा बाळाजीपंत पोतदार सरकारी पोतेचाल याचे कोरे पोतेचाल
केले त्याज बा रु. २६० दर ११ प्रो.

९३ रु. जमा ग्वालेर गंजी कोट.

२७॥ मोहरा हलीसीका २ दर १३॥=

५॥ चतरसींगी रुपये

१॥ चतरसींगी रुपये २ वजा बटा देणें सराफ दर ८= प्रॉ. १० चाकी

१॥ सारोली रु. ३ वजा (पुढें फाटलें आहे)

४९॥= त्रिशुळी रु. ५१. सदरहू रुपये बटावून चांगले केले सा॥ बटा
देणें परभारा सराफ रु. ८॥ प्रॉ. रु. ११॥=

४॥= बटाखर्च रुपये गजापुरी वगैरे, शिलकेस होते ते बटावून
नागाचे केले सा॥

१ त्रिशुळी ८ दर ८= प्रॉं.

३॥ बावडी १५ दर १० प्रॉं.

८-॥ भुंडे १

४॥-॥

८= बटाखर्च रु. खाजगी पो. खर्चास घेतले त्यास. मंवाई १ व
मातवाडी रु. ३ येकूण ४ रु. यास बटा चलनी करावयास
पडला तो.

८॥ बटाखर्च रु. २ छापीचे केरे करावयास

८= बटा रु. १२ उजळास पडला ते गुा। रघुनाथ भट गोखले

८॥ बट्या वा। गुा। रघुनाथभट गोखले रु. १ फुटका त्यास दाणेचाल
करण्यास पडला तो.

३ सो राधाबाई कोलटकर याचे उसने घेतले ते परत दिल्ली हा। हरी
कोलटकर रोख दाणेचलनी करून घ्यावयास लागले ते.

१ मजुरीखर्च देणे लछीराम गोवंडी कामाचे ऐवजी अगावु शाहु शिक्षा

५ वा। मुशाहिरा नरसीपंत सालमजकुरचे वेतनाबाबत साहुसीका

८- बटाखर्च रु. १ वाई सीका होतो त्याचा छापी कैला त्याजवइल बटा
पडला तो

८= बटाखर्च रु. छापी काळे ८ याचे उजळयास बटा पडला तो दर
१० प्रॉ. गुा। खरे भटजी

चिपळोणकर }

सिपरी सिक्का

{ श. १७३७
स. १८१५

भाई नूरमा गोसावी यांस

आज तर्फ मोरो हरी सलाम ऐसि जे तुह्याकडून सरकारचे हवालयाबदल
ऐवज येणे त्यापैकी तुह्याकडून देविले सा। माधवरावजी निा महाजन यास
श्रीमंत मातुश्री वायजाबाई सागा यांचे नव हजारचे भरण्यापैकी सीप्री सीका सा
पांच हजार सदरहू पांच हजार सा मागानिल्हेस देऊन चीटी भरंपाई करून
देणे. मिा चैत्र शुा १० सा १८७१ हे किताबत

आंगठी पानघाट जिरीम व छीटा किंमत रु. २५०

चिपळोणकर } { श. १७४५
इ. १८२४

खोटे रुपये

१ रु. तोटा खर्च तांब्याचा रुपया लागला सबब (श. १७४५ निजाम-पूर तळे).

श. १७७० सालापर्यंत जुनी नाणीं बाजारांत चालत उ. जरीपटका (अंकुशी) एकबुंदकी.

} { श. १७४७
स. १८२५

शके १७४७ बेलापुरी रुपये ५० रु. मल्हारी सिका गडकरी यास देवविले.

{ श. १७५२
इ. १८३०

शके १७५२ -- हालीसिका चांदवड -

आगाशे, थत्ते व गोखले यांचीं पेनशनें चांदवड रुपयांत मिळत.

१ रुका = पै; ३ रुके = १ पैसा. १६ पैसे = ४ आणे = टका लिहिण्याची पद्धती—

८६ भोजनदक्षणा = ६ रुके = २ पैसे. १३ फणस = १ आणा + ३ रुके (१ पैसा) म्हणजे सवाआण्याचा फणस. १।४॥ = १। टका व ४॥ पैसे.

चिपळोणकर } सरकारी हिशेब रेसांत करीत. { श. १७५४
इ. १८३२

पावती शके १७५४ वैशाख शुभा १४ ते दिवशीं राजेश्री नारोपंत नाना चिपळोणकर यांस कोंडाजी जाधवराव कारणें पावती लिहून देतो जे तुम्ही आम्हांवर अर्जी केली त्याची चौकशी दुपटी एजंट कचेरीस होऊन दावा रद्द जाला त्याजबद्दल आमचे वकिलाचा खर्च व कागदखर्च मिळोन रुपये १०२।६० एकशे सवादोन रुपये साठ रस तुम्हांवर ठरविले ते रुपये राा कृष्णाजीपंत बाबा चिपळोणकर यांनी दिले ते आम्ही भरून पावलों.....

दस्तुर माधवराव त्रिंबक वकील निा जाधवराव

तुळशीबागवाले } चलन } श. १६७९ कार्तिक
 १४७९ } } इ. १७५७ नोवेंबर

जमा जनकोजी शिंदे. पा यावल येथील ऐवज.
 ७८३९ आर्कट फुलचरी.
 ३०० इंग्रजी.

जमा ७६२५ मोहारा आमदशाई. सिक्का नाणें ५०० याचें खत
 मोहोराचेंच दिलें.

खर्च ४६६६॥ वासुदेव नाईक दांडेकर जमा तीळकंठ नारायण
 मुजुमदार आमदशाई मोहोरा ३०६, दर १५।

जमा ६ इंगरेजी रुपये शिलकेचे

खर्च ३०७५॥ वल्लभसुंदर मा मुरलीदास. जमा तिळकंठ नारायण
 मुजुमदार मोहोरा ज्या शिक्याच्या घेतल्या त्या शिक्याच्या द्यावयाच्या. व्याज शंभर
 मोहोरास अर्धी मोहोरा. १६५१॥- महमदशाही १०७ दर १५॥
 १४२४०- अमदशाही ९३ दर १५।

जमा ३४॥ कसरखातें; राजश्री आवा मुजुमदार यांच्या मोहोरा
 ५०० घेऊन.....यांचा भरण्यास दिल्या. त्याचें नक्त जमा रु. ७६२५
 धरिले. त्यास सदरु मोहोरा द्यावयाचा करार होता. त्यास मोहोरा खरेदी करून
 दिल्या. नाणें मोहोरा ५००, एकूण कसर.

९७५ कसरखातें रसदेच्या बट्यावा गा जनोवा रु. १९४९८९ दर
 से. रु. ॥ प्रा दक्षणेस ऐवज श्रावणमासी द्यावा लागला तेव्हां अटीच्या बट्याचा
 भाव उतरला सा पारखीचे आरकट गंजीकोट करून दिले. (श. १६९१).

१२६ मोहोरा औरंगावादी नव्या ९ दर १४

१३ गंजीकोट १

२७॥ ,, वज्रजोगणीच्या २

१६॥= परभारे बाजारवट्टा

८ सातशाही ८५ वगैरे.

सीलकेचा तपशील पुढीलप्रमाणे लिहीत.

४० होन १०, दर ४ प्रॉ

२८॥= खुर्दा

८॥= अलमगिरी

१९॥॥ जुना सिवराई

२८॥=

(तुळसीवागवाले)

बाकी शिलक

१२० पुतळी ताटे १५ दर ८ प्रॉ मिरजी मलकापुरी
६ नीळकंठी

१४॥= रहिमतपुरी (खाजगीवाले)

बटा

८= नवा बावडी सा १ देऊन मांजरीचे मुकामी मिरजी मलकापुरी केल
त्यास बटा

१॥॥ बट्टाखर्च सरकारांतून सा ४० आले ते नीट करावयास पडला तो.

१॥॥ सिलकेस मलकापुरी खटनट होते ते नीट केले त्यास

३॥॥ सिलकेस मलकापुरी खटनट लागले होते ते पंढरीस पा चांदवड
करून त्यास.

(सरकारवट्टा व बाजारवट्टा हे दोन बट्टे कसले ?)

१४ रु. रावो कृष्ण रांजेकर मौजे भिवरी ताा करेपठार येथील मोकास-
बावीचे ऐवजी सालमारपैकी रु. १०० पैकीं जवा

३ परत ताा गोजा महार

३ बट्टा

- १ बाजारबट्टा परभारे
२ सरकारबट्टा हुकेरीचा

३

६ बाकी

२ कसरबट्टा सदरहूचा

(तुळशीबागवाले)

१ बटा जमा गुा आवा भट दातार श्रावणमासचे लघुरुद्रावा दक्षिणा
रु. १० मलकापुरी त्याचे वजा बटा रु. १ करून फर्शीचे चिटी रु. ९ कासारी-
वर दिल्ली साा मलकापुरी जमा

१११३ सुरती

१००० जुने

८६ इटाव

॥= खुर्दा

भडोची, कल्याण चाल, दौलताबाजी, फरशी, हुकेरी, अरकाट, गंजी कोट,
तळेगांवी, बागलकोटी (वैद्य)

कोरे चांदवड व छापी सुलाखी

९१= बाळाजीपंत करमरकर यांनीं फरोक्त भात चिरनेर पो
दिले त्याचे रुपये कोरे चांदवड येणें ते छापी सुलाखी
रु. ६२५. त्यास कोरे चांदवडास व छापी सुलाखीस
दर से. रु. १॥ प्रो बटा

पोतेचाल व सिका

१२०=॥ बटा खर्च रु. ३०० पोते चाल नांदिवड्याहून आले
त्याचा सिका केला साा (सरकारी पोतेचालाची हुंडी
पाठविली ती न पटे म्हणून सिका करून पाठविले).

१८१॥ हरी तुळजाराम गुजर वाा कल्याण वसईचलनी रु.
दिले त्यापैकीं चांदवड

२५० हरी तुळजाराम गुजर वाा कल्याण रोख वसईहून
आले साा ३०० त्यापैकीं वसईचाल चांदवड कोरे

द्यावे ऐसा करार (कल्याण सुभेदार)
सरकार भरणा अर्काट गंजीत हि होत असे.

वैद्य } श. १७२२
} इ. १८००

यादी खरेदी भांडीं तांबें पितळ गुा लिंगाप्या कासार खा रा. नारायण
बाबूराव वैद्य इ. १७२२

३१८॥ सरकारांत

३०॥॥ तांबें.

०७७९ माघमासी टोप ३, तपेलें १

०८१ पंचपात्रें २, तबकडी १, एा व्रतास

०७७९ दर शेरी रु. १॥॥ प्रौं.

०३ कासे वाटी व्रतास १ एा वजन ००६॥॥

दर शेरी रु. २ प्रौं.

०-

३१८॥.

चिपळूणकर }

इमारती सामान }

तुळया सायवळ सुा १२ आख ९ प्राा वार सवाई एकूण आंख

तुळया रायवळ सुा ८ व कड्या खण सुा ९ दरखणी रुपये ८ प्रमाणें

१॥ काच्या जेरवंदास (घोड्याच्या)

१- छाप पेशजी बळवंतराव सांगलीस गेले ते समयी घोडीचे खोगिरास
खरेदी करून घालून दिले

१०- इंगरज कुन्हाडीस ०८॥॥ दर दर ०८॥

चलन

भिटे कल्याण चाल

कोरे चांदवड }

छापी चांदवड }

उ. ४॥॥ बटा सा कोरे चांदवड द्यावयाचा करार
असतां छापी चांदवड दिले सा.

सरकार चलन: उ. ६ रु. ऐन मक्ता सरकार चलनी

(पुणे चलनः) उ. १ रु. वसईस जातां पुणे चलनी.

पुणेसिका, चिचवड, कल्याण-सिका, बेलापुरी, पुणे-चलनी, छापी, बेलापुरी कल्याण चाल, वाई सिका, चिचवड छापी, हाली, सिका, जरीपटका, इटाब अशी नाण्यांचीं नांविं आढळतात.

इंग्रजी } उ. २५१२८ = पेटेंत ऐवज होता तो
३१२॥ इंग्रजी

ग्वालेर; बहुती; चांदवड हापीस चलनी; ही हि नांविं नाण्यांचें संवंधांत आढळतात. (चिपळूणकर)

महंमदशाई मोहरांप्रमाणे महंमदशाही रुपयेहि होते.

२५००० रु. (खर्च) वासुदेव ना दांडेकर रोख अटीचे एक शिक्का
महंमदशाई (तुळशीबागवाले)

चिपळूणकर } कापड { श. १७५३
इ. १८३१

सखलाद चांगली ४ ते ४॥ रु.

मांजरपाट ताका लांब हात ३६

रुंद हात २ ५ रु.

जगन्नाथी ताका चांगला ६ रु.

आंख

१६५ रु. शालजोडी १ मनरुपगीर गुकनार च्यार हाशा आंख
१२९०००० दर (हजार आंखाला) ८- प्रो चांदवड
रु. १८१॥

८॥ रु. पातळें नागपुरी, मुलीस, आख

४७ ६३॥

बारापट आंख वाद ८- प्रो

खाजगीवाले } जनावरें { श. १७११
इ. १७८९

११५ गाडीखाते गुा डोंगरी सुतार खंडित किंमत नवे हुकेरी

१२५ गुा बाळाजी गोविंद भडगांवकर खानदेशाहून गाडी व वैल
७५ गाडी
५० वैल

१२५ (आणविला) ११६

३५१ खरीदी उंट नफर ३ चांदवड
२६१ सालगुा पुण्याहून आणविला गुा बळवंतराव भड-
गांवकर नफर २ एकूण

१५० ऐन किंमत

३ हुंडणावळ दरशेकडा २ प्रो

१ उंटवाल्यास

२ येतांना वाटखर्च

१५६

कल्याण सुभेदार

जनावरें व बाजारभाव

श. १७११
स. १७८९

११० रु. खरीदी उंट १

१५० फरोक्त उंट १ गुा गणपतराव काळे

१५॥ खरीदी बंदूक

तराजू चर्मी

३ वेलदोडे सुती ८८१

३०० लवंग ८८१

मुंबईचे भाव (श. १७११)

३७। सन अर्वांत वसईस सिसेगोळ्या बंदुकी ६०००
नेल्या त्याची किंमत वा पके ८३ दर १२३ प्रो.

१४ पुणे खातें मेणवाती ५० साष्टीहून करवून आणल्या

१०५ उंट नफर १ १०० ऐन किंमत

२ हुंडणावळ

१ उंटवाल्यास

२ येतांना खर्च

१०५

१० गुा पुणतांत्रिकर पंढरपुरी नफर १

५ रु. जमा. उंट नफर १ विकला त्याची कसर गुा बाळाजी व्यंकटेश
मिरजकर खरेदी पंढरपुरी सा ४५ विक्री ५० झाली सबब
कसर जमा हुकेरी. (खाजगीवाले)

॥॥॥ बाग पर्वतीकडे कुदळीत घालावयास

॥- लोखंड ००२॥ दर ००३॥

०३ इंग्रज ००१९ दर ००

०० घरांतील विळी मोडली तीस इंग्रज ००१.

वैद्य

}

{ श. १७३५
इ. १८१३

॥= खरेदी लोखंडी व जस्ती वगैरे, ॥॥॥ लोखंडी ०० जस्ती करंडा
नागपुरास केशर भरून पा.

००= किरकोळ सूत, सुया दाभण वगैरे (श. १७३५)

खाजगीवाले

}

{

॥- खिले नाकोडेवद्दल लोखंडी खिले सुा ५०

लोखंड वजन पके ००२ दर ००३॥ प्रॉ

१॥- कारवी भारे २२

॥॥॥ वांख जंगली सुा ४००

(मजुरांचे पगार दरमाहा २ ते ३ पर्यंत. कारकुनी कापली आहे.)

॥॥॥॥ सिंहासनाचा दगड घासावयास थाप्या वगैरे करावयास

॥= कुरंद

॥- काखचपडा

०॥॥ सुहागी

॥॥॥॥

१८॥= चुन्याच्या मसाल्याकडे

७०- ताग

३०- गूळ

१॥ हिडे जंगली

१॥ कात

१॥ डीक

१- गुगुल हौदाकरतां ८८१॥

३॥॥-१ कीता बा (फाटलें आहे.)

१- रंगीत सेडे करण्यास

१ हिंगुल

१- शेंदुर

८- दुरमुज

१-

६८॥ लोखंडी सामान

(कांहीं तपशील)

८॥ पडद्याच्या कड्या ३

१ चुका बारीक २००

१॥ विजागराच्या पट्या ४ व खिळे ४५.

१ फुल्या पितळी ४०

कासेभाई बोहरी याजकडून ५७८- रु. चें सामान घेतलें,

३६२॥- खरीदी लांकडे वगैरे कारकुनी वजा करतां

१५०८॥ तुळ्या सुा २५

५३८= गज्या सुमार ३०

१८॥- कड्या रायवळ ५३

१५॥॥ खांब रायवळ सुा ९

१२२८॥- दगड थोर व गाढवी व तोडी वगैरे.

८१ खो चुना गुा भिकाजी लोणारी

६१ प्रत वजन ६८३॥ दर खंडीस १० रु. प्रमाणें रु.

६१॥= व ज्याजती सफेतीचे कल्याबदल १ एकूण

६२॥= रु. पो वजा कारकुनी १॥ बाकी रु.

२० प्रत वजन २८१

३६। कौलें सुमार

२५ प्रत १००००

११ प्रत ५०००

३६।

६७।।। विटा (संख्या नाही.)

फाल्गुन मासीं

॥०. चाकु १ गुा बोहरी

००॥ मोहन्या कैली ८८।

११॥ साखर वजन दर मणी ९ रु. प्रॉ ८८७।।

॥०. खोबरे वजन ००२।।

०-॥ वेलची वजन पके ००४॥।।

००॥ कापूर पके ००४॥।।

॥०. सुपारी चिकणी ८८।

६।॥।। ओतीव पंचपात्रें गुा म्हारी ओतारी.

२। रु. तांब्याची १ वजन ८८॥४॥ दर ४ कार्तिक मास एकूण:

४८॥।। पितळेची २ वजन ८८१८११॥।। दर ३॥।। प्रॉ.

६।॥।।

१॥ सा पानें रामटेकी ७२५

४ इटा धांव वांधावयास १०००

११४ पुण्याहून लुगडें अंजीरी आणिलें

४ कौलें गुा लखु कुंभार सुा २००० दर हजारी सा २ प्रॉ:

२।= गवत २४०० दरहजारी १ सा प्रॉ.

९०॥= साखर चिनी ॥०॥ दरपला रु. ३२ प्रॉ.

१७॥।। बुरा साखर ८१

शेंगा गोवारीच्या ००५

भेंड्या ००५

०- वांगी वजन ००५

॥०. धेवड्याच्या शेंगा ८॥।। दर ०- प्रॉ पासरी.

८॥।। तूप वजन ८१ एक मण साजूक

१०. भुईसुगाच्या शेंगा वजन ८१० घडाभर वाणजोखी दरमणी रु. १
प्रमाणें. (तुळशीबागवाले)

तुळशीबागवाले } किराणा बाजार {
बडीभाई छोटीभाई {
खातें कुवरे प्रभुदास वाणी पेट गुरुवार
८१ बडीभाई ८८८१
८१ छोटीभाई ८८८१

चिपळोणकर } दर { श. १७४५ आषाढ
इ. १८२३ जुलै.

८८॥ विड्याचीं पानें १००

८८॥ पत्रावळी ३२

१ तांदूळ वरंगळ ८१० कैली

३ लोणी वजन पके ८१२ दर ८८४ प्रॉ.

८८१० सुळे सुा १६

८८॥॥ रताळीं वजन कचे ८८५

८८॥॥॥ लाकडे मोळ्या सुा २

६५ कापडखाते गुा गोपाळराव पटवर्धन विक्री धोत्रजोडा
जरीकाठी धुवट एक (शके १७४९)

तुळशीबागवाले } श. १७२०
स. १७९८

१० साखर चिनी वजन पक्के ८१७॥० दर रु. वजन ८८१॥॥०
प्रॉ (आषाढ शके १७२०)

७॥॥ साखर चिनी १ मण. श्रावण शके १७२०

तुळशीबागवाले } हत्यारें { श. १६९१
बंदुकीची किमत { इ. १७६९

६२॥ रु. किले पुरंधर बंदुखा सुा ५ (श. १६९१)

ढाला तलवारीं सामान्यपणें सर्वाजवळ असत.

६० रु. खरेदी सूर्याजी कासार

१० तलवार (श. १६६९)

५० रु. २ ढाला : ३५ व १५

कल्याण सुभेदार } परदेशी व्यापार { श. १६९२
स. १७७०

- २॥= खण पितांबराचा नारोशंकरी
७॥ सखलात जंबूसरी
॥= लोखंड दर रुपयास तीन सेर प्रो पलंगाचे पट्यास
५ दारु पके ८॥= दर रु. ८८=॥ प्रो
॥= गोळ्या बंदुखी २८
१३॥ गूळ पळे ३
२ साखर ८९ पके दर ८४॥ प्रो.
९८॥ खरीदी भात खंडी ६

चिपळोणकर } { श. १६८२ अ. श्रावण
इ. १७६० जुलै ऑ.

६ कस्तुरी तोळा ॥॥॥

बुळशीबागवाले } { श. १७०८ चैत्र
इ. १७८६ एप्रील

७॥ रोगण ८८३
१॥ लक्ष्मणराव शेडगे वा जोडा चरमी १ देणें लिंब्या महार
१॥ नागवेलीची पानें पिकली दर १००० रु. १ प्रो सुमारे १५००
२२ साकर काशीची गुा मैराळशेट वाणी बोथरा दर पळा रु. ४४ प्रो
(१७०८ चैत्र).

बाजार

चिपळोणकर } { श. १७३४
इ. १८१३

॥= संक्रांत मकर झाली त्यास तीळगुळ वाटावयासी तीळ साख-
रेचे गुा राणाई हलवाई कैली ८८१ योा दर ८८॥ प्रो.
१ चाकु १ ताा बाळाजीपंत माघ वा ३० (श. १७३४)
१॥ खरेदी तीळ साखरेचे तीळ संक्रमणाकरतां आणले व नागपु-
रास पाठविण्याकरतां वगैरे पौष गुा १० (श. १७३४)
१. पेटी पीतळेची सरकारांत द्यावयाकरतां
१॥ तीळ

॥० हलवा वजन ८८८९
१ तेल साखरेचे वजन ८८१॥

१॥॥ १॥॥

चिपळोणकर

}

}

श. १७४६

स. १८२४

शके १७४६ सालचे मुंबईचे बाजारभाव मुंबईच्या वजनानें.

४८-॥ तूप ८८९॥४॥॥

॥॥० साखर पेटीची कच्चे ८८५।

१।० गूळ वजन कच्चे ८।५।९

२॥॥॥ दूध ८॥॥७

२॥ गहू कैली ८॥॥०।

१। डाळ तुरीची कैली ८।०॥॥-

१। डाळ हरभरे कैली ८८२।-

सराफी बाजार

आंगठी थोरली तावदानी. तिचे आंगीं दोष जिरीम व रंग किंमत रुपये
४००० पसंत पडल्यास रु. ४५०० द्यावे रति अदमासे १०.

४००० आंगठी विलपाणी: निर्मळ किंमत रु.

सोने १६॥ रु. प्रमाणें.

मणी मंगळसूल वजन ५ गुंजा दर १९॥ प्रमाणें.

॥॥- रुपें जोडवी विरुंध्या (वैद्य)

वैद्य

}

}

यादी जवाहीर दागिने

सावकार याणीं किंमत सरकारचे जवाहिरखान्यांत
सांगितली ते रु. किंमत जाहली ते रु.

चापेकल्याची माल हिऱ्यांची

लोलक पन्याचे दागिना १

५५०००

४४८००

कर्णफुल हिऱ्यांची मौते

सुद्धां दागिना १

८०००

६५००

जोड नथेची

११०००

६०००

खाजगीवाले }

१७९० च्या १७९० च्या

{ श. १६९०
स. १७६८

२२४

पोहोच्या २ यो किमत

८६ पोचा ६ वजन रती १८

८० किता २ रती १६ दर ५ प्रमाणे

६ किता ४ रती २ दर ३ प्रमाणे

८६

४८ माणक्या १६ दर ३ प्रो

९० सोने तोळे आजमासे ६ दर १५ रु. प्रमाणे

२२४

हिरे माणीक मोती पाच वगैरेच्या किमती समजण्याच्या कार्मी ह्या यादीचा उपयोग होईल. अस्सल याद सरदार खाजगीवाले यांच्या दपतरांतील आहे.

श्री

याद खरेदी जवाहीर दागिने किंमत विा कृष्णाजी भैरव थते व नारायण-दास व कृष्णदास जोहरी छ १७ जिल्काद सुा समान सितैन मया आलफ शके १६९० किंमत रु.

२०८० कंठी फरोक्त गुा कृष्णदास जोहरी किंमत रु.

१३३० मोत्यें दाणे ३८ दर ३५

४२० पाचा ५ वजन रती आजमासे ७० दर ६ प्रमाणें

३० मणी लालाचे १० दर ३

३०० पदक

२७५ हिरे ९ रती आजमासे ११ दर २५ प्रमाणें

२५ सोने आजमासे

३००

२०८०

१०९४८ माळ पदर तीन यो किमत

५४०० मोत्यें दाणे १३२ यो टांक २३॥४ रती ५६८ त्याचे

चव १३५० दर ४ प्रो

२५७० पाच मणी १४ रती २५७ दर १० प्रमाणें

१५००	लाळु मणी ६ रती १७८ दर लाखस रुपये २५०००
१५३	पाच मणी वारीक सुमार १८ रती २५॥ दर ६ प्रमाणें
१७०	लाळु मणी वारीक ३४ दर ५ प्रमाणें
६४५	पदक एकंदर आजमासे किमत रु.
४५०	मोत्ये दाणे ३ दर १५०
६०	मोत्ये दाणे ४ दर १५

१०९४८

३४९ सीरपेंच १ यो किमत

२५ पुष्कराज १ यो

१७६ हिरे

१४० किता १६, रती आजमासे ७ दर रु. २० प्रमाणे

३६ किता २४ रती ३ दर १२

१७६

५५ लाल १ यो किमत

३० किता २ दर १५

२५ किता १ यो

५५

३ पाचा २ दर १॥ प्रो

५० मोत्ये दाणे २ दर २५

४० सोने आजमासे

३४९

श्री. सरदार खासगीवाल्यांच्या घरच्या दागिन्यांची दुसरी याद (श. १७०५)

नांव	किंमत
पाटल्या जोड १ हिऱ्याचा	१२४२॥=
कंगण्या जोड हिऱ्याचा १	१७०८॥= (ह्यांत मजुरी ७९ रु. आहे.)
टीक पाटल्या हिऱ्याचा जोड १	१३५३॥
हातसर जोड १	२०१०॥-
कंठी नवऱ्हांची १	२६११॥=
सीरपेंच हिऱ्याचा मरनार्क (मध्यनायक)	
लालडीचा १	११५२॥

लपा दागिना १	५७९२॥=
कंठी हिऱ्याची १	१०६०
देवाचा मुखवटा जडावाचा १	४८०
देवाचा मुगुट टोप १	१०६
संगमरवरी दागिने	

पोहोची ताईत सुा ६ जडावाचे माणकेवर आहेत. अगुस्थान १ वर माणके
आहेत सुा १२

आंगठ्या हिऱ्याच्या ३	७३५०
आंगठी माणकाची १	६०
,, पाचेची १	१२५
,, पुष्कराजाची १	१००
पवित्रक माणकाचे १	१० रु.
आंगठी माणकाची १	२००
मालतीलडी पदकसुधा	१०३७३
पंखेजोडी माणकाची १	८५
दोरे जोड १	२५४५
घोस बाळ्या जोड १	१२००॥
चिंचेपेट्या जडाव हिऱ्याचा	२९६५
वाघनख	९२॥॥-१
पोहोची पाचेची १	१५२९०=
मोत्यांची कंठी १ दाणें ४०	२१२१
पाटल्या मोत्याच्या जोड १	५००
मासबाळ्या हिऱ्याचा जोड १	१३२५॥॥
पोहोची (तात्याची)	
ताईताची	५५५
नथा ३	१३१५
घेस बाळ्या जोड १ मोत्याचा	१४२॥
कर्णकुलें हिऱ्याची जोडा १	८८७०
चौकडा १	३२१२

प्रकरण ७ वें

सामाजिक व धार्मिक

सर्व हिंदुस्थानांत ब्राह्मणी राज्य त्या वेळीं पुण्यासच असल्यामुळे अखिल ब्रह्मवृंद पेशव्यांच्या आश्रयाची अपेक्षा करी ह्यांत आश्चर्य नाही. त्यामुळे सर्व हिंदुस्थानांतले ब्राह्मण पुण्यास लोटत. जगद्गुरु शंकराचार्य व द्रव्येषणला लाथाडून चतुर्थाश्रमांत शिरलेले संन्यासी द्रव्यार्जनार्थ पुण्यास येत हे खालील रकमांवरून दिसून येईल.

१५ रु. स्वामी मठ शृंगेरी यास मोहर १ स्वारींत दिली ती (श. १६७८ आश्वीन).

१८ रु. धोत्रजोडा श्रीशंकराचार्य } श. १६९९
१५९ रु. धर्मादाय स्वामी शंकराचार्य } ज्येष्ठ

१० रु. धर्मादायखातें विद्यारण्य भारथी } श. १७०६
शंकराचार्य यांचे दर्शनास जातां } आषाढ

५२॥३ रु. धा संन्यासी. श. १६८८ फाल्गुन

१९ रु. वीणापरमहंस स्वामी. श. १६८६ चैत्र

५० रु. अद्वैतानंद स्वामी रोख. श. १६८३ आश्वीन.

५० रु. धर्मादायखातें मिति वा ८ शुक्रवार (श. १७१३ ज्येष्ठ)

देणें कोल्हापूरकर स्वामी यांस दर्शनास जातां.

५०० रु. धर्मादाय खातें देणें श्रीशंकराचार्य स्वामी संस्थान मठ शृंगेरी यांस हस्तें खुद तात्या भिमा वा १ (ज्येष्ठ १७१५).

२१ रु. धर्मादाय शंकराचार्य अद्वैत स्वामी यांस हस्तें खुद मिति ३ (१७२० वैशाख).

व्यवहार करणाऱ्या स्वामींत त्रिलोचनानंद स्वामी होते.

उदाहरणार्थ

३४० रु. जमा त्रिलोचनानंद स्वामी देणें स्वामीचे कर्जदार
(श. १६८३ पौष)

२०० रु. नारो बाबाजी जमा धर्मादायखातें त्रिलोचनानंद स्वामीस
द्यावयाविसी पत्र पा त्थाजबा.

वेदांती, नैय्यायिक, मीमांसक, ज्योतिषी, वैदिक वगैरे सर्व प्रकारचे विद्वान पुण्यास येत व त्यांची यथाशक्ति लोकांकडून संभावना होई. ह्यांत काशीच्या व मद्रास, भैरूरकडील विद्वानांचा भरणा विशेष असे. श. १७१० च्या श्रावण-मासांत ज्यांच्या नांवांनें दक्षणा खर्ची पडली आहे त्यांचीं नांवां (१) राघवाचार्य तर्कभूषण वेदांती, (२) कृष्णमाचार्य सुरापुरकर, (३) श्रीनिवासाचार्य (४) वेंकटरामसिंहाचार्य नैय्यायिक; (५) वेंकटरामशास्त्री मीमांसक : तसेच श. १७०८ व ०९ सालीं पट्टारामाचार्य कुंभकोजकर, आणि बरेलीचे तात्याचार्य नैय्यायिक, मया शंकरभट काशीकर इत्यादिकांच्या नांवां धर्मादायखातीं रकमा पडल्या आहेत. श. १७०६ सालीं काशीचे मथुराभट व उग्रदेव नागर ब्राह्मण ह्यांस दक्षणा मिळाली आहे. श. १७०४ सालीं अय्याशास्त्री कुंभकोजकर यांस २५ रु. दक्षणा मिळाली आहे, तर पुढच्या सालीं विनायकभट कुंटे काशीकर जटापाठी यांची ४० रु. देऊन संभावना झाली आहे. ह्याशिवाय इछाराम मिश्र, वरदाचार्य कांचीकर मालिक, प्रयागभट प्रभास्करभट द्वारका, नागो बल्लाल चंदी-चंदावरकर, धरणीधरभट काशीकर, नारायण दीक्षित श्रीरंगपट्टणकर इत्यादि पर-स्थांचीं नांवांही दक्षणादानांत आढळतात.

खुद्द पेशव्यांची श्रावणमासाची दक्षणा असे. ह्या महिन्यांत ठिकठिकाणचे ब्राह्मण पुण्यांत जमत. त्यांच्या बंदोबस्ताकरतां पुण्याबाहेरील सरकारी लोक मुद्दाम आणीत असत असें पुढें दिलेल्या रकमांच्या तपशिलावरून दिसून येईल.

३०० रु. — श्या ३ किले पुरंधर श्रावणमासचे दक्षणेच्या बंदोबस्तास लोक आले आहेत त्यांस खर्चास.

१०० रु. किले पुरंदर गडकरी लोक रमण्यांतील ब्राह्मणांचे रखवाली-करतां आणविले त्यांस खर्चास (१७१० श्रावण श्या ४).

दुसऱ्या बाजीरावाच्या कारकीर्दीत हे दक्षणेचे रुपये लोकांकडून वसूल करित असावेत. कारण :

२ रु. शुां ९ (आषाढ श. १७२०) प्यादे सरकार ब्युपु लेले याजकडून श्रावणमासचे दक्षणेचे तगाद्यास आले त्यास देणे. वाळोजी गुणे व महादु पवार आा २ एकूण आठ रोजा पोटीगीवा.

परंतु हा प्रकार पूर्वी नव्हता.

३ ३००० रु. — नेवासे वगैरे महालचे रसदेचे ऐवजी सालमारपो देणें हुजूर पोत्यास श्रावणमासच्या दक्षणेचा भरणा रु. २५००० पो (श. १७०६).

॥॥॥ प्रांत पुणें रमण्यांत कारकून गेले त्यांस फराळास पोहे कैली । (श. १७०९ श्रावण)

रमण्यांतून ब्राह्मण सुटले म्हणजे लोक त्यांस त्या दिवशीं भोजनास बोलावीत

१०. शुा ८ पोळ्यास बायको लाविली त्यावा, ब्राह्मण सुटले त्या दिवशीं (१७०९ श्रावण).

एकंदरीत धर्मादाय फार होत असे. ब्राह्मणभोजनेंहि होत. उ. २६३३१-१

रु. घरखर्च धर्मादाय संकल्पित पो भाद्रपद पौर्णिमे अलीकडील. १६८७.

५००० रु. श्रीपतराव बापूजी हुजूर पोत्यांतून ब्राह्मणभोजनाचा देवविले ते रोख जमा मिा शुा १३ ज्येष्ठ १६७४.

६९८-॥ ,, भोजनदक्षणा असामी ३५२६ (१६९१ पौष).

२०० रु. गणेश गोविंद राजवाडकर ब्राह्मणभोजनाकडील आचारी खटपटे यांचे वाटणीस दिले ते हल्लीं हस्ते अनाजी लक्ष्मण पुरंधरे नामे भिकारपट्टी सरकार पोत्यास दिले. (श. १७१५ वैशाख शु. ३).

४०० रु. जमा राघो बाबाजी पंढरपुरी सहस्रभोजन घालण्यास मारनीं कुणाजी नाईक दातार यांजकडून देवविले ते रोख आर्कटी मिा वा १४ वैशाख १६७९.

१००० रु. धर्मादाय देणें नेवासें वैजापूर बाळकृष्णशास्त्री सरकारांतून पट्टीचे देविले. श. १६९०.

२०० रु. माधवराव निळकंठ जमा धर्मादाय. शेषाद्रीशास्त्री रु. ३५०० पैकीं. श. १६९०.

- ३२०॥ रु. नारायणभट चितळे अग्निहोत्री श. १६८६.
 १०० रु. कल्याणभट श्रीरंगपट्टणकर सरकारचे पट्टीवद्दल हस्ते निळ-
 कंठ महादेव.

शके १६८४ सालीं तर फाल्गुन महिन्यांत धर्मादाय खात्यांत
 ५९३९२॥॥ रु. विनतपशील खर्च पडले आहेत. तुलादान करण्याचा प्रघातही
 होताच. श. १६९५ सालीं ११२४३८॥ तुलादानावद्दल नांवे पडले आहेत.
 श्रीव्यंकटेशास ५००० रु. नवसावद्दल अर्पण केले आहेत. (५००० रु. खर्च
 प्रांत पुणें नवस श्रीव्यंकटेशास देणें. श. १६९०). भुतें, समंध वगैरेवर विश्वास
 असला तरी त्यांतहि व्यवहारदृष्टि जागृत होती. उ. ५० सा लिंगक घोंडदेव
 इरदास यास, समंधाचे बाधेच्या अनुष्ठानावद्दल, समंध गेला तरी सा मांगू नये. न
 गेला तरी सदरहु रुपये नागेशभट वांगीकर वस्ती पंढरपूर यांनीं घावें याप्रो वांगी-
 कर नीं कागद लिहून दिला आहे. पौष शुभा १२ श. १६८८ सालीं खालील
 रकमेंत पेशव्यांच्या तुलादानाचा उल्लेख असावा.

१० रु. निळकंठ महादेव तुळापुरीं तुळादान झालें त्या वेळीं कर्णेकरी
 वाजविण्यास होते त्यास वाटेमें स्वारी पुण्यास येऊं लागली ते
 वेळीं कर्णेकरी यांस वाटेसच दिले.

पर्जन्याकरतां अनुष्ठानाचे प्रसंग श. १६७७, - ७९, १७०९ व - १४
 ह्या सालीं आले होते.

२१० रु. पर्जन्यानिमित्त अनुष्ठानावा देणें जनार्दन देव (श. १६७७
 कार्तिक).

३५० रु. जनार्दन देव पर्जन्याचे अनुष्ठानावा (१६७९ आश्वीन).

१० प्रजन्यावद्दल श्रीत्रिविकेश्वरास अभिषेक (१७०९ आषाढ).

३८- शुभा ५ श्रीत्रिविकेश्वरास लघुरुद्र पर्जन्याकरतां करविला त्याजवा
 श. १७१४ आश्वीन

४४ श्रीत्रिविकेश्वरास अभिषेक अकरा रोज सतत धारा पर्जन्याकरतां
 करविला त्याची दक्षणा श. १७१४ कार्तिक.

पर्जन्येतर अनुष्ठानांतहि पैसे कमी खर्च होत नव्हते.

५०० रु. गोविंद भगवंत दादा हरि बळाळ फडके सिद्धटेकचे अनुष्ठाना-
 वा शुभा ६ चैत्र १७०५.

२२९ रु. सदाशिव बह्नाळ खातें श्रीत्रिविकेश्वरास प्रदक्षिणेचें अनुष्ठान करविलें त्याचा हिसेव आलाहिदा १६७८ मार्गशीर्ष.

८०॥ महामारीचे अनुष्ठानाबद्दल देवास श. १७०७ आश्विन.

क्षेत्रस्थ ब्राह्मण कावडी आणून आपआपल्या यजमानांकडून वरीच दक्षणा मिळवीत.

१५६५ रु. श्रीस कावडी खाना केल्याना. येसाजी गणेश पुरंधरे मा

सदाशिव व बयाजी गुा इछाराम भुयाव कावडी २४ एा

४८० कावडी २४ दर २० प्रो काशीहून पुणे.

९६० पुण्याहून रामेश्वरास २४ दर ४० प्रो.

७५ नेमणूक येसाजी गणेश कारकून रु. १५० प्रो

निमे आवा जुजुमदार.

५० पुण्याच्या साहित्यास ४० शंकरभट शेंडे

१५६५ दक्षणा १०.

(श. १६७९ फाल्गुन)

१५ कावडगंगोदक १६८६ चैत्र

३५ वा १४ (फाल्गुन १७०१) इंद्रमण बीजेराम भट पुरोहित

याणी हरिद्वाराहून गंगोदकाच्या कावडी पा सुा ७

मुसलमान राजांपासून ब्राह्मणांस उपद्रव पोंचला म्हणजे अर्थातच ते साहाय्याच्या अपेक्षेने पुण्यास येत.

चैत्र वा ३० शके १७०७

२५ रु. ब्राह्मण तुलजेन्द्रपूरनजीक क्षेत्र कुंभकोन आ

१ अनंतभट दीक्षित

१ सुभाभट

१ सुभाशास्त्री

१ वेंकटराम

१ शेपावधानी

१ रामावधानी

३९०७॥ गोप्रदानें ३९

३१८- गोप्रदानें ४ धर्मादाय

१३९॥ ≡ गोशताकडे गोदानेने वृषभमूर्ति सुवर्णाची व अलंकार वस्त्रे
 १७०॥ ≡ वृषभप्रत्यक्ष अलंकार वस्त्रेदक्षणासहित देणें आचार्य वगैरे.
 ह्याप्रमाणें गोशतदानासाठीं जवळजवळ देहा हजार रुपये खर्चा पडले
 आहेत.

ग्रहणांत प्रत्यक्ष गोदान, श्राद्ध व इतर धर्म, शंकेरावर आंब्याच्या रसाचे
 अभिषेक, स्मार्ताभिसेवा, सूर्यनारायणादि व्रतें वगैरे धर्मकृत्यें सतत चालू असत.
 स्वतः करण्यासारखें नसल्यास ब्राह्मणांकडूनही उपवासादि कर्म करीत. उ.

५ रु. मोरभट बोडस श्रीरामचन्द्रजीस प्रदक्षणा १०००० एा.
 श. १७०९ श्रावण.

१ रु. मोरभट बोडस याणी अशौच्यांत यजमानाचा प्रदोष केला सबब
 दक्षणा : श. १७१० श्रावण.

१२ रु. जमा सुदामा शिंपी पौर्णिमेस गाय दानास घेऊन सरकारांत
 दिव्ही सौ. गोपिकावाईकडे. श. १६७३ कार्तिक.

श. १७०९ सालीं श्रावण महिन्यांत ४॥॥ रु. हस्तें तात्या, “ पळी-
 पतनावद्दल होम केला त्यास ” ह्या तपशीलानें खर्च पडले आहेत. पळी पतन
 म्हणजे. पळीपतन-पाल अंगावर पडली तर शांत करावी लागते. त्याच्या
 आदल्या वर्षीं भाद्रपद शुभा १२ स देवाजवळ केदारसहस्रनाम वाचण्याची दक्षणा
 म्हणून १ रु. नावें पडला आहे. क्लेशपरिहारार्थ म्हशीदानाची वहिवाट फार
 होती. तसेंच ज्योतिषावर विश्वास असल्यामुळें, राशीला, सप्तग्रही, पंचग्रही अगर
 एखादा अनिष्ट ग्रह आल्यास दानें केल्यावांचून लोक राहात नसत.

पत्रिकापूजन, पत्रिकाश्रवण वगैरे यथासांग होई. उ.

५० रु. मि. वा ९ (ज्येष्ठ श. १७१९) रविवार देणे भगवंत
 जोशी तासगांवकर जन्मपत्रिकेवद्दल.

४४-॥ रु. धर्मादाय वा ३ चिरंजीव नानाची पत्रिका जन्माची नवी
 केली तिचे पूजनसमयी दक्षणा होन नाणें १.

२५ रु. कापडखात्यापो देणें भगवंत जोशी तिसगांवकर चिरंजीव
 नानाची जन्मपत्रिका श्रवण समाप्त सा सनगें.

सर्वोत्तम मोठा खर्च म्हणजे उत्तर कार्याचा होय. शके १६९६ च्या फाल्गुनांत ३१५२१ रु. धर्मादायखाती पडले आहेत. त्यांत २०८५६॥१- उत्तरकार्याकरता आहेत. ह्या उत्तरकार्यानिमित्त २५०० रुपयांचा हत्ती दानाकरता सरकारांतून बक्षिस मिळाला होता.

२५०० रु. घरखर्चाकडील जमा उत्तरकार्यास हत्ती सरकारांतून दानाबद्दल बक्षिस दिल्या त्याची किंमत.

पुढे श. १७०९ साली २४३१॥३ रु. “ मातुश्रीबाई यांचा काळ भाद्रपद वा ७ मंगळवारी झाला त्यास उत्तरकार्याबद्दल वगैरे ” ह्या सदराखाली खर्चा पडले आहेत. ह्याच्यापूर्वी श. १६९९ मध्ये “ उत्तरकार्य तीर्थरूप बाबा मुा पंढरपूर ” म्हणून २३६१- रुपये घरखर्चात आढळतात.

घोडीची पांचवी, कुमारीपूजन, केळीव्रत दक्षिणाभिमुख केळ व्याख्यास शांति इत्यादिकांत खर्च करीत. त्याप्रमाणे गुणी जनांना उत्तेजन देण्यांतहि लोक पैसा खर्च करीत असत. स्त्रीहरदास व बालहरदास त्या कार्लीही होते ही गोष्ट ध्यानांत ठेवण्यासारखी आहे. उ. ५ रु. देणें बऱ्याबाई गोसावीण चापळकर यानी कीर्तन केलें त्याची विदागी १७०२ भाद्रपद. तसेंच ५ रु. जिऊबाई कथेकरीण १६८८ श्रावण. ४॥३ रु. मार्गशीर्ष वा १४ श. १७११ गंगाधर गोसावी शैवगांवकर उमर वर्षे १४ यानें वा ११ स कीर्तन केलें त्याचे विदागी पुतळी वा रोख.

कीर्तनाला कधी कधी श्रीमंतांची स्वारीही हजर असे.

४ रु. वा १४ (फाल्गुन १७१८) देणें गिरधर गोसावी विज्यापुरकर कीर्तन फाल्गुन वा ११ विदागीबद्दल देणें ते हस्तें खुद्द गोसावी मारखेरीज श्रीमंत स्वारी आली तेव्हां कीर्तनसमयी श्रीमंतांना देविले रुपये ५.

पुराणवाचन नित्यशः घरीं असेच पण मुलांना रामायण वगैरे वाचून दाखविण्याचीहि व्यवस्था करीत.

६ रु. घरखर्च धर्मादाय सदाशिवभट पुराणीक सांप्रत तात्यापार्शी रामायण सांगतात त्याजकडे जळाऊ लांकडें खंडी १. श. १७११.

२२० रु. सदाशिव बह्लाळ देणें शंकरभट पटवर्धन पुराणीक भागवत-समाप्तीस दक्षणा मार्गशीर्ष वा १२ श. १६७४.

१८-१ रु. धर्मादाय कपिलापट्टीस औषधी अंगास लावावयास

८-	देवदार	८८८२
८॥०	ज्येष्ठमघ	८८८१
८-	मनीसीळ	८८८१
८॥०	पत्नी	८८८१
८-॥॥	वेलदोडे	८८८१
८॥०	वाळा	८८८२
०॥॥०	केशर	८८८१
		१८-१

पालाशविधि हल्लीं लोकांच्या स्मरणांतूनहि गेला असेल.

२ रु. देणें वेणुवाई वालिंचे हल्लीं वस्ती बोरखळ, भ्रताराचा ठिकाण लागला नाहीं साा पालाशविधि करणें याजकरतां.

१. धर्मादाय हस्ते मातुश्रीवाई अष्टमासिद्धीस, श्रावण १७०३.
- १- श्या १४ श्रावण अष्टमनिधिनवमानिधीस सालगुा प्रो धर्मादायखातें (१७०४).
१. श्या ८ अष्टमनिधिनवमानिधीस दक्षणा दर ४३ प्रो. (१७०२ श्रावण).

श. १६९७ सालीं २००० रु. हत्तीदानाचे व्यंकटभटाच्या नांवानें जमा आहेत.

ब्राह्मणांस शीतनिवारणार्थ आंगरखे, स्नानसंध्येकरतां आसनें, रुद्राक्षमाळा, कोहळे इत्यादि पदार्थांच्या दानांचा उल्लेख जमाखर्चांत आहे. तेव्हां गोशतदान नसणें संभवनीयच नाहीं.

तुळशीवागवाले } श. १६८५
स. १७६३

शक १६८५

२०७८ = गोशतदानें पैकीं गोप्रदानें २ एा

२९९॥॥ ≡ गोशताकडील गोप्रदानें ३ एा

३५९८१- गोप्रदानें ३५

८५०८- गोप्रदानें गोशतांतर्गत गोदानें

कल्याणसुभेदार

}

श. १६९४

इ. १७७२

ह्यांनी ठिकठिकाणी देवळें बांधलीं. मठ येथील गर्णपतीचें देवालय ह्यांनीच बांधिलें. देवाची स्थापना श. १६९४ चैत्र शुभा ५ मध्ये झाली. स्थापनेस १५८ रु. १५ आणे खर्च आला. तुपगांवचे धान्येश्वरचें देऊळ, कल्याणचे रामेश्वराचें वोंकारेश्वराचें वगैरे आणखी देवळें बांधलीं. रामेश्वराच्या देवालायाचा सुहूर्तखांब चैत्र श. १६९२ शुभा १ मध्ये उभा केला. ह्यांनी गोशतें दिलीं, लक्ष भोजनें घातलीं. गुळसुंयाच्या सिद्धेश्वरावर ह्यांचा दरमहा महारुद्र होत असे.

खाजगीवाले

}

श. १६९४ ते ९६

लक्षभोजनानिमित्त श. १६९४-९५ आणि श. १६९५-९६ ह्या दोन सालीं अनुक्रमें ११५३६॥१ रु. व २५४६॥१ रु. खर्च पडले आहेत.

कल्याणसुभेदार

}

श. १६९५-१७०६

इ. १७७३ १७८४

रु. २ धर्मादाव मिा शु ७ सुभेदार सुहुतें आवडेकराचे घरीं जाते-समर्थीं ब्राह्मणांस दिले.

२५ हनुमंत-प्रदक्षणा एक लक्ष आवा भट दर १० प्रो.

८॥३ धर्मादाव मातुश्रीवाईस समाधान वाटत नाहीं साा वैल दान दिव्हा.

२॥ रावजी रात्रीस प्रस्थानीं आवडेकराचे घरीं गेले ते समर्थीं ब्राह्मणांस नवमीस मध्यरात्रीस दक्षिणा दिली पुण्यास जातांना (श. १६९५ भाद्रपद).

१॥१ निा भैनावाई बुधाष्टमीचे उद्यापनास.

२५ खाशांचे राशीस ग्रह वाईट आले सवव नवग्रहजप केला सुा १००००० एक लक्ष.

१॥१ बापू जोशी दिपवाळीचें पंचांग श्रवण केलें साा

२॥॥ बाजेखर्च खाशांची स्वारी पुणियासी जाऊं लागली साा सेंदूर जरीमरीस व हणमंतास (श. १७०६ ज्येष्ठ).

४२॥॥ खासगत पत्रिका करून श्रवण केली ते समर्थीं देणें भीकं जोसी पनवेलकर.

१७७१ र॥ तिसरे खणी मोहळाच्या माशा वसल्या त्याची शांत केली त्यास
१७७१ र॥

तुळशीबागवाले } श. १७०२
इ. १७८०

३०० रु. धर्मादायखातें दुष्टग्रहशांत्यर्थ जपाचे श. १७०२ पौष.

तुळशीबागवाले } जेजुरी येथील श्रीमार्तंडाची मूर्ति. { श. १७०५
इ. १७८३

७०० प्रांत पुणे दुह्मसेट गोविंदजी श्रीमार्तंड जेजुरी येथील मूर्तीबा
जमा किल्ले पुरंधर वगैरे (१७०५).

कल्याणसुभेदार } श. १७०५
इ. १७८३

आनंदरावाची मुंज श. १६८७ मध्यें ठाण्यास झाली. खर्च ५७४१-॥
झाला. लग्न १६८९ च्या मार्गशीर्षांत पुणें मुक्कामीं झालें. सोयरे गंगाधरपंत गोळे-
आनंदराव श. १७०५ च्या मार्गशीर्ष महिन्यांत मरण पावला (शुआ ६ सोमवार).
तेरा दिवसपर्यंत रु. १४२९॥ खर्च केला. मार्गशीर्षांत ह्याच्या आजारीपणांत
धार्मिक उपचार अनेक केले त्यांपैकीं विशेष म्हणजे १२ रु. खासे यास समा-
धान नाहीं. साा नमस्कार घालविले १२००० एकूण. २९॥॥ म्हैसदान.

कल्याण सुभेदार } श. १७०६
इ. १७८४

ह्याच्या वर्षश्राद्धास फक्त रु. ५६६४-॥ खर्च पडले आहेत.

१। नवीन खासे (रामराव आनंद कल्याण सुभेदार) चैत्र शुआ १३
च्या दिवशीं “ नव घटका रात्रीं सुमुहूर्त वाड्यांत आले तेव्हां ब्राह्मणांस दक्षिणा
(रु. १।) वाटली. ”

तुळशीबागवाले } श. १७१०
इ. १७८८

धर्मादाय जानकीबाईप्रीत्यर्थ

२८॥ शुआ १३ सौ. जानकीस आरोग्यप्रीत्यर्थ अनुष्ठानाचे ब्राह्मणास
दक्षणा ह्या ज्येष्ठ शुआ १३ ताा आषाढ शुआ १३ पावेतों.

- २००२० वा १० देणे जानकीस आरोग्यप्रीत्यर्थ भांवड्यास हनुमंतास प्रदक्षणेस ब्राह्मण लाविले त्यास दक्षणा एकमाही
- श्रावणमास
- २०१ ३०। शुभा सौ. जानकीचे आरोग्य प्रीत्यर्थ श्रीसिद्धेश्वरास महाभद्र केला त्याची दक्षणा देणे गुा मोरभट दर १० प्रौ.
- ४४०० शुभा ६ सौ. जानकीचे आरोग्यप्रीत्यर्थ गोप्रदान व क्लेशदाने ९९॥॥ सौ. जानकीचे प्रीत्यर्थ महिशीदान देणे.
- भाद्रपदमास
- मिती शुभा ११
- २३॥ सौ. जानकीचे आरोग्य प्रीतेर्थ भांवड्यास अनुष्ठानास ब्राह्मण लाविले त्यास दक्षणा.
- ७ सौ. जानकीबाईचे आरोग्यतेवा अपामार्जन अनुष्ठान माहे १ त्याची दक्षणा. १७०९ कार्तिक
- २७०० राहुनिमित्य होम केला त्या वा हस्ते तात्या. पुढे ही बाई मेली
- श्रावणमास
- १३३१॥॥ उत्तर कार्य सौ. जानकीचेवा याद एकंदर वा हिसेब आलाहिदा
- २९४॥॥ श्रावण शुभा ८ शनवारी काल जाला ते दिवसी ३॥॥ सेला आंगावर
- २६२०- दहन समई आंगावर दागिने होते त्याची किंमत वैशाख मास
- नावे
- ४९॥ वा १३ हस्ते सौ. जानकी आरोग्य प्रीतेर्थ
- २५ आश्वथास प्रदक्षणा संख्या १००००० दर हजारी १० प्रौ
- १२॥ रामभट रागणे ५००००
- १२॥ वासुदेवभट जोसी ५००००
- २५
- ११ हनुमतास प्रदक्षणा ११००० दर १ प्रौ देणे
- ५ गुरुचा जप संख्या २०००० दर १० प्रौ देणे चिंतामण जोसी

श्रीमंतांच्या भेटांस जाताना घरच्या देवापुढें (पुणें श. १७११)
(खा) श. १७११

१०. दसराखर्च गाडीपूजन श. १७११

वैद्य

श. १७१३
इ. १७९१

१०० रु. सदाशिवभट पुराणिक. खासगताजवळ पुराण सांगतात त्यास
श्रावण १७१३.

शके १७२० आषाढ

१॥॥॥ दशाफलव्रत आकावाईने व लक्ष्मीवाईने केलें.

वैद्य

श. १७२०
इ. १७९८

१॥॥॥ रुपें व्रतास जोडवी व विरवल्या गुा बाळभट माटे.

१॥॥॥ कलश तवकडी तांब्याची ८८ शेरी प्रो.

१॥॥॥ काशाची वाटी १

१॥॥॥ कापड व्रतास व (फाटलेलें आहे)

१॥॥॥ खण नागपुरी १

८॥॥॥ वस्त्र व्रतास पंचा

२॥॥॥ एकूण

वाईचे रा. वैद्य यांचे ताळेबंद शके १७२० ते २३

(गेल्याच्या गेल्या पिढीतील स्त्रीपुरुषांना पुराणश्रवणाचा नाद असे ही
गोष्ट स्पष्टपणें कळण्यासारखी आहे व या गोष्टीचा पुरावा या ताळेबंदांतहि
दिसून येतो.)

धर्मादाय —

८. २६ मोक्षधर्म पुराणसमाप्तीवद्दल. श. १७२० आषाढ.

८. ३ बृहन्नारदी समाप्ती समर्थी. ॥॥॥॥ भूयसी श. १७२३ माघ.

५० पुराणीक जनार्दन भट गाडगीळ सालमजकूर सरसाल तेवज
रुपये २०० पो ज्येष्ठमासी पावती रुपये १५० बाकी

हल्लीं देणें. शके १७७२

१॥॥॥॥ भोजनदक्षिणा पुराणसमाप्तीवा भोजन केलें सबब.

३॥३॥॥ खरेदी जिनस राधावाईचें केशवपन केलें सा। गुा लक्ष्मण
जासूद तपशील

- ०= नारळ सुमार १
०= फणी करंडे लाकडी,
०- ...
०- त्रिपुराकरितां.
०-१० बुरुडकाम.
०=॥ तीळ मराठे होमास कैली ००२
१ सुवर्ण व्रतास बाळंभट माटे मणीमंगळसूत्र प्रतिभा
मिळोन. वजन पांच गुंजा दर माशास १॥=प्रो.
॥॥ रुपें व्रतास जोडवी व विरवल्या गुा बाळंभट माटे.
॥॥ कलश तवकडी तांब्याची ००१९। शेरी प्रो.
॥= काशाची वाटी १
॥॥ कापड व्रतास व (फाटलेलें आहे)
॥= खण नागपुरी.
०= वस्त्र व्रतास पंचा.
॥॥

३॥३॥॥

१४॥=॥॥ धर्मादाय ब्राह्मणास राधावाईचें केशवपन केलें सा।
धर्मभोळेपणाचीं आणखीं, पण निराळीं, उदाहरणें—

- ०= मजुरी सोनार शिशाचें यंत्र बयावाईचे मुलास करविलें.
०= शिसें बयावाईचे दुखण्याबाा यंत्र करावयास.
॥॥॥॥ मांस बकऱ्याचें सौ. बयावाईचे दुखण्यांत ओवाळून
टाकावयास.
॥॥ दारूपाणी सौ. बयावाईचे वरून ओवाळून टाकावयास

वैद्य

}

}

श. १७३४-३५

इ. १८१२-१३

जलसमाधि, सती जाणें, इत्यादि गोष्टी अपवादात्मक रीतीनें अगर वारंवार
घडून येत असत हें समजण्यास खालील रकमांचा उपयोग होईल.

रु. १० परशुरामपंत चक्रदेव यांची स्त्री सहगमन गेली त्यास मार्गशीर्ष
शुभा १ श. १७३४।३५
धर्मादाय स्वामी जलसमाध घेणार ते दिवशीं प्रसाद वांटवयास मिठाई
शुभा गोपाळभट ८= पेढे ८= वत्तासे (श. १७४३).

चिपळोणकर

}

{ श. १७४५-४६

{ इ. १८२१-२३

(२) श्रीविष्णुमंदीर रामेश्वर देवालायाचे दक्षिणेकडील जाग्यांत नवी
इमारत बांधून देवाची स्थापना केली त्याबद्दल खर्च कारखानेवार पौष शुभा १३
श. १७४३ ते १७४५ माघ अखेर. ह्या कामाला एकंदर २४९६।= रु. खर्च
आला. बऱ्याच ठिकाणी फाटल्यामुळे संबंध मजकूर कळण्यासारखा नाही.

खाजगीवाले

}

{ श. १७४५

{ इ. १८२३

रु. ४५० अनुष्ठानास खर्च विा रामभट घायाळ

३०० खुद रामभट

७५ रामचंद्रभट देवधर

७५ रामचंद्रभट प्रदक्षणे

४५०

चिपळोणकर

}

{ श. १७५६

{ इ. १८३५

शके १७५६ सालीं पौष शुभा ८ ला बुधअष्टमीव्रत केल्याचा खर्च
पडला आहे.

घातचंद्रावर मुंबईस प्रयाण केल्यामुळे तांदूळ दान व वर ८४ दक्षणा
खर्च पडली आहे. तसेंच प्रयाणसमयीं रोगपंचक असल्यामुळे रौप्यदान केलें आहे.

क्रिस्ता

}

{ श. १७६९

{ इ. १८४७

खर्च कणीक ८।= रातौ अतिशूद्र यास जेवण घातलें त्यास (चिपळोण-
कराची मुलगी सिन्नर येथें दिली तिचे लग्नांत)

घोंडो अनंत पटवर्धन यास काळ्या पाण्याची सजा झाली. तेव्हां पुण्यांतील सर्व ब्राह्मणानी सरकारांत अर्ज केला की ब्राह्मण काळ्या पाण्यावर गेला असतां चांडालादिकांचा निषिद्ध संसर्ग झाला असतां पुन्हा ब्राह्मणांत येण्याचा उपाय नाही याप्रमाणें पराशरादिकांच्या अनेक स्मृती आहेत— त्यापेक्षां राजाचे धर्म राजास आम्ही सांगावे ते न सांगितल्यास आमच्याही धर्माची हानी आहे. अपराध्यास शासन करणें ते तो आपल्या जातीतून नष्ट न होय असे पाहून करणें ते करावे (गुा तीसा अखीन मया अलफ तैन असावें). श. १७५०

वेदोक्त

कल्याण व पेण व पनवेल वगैरे प्रांतांत बाळशास्त्री टकले याणी परभु कायस्थ यांजकडे वेदोक्त कर्म करावयाचा पाठ घातला त्याजवरून बाळशास्त्री इकडे प्रांतांत अपंक्त ठेवले आहेत असें असता मोहोपाडचे राजश्री गोविंदपंत पलनीटकर व राजश्री नारोपंत भिडे त्यास मतांत मिळोन बखेडे करीतात. येवि-
शाचा मजकूर सविस्तर राजश्री बाळाजीपंत दादा नातू मुंबईस आले होते ते समयी पनवेलीस राजश्री हरी पुरुषोत्तम बापट व राजश्री बाबाजीपंत बर्वे याणी दादांस कळविला आहे. त्याजवरून त्याचेही मनात ब्रह्मकर्माचा अभिमान येऊन येथे दादा याणी सांगितलें की आम्ही पुण्यास गेल्यानंतर पलनीटकर तेथे आहेत व रामराव भिडे मोहोपाडकर तेथे आहेत त्यास तेथेच समक्ष सांगून बखेडे न करीत असा बंदोबस्त करीतों.

नित्सुरे यांचें चिपळोणकरांस पत्र. श्रावण शुभा ९.

एका बाईनें द्वारकेची यात्रा केली त्याबद्दल ५१६२॥. रु. खर्च पडले आहेत. त्यापैकी कांहीं तपशील येणें प्रो.

३८॥ प्रभास क्षेत्रीं कर स्नानाचा

७०॥ कर स्नानाचा ब्राम्हण आा.

२२॥ श्री द्वाकेंत गोमतीचे स्नानाचा दर ११।

२८॥ वेटांतील राज्याचा दर माणसास १४।

तुळशीबागवाले.

} श. १६७२
स. १७५०

इ पुस्तक पंचरत्नाचें १ गुा गुजराथी ब्राह्मण
२॥। खरेदी गीतेचें पुस्तक १ (१६७२)

५॥ रु. बाळंभट पाले सिन्नरकर पुस्तक लिहिणार हस्तें खुद्द, किरकोळ खर्चास, एकाच वेळीं, पाले, कृष्ण जोशी, गिरभट, भवानी शंकरभट, वगैरे लेखक लिहिण्याचें काम करीत होते.

१६॥= पुस्तकें लिहविलीं त्यावा.

५॥= मध्यसिद्धांतकौमुदी ३००० दर १॥=

२६।. विज्ञानेश्वर ग्रंथ १०५०० दर २॥

३१॥= पो पेशजी पावले रु. १५ बाकी रोख (श. १६७७)

तुळशीबागवाले }

{ श. १६८२
इ. १७६०

पुस्तक लेखन

जमा

५४ केशंभट लातुरकर नामे पुस्तके ग्रंथसंख्या १८००० एकूण (कार्तिक मास)

नांवें

२०। पुस्तकांकडे (वैशाख मास)

७५ केशंभट लेखक कल्याणकर यांस ग्रंथ त्याह्यावचे ऐवजी. (कार्तिकमास)

७५ भवानी शंकर भट गुजराथी लेखक यास मोघम गुजरात कृष्ण जोशी.

५ गिरभट लेखक वार्डस जाताना खर्चास. (पौष मास)

तुळशीबागवाले }

{ श. १६८४
इ. १७६२

२० पुस्तकांकडे ऋग्वेदाचें पुस्तक संहितेचें लिहावयास देणें. चिमणाजी (सोनदेव पाटणकर.)

तुळशीबागवाले }

{ श. १६८७
इ. १७६५

२६०= चिमणाजी सोनदेव वेदाच्या पुस्तकाबद्दल गुा केशवभट गोरे

३ भिमाण्णा लेखक ज्ञानेश्वरी (कार्तिक १६८७)

५ भिमाण्णा लेखक ज्ञानेश्वरी लिहितो.

८८ आप्पाण्णा विन तमाण्णा लेखक वस्ती पंढरी, सालीना रु. १००

ग्रंथ ५५०० लिहून द्यावा वा कागद.

तुळशीबागवाले } { शा. १६८९
इ. १७६७

१०००८॥ पुस्तकाकडे, शारीरभाष्य समग्र.

पुस्तक रामानंदी सहवर्तमान गुा गंगाधरभट गोडबोले. शिव-

पुराण ग्रंथ घेतला

तुळशीबागवाले } { शा. १६९१
इ. १७६९

२५ गंगाधरभट गोडबोले भारथाचे पुस्तक लिहविले त्याबा देणे भवानी
शंकरभट (१६९१)

तुळशीबागवाले } { शा. १६९२
इ. १७७०

६ रु. मोरभट विप्रदास त्रिवककर देणे मल्हारपंत लेखक, संहितेचे पुस्तक
व्याहावयावा

४७-१. पुस्तक रामायण कांडें २ (१६९२)

५१५॥ पुस्तकांकडे लेखक कृष्ण जोशी (१६९४)

तुळशीबागवाले } { शा. १७०४
इ. १७८२

१४ गुा शंकर गुजराथी यानें भारथ पो पवें लिहिली ते श्लोक

२२०० गदापर्व श्लोक पत्रें ८२

५८०० सभापर्व पत्रें २६८

८००० दरहजारी रु. ३ प्रो रु. २४ पो आदा १० बाकी.

साजगीवाले } वाङ्मयविषयक { शा. १७०५
इ. १७८३

४८॥ पुस्तकाकडे (खर्च)

४२ प्रपंचसार १४००० दर ३ प्रो.

६॥॥ रुद्रपद्यत १७००० दर ४ प्रमाणे.
 २५ खरेदी प्रपंचसार पुस्तक गुा बाळकृष्ण केशव
 सुळशीवागवाले } श. १७२१
 } इ. १७७९

सुळशीवागकरांकडे पुस्तकांचा संग्रह बराच असावा.

॥ पुस्तकाकडे धनुर्मासाचे पुस्तक सदाशिवभट पुराणिक यांचे विद्य-
 माने लिहविले त्याजया लेखकास. १७२१ कार्तिक.

॥ शुा ८ चैत्र १७१३ साठ संवत्सरांचे पुस्तक लिहविले संख्या
 २०० गुा जयशंकर गुजराथी.

३० पुस्तक नवे लेहविले. लेखक गोविंदभट गुजराथी ग्रंथसंख्या
 ६७९९ योगवासिष्ठ पत्रे १८४॥; सुतसहिता खंडे ४ पो
 गोविंद भटाकडून लेहविली २ एकुण ग्रंथसंख्या ५४२९;
 (४२९२॥ ब्रह्मगीता पत्रे १४७॥; ११३६॥ उक्ती खंडपत्रे
 ३२) एकूण १२२२८ वजा २२८ बाकी १२००० दर
 हजारी रु. २॥ प्रो.

११८= पुस्तकाकडे

१८= गुा गोविंदभट गुजराथी ज्ञानयोगखंड ग्रंथ १५८० पो
 बच्याजीपंत याजकडून लेहविला १११९ बाकी ४६१
 दर २॥ प्रो.

३० गुा बच्याजीपंत ग्रंथ

२०७१ सवा महात्मखंड (!)

१११९ ज्ञानयोग

दरहजारी रुा ३ प्रो.

सुळशीवागवाले } श. १७३५
 } इ. १८१३

१० खरेदी पुस्तके नवी घेतली गुा ३ विा बाळशाली चंदावरकर १
 भारतचंपुग्रंथ १ सुद्राराक्षसाची छाया ग्रंथ १ शकुंतला नाटक ग्रंथ

चिपळोणकर

}

श. १७५०
इ. १८२८

सालोत्राची पोथी प्रत करून मागाहून पाठवून देऊं.

१ देणे बापू नीलजीकर मिरजेचे सुकामी अंभंग वाचविले त्याबद्दल.

४ पोथ्याकडे खर्च

२॥ बापू नीलजीकरून मीरजेचे सुकामी गीतेच्या आर्या लिहिविल्या
त्यास उक्ते१॥ पंढरपुरी प्रबोध सुदाकर प्राकृत लिहिविला त्यास ग्रंथ ७५०
दर हजारी २

४

चिपळूणकर

}

श. १७५४ पौष
इ. १८३३ जाने.

वा १४ देणें खाा पोथी भागवताची रु. ३६

क. सुभेदार

}

श. १७९१
इ. १७९९

३६१ खरिदी पुस्तक श्रीभारत गुा बापूजी शंकर चिटणीस

वैद्य

}

}

एका लेखकाकडून पुस्तकें हरवलीं त्याला १० रु. मजूरी म्हणून नांवे पडली आहे.

वैद्य

}

तोडगे व सामाजिक चाली

}

तोडगे (अनिष्टहारक तांत्रिक उपाय)

०= मजुरी सोनार, शिक्षाचें यंत्र गयाबाईचे मुलास करविलें.

०= शिसें गयाबाईचे दुखण्याबद्दल यंत्र करावयास.

०॥०॥ मास बकऱ्याचें, सौ. गयाबाईचे दुखण्यांत ओवाळून टाकण्यास.

०॥०॥ दारूपाणी सौ. गयाबाईचे वरून ओवाळून टाकावयास

कित्ता

}

श. १७३४-३५
इ. १८१२-१३लोकांच्या धार्मिक कल्पना, ज्योतिषावर विश्वास वर्गरे गोष्टी खालील रक-
मांवरून दिसून येतील.

१. देणें जनार्दन गाडगीळ यास घागर उदकुंभ खाशानीं ग्रह पालटला सबब दिला तो.

१०८३ राहूर्चीं दानें ५ अष्टमस्थानीं आला सबब

२ मजुरी रंगारी दुपेटा खाशाकडील आसवली काठी पिवळा रंगविला गुरु पालटला ते दिवशीं गुा हवालदार

१. देणें (धर्मादाय) गोविंदपंतकाका केळकर निंवाचे मुंजीबद्दल

२ धर्मादाय घरचे देवापुढें आले ते दिवशीं (पुण्याहून वाईस गेल्यावर)

चिपळोणकर } { श. १७५१
इ. १८२९

रु. २५ दासी निष्कय - शय्यादान

रु. २५ ,, ,, - सिवीकादान

दाजिवा चिपळोणकर मेले तेव्हां १२५० रु. उत्तरकार्यानिमित्त खर्चले त्यांत तरवारदान अश्वदानाच्या बरोबर होतें. (हे श. १७५१ वैशाख शुद्ध ७ बरिवारी वारले.)

८८१. वज्रावळ. मुलाच्या गळ्यांत बांधावयास (मण्यांची माळ दृष्ट लागूं नये म्हणून)

८८१११. पानें मोहार्चीं श्राद्धाकरतां

१. धर्मादाय देणें दाजीशास्त्री. गुरु पालटला सबब साखर दान केली त्यास

१११११. खरेदी तेल साजूक वजन ८८२।४॥ पके दर ८८३॥ प्रो शनी पालटला सबब वडे तळावयास

१११. धोंडवाण दिलें त्याजबद्दल आवा ३०

१११. दही घोड्या धुवावयास

८९ (रुके) कुणब्यांच्या सवाशणी सौ सखूनाईचे लग्नावद्दल.

चिपळोणकर } श्री } { श. १७७५
इ. १८५३

श्रीमहाराज व्यंकटेश स्वामी संस्थान गिरी महाराजांचे सेवेसी

चरणरज रघुनाथ हरी चिपळोणकर कृतानेक शिरसाष्टांग नमस्कार विशा-

पना वि. वेशाख शु. १ शके १७७५ प्रमादीनाम संवत्सरे पावतीं स्वामी महा-
राजांचे कृपेकरून सर्व मंडळी पुणें मुक्कामी सुखरूप असो विशेष श्रीकडे कानगी-
बद्दल आमचेकडून पावावयाचे त्यास शके १७७४ सालाबद्दल रु. १ एक
दुलसीराम कानगीवाले यांजबरोबर पाठविला आहे. जमेस घेऊन पावती यावी.
कळावे सेवसी श्रुत होय हें विज्ञापना.

वाहन

२ रु. उंटे पनवेलीस दाणा भरून पाठविली. (कल्याण सुभेदार)

४५ रु. भोई राा नागपूर डोली गुरुजीस जावयास खंडित बोली रु. ८५
पो. (श. १७३५ पौष)

२५ रु. देवजी नाईक भोई डोलकर कुंभकोणास डोली पाठविली होती
त्यापैकी जमा आश्वीनमासी केले ते हल्ली देविले असत ता
रामशास्त्री यांस पोचवून भोई यांनी पावती आणली ते देणे भोई
भाा वा ७ पौष श. १७३४

२० जमा आहेत.

५ जाजती वक्षीस

२५

(वैद्य)

चिपळूणकर

}

घाटाचें हासील

{ श. १७५३
इ. १८३३

१२॥-॥ ती. सो चिमावाई नीडसुरी ईस आणिली (गुळसुंद्याहून)

त्याजबाा वाटखर्च वगैरे भाडे मिलोन

११॥≡ भाडें

११। डोली व घोडी मिलोन

॥≡ घाटाचे हासिला बाा

११॥≡

॥= किरकोळ भाजी सरपण वगैरे

१२॥-॥

(मार्गशीर्ष)

२॥॥॥ सरकारचे उंटापो नफर १ न्हावीचे घाटांत पडून पायांत दुखवला
त्यास लेपास वगैरे औषधें

२ चंदी सरकारचा उंट घाटांत राहिला सबब नव रोज दर ४८१
प्रो.

४५१= सरकार पो

२१= चंदीबदल चितो नारायण यांणी मंगळवेढे येथून पाठ-
विले ते नवे हुकेरी

३॥ सरकारचा उंट नफर १ न्हावीचे घाटांत दुखवला होता
त्याचे लागवडीबाा

१९॥ उंटाचे सामानास देविले ते

२० निसबतीचे माणसाचे रोजमरे पो.

४५१=

खाजगीवाले } चाल { श. १७०५
इ. १७८३

६ इनाम खास बारदार आरसातारियाहून एके दिवशी पुणियास आले
हुसरे दिवशी माघारी पोचले सबब दिव्हे (नाना पुरंधरे याजला वैद्य आणावयास)

१ इनाम बयाजी पारधी सातारियास जाऊन दोहों दिवसांत आला सबब

तुळशीबागवाले } { श. १७११
इ. १७८९

१॥॥ प्यादे जासूद नेवाशाहून जलद आले सा इनाम ॥॥ रायभान;

१ कृष्णाजी झोडगा दो दिवसांत आले सा

५ रु. धर्मादाय शुआ ११ भाद्रपद शुआ पर्वतीचे तळ्यांतून दक्षिणेकडे उडी

घालून उत्तरेकडे निघाला त्यास. १७२१

खाजगीवाले } कुणबीण {

१ कुणबीणीकडे खर्च जानकी चर्मी जोडे २; ॥॥ कार्तिकमास; ॥॥

सवाल.

कुणविणीकडे खर्च. कृष्णीस ८०=॥ पैकीं २०= शुद्ध केली त्यास; १-
विड्याचीं पानें ७००; १॥ ग्रामजोशी; १- किरकोळ

क. सुभेदार } कुणविणींची खरेदी { श. १६९५
इ. १७७३

१८५ रु. साष्टी खातें खासगी ताा सदाशिव राम दामले खरीदी
कुणविणी २ (मार्गशीर्ष)

१५० रु. ऐशी कुणविणीस सूट दिली त्याची नजर. (ही १२५ रुपयांस
फरोक्त घेतली असावी.)

१॥ तहवेली खर्च ऐशी कुणवीण गोरट पो कमाविसी आली तीस
छोट दिलें १

१० रु. पांडुरंग भट पुराणिक ताा खुद कुणवीण घेतली त्यास
द्यावयास

श्रावणमास

३० वा ३० खरीदी तुलसी कुणविण उमर वर्षें १८ बापु बाबरापासून
विकत घेतली किंमत रुपये ७५ घेऊन सौ. जानकीबाईचे उत्तर-
कार्यांत दानास बाबाभट सातारकर यास दिल्ली त्यास सदरहु कुण-
वीण भटजीनी विकली ती खरीदी साट रुपये रोख भटजीस देउन
घेतली असे. (ह्यावरून व पुढील नोंदीवरून कुणवीणींची प्रत्यक्ष
खरेदी विक्री होत असे असें होतें.)

१०० रु. कृष्णाजी गोसावी हरीनारायण सांप्रदायी उसणे कुणवीण
ध्यावयास मार्गशीर्ष मासीं द्यावे. (१६८७ आश्वीन)

कुणविणीची खरेदी

५० बापूजी गंगाधर चिपळोणकर यांस. नरसु सिंदा घोडीचा निा
सरकार आपली कुणवीण एक वर्ण सांवळा उमरवर्षें २० तिचे
रु. ५० घेऊन तुम्हास विकत दिली.

गंगाधरभट चिपळोणकर मेल्यावर त्यांच्या उत्तरकार्याकरितां ही कुणवीण
विकत घेतली असावी. (शके १७१५ सालचें खरेदी खत मार्गशीर्ष वा ५)

चिपळोणकर

}

श. १७४४

}

इ. १८२२

कुणबीण गहाण

२० रु. राघोजी बीन घातजी गाडेकर नािा बालाजीपंत नातु रोख हस्ते
खुा वा खत यासी गहाण गंगा कुणबीण

कुणबिणीची बांटणी धोंडी-कुणबीण एकच आहे तिचे मोबदला दुसरी
कुणबीण नाही त्यास धोंडीची किंमत रुपये पन्नास धरिली. धोंडी ज्यानी ध्यावी
त्यानी २५ रुपये दुसरी कुणबीण ध्यावयास द्यावे. (चिपळूणकरांची फारकत)

गुलामविक्री

१० रु. सरजेखान बुबेर अधिकारी ताा तळोजे देणें फरोक्त सिद्दी
मुंवरखा साहेबु मिटखाज्यान वाा कर्जांत घेतला होता तो
विकत दिला माा गणेशपंत तात्या पाटणकर करार किमत
जकात सरजेखान याजकडे ऐसा करार.

५० रोख द्यावयाचा करार.

४० बाा चिट्टी भाद्रपद शुा १ द्यावे.

९०

२० रु. सिद्दी व पोरगी साष्टीची सरकार पैकीं घेतली त्यापोो पोरीची
किंमत.

एकट्या सुभेदारांच्या खासगीकडील अशा कल्याणास १४ कुणबिणी
होत्या आणि ठाण्यास १५ होत्या. ह्या कुणबिणींत मुसलमानीण ही असे उ. ८३
पोस्त खर्च देणें मुसलमानी कुणबिणीस इदीस.

२० रु. देहेनगी खर्च हैदराबादकर कलवंतीण यास वयाजी बडवे
याजकडून दुपटा खरेदी करून देविला त्याजबद्दल.

वैद्य

}

करमणूक

{ श. १७३५

{ स. १८१३

८। खैरातखर्च वाध्यास वाघ घेऊन आला त्यास गुा भिकंभट.

१० देणे दशावतारी श्रीरामजीच्या देवळांत खेल करविला त्याबा

१८। दशावतारी तमाशा देवळांत केला त्यास हरताळ, राळ वगैरे

बुळशीबागवाले } } पर्वतीवर वाघ { शा. १७२४

॥॥ चिरंजीव नाना पर्वतीस देवदर्शनास गेले तेथे वाघ खेळवले.

फ. सुभेदार } } शाहिरांचा नाच {

५ रु. सरकार करनाळा शाहिरांचा नाच केला त्यास दिव्हे.

हिंदु नाटकाची यादी

यादी हिंदु नाटकास सरंजाम देणार लिहून देतो कीं जे खालीं लिहिलेले सामान खेलाचे दिवशीं देईन दर एका खेलास वीस रूा घेईन.

१ बारा कोच	१ चार डझन खुर्च्या
१ बारा हंड्या	१ बारा झुंबरे दर एकास
१ सतरंजी एक	आठ गलासप्राा
१ चादर एक	१ तक्ते वीस सहा फूट लांबीचे
१ छत एक	
१ गलास सिवाय चाळीस	१ सतरंज्या दोन सोंगे सज- विण्याचे खोलींत

येणेप्रो सामान मक्तेदार याणे देऊन वीस रूा मक्त्यावद्दल घेणे असे करार.

(एका अप्रसिद्ध नाटक मंडळीची व त्यांतील कांही नटांची माहिती).

रघुनाथ हरि ऊर्फ तात्यासाहेब चिपळूणकर यांच्या प्रोत्साहनानें व आश्रयाने एक पौराणिक नाटकें करणारी मंडळी शके १७७७ च्या पूर्वी स्थापन झाली. कदाचित् ही मंडळी 'पुणेकर मंडळी' म्हणून ओळखली जात असेल. चिपळूणकर यांच्या दत्तरीं जीं पत्रें संग्रहित आहेत त्यांवरून ही मंडळी लौकरच फाटाफूट होऊन मोडली असावी असें वाटतें.

बभ्रुवाहन, कूर्मावतार, सीताहरण, विराटपर्व, पारिजातक, रासक्रीडा, वालीवध, आंगदशिष्टाई, नरसिंहाख्यान, द्रौपदीस्वयंवर व सीतास्वयंवर इतके पौराणिक खेळ या मंडळीनें केल्याचें पत्रव्यवहारावरून दिसतें. त्या वेळच्या इतर पौराणिक नाटक मंडळ्या अशाच प्रकारचे खेळ करीत असले तरी प्रत्येक मंडळीचे खेळ निरनिराळे असावेत असें आम्हांस वाटतें. त्या वेळेस नाटकें

तयार करण्याचा एक मोठा कारखानाच महाराष्ट्रांत होता असा भास होतो. त्या वेळीं छापण्याची कला नव्हती व निरनिराळ्या मंडळींत वैमनस्य असे. त्या-मुळे एकानें रचलेले नाटक सर्व कंपन्या करीत असें मानणें चुकीचें होईल. प्रत्येक मंडळींत नाटक रचणारा कोणीतरी असेच. ह्या पुणेकर मंडळीला “चिपळूणकर मंडळी” असें सुखबोधार्थ नांव आपण देऊं. ह्या चिपळूणकर मंडळींत नारो रामचंद्र सोहोनी या नांवाचा एक हुशार माणूस होता. तोच नाटकें रची. “हल्ली उत्तररामचरित्राच्या कविता चालल्या आहेत”, “मी दहा बारा नाटकें तयार करून ठेवितों”, “आपल्या आज्ञेप्रमाणे श्रियाळ आख्यान करावें तर मजजवळ ग्रंथ नाही, आपण पाठविलेल्या हॅन्डविलावरून होणें अशक्य”, “आमच्या कवितांची वही चोरीस गेली” “येथे रा. त्रिंबकपन्त व बाळकृष्ण सांगलीकर यांनी आमचीं आख्यानें चोरून नेलीं, त्याजमुळे बारसी मुक्कामी त्यास घालवून दिलें” हल्ली आता आमचीं सात नाटकें तयार आहेत व आणखी कांहीं जास्त करण्याची तजवीज चालविली आहे”. अशा प्रकारची माहिती नाना सोहोनी याने पत्रद्वारे चिपळूणकर यांस दिली आहे. ह्यावरून या मंडळीचीं सर्व नाटकें सोहोन्याने बनविलीं असावीत असें वाटतें.

तात्यासाहेब चिपळूणकर यांना लिहिलेल्या एका पत्रांत त्याने केलेली एक आर्या आढळली, तिच्यावरून नानाची काव्यशक्ति कळून येईल. ती आर्या अशी —

“मजपासून शतशा जरि घडले अपराध चिंत्ति नाणावे।

विनयें प्रार्थित तुम्हां बालक तुमचाच चिंत्ति आणावें ॥

नाना हा सांगलीजवळ गणेशवाडी येथील राहणारा होता. तो खानदेशचे असिस्टंट कलेक्टर गॅडसाहेब यांचा पंचवीस रुपयांवर खाजगी कारकून होता. बहुधा त्यांना हा मराठी शिकवीत असावा. याला बुद्धिबळें चांगली खेळतां येत होती. परंतु पुढे हा व्यसनाधीन झाल्यामुळे मंडळीला याला काढून टाकणें भाग पडलें. “नानासाहेब सोहोनी यांनी नाशीक येथे जो प्रकार कटीशूलाचा केला तो पत्रीं लिहितां येत नाही” अशी तक्रार चिपळूणकर यांजकडे मंडळींतील लोकांनी केलेली आढळते.

१. नाना सोहोनी यांची माहिती अण्णासाहेब किलोस्कर यांच्या चरित्रांत पृष्ठ १७-१९ मध्ये आहे.

या नाटक मंडळींतील मुख्य खीनट गोविंदा काळे हा असावा असें “ त्याच्या अंगची चोळी करणें आहे तरी त्याला खण पाठवावा ” या वाक्यावरून वाटतें. या मंडळींतील दुसरे नट (१) बाळशास्त्री आडकर, (२) बापूजी बाजी खरे (३) वासुनाना ऊर्फ वासुदेव जनार्दन ताम्हनकर, (४) बाळकृष्णपन्त ओक, (५) कृष्णाजी हरि रहाळकर, (६) सोनोपंत दाते, (७) अण्णा सोहनी, (८) विठू सोहनी, (९) मोरभट गोडवोले, (१०) चात्राजी शिवराम अभ्यंकर व (११) वे. शा. सं. रा. रा. परशरामशास्त्री पाटणकर असे होते. लक्ष्मण गोपाळ दाते याचें दुसरें नांव सोनोपंत असावें. या-शिवाय १ गणपतराव, २ व्यंकाम्पा, ३ केशवराव भोवळकर हेहि या मंडळींत समाविष्ट असल्याचा संशय येतो. शास्त्री व भिक्षुक हेहि नाटकांत जाऊन सोंगें घेत ही गोष्ट ध्यानांत ठेवण्यासारखी आहे. या मंडळींत प्रथम विनायक गोपाळ फाटक या नांवाचा मनुष्य सूत्रधार असावा. नंतर सांगलीकर मंडळींतील वासुदेव म्हणून कोणी एक मनुष्य हेंच काम करण्यास आला असावा असें खालील वाक्यावरून वाटतें. “ सांगलीकरांपैकी वासुदेव येथे येऊन सूत्रधाराचें काम चालवितो. त्यास सर्व आख्यानें येतात. आता सोहोनीची मुळीच गरज नाही.”

या मंडळीचा दरमहा भोजनखर्च ७५।८० रुपये असे; नाटकाला शंभर रुपये मिळाले म्हणजे नाटक फार यशस्वी झालें अशी समजूत होती. रुपया, आठ आणे, चार आणे असे नाटकाचे दर असत. तिकिटें लावून नाटक होई व हीं तिकिटें छापलेलीं असत. एका नाटकाच्या तिकिट्यांचा हिशेब एका कागदावर आढळला तो येणेप्रमाणे —

जम

२१२	एकंदर छापून आलीं	
	तिकिटें ५९८	
	५०	१ रुपयाप्रमाणे ५०
	५०	॥० प्रमाणे १००
	११२	॥० प्रमाणे ४४८
२१२		५९८

१. हे बुधवार वाड्यांतील शाळेंत हेड मास्तर होते. यांच्या हाताखाली सोहनी मास्तर होते.

वरील नाटक ता. १० मार्च १८५५ रोजी झालें. नाटकाचें उत्पन्न-
क्रिती होई हें खालील उतान्यावरून दिसून येईल.

जमाखर्च गु. नाना सोहोनी फा. व. ८ श. १७७६

नाटकांची जमा

३१९। रु.

९८ पहिले नाटकावद्दल

१०७४= दुसरे नाटकावद्दल

११०४= तिसरे नाटकावद्दल

४ तिकिटें उधारी

३१९।

एका खर्चाच्या टिपणावरून माहिती मिळते ती—

२० मांडवाचे मक्त्यावद्दल

३ रावणाचे मुखवट्यास

४॥ खुर्च्यावद्दल

६॥ छापणावळीवद्दल

पुण्यास सांगलीकरांचे वाड्यांत नाटकाचे खेळ होत असत. तेथे लोकांना
बसण्याकरिता नवीन 'वोटे' घातले त्याला २१ रु. ४॥ आणे खर्च आल्याचें
नमूद आहे.

सांगलीकरांवर मात करावी हा पुणेकरांचा उद्देश होता.

श्री

राजमान्य राजश्री नानासाहेब यांसी —

विनंती विशेष. तुम्ही हणमंता याजबरोबर पत्र पाठविले ते पाहून लिहिला
मजकूर कळला. हल्ली येथे सांगलीकर नाटकवाले येऊन त्यांनी दोन नाटकें केलीं.
एक सीताहरण व दुसरें उत्तररामचरित. येते शनिवारी रामाचा राजवियोग नाटक
करणार व पुढे सुमारे दहा नाटकें करावयाचा वेत आहे. कारण की, त्यास येथे कोणी
स्पर्धी राहिला नाही व दुसऱ्या लोकांनी आमच्यापुढें नाटकें काय करावयाचीं
आहेत असें त्यांचें म्हणणें. त्याप्रमाणे तुम्हांकडून जो गडी आला त्यानें येथे
वर्तमान सांगितलें की, तुमचे नाटकांतील मंडळींचा वेवनाव आहे व तंटेवखेडे

होऊन नाटक मोडले असे ऐकल्यावरून तर आतां ते निरचैर होऊन लोकाजवळ पाहिजे तशा गप्पा मारतात व आमचेकडेही कार्याकारण येतात जातात. तुम्ही येथे थिएटरांत नाटक करून वाहवा मिळविली व बाहेरहि बराच लौकिक होऊन तुमचे गुणाची चीज झाली. परंतु त्याचे अन्तःकरणांत जो मोठेपणा आहे की, आमच्यापुढे उभे राहून वाहवा मिळविण्याची मुष्कील. त्यास बाहेर कोठें तरी जाऊन पैसाच मिळवावयाचा त्यापेक्षां पुण्यांत येऊन महिनाभर मुक्काम करून पांच चार नाटकें जीं चांगलीं असतील तीं करून त्याची खात्री झाली म्हणजे पुढे जशी मर्जी असेल तिकडे जाण्यास कांही हरकत नाही. तुम्ही नाटक तयार करण्याचे कारण केवळ पैसाच मिळविण्याचे होतें असें नाही. फक्त इपेंचे कारणाने वाहवा मिळावी व गुणाची चीज व्हावी व पृथ्वीचे पाठीवर त्यापेक्षां चाजती करणारे आहेत असे लोकांस वाटावे त्याप्रमाणे झाले. आतां इतके दिवस श्रम करून जितका गुण दाखविला तो येथें त्या समक्ष आल्यानें म्हणजे कमी होईल असें नाही. श्रीदत्तात्रय कसा तरी आश्रय देईलच व कित्येक मंडळींचे मत आपलेकडेहि आहे. तुम्ही आमच्याजवळ इतके दिवस ज्याप्रमाणें वागणूक ठेविली त्याचे श्रेय घेऊन पुण्यांत विशेषपणा मिळवाल अशी आमची खातरजमा आहे. त्यास आम्हास जें कळलें तें तुम्हास लिहिलें आहे. यापुढे तुमची मर्जी. सारांश ज्याच्याशीं इर्षा करून तुम्ही नाटक केले ते म्हणजे, तुमच्या गुणापेक्षां फारच उत्कृष्ट आहेत असें आमचे मत नाही, व जे आमचे नाटकांत आहे तें त्यांच्यांत नाही असे आमचे अन्तःकरणांत पूर्ण वाटते. त्यास सर्व मंडळी एक दील होऊन रात्रीचा दिवस करून पुढील शनिवारचे आंत येथे येऊन दाखल होऊन त्याचे नाटकाचे दिवशींच नाटकाची तयारी करावी व लिहिले याजवर तुमचा भरवसा असेल असे जाणून लिहिलें आहे.

श्री

राजमान्य राजश्री नाना सोहनी—बापू मोरभट व निळकंठ कृष्णराव बळवंतराव व गणपतराव भट व अनंत व मार्तंड व भिकोबा व्यंकटापा बावाजी शिवराम गोविंदा हुडेकर व गोविंदा काणे उभयतां रामभाऊ गणु करंदीकर व खेडकर व

१. निळकंठशास्त्री धारपुरे मराठी शाळा नंबर ४चे हेडमास्तर मोरोपंत धारपुरे यांचे बंधु. सदर मोरोपंत धारपुरे यांचे चि. हयात आहेत.

चेवासकर वगैरे मंडळीस कळावे की, जो बापूस मजकूर लिहिला आहे त्या-प्रमाणे इकडे घेण्याचे करावे. कारण तुमचे नाटक पोट भरण्याकरिता नाही. सर्वमंडळीस घरची प्रपंचाची काळजी नाही. ज्या हेतूने नाटक केले तो हेतु पूर्ण होण्याचा समय हल्ली आला आहे. तरी या समयी हजर होऊन केले कामाची चीज करून येथे वाहवा मिळवून नंतर जावे, असा आमचा इरादा आहे. तर जी जलदी होईल ती करून फार लवकर इकडे यावे. श्रीदत्तात्रय-कृपेने मदत होणे ती होईल व निश्चय पार पाडणें त्याजकडेसच आहे. या उपपर जर सर्वांनी पोटावरच नजर देऊन मुलुकात जाणेचे असेल तर करणें असेल तें करावें. जर तुम्ही न आला तर इतके दिवस जे काय तुमचे बोलणें होते ते अन्तःकरणांतीलच होते असें आम्हास वाटणार नाही. फक्त वरचेवरच होते. मजकूर विशेष लिहून कळवावा असा नाही. सर्वास माहीत आहेच.

ह्या पत्रावरून नांवलौकिकाच्या ईर्ष्येने ही मंडळी स्थापन झाली होती असें दिसते.

मालदाराची काठी, सोन्याचा वर्ख, टोप व गंगावनें, ब्रह्मदेवाचा मुख-चटा व मोर्ती असे जिन्नस मुंबईपुण्याहून नाटकवाले मागवीत असत. “मोत्यांची जोडी जी पुण्यास एक रुपयास मिळते ती येथें (मुंबईस) तीन चार आण्यास मिळते.” वगैरे.

नाटकवाल्यांना वर्तमानपत्रांचे वर्गणीदार होणें हें भूषण वाटूं लागलें होतें. “आजपासून पुण्यांतील ज्ञानप्रकाश पत्र घेण्याकरिता तिकडे लिहून पाठविलें आहे. आमच्या कृत्यास वर्तमानपत्रें हें भूषण आहे. यामुळे पत्रें घेण्यास प्रारंभ केला आहे. (नाना सोहनी यांचें पत्र)

शके १७७७

चिखळूणकर हे या नाटक मंडळीचे उत्पादक होते असें मानण्यास बाबा आडकर यांच्या पत्रांत आधार मिळतो. “जसी श्रीमंत राजश्री चिंतामगराव आपासाहेब सांगलीकर यांनी गोष्ट आरंभून तो प्रकार सिद्धीस नेला, त्याप्रमाणेच आपली कीर्ति जगांत झाली.”

या नाटकाला लोकाश्रय ठिकठिकाणी चांगला मिळत होता हें खालील उतान्यांवरून दिसून येईल.

“नगर येथें आमचीं नाटकें रासा सुद्धां चार झालीं. येथील मुन्सफ सदाशिवपंत भाऊ यांचा लोभही आम्हांवर फार आहे. ” “येथील (नगर) लोकांनी राहण्याचा फारच आग्रह केला. बडे लोकांकरितां घरगुती एक नाटक केलें. वांबूरीचे लोक येथें आम्हांस बोलविण्यास आले आहेत याजकरितां तेथें जाणार. येथील लोक आमच्या नादीं फारच लागले आहेत. ”

“दिपोटी कलेक्टर, दादोबा पाण्डुरंग आणि प्रिन्सिपॉळ सदर अमिन, सदाशिवपंत गोडबोले वगैरे बडे बडे कामदार लोकांची मुलाखत झाली. या लोकांच्या मनांतून नाटक पहाण्याचा हेतू फारच आहे. आणि हे लोक आम्हास बहुत प्रकारें करून सहाय्य करतील हे खास. ” “श्रीदत्तात्रेय-कृपेकरून चांगली वाहवा झाली. येथील (घोडनदी) लोकांस नाटक चांगलें वाटून हे लोक आम्हास फारच वळले आहेत. येथील सहाय्यकारी मंडळी आम्हास मेजवानी करणार आहेत. ” “येथें सरकारने (विंचूरकर) आमचा चांगला बंदोबस्त ठेवला आहे. विंचूरकर सरकारनी मला रासक्रीडा नाटक सरकारांत केले त्या वेळेस एक पागोटें आणि चांगला दुपेटा आणि ४० रुपये दिले आणि बापूस पागोटें, व कृष्णास पागोटें, मोरभटास पागोटें आणि कांही रुपये दिले. शिवाय कांही मंडळीस रुपये वाटिले. खेरीज नाटकाचा पैसा दिला. विंचूरकर यांनी एक पटे-वाला दिला आहे. तो आमचेवरोबर येणार. ” “नाशकास हिंगण्यांच्या वाड्यांत खेळ झाला. ”

“नासीक मुकामी बाबासाहेब हिंगणे यांचा आधार चांगला आहे. आम्ही त्यांच्याच वाड्यांत उतरलो आहों. ”

“पुणें सोडल्यापासून दोन हजार रुपये मिळाले ”

“जळगांवीं नाटकाचे मक्तेच होत आहेत. ”

“येथील (अहमदनगर) कामदार दादोबा पाण्डुरंग व भाऊसाहेब मुनसब वगैरे लोकांची आम्हांवर मोठी कृपा आहे. येथें इंदूर सरकारचा दिवाण बाबासाहेब पारनेरकर आले आहेत. त्यांनी आमचें नाटक पाहून फार संतोषीत झाले आणि आम्हास इंदूरास येण्याविषयी आश्वासन दिलें. ”

“येवले मुकामी तीन नाटकें केली. मामलेदार गुरुरावजी कानडे यांनी आमची बरदारत चांगल्या प्रकारची टेंवून येथें खेळास जागा न मिळाल्या-

कारणानें त्यांणी आपल्या घरी जागा नीट करून मांडव वगैरे घालून तयार केली. त्याला खर्च एकंदर २५।३० रुपये लागला असेल परंतु तो खर्च आमच्यावर अगदी पडला नसून आमची सर्वप्रकारें चांगली बरदास्त ठेवली आहे. ”

“ आम्ही सोलापुरास येऊन आठ दहा दिवस झाले. येथे जागा लष्करांत थेट करून खेळ चालू जाहले. सरकारची मदत येथे व लष्करांत चांगली आहे. खेळ एक मंदवारी जाहला व आजचा खेळ आहे. येथे एका दिवसाआड खेळ होत आहे. मिळकत बरीच आहे. ”

“ सीता-स्वयंवर तिकिटे लावून घोडनदीस केले. त्याची रीज येथील लोकांस बरीच पटली. ”

यावरून नाटकाची हौस लोकांत किती उत्पन्न झाली होती हे दिसून येईल. इतर नाटक कंपन्यांचा उल्लेखहि या पत्रांतून केलेला आढळतो.

“ मुंबईकर नाटकवाले हे धुळें मुक्कामी आले होते. “सुलोचनाख्यान” नाटक पाहिलें. फारच वाईट होऊन त्यांचा फजिता झाला. सदरू नाटक फारच अभिमान करून येथे आलें होतें. पण त्याची थडा उत्कृष्ट झाली. ”

“ सांगलीकर रामा अवतारी येथें (मुंबई) येऊन दोन खेळ थेटमध्ये केलें (१) विराटपर्व (२) गोपीचंद. ” “ नाटक झालें तेथे मंडळी बहुत समाजही मिळाला होता. त्यापैकी कित्येक मंडळी इकडील (शेडाणीची) होती ती आली. त्यांणी सांगितले की, पूर्वी सांगलीकर यांचेही नाटक पाहिलें. व हेंही (ब्रह्मवाहन) पाहिलें. नाटक अप्रतीम झालें. असो. जी गोष्ट स्वीकारली तिची वाहवा झाली म्हणजे आनंदच आहे. ”

चिन्तोपन्न रोजेकर यांचे चिपळूणकर यांस पत्र —

“ सांगलीकर वडोद्यासच आहेत. ते तेथून परभारे इंदुरास जाणार असे ऐकिवांत आहे. ”

“ येथें दीक्षित यांनी वाईकर गोविंदभट गोखले वगैरे मंडळी आणवून नवीन नाटकाची तयारी चालविली आहे. त्यांत वेदमूर्ति रा. भिकंभट लेले यांचे चिरंजीव आले. ”

नाटक मंडळ्या स्थापन झाल्यामुळे नाटकांतील वागणुकीचे नियम बसत चालले होते. एखाद्या नटास कोणी बक्षिस दिलें तर त्याच्यावर सत्ता कोणाची यासंबंधी जो निर्णय झाला तो खालील उतान्यावरून दिसून येईल.

“ तुम्हास अगर नाटकांतील दुसरें कोणास बक्षिस दिलें असेल तर तो पैसा तुमचा आहे असे आम्ही समजत नाही. कारण मुख्य नाटकास आरंभ-करणार रा. विष्णुपन्त भावे येथे आले आणि त्याचें नाटकांतील वहिवाटी आहेत त्यांत असा नियम आहे कीं, नाटकांत कोणास जरी कांही मिळाले तरी तो पैसा सर्वांनी घ्यावा. तो कोणता म्हटला तरी जे केवळ त्यांत भिक्षुक असतील आणि श्राद्धास, भोजनास जरी कोठे गेले तत्रापि तो पैसा सर्वांचा आणि जे कोणी नाटकास बक्षिस देणारे आहेत ते म्हणजे सर्वांस बक्षिस देतात असे नाही. त्याचेपैकी त्याजवर कोणाची मर्जी असते त्यास पैसा देतात त्याच नाटकांतील कोणी एक मनुष्य जरी असेल तरी चिन्ता नाही परन्तु जें नाटक जेथें जातें आणि घर सोडून मंडळी बाहेर निघाली म्हणजे घरीं येईं पावेतो जी काय मिळकत होईल तो जितके नाटकांतील हीसे (?) जात दरमहा खेरीज करून असतील ती त्यांची असें आम्हास सांगितलें. ” चिपळूणकर यांचें नाटकवाल्यांस पत्र—

अशा रीतीनें नाटकवाल्यांचे खेळ सुव्यवस्थितपणानें चालू होते. तथापि हा उत्कर्ष ज्यांना पाहवेना असे कांही लोक त्यांच्या मार्गांत विघ्न आणीत होते. रघुनाथ हरि नाना सोहन्यास लिहितो, “ द्वेषी याणीं तुमचा नाश करावा इतक्या विषयीं बहुत खटपट चालविली आहे. व जे तुमचा वाईट मजकूर छापविणार होते त्याणीं त्यास आम्हास मिळोन तुमची दुंमत ध्यावी म्हणून तजवीज चालविली, परंतु आम्ही ती गोष्ट नाकवूल केल्यामुळे जास्ती द्वेष जाहला आहे. तुम्ही येथे नाही पाहून सांगलींकर मंडळीस आणविण्याची तजवीज करणारांनी केली आहे. ”

नटांमधेहि आपसांत भांडणें सुरू झालीं.

“ रा. बळवंतराव अभ्यंकर यास नाटकाचे कारभारी म्हणोन गर्व येऊन माझा कंटाळा करितात. असो निभावलें तोंपर्यंत राहिल. ” असें नगराहून कृष्णा रहाळकर चिपळूणकरांस कळवितो. नाना सोहन्यास काढून टाकावा लागला व त्याच्या ठिकाणी फाटक सूत्रधार हा आला. परंतु तोही शके १७७८ सालीं नाटकांतून निघाला. नाना सोहन्याला काढल्यावर त्याने एका पत्रांत मंडळीच्या अंतस्थितीबद्दल चिपळूणकर यांस खालील मजकूर लिहिला आहे. “ नाटक मंडळी शेंदुर्णीस आहे. खर्चेंच जाऊन २७५ रुपये त्याजपाशी शिल्लक आहेत.

पैसा भिकोवाचे स्वाधीन आहे. बाळा अभ्यंकर वही लिहितो. कारभार नाना करतो, मुकत्यार वापू आहे. या सर्वत्रांचें चांगलें वैमनस्य आहे. मला त्यांतील मंडळी असें म्हणत होती कीं, तुम्ही धुळ्यास दुसरें नाटक करा. आम्ही येतो.” पुढें इंदुरास या मंडळीची फुटाफूट झाली असे ऐकल्याचें नाना एका पत्रांत लिहितो.

ज्यांचीं मुलें नाटकांत येत ते कधीकधी कलेक्टरपर्यन्त तकारी करून कुणाच्या तरी सांगीवरून फौजदाराच्या मार्फत नाटक मंडळ्यांना घाक दपटशा दाखवीत. ता. १३ नाव्हेंबर १८५४ रोजी हिंदु नाटकवाले शहर पुणें यांनी याबद्दल कलेक्टरकडे अर्ज केला. त्यांत ते म्हणतात की, “आम्ही हिंदुधर्माप्रमाणे आजपर्यन्त जे देवाचे अवतार झाले त्यांची स्तुतीवर्णने करून ज्या ज्या अवतारी ईश्वरी व पराकामी खेळ झाले ते नाटकांत लोकांस दाखवितो व यांत दोन पैसे उत्पन्न होतात. सव्व ज्याचें मनास आलें तो स्वसंतोषें खेळ्यास येतो.” जयरामपन्त हातवळणे यांचा मुलगा शिवराम हा आपण होऊन नाटकांत आला. शिवराम याला बापाचे अतिशय मारहाण केल्यावरून फौजदार येऊन त्याने शिवराम यास बापाच्या स्वाधीन केलें व कोणाचें मुलास फितवून नाटकांत येऊ दिल्यास तुम्हांस भारी शिक्षा मिळेल अशी नाटकवाल्यास धमकी दिली. यावर नाटकवाल्याचें म्हणणें—

“या हुकुमाचे आधारास कोणाचा अर्ज आहे असे ऐकिवांत नाही. त्याजवर जुद्धम जवरी झाली. त्याणे सरकारांत अर्ज केला. त्याचें निराकरण, त्याचे अर्जाप्रमाणे व्हावे ते न झाले हे सरकारमर्जीची गोष्ट आहे. परंतु सदरहू लिहिलेले हुकुमाने आम्हावर सक्ती झाली. त्याचा हा हुकूम रद्द व्हावा. निर्वाह चालेल असे फायद्यावर नजर देऊन कोणी मनुष्य या नाटकांत येतो. आम्ही त्याला फितावून आणलें असी तो स्वतः फिर्याद करून पुरावा करील तर हा हुकूम त्यास लागू असावा.”

आपलीं मुलें नाटकांत जाऊन विघडतील ही भीति लोकांस कशी वाटत होती ह्याचें आणखी एक प्रत्यंतर पहा.

श्री

पौ अधिक आषाढ वा ८

शके १७७७ राक्षसनाम संवत्सरे.

श्रीमंत रा. तात्यासाहेब चिपलोगकर यांसी—

आश्रित भिकंभट लेले वेदो० आशीर्वाद येथील कुशल अधिक वा ३ पाई वाई येथे क्षेम असो विशेष. येथें गोविंदभट गोखले कोणी आहेत. त्यांनी कांही पोरें जमा करून दशावतारी खेळ तयार केला आहे. त्यांत आमचे चिरंजीव जात असून हल्ली पुण्यास आले आहेत. ही गोष्ट न कर्ता व्यवस्थेने घरांत असावे म्हणोन बहुत यत्न केला. परंतु ते न ऐकतां वेहोष होऊन गोखले मजकूर हे बहुत बदचालीचे असोन त्यांचे छंदास अशी तजवीज झाली आहे. यावरून आपल्यास लिहिले आहे. तर या खेळास वे. रा. नारायण दिक्षित वसेकर यांची मदत आहे असें ऐकल्यावरून मुद्दाम लिहिले आहे. तर आपण वसेकर यांस बोलावून आणून सदरहू मजकूर कळवून त्यांत इतकेच व्हावे की आमचे चिरंजीवास त्यांनी खेळांतून काढून टाकावे. नंतर काय ती मदत करीन असे वसेकर यांना सांगून त्यांतून त्यास काढून आपण दोन गोष्टी सांगून कांही शुद्धीवर आहेत असे वाटल्यास इकडे पाठविण्यास चिंता नाही. तेथे राहतो म्हणत असल्यास ठेवून घेऊन मला लिहावे म्हणजे तेथे राहण्याचीहि तजवीज होईल. त्यांचे विव्हाड शुक्रवारांत खाजगीवाले यांचें विष्णुचे देवळांत आहे. सदरी लिहिले आहे याच उपयोग करण्यास आलस होऊं नये. कोणतेहि तऱ्हेने कांही स्थितीवर येईल असे करावें. नाहीपेक्षां या खेळांत घेऊं नये इतके तरी झालेच पाहिजे. इकडून काडल्यानंतर मोरभट गोडवोले याजकडे जातील. तर तेथेही तजवीज ठेविली पाहिजे. येविषयी यत्न होउन मला डाकमार्गे अथवा कोणी मुद्दाम येणारे आढळल्यास पत्र जलद पाठविण्यात यावे. अनमान होऊं नये. कळावे बहुत काय लिहिणे हे जाहले म्हणजे मला पुण्यास येण्यास ठीक पडेल. लोभ असावा हे विनंति.

स्ने. रा. नारायण दि. यास आशीर्वाद. सदरी लिहिल्याप्रमाणे रा. तात्यासाहेब आपणास कळवितील त्याप्रमाणे आपण अगत्यपूर्वक आमचे चिरंजीवास त्यांतून काढून नंतर काय मदत करणें असेल ती करावी. यांत आपल्यास श्रय जाणून लिहिले आहे. कळावे, हे आशीर्वाद.

मुलें नाटकांत फितवून नेलीं जातात याबद्दल १८६५ च्या ज्ञानप्रकाशांत एक पत्र-
व्यवहार प्रसिद्ध झाला होता. विलेंकरांचें चरित्र, पृष्ठ ५३ पाहणें.

राशींच्या गंजीफा

श्री

यादी राशीचा गंजीफा करून पाठविणेची सन सलासील माहे रौवळ

राशी	चित्रें	रंग	वाहनें
१ मेष	१ बकरेवर राजा	१ तांबडा	१ वजीर मेंडा
१ वृषभ	१ बैलावर राजा असावा	१ पांढरा	१ वजीर बैलावर
१ मिथुन	१ स्त्रीपुरुष उभयतां	१ हिरवा	१ वजीर घोडेवर
१ कर्क	१ कुरलेवर राजा	१ प्याजी गुलाबी	१ वजीर माणुस कुरले पुडे
१ सिंघ	१ सिंघावर राजा	१ अस्मानी रंग	१ वजीर सिंघावर माणुस
१ कन्या	१ वायको राजा असावा	१ पंचरंगी	१ वजीर वायको घोडेवर
१ तुळ	१ तागडी धरलेला राजा	१ काळा रंग	१ वजीर घोडावर तागडी धरलेला
१ वृश्चिक	१ विंचू राजा	१ पीरुवाई (?) विंचवाचा रंग	१ वजीर घोडेवर पुडे विंचू
१ धन	१ राजा घोडेवर तोंड माणसाचे कृष्णासारखी विंदु- कली पानावर	१ घोडेचा रंग	१ वजीर घोडेवर त्यास तोंड माणसाचे
१ मकर	१ तोंड हरणाचे खाली सुस्वर	१ तबकीर रंग	१ खाली सुस्वरीवर माणुस
१ कुंभ	१ राजा पुरुष घागर असावी.	१ पिवळा रंग	१ वजीर घोडेवर पुडे घागर
१ मीन	१ मच्छासारखा राजा	१ केसरी रंग	१ वजीर मच्छा- सारखा

येणेप्रमाणे दर रंगास १२ पाने एकूण पाने १४४ रंग लिहिलेप्रमाणे तर-
तरेचे चित्रे चांगली जसी असावी तसी असावी याप्रमाणें करून पाठविणे. गंजिफा-
पुणेस पाठविण्याचा.

तुळशीवागवाले }

कपडेलत्ते पोषाख

{ श. १६६७
इ. १७४५

(छिटी पेहेराव लोकांना विशेष आवडत असें दिसतें.)

- ६।- छिटी तिवटावा २॥ रु. पासोडी छिटी सासवडी
१॥ रेजा छिटी; ११॥ छोट नेसाऊ बऱ्हाणपुरी
८≡ देणें हरीराम शिपी सिलाई आंगरखे छिटी.
२। छोट नागपुरी
२६ छिटें अंगरख्याचीं २
७ झगा छिटाचा १
८= पांडुरंग जोशी यांस टोपी छिटाची रुदार,
९॥ आंगरख्यास तात्याकडे मुलतानी छोट हातघा
११। चिरंजीव नानाकडे
टोपी, आंगरखा, व कुंची, वोंगता, छिटाचा
आंगरखा, पासोडी वगैरे.
७॥= खासगीकडे
३॥≡ आंगरखा रात्रीचा
३॥≡॥ दिवसाचा
७॥=

वायकांचे कपडे

- १॥= पातळ हिरवें १;
११ पातळें रेशीमकांठी २;
११॥ छोट नेसाऊ बऱ्हाणपुरी
३ झुणा बऱ्हाणपुरी (परकर)
९ दुपटा सौा जानकीस
२॥ मातुःश्रीवाईकडे छिटें नेसाऊ

२॥ पलंगपोसास शोला हात २२

१८ पलंगपोस २

४ उशांस अमरा

२२

मुर्लीचा पोषाख

४॥० चि. नानास व यमुनावाईस आंगरखे व पायजमे स्वारीकरतां

केले त्यास

३८= छीट

॥॥= रावेरी

०॥० ताफता

४०॥०।

७॥॥= फेटा छिटी १

८ झगा छिटी १

८= छीट हातरुमालांस

निरनिराळ्या कपड्यांचीं नांविं व ते कोठें होत असत हें खालील रमकां-
वरून दिसून येईल.

१५ रु. राजमाझली; १४॥ रु. ताडपत्री पासोडी; दोरवा शोला;

६ रु. जाकरखानी शोला १; साष्टीचा पितांबर-१० रु. बाळु
गडबोले हस्तें खुद रोख पितांबरावा साष्टीस पा.

७ आवरंगजेवी यात्रा आळंदी पो.

९॥ औरंगजेवी १ राजश्री नानास पाठविली लेपाकरतां.

२६। रु. खर्च कापडखातें तपसिले ५

१॥ ताफतागज १॥; ०॥० अंगवस्त्रें जोडा १

॥॥- जोट चनपटणी आंगरख्यास अस्तरास.

४८- शोला धुवट झग्यास; २॥ शोला अंगरख्यास

१२ खसखसी १; ४० पासोड्यां ताडपत्री २

५॥ धोत्रजोडा १ सासवडी; ६॥ धोत्रजोडा सुण्याचा

१॥ शोला अंगवस्त्रास; ३॥॥= धोत्रजोडा टाकळीचा

४॥॥ शेला थेदगिरीचा; ५॥॥ शेला रार्जी पांघरावयास
१११ आंगरखे रुईदार वगैरे.

१०८॥॥ आंगरखे ६० एकूण.

२। खादी पा २

१११

(बांधीव पगड्या असाव्यात)

८॥॥॥ आहेर मेजवानी सदाशिवराव यास

३८= पगडी १

४॥॥॥ दुपेटा १

४८-१ जामेवार आंगरख्यास गज ४॥

फौजपुरी तिवटें; फौजपुरी दुपटे; तिवटें कळसपाकी; तिवटें नांदेडची;
तिवटें कोटगिरी.

१॥॥॥ धोतरजोडा आंगवस्त्रास.

श. १६७६

स. १७५४

८॥॥॥ खेंडे शेले ७; ९८॥॥- दोरवे शेले ६४;

७॥॥॥ सखलात गज ३॥ दर २। प्रो. आळंदीचे यात्रेंत

२॥॥॥ सुलतानी सखल्याद गज ॥॥ येणेप्रमाणें

१७८॥॥- तीवटें उवरड ७५; १९॥॥ तिवटें जुनरी ७

१।= अंगवस्त्रास शेला; ॥॥ अस्तरास शेला

३६८= चिरा १ (मंदील).

अमदावादेहून कापड पुण्यास येई तें

५२१॥ श्रीपतराव बापुजी अमदावादेकडून कापड पाठविले तें वाटेनें

भिजालें जाया झालें साा देणें ६०० मसरु ४; १९० किनखापे ६; २०५
इलाचे (खे ?) जरीचें; ६६ हसरु ६ (१६७६ भाद्रपद).

१९॥॥ धोंडो केशव लष्करांत सनगे सरकार—१३ महमुदी १ आख

२६; ६॥॥ जोड आख १३॥

८॥॥ घरखर्च खाते खारवा छत्तीस हात १॥ श. १७०४

साजगीवाले }

चापेकर भा. शी

{ श. १७०५
इ. १७८३

मेहमान खर्च

क. २॥ श्रीमंतांचे झग्यास आरगजा लिहिबिला गुा गोविंदरास

२॥ सोने खर्च ८१॥ दर तोळा १९॥ प्रो

१० केशर तोळा १०

१० शेळी तोळा १०

२॥

पैकी वजा कारकुनी ८॥

॥= श्रीमंतांकडे तुंब्याच्या नाड्या २

श्रीमंतांना जरूर तेव्हां त्यांच्या योग्य अशा जिनसा नजर करतां याव्या

म्हणून त्यांचा संग्रह मोठ्या लोकांकडे केलेला असे असे वाटते. उ.

शिलकी दागिने (श. १७०५)

क. ३०० पदक हिरे ९

२७० हिरे श्रीमंतांचे सीरपेचाकडे एा

३० कंठीकडे हिरा १

३००

कड्याण सुभेदार)

स्त्रियांचा पोषाख

१०= जोडा चर्मी गुणाबाईस

५८= सौ. उमास सरंजाम यात्रेस जावयासि पुणेयास घेतला

१००= अंगरखा १००० विजार ८००० टोपी व नाडी मातुःश्री (विधवा)कडे

५८०= छिटे नेसावयासि

२॥ सतरंजी विछाना

२॥= सेला पलंगपोस

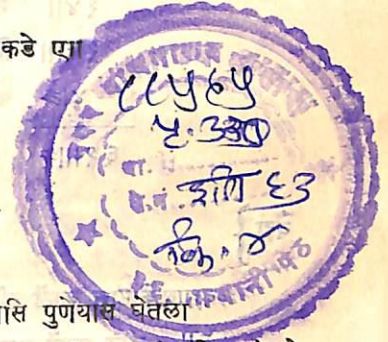
९॥ थोतजोडा अंगवस्त्रास

१॥= बाईस छीट गंगासागरी

१००= टोप्या सौ. सुभेदारीणबाई व मैनाबाई यासी करविल्या त्यास कोरे

रेशमी गज ११॥

८०= रेशमी टोप्यास तोळा १०००

{ स. १७१९
स. १७८८

ह्या एवढ्या जमाखर्चात मला हातांत धरायची काठी, छत्री, छुरी, दात्रण हे जिन्नस कोठेच आढळले नाहींत. नाही म्हणायला उत्तर क्रियेकरतां श. १७४७ सालीं १० छत्र्यांचे ४॥ रु. खर्च पडले आहेत.

सखलात सर्व रंगांची मिळत असे; कसें तें पहा—

खर्च

६१॥= रु. सकलादी गज २३।१॥

२॥ असमानी गज १

१०॥ नारंगी गज ३

१३॥= मुलतानी गज २॥॥

॥— जंबुर्दी गज १।१॥

१४॥ लाखी गज ७। दर २ प्रो

१५॥ हिरवी गज ७

४॥= काळी गज २

६१॥=

वैद्य }

{ श. १७२०
इ. १७९८

बागलकोटास काळें छीट तयार होत असावें. कारण

२॥. छीट काळें बागलकोटी

३॥. रावेरी १ अस्तरास

॥. खरेदी जोडा चरमी १ आकाबाईस हरवला साा घेतला

१।. जोडा चरमी १ बयाबाईस

॥= जोडा चरमी १ आकास. (श. १७२३ ज्येष्ठ स. १८०१)

चिपळूणकर }

{ श. १७४७

मेहमान खर्चखात्यांत तुंब्याच्या नाड्यांचा खर्च वारंवार पडलेला आहे.

॥= श्रीमंतांकडे तुंब्याच्या नाड्या २

१।। = नाना फडणीस यांचे तुंब्यास नाडी २

वैद्य

श. १७४८

इ. १८२६

पोशाक

यादी परटाकडे सनगे धुवावयास दिल्ली

१ हातरुमाल

॥ मजुरी अंगरख्याकडे खाशांच्या बुटीदार छीटाचा केला त्याजकडे

८।। रुई वजन ८८८९।। पिंजाई व भरणावळ

२० धोत्रजोडा १ नेसावयास गुा दाजिवा रास्ते

५।। अंगवल्हास जोडा १

२।। पंचे अंग पुसावयासी वगैरे ४

॥ खरेदी रेशीम खाशांचे अंगरखे किनखापी शिवावयास दिले

१० = लुगडें वीस हातो रमाबाई यांस नेसावयास

। = खरेदी छीट हिरवें हात ३ (श. १६९४)

१।। छीट अंगरखे कुणविणीच्या पोरगेयास

१८ = लक्ष्मणराव शेडगे रुमाल कर्नाटकी डोकीस बांधावयासी नव्हता तो दिव्हा.

चिपळूणकर

श्री

श. १७५३ ज्ये. व. ६
इ. १८३१ जून

यादी नारो दिनकर चिपलोनकर याचे दागिने सोने, रुपे व जवाहिर वगैरे राजश्री भास्कर गणेश करंदीकर याच्याशी होते ते आणिले मिा ज्येष्ठ वा ६ शके १७५३ खर नामसंवत्सरे.

२१ सोन्याचे

११ जवाहिराचे

१ वांकी जोड चटईदार. वजन तोळे १३।०

१ चौकडा

१ कंठा संबंध पदर. वजन तोळे १३।१

१ भाकेराचा जोड

१ माल गव्हाची साहा पदरी १४।।।

१ गोट मिन्याचे

१ वांकी जोड थोरला व. तो. २३

१ गलसरी ३ पदरी मण्याची

१ मणी हरपडरेवड्याचे १।२

१ भिकवाली संबंध लोलकसुा

१ तुकडे कड्यांचे ६ व. ३।१

१ कंठ्या गणपतीच्या

- १ बिंदली जोड हिऱ्याचे खड्यासुद्धां व.तो. १ १ आंगठी हरजिनसी
 १ कारले फुल १८= १ प्राा हिर्वा खड्याची संबंध
 १ वेणीचीं फुलें सुा ६ १ प्राा निळाची खड्याची संबंध
 १ कापाच्या गुंड्या २ व गोंड्याची टोपणें १ प्राा मोडकी खड्याची संबंध

२ व मणी २ २॥१ ३

- १ पानवल्याचा घाट जोड १ व मणी २- १ किता भोकर
 व. ॥१॥।।. १ पोली ३ लाकडी १ व यमुना
 १ राखी मोत्यासुद्धां १ माधकाची चुणी १ व हिऱ्याचा
 २ राखड्या संबंध २ खडा व लोलक १ मोतीदाणे
 १ पुतल्या फाशाच्या ३ व जोडवी २ वारीक मोटे
 १ तोड्याचा तुकडा रुप्याचा व लाकीचे तुकडे १ घोंस
 २ व पाटल्याचे तुकडे २ १ जुगणी लोलकसुा

१ जोड ताईत २ व मणी १ व मुख १ ११

गंगावना सुा व वेणीचे नग ५

१ कंबरपटा

१ वांक १

१ किरकोळ मणी १ व चौकड्याचे मोडके
 व सुताचे रज व कोंदणाचे

२१.

यादी कापड शिलकी नारो दिनकर चिपळोणकर यांचे कृष्णाजी हरी
 चिपळोणकर याजपाशी ठेविले. जेष्ठ वा ३ श. १७५३.

१ मुरकी काली घोडीची

१ इमाल तांबडे मखमलीचा

१ किनखापी रजे

१ प्राा कवज तांबडा

१ प्राा काळा गज २

२

१ अंमरखा काला किनखापी

- १ पागोटे ताडपत्ती कोरे पांढरे
 २ शैले कोरे सावद्याचे
 १ छीट अमदावाजी अंगरख्याचे
 १ रुमाल दोरव्याचा कोरा जरीकाठी
 १ पायजमा तांबडा किनखापी
 १ पायजमा तांबडे गजनीचा
 १ दुपटा, पागोटे दोरव्याचे धुवट
 १ पामरी काशीची जांबली
 १ कचे बुटीचा पोशाख पिवळा
 १ पागोटे कोरे पांढरे
 १ रुमाल साधा कोरा
 १ कलिंग पिवळे
 १ फडकीत भामी मोगलाई जुनी
 १ रुमाल कोरा जरीकाठी
 १ खण जरीकाठी दोरव्याचा कोरा
 १ चिडी वादली जुनी
 १ चोळणा मोंगलाई कापडाचा
 १ पायजमा जुना गजनीचा
 १ पागोटे हिबें
 १ तवा जुना दुपटाचा
 १ मलमल पांढरी

वैद्य } इंग्रजी शिक्षण } श. १७२२
 इ. १८००

४।- कार्तिकमास शके १७२२ इंग्रजी पुस्तकास दस्ते ४ गुा फलटण-
 कर विा आवासाहेब पुण्याकडे खर्च.

ह्या रकमेवरून ह्या वैद्यांपैकी कोणी आवासाहेब इंग्रजी शिकले होते
 असें उघड दिसतें.

तुळशीबागवाले } श. १६८३
 इ. १७६१

५० कीरकोळ गीतेचे पुस्तकाची दक्षणा व कार्याकारण समजून घावे यास्तव.

चिपळोणकर

शाळाखातें

श. १७५३

इ. १८३१

एक पत्र साहेबाकडून महादाजी वासुदेव बेडेकर व आवाजी बल्लाळ पेंडसे यांचे नांवें आलें त्यांत तालुक्याचे अंमलदार यांचें लिहून गेलें त्यावरून गांवांत दोन हजार मनुष्ये नाहींत सबब शाळा होणार नाहीं असें आहे.

(सु. शके १७५३ चें पत्र चिपळोणकर)

}

श. १७३५

इ. १८१३

५ रु मौजे लावगन येथें विद्यार्थी पढावयास ठेवले त्यास खर्चास.

कल्याण सुभेदार

नाजूक काम

श. १६९३

इ. १७७२

२६७॥

संभूराम दिवाण भडोजकर मिा भाद्रपद शु १ शक १६९३ नाजूक कामाबद्दल पुणियासी श्रीमंतांस भेटावयासी गेले ते समर्थी घेतले ते नांवें खर्च लिला

३००

नाजूक काम फाल्गुन शु १४ शके १६९३ देणें मीरझा अल्ली खंवाइतीचे कामाचे ऐवजीं

१००० रु.

जमा पेशजी विठ्ठल भास्कर यासी सुवर्णदुर्गचे सुकामां नाजूक कामाकरतां दिले ते काम जालें नाहीं सा मारानिलेपासून घेतले (श. १६८७)

७५

वलभराम व नारो विश्वनाथ व अस्कर बेग छ २९ रोज फाल्गुन वा ३० (१६९३) नाजूक काम गुजराथ प्रांते सा केले त्यास देवविले बा पत्र सुभेदार परभारे वनमाळी घोबनदास पो देवविले सा ३०० पो अमानत मारानिलेचे पेढीवर होते ते सा २२५ बाकी खासगी पो देवविले सबब खर्च.

}

श. १६९७

इ. १७७५

३४४॥ नाजूक काम

४ अर्जुन्या भंडारी

५	रामजी	१	१००	(१)
७॥	खंडोजी सालोखे	१	१००	(१)
३	शरीफ अल्ली	१	१००	(१)
१२५	महागिरी २ मा धाकू तांडेल कोळी	१	१००	(१)
१००	रफरी ५	१	१००	(१)
<u>२४४॥</u>				

सुळशीबागवाले } जवारी मांजर {
 १०० जवारी मांजराचें पिंजऱ्यास चुका.

कल्याण सुभेदार } षोक {

०० बाजे खर्च कुतरे कुलंगे यास गळ्यांत बांधावयास घागाच्या सुा १५
 -॥ बाजे खर्च हरण काळवीट कल्याणाहून आणला त्यास झाल छिटी केली.

चिपळूणकर } श. १७५३
 इ. १८३३
 ५ रु. (बंगाली मैना) (१) ५ रु. (१) ५ रु. (१)
 ५ रु. राघू

खाजगीवाले } श. १७०५
 स. १७८३

शके १७०५ मध्ये श्री. खाजगीवाले यांच्या घरच्या रुप्याच्या जिनसांची केलेली मोजदाद एका यार्दांत सांपडली त्यांतील जिनसांचीं नांवां खाली दिली आहेत व संख्याही दिली आहे.

- (१) ताटें २४
- (२) गुलाबदाण्या ६
- (३) अतरदान पली झाकणसुधा १
- (४) मेणवत्याचीं घरें ६
- (५) आगरवत्याचीं घरें मिऱ्याची २
- (६) समय जोडी १ इग्रजी मेणवत्याची
- (७) पातेलीं ७

- (८) वेळणी १
 (९) पळी १
 (१०) फुकणी १
 (११) तवल्या ५
 (१२) चंबु २
 (१३) पंचपात्रे ३
 (१४) वोगराळे १
 (१५) आपखुरे २ (१) तोटीचा (२) बीनतोटी
 (१६) कइवेदाणी १ रुजु च्याशदाणी
 (१७) अभिषेकपाल १
 (१८) तिवई अभिषेकाची १ (पाय, वरील कडे सांखळीसुद्धां)
 (१९) डबा जाळीदार १
 (२०) भोवरा १
 (२१) चुनाळ १
 (२२) प्याला झाकणाचा
 (२३) डब्या ५ (१) आठपैलु (२) बदामी, (३) चपटी (४) कडी
 (५) सोने मुलमा व मीना
 (२४) देवाचा संपुष्ट झाकणसुद्धां
 (२५) तबकड्या १३
 (२६) चौमाई तबकडी १ इली आख २५
 (२७) चौफुला
 (२८) प्याले ८
 (२९) घटका १
 (३०) कारंज्याचें सामान (वुल, तोटी सुद्धां)
 (३१) हुक्याची तोटी १
 (३२) पंच्यायतनाची बैठक बदामी १
 (३३) चमचा १
 (३४) ताम्हनें ४

(३५) नाग ३ (३६) वाट्या ७५ (३७) चौकुले ३ (३८) बुधीवळे सुा ३२ सोनेरी मुलम्याची पटसुधा (३९) तबक १ साहापाई (४०) साखळी गंधाची (१) चौपदरी (२) तीपदरी (४१) तबकें ४ (४२) लोठ्या २ (४३) कहवेदाणी १ (?) (४४) तबकडी चौपाई १ (४५) तबकडी तीपाई १ इंग्रजी (४६) चगेरी (?) बैठकसुधा (४७) पानदान देवाचें (४८) पळी संधेची (४९) चमचा विनाखी १ (५०) सांडखी (५१) तीपाई चूल १ (५२) प्याला थोर १ (५३) चिमटा माणसाचा (?) विनाखी १ (५४) पळी देवाची १ (५५) प्याले पंचामृताचे ५ (५६) हलकर्त्या ३ (५७) वाट्या देवाकडील २ (५८) गव्याचे सिंगास रुपें (५९) देव्हारा देवाचा (६०) नंदी व बैठक व कमळ (६१) देवीची बसक (६२) शेषशाईची बैठक १ (६३) गणपतीची बैठक १ (६४) शाल-ग्रामाचे फुल १ (६५) पंचायतनाची बैठक चौपाई (६६) येंत्राची बैठक देव्हारा (खालील वरील बसक प्रभावळ झाकण सुद्धा) (६७) पाट रुप्याचा (६८) शंखाची आडणी १ (६९) वेढी देवाकडील ५ (७०) तपेली ६ (७१) परात १ (७२) झान्या १ (७३) पलंगाचे टोकळे २ (७४) डवी मीन्याची वरती कृष्णाची मूर्त आहे. (७५) आंबा जाळीदार (७६) डबा १ झाकणसुद्धा (७७) कळस अत्तागिराचा (७८) पाटास फुल्या (७९) पंख्यास सेव्या २ (८०) टाकाची बैठक (८१) समया जोडी १ (८२) चौरंग सोने मुलमा राघोचे पाय (८३) घाट १ (८४) करंज्याचा फवारा (८५) सुरई पाणी प्यावयाची झांकणसुधा; (८६) तांब्या १ (८७) डबा पंचपाळेंवजा.

[वरील यार्दीत चाहादाणी आहे; ह्यावरून चाहा घेण्याचा प्रघात सुरू झाला होता असें दिसतें. तसेंच इंग्रजी मेणवत्यांकरतां समया आहेत व शिवाय मेण व त्यांचीं घरे आहेत. ह्यावरून देशी मेणवत्या व इंग्रजी मेणवत्या लोकांच्या वापरण्यांत असाव्या.]

खाजगीवाले

}

गृहवस्तु

{ श. १७११
इ. १७८९

॥३॥ राघु व कुत्री व बदक मुलांचीं खेळण्याचीं

२० खो तसवीरा सुा ८ दर २॥ प्रो

(२७) ६ तावदानाची भिंग सुा ६
(२८) शिलकी जिनसांच्या यादींत चाकुकातऱ्यांची नोंद आहे.

(२९) रु. २॥ कातरी सुा १० } श. १७१५
(३०) " १० चाकु } इ. १७९३
(३१) " ॥३॥ कातरी ३ }

तुळशीबामवाले } { श. १७१५
 } { इ. १७९३

५ रु. खासगताकडे घड्याळें वाळुका येंत्र लाकडी कठडा व आंत चिणीचें
ते घेतले गुा रामचंद्र पाडया नाा सरकार याजपासी घेतले त्याजबद्दल देणे.

चिपळूणकर } { श. १७५९ का. शु. १२
 } { इ. १८३७ आक्टो. ९

३५ खरीदी घड्याळ गुा भिवा

१५ मजुरी देणे भिवा घड्याळजी घड्याळें नीट करण्याबद्दल.

१४४॥ मुंजीकरतां चित्रें काढविर्ली त्यांस (खाजगावाले)

७॥ घनाजी चितारी चाकरी रोज ८२८ दरमहा रु. ८ प्रो

६॥ रंगास जिन्नस गुा बापु चितारी

१ नीळ वा ८८८१६; ८॥ लाख वा ८८८९

८॥ चुना कैली ८८३॥; २॥= पेवडी वा पके ८८१४

१॥ मुलतानी माती (१= उत्ती; ८-१ वा ८८॥.)

८= डीक वा कचे ८८११; १= हरताळ वजन ८८१.

१= हुरमुज वा ८८३॥॥

१॥ बाणाचे मोत्याचे मुगटांत मोती गुंडाळली त्यास सोनें

वजन तोळे गुा बहीरशेट सोनार ८८८११ दर तोळे १५

सतरंज्या

१ रु. मजुरी खर्च नवी सतरंजी करावयास सूत कातले सबब

२ रु. देणे रोख सतरंजी नवी करावयासी (कल्याणसुभेदार)

वैद्य

मेहमान जमा दागिने

रु. ३२१२ चौकडा सरकारपैकी श्रीमंतानी दिला १ एकूण

- ३२०० रु. मोती दाणे ४
- १२ सोने वजन .॥।।
- ३२१२ एा (वैद्य)
- चिपळूणकर } नजराणा { श. १६८२ आश्वीन
इ. १७६० आक्टो.
- नांवे
- २२२६८ = निलकंठ महादेव.
- ३०॥ नजर श्रीमंत २ मोहरा
- तुळशीवागवाले }
- १ रु. भेट महमद रमजान काशीचे सवदागर यानें ठेविली श. १७०२
चैत्र (१७८० एप्रील)
- खाजगीवाले } { श. १७११
इ. १७८९
- २०॥ = नजर श्रीमंतास प्रथम भेटीस
- १५॥ = खाशांस मोहोर १
- ५ आप्पासाहेबांस पुतळी ताट १
- २०॥ =
- ४२७॥ श्रीमंतांस मेजवानी
- १७१॥ = खाशांस
- १६२॥ पोषाख कुसुंबी तिबट व दुपेटा
- ९८ = घोडी सामानासुद्धां
- ० सींगी लक्ष्मीची नर्मदा रास १ घरची सवव
- ९८ = सामान (गादी वगैरे)
- १७१॥ =
- १५६॥ = अप्पासाहेबांस
- १४७॥ पोशाख हिरवा तिबट दुपटा
- ९८ = घोडा सामानसुा
- ० घोडा रास १ किंमत घरचा सवव
- १५६॥ = सामान

१०० व्यंकट नरसी मेजवानीचे वेळेस नाचास बोलाविली सबब.

वैद्य }

नजर

{ श. १७३५ कार्तिक शुभा
इ. १८१३ आक्टो. नवे.

१३॥ मिा शुा १ श्रीमंत पंतप्रधान बाबासो दिपवाळीबाा विा खासे
शेटशाई मोहोर गुा बाळाजी महादेव काळे

१३॥ मिा शुा ११ श्रीमंत बाबासाहेब यांस संक्रातीबाा मोहोर १
शेटशाई

५ नजरखर्च ज्येष्ठ वाा १४ पंतसचिव यांस आनंदरावआवानी
भेट घेतली तेव्हां केली ते पुतळी ताट १

१३॥ नजरखर्च श्रीमंतांची स्वारी नासिकाहून हवेलीस आली ते
समर्थी मोहोर १ शेटशाई हस्ते खासे मि. वाा ३० भाद्रपद.

८३- मोरोबादादा फडणीस यांस मेजवानी

खाजगीवाले }

७५ पोशाख

८- घोडा सामानासुा घोडा घरचा

इमारतखर्च पुण्यांत विन्हाडास वाडा घेतला होता तो नीट केला त्यास

११- श्रीमंतांस मेजवानी केली त्यास

१०॥ वेळु असमानगिरी बांधावयास

८॥ चुका लोखंडी

१॥ पेवडी

८॥ चुना टीपगारीस

८॥ बटई यास मेहेनत

११-१

चिपळोणकर }

सातारचे छत्रपती

२०॥ रु. छत्रपती यांस नजर

१५॥ मोहोर १

५ पुतळी १

२०॥

तुळशीबागवाले

}

{ श. १६८५
इ. १७६३

आळंदीच्या वाटेवरचीं झाडें सरकारकडून लावण्यांत आलीं

६६॥ खातें निळकंठ महादेव झाडें वाट आळंदी

१३॥ खातें निळकंठ महादेव झाडें वाट आळंदी परखाली

१७०१ च्या श्रावण महिन्यांत पेशव्यांची स्वारी देवदर्शनास गेली

होती कारण

७ रु. वा १२ देणें चोपदार सरकाराचे यांस श्रीमंत रावसाहेब तुळशी-
बागेंत देवदर्शनास आले ते समर्थी मिठाई वा

॥३॥ श्रीमंतांस हारतुरे आणले त्यावा

८५॥ श्रीमंत रावसो देवदर्शनास आले ते समर्थी २०। तीवट १; २४

दुपटा १; २० महमुदी; २१ इलासा

{ श. १७०६ भाद्रपद
इ. १७८४ आगष्ट सप्टं.

पेशवे व इतर सरदार देवदर्शनास जात तेव्हां त्यांस प्रसादाचीं वस्त्रें देण्यांत
येत. उदाहरणार्थ

१४९॥ रु. श्रीमंत रावसाहेब तुळशीबागांत देवदर्शनास आले त्यांस पोषाख

३३ तीवट लाल कुसुंबी आंख ११००

३७॥ दुपटा ,, ,, ,, १२५०

३७॥ आंगडीयास तीसा १ ,, १२५०

४१॥ किनखाप विजारेस ॥.

१४९॥

तुळशीबागवाले

}

{ श. १७२१
इ. १७९९

२० रु. देहेनगी खर्च हैदराबादकर कलवंतीण यास बयाजी बडवे याज-
कडून दुपटा खरेदी करून देविला त्याजबद्दल.

{ श. १७०९ श्रावण
इ. १७८७ आगष्ट सप्टं.

॥. खासगताकडील खोर्लीतील दिव्याची काजळी जावयास नळ बांधणु
त्यावा (तुळशीबागेंत).

३३०३ [खालील रकमेवरून लोकांचा हिशेबी स्वभाव सिद्ध होतो.]
 ३३०४ २. रु. घरखर्चाकडील जमा. लष्ठी कुणवीण चुकारिची कोठडीकडे हौती
 तिच्चा घणी सटवाजी मवीन विशेषी थोरात मौजे खुटवावी ता
 पाटस यांचे हवाली केली सां खाणावळीवाा वगैरे थोरोतापासून
 घेतले ते

लिफि धानाकर १॥ जोरी ८॥ दर ८॥१

८॥ डाळ मूग ८८॥॥

१॥ लांकडे जळाऊ

१॥॥= वजा ॥॥ बाकी १॥=

॥= पांघरुणावा

२

तुळशीबागवाले } सामाजिक (हुंडा) { श. १७०७
 इ. १७८५
 ८०० यशवंत कृष्णाच्या नातीच्या लग्नाबाबत हुंडा देणे सदाशिव केशव
 देशपांडे वाईकर हस्ते नारोपंत चवडे. सदाशिव केशव यांचे भाचे.

तुळशीबागवाले } { श. १७०९
 इ. १७८७

१७०९ च्या चत्रांत श्रीमंतास ६७॥ रुपयांची प्रसादाची वस्त्रे समर्पण
 करण्यांत आली. तसेंच १७२० च्या उत्सवांत श्रीमंत बाबासो व अप्पासो यांस
 १००॥ रु.चीं सनगे प्रसादादाखल वहाल केलीं.

[कुटुंबातील माणसांसह मठांत राहण्याची शंकराचार्यांची बहिवाट अगदींच
 अर्वाचीन नाही असें दिसते.]

११०१ देणे शंकराचार्यांच्या मठांत पंचवटिकेमध्ये स्वामींच्या लेकीस खण
 पैठणी १ श. १७०१ इ. १७७९

{ श. १७१० फा. व. ७
 इ. १७८९ मार्च १८

१५० लग्नखर्च देणे आवश्यक कुलकर्णी याची कुलवधु होती ती
 कडुसाहून आणविली ती उपयोगी नाही माघारी नेली त्यास त्याची नातवानी
 सबब त्यास खर्चास दिव्हे गुा रामाजी बापुजी व महिप्रतरात्र बापुजी

३०० रु. हुंडा दामोळकर याजकडून आला तो विा शास्त्रीमुवा श. १७४८
 २० रु. मिया वा ४ मार्ग. १७१५ श्रीमंत नाना (फडणीस) आले ते
 दिवशी गुलाबी कलावंतीण आणली सा बिदागी.

(१७९४ जानेवारी २१)

६॥ रा. नाना फडणीस मेजवानी

५ रु. गुलाबी अत्तर

१॥ रु. अगरबत्त्या

६॥

वैद्य }

२१७ भोजनखर्च वाईचे मुकामी दहा पात्राची नेमणूक असता खाशांची
 स्वारी आली तेव्हां २० पात्रे होत होती सा दहा पात्रांचा भोजनखर्च लिहून
 नेमणूकीत जमा केली असत पौष वा १ ते वैा वा १ पावेतों मुदत माहे ४.

६० रु. तांदूळ केली ॥॥॥ दर ८१० प्रो.

२४ जोरी केली ३ दर ८११ प्रो.

६ गहू केली ८१ दर ८८२ प्रो.

७॥ डाळ तुरीची केली ८११ दर ८८२ प्रो.

४ डाळ हरभऱ्याची

१ मीठ

३५ रुप (पुढे फाटलें आहे)

१. नाईकिणीची ओटी गर्भाधानसमयी भरावयास गुा बाळभट.

२ मौजे वाळूत येथील महीपती पाडळा यानें दुसरें गांवची सोयरीक
 आणून पाट लावला सा गुा मारुती पाटील शके १७२२ आषाढ (इ. १८०० जुलै)

रु. १० परशारामपंत चक्रदेव यांची स्त्री सहगमन गेली त्यास मार्गशीर्ष
 शुा ११ (इ. १८०० डिसेंबर १४)

चिपळूणकर }

(हुंडा

{ श. १७४९
 { इ. १८२७

१२५० रु. हुंड्याबद्दल-खाजगीवाल्यांचा मुलगा. मथुराबाईचें लग्न (रघु-
 नाथ सदाशिव यत्ने यांची सुलगी ?)

कल्याणसुभेदार

चाली

श. १७३८
इ. १८१६

१ मि. शुआ (१६९५) मेजवानी खर्च राजश्री त्रिंबक विनायक सर-
सुभेदार व ग्रामस्त मंडळी यास मेजवानी केली त्यास

वैद्य

२३ रु. रास्ते

श. १७४४
इ. १८२२

१॥ मझारनिव्हे यास धोत्रजोडा प्रथम भेटीसमर्थी

१३। स्त्रीस प्रथमभेटीस गेले तेव्हां लुगडे १२।- खण ॥।

०॥ भोजनास घरी आली तेव्हां खण १

चिपळूणकर

१ रु. मुंदीची कढई ठेविली त्याची पुजा केली त्याचेपुढें दक्षणा ठेविली
हस्ते काकूबाई

श. १७५३
इ. १८३१

चिपळूणकर

०॥ शुआ १५ खाो कोंबडी शुआ २ सौ ज्यानकीबाईचे मुलीचा वाखा
जाहाला सबब ओवाळून काढावयास

श. १७५४ ज्येष्ठ
इ. १८३२ जून

चिपळूणकर

हुंडा

श. १७५९
इ. १८३७

“वैद्यांस हुंडा थत्ते याणी दीढ हजार सा दीव्हे. स्थळ उभयपक्षी चांगलें
मिळालें” रा. मराठे यांचें पत्र. (बहुधा श. १७५९ चें)

चिपळूणकर

डोलकऱ्यांची नायकीण

श. १७५९ श्रावण शु. १
इ. १८३७ आगष्ट २

“त्यास डोलकर यांची नायकीण पारवती आहे तिजपासून रुपये आपण
दिव्हे आहेत ते माघारी ध्यावे” (श्रा. शु. १ श. १७५९. आनंदराव बापूजी
मराठे ह्यांचे रथुनाथतात्या चिपळोणकर ह्यांस पत्र.)

गावसई

गावसई आज ताा करावी परंतु कुळांच्या मळण्यांचा गुंता होता व सिवेचा

तंतय पडला आहे. गावसईचे उद्योगांतच आहे.

(नारो बळ्हाळ केळकर ह्यांचें राघोपंत भावे यांस पत्र. चिपळोणकर दत्तर. महाड तालुका.)

भोळसरपणा

“ ग्रहणाची कर जाहल्यावर सातारियास जावयाचे परंतु राजदर्शनास दोन तीन दिवस मुहूर्तच नाही याजकरता वाई मुकामी राहणें जाहले उदईक सोमवारी प्रातःकालीं निघोन जाऊन च्यार घटका रात्रीनंतर दिवस चांगला आहे ते वेळेस जाऊन भेट घेऊन होईल माा तो माघाहून लेहून पाठवूं. ”

(वासुदेव बापूजी चिपळोणकरांचें रघुनाथ हरि चिपळोणकर ह्यांस पत्र श. १७५९ चैत्र वाा ६ इ. १८३७ एप्रिल २६)

चाकरी

{ श. १७५९
इ. १८३७

“ श्रीसांब कृपेने आबरुमाफक चाकरी मिलाली पगार खर्चापुरता आहे. कारकून पंचवीस व पटेवाले शंभर याप्रो नेमणुकी खर्चवेच सुा आहेत. परंतु हेत मिलोन तुमचेजवळ असावे ते नाही. आता चाकरीत मिळालो आता थोडके दिवसांत बदलून तुम्हाजवळ येऊ. ”

(तात्यासो चिपळोणकर यांस बाळकृष्ण रंगनाथ ऊर्फ दाजिवा चाफेकर यांचे उरणाहून पत्र. श. १७५९)

श्री

{ श. १७६५ आश्वीन व. ३०
इ. १८४३ आक्टो. २३

मेहेरवान तात्यासाहेब चिपळोणकर. सलाम दिगर. उदईक रात्री दहा चाजता दिपवाली निमित्य नाचाचा बेत केला आहे. त्यास मेहेरवानगी करून लष्करात आमचे खासगी बंगल्यात आले पाहिजे. ता. २३।१०।१८४३

सही इंग्रजी.

चिपळोणकर

}

श्री

{

श. १७७७ भा. व. २
इ. १८५५ सप्टे. २७

संमतपत्र समस्त ब्राह्मण कोा चाकण प्रो खेड सुरु सन १२६५ फसली कसबे मजकूर येथील आताजी ज्यनार्दन जोसी याची कन्या सीलु ईची यवनासी संपर्ग जाल्याबद्दल पुणे येथील ग्रामस्ताचें पत्र आल्यावरून आताजी ज्यनार्दन यानी आपली मुलगी घरातून बाहेर काढून दिली आणी ती मुलगी दोषीत

आसून त्याचे घरात आल्यामुळे स्नानसंध्या मोकळी करण्याकरिता श्री विष्णूचे देवालयीत पंचगव्य ब्रह्मसभा होऊन घेतले आणि पुन्हा मुलीचा संपर्ग आम्ही करणार नाही म्हणो (न) पत्र आशाढ शुभा १२ शके १७७७ रेजी लेहून देउन ब्रह्मदंडावद्दल ब्राह्मणभोज्य(न)करावयाचे ठरवून नेम केला असून त्याने याप्रो ब्राह्मणभोज्यन केले नाही. याजकरिता सर्वांचे समते ठरले की आताजी ज्यनार्दन जोसी व त्याचे कुटुंबातील माणसे याजला पंतीबाहेर ठेविले आहे त्यास त्याचे घरी कोणी अनवेव्हार करू नये व त्यासही कोणी आपले घरी बोलाउ नये याप्रो सर्वास हा मजकूर कळऊन सर्वांनी सह्या केल्या असत मिती भाद्रपद वद्य २ शके १७७७ दस्तुर कृष्णाजी भास्कर जोसी को मजकूर

१ सही भिकंभट विन आबाभट ब्रम्हे का मजकुर दस्तुर खुद

१ सही दामोदर लक्ष्मणभट ब्रम्हे दस्तुर खुद

१ सही आबाजी येशेश्वर जोसी द. खु.

१ गोविंदभट विन लक्ष्मणभट ब्रम्हे उपाधे का मार दस्तुर खुा

१ बापु त्रिबक जोसी दस्तुर खुद

१ सही कृष्णाजी भास्कर जोसी— का मजकूर दस्तुर खुद

मिस्त्री नायकीण

श्री

राजश्री तात्यासाहेब स्वो

विनंति करितो जे, नबाब अमीर नवाजंग याचे चिरंजीव हल्ली गादीवर बसले आहेत. नबाब रफीक जंगबहादूर याणी येथून हासु गाणार म्हणजे पहिल्याने येथे सरोद वाजाविणार आला होता त्याचा भाऊ याजला तिनसे रु. याची हुंडी देऊन हैबती चपरासी त्याचे खाजगीचा नोकर यास पो त्याणे त्याजला मुंबईहून तीनसे रु. हुंडीचे देऊन येथे आणला पुढे विडास जावे तो त्याचा बाप येथे मयत जाहाला. सबब वाटखर्च जो त्याजपाशी होता तो त्याणे बापाचे मयतीस लाविला हल्ली त्याजला जाणे विडास तरी खर्च जवळ नाही तेव्हां चपरासी मार आमचे वोलखीचा सबब पचीस रुपये मागत आहे त्यास याचा विचार केला की थोर मनुशाचा चपरासी आणि आडला आहे त्याचे म्हणणे की मी विडास जातांच पुण्यांत कादर मीधे याचे दुकानी हुंडी करून पचीस रु. आपले पो देतो. परंतु माझे येथे कोणी वोलखीचे नाही यास्तव नबाबसो याचे मनुश जात

प्रकरण ८ वें

औषधें

तुळशीबागवाले } [हजामत झाल्यावर डोक्याला पदार्थ लावीत]

८-१ दादाकडे हजामतीस अफु व जायफळ व बुर्डी व पान पूड

तुळशीबागवाले } { श. १६६७
इ. १७४५

३। धोंडो मल्हार गुा इरशेट तांबट पेसजी रसायणा वाा वावा वैद्याकडे
तांब्याचे पत्रे वजन पके

८८१ कीत्ता

८८ ॥९,,

८८१॥९

वैद्य } { श. १६८२ आश्वीन
इ. १७६० आक्टो. नोवें

५॥ धोंडभट वैद्य पर्वतीवैद्यखान्याकडे

क. भेदार } { श. १६९२
इ. १७७०

०॥॥ घोडा पाय दुखवला. मोडोन दोन तुकडे झाले सा।

०॥॥ मैदा लकडी वजन पके ८८॥

८८= आंबे हळद ८८॥०

८८= खजूर ८८१॥०

०॥॥

तुळशीबागवाले } { श. १६९४ फाल्गुन
इ. १७७३ मार्च

३६४। श्रीनिवास वैद्य रसायनास साहित्य

३॥॥ पोवली तोळे ३

६४ पुतळ्या तोळे ४

२८॥ मोते वारीक तोळे ६

२६४ हिरा रती १६॥

४ माणके

३६४॥

खरजेचें औषध

१ रु. गंधक ८८२; १ चोख ८८१; ८- मिलावे ८८॥; ८८-

आंवेहळद; १- साबण ८८१; ०॥ सजीखार ८८२

॥-॥ औषधें घोडीची छाती भरली सबब

१॥ अंडी

८॥ काव

८-॥ तिळाचें तेल

०॥-॥

८-॥ मीठ उंट माती खाऊं लागला त्यास.

६॥-॥ बैरागी घोडीस तेल चारावयास उडीद ८१८२१-

०॥ सेंध्येलोण घोडी यास चाटविण्यास वजन ८८२॥॥

०-॥ लक्ष्मीचें सिंगीस लोणचें केलें त्यास सामान

०॥ मेभ्या! सरकारचे घोडीस औषधास ८८॥.

८- साबण घोडीचे चोपटण्यास

८-॥ गाईचा पाय मोडला सबब औषध ८- कापूर; ८॥॥ डीक व नीळ

कर्जजमा होन नाणें

गुजराथी वैद्य धंद्याकरतां पुण्यास वास्तव्य करून होते.

४॥ देणे गुजराथी वैद्य श. १६७१

५॥ धोंडोभट वैद्य पर्वतीवैद्यखान्याकडे श. १६८२

२॥-॥ खरेदी औषधें. ०॥॥= लष्करांत; १॥॥ तासगांवचे मुक्कामी

दुखणाईत आहे सबब. श. १७२१

{ श. १७५०
इ. १८२८

घोड्याच्या भुरीस औषध

सुंठ व पिंपळी व रक्तचंदन मधामध्ये समभाग उगाळून दिवसांत तीन वेळ घालीत जावे.

घोड्याच्या उपयोगी

वाघे दाढीच्या मुळ्या वजन पक्का आदसेर पावेतो मिळवून घ्याव्या ह्या इकडे कोकणांत मिळत नाहीत चाकणेकडे रानांत आहेत...घोड्याचे उपयोगी फार पडतात.

{ श. १७५४
इ. १८५२

घोड्यास औषध—

“ घोड्यास सरदीनें अंगावर गांठी येऊन फुटतात त्याजबद्दल औषधाच्या गोळ्या वीस पंचवीस पाठविल्या आहेत. ह्या प्रातःकाळीं एक गोळी व सायंकाळीं एक गोळी याप्रो १०।१२ रोज चारून पाहावें. गोळी वारीक खलबत्यांत कुटून बाजरीचे पिठांत चारावी. ” बाबाजी खंडेराव भाटे यांचे पत्र श. १७७४ घोड्यास सरदी झाली तर औषध

- ८८८९ पिंपळमूळ १६
- ८८८९ चवक १०
- ८८८९ चित्रक १०
- ८८८९ हळद
- ८८८९ अजमोदा
- ८८८९ सुंठ
- ८८८९ नागकेशर ८९
- ८८८९ वेखंड ८९
- ८८८९ अतिवीष
- ८८८९ महुल्या
- ८८८९ सैधव
- ८७८९ शगीचे मूळ
- ८८८९ बोरीची साल

औषध (इसाबास)

पर्जन्यकाळीं म्हशीच्या शिंगास जमिर्नातून कोम फुटतात ते खापरान्त चालून त्याची राख करावी आणि ती गाईच्या तुपांत लावावी. उपद्रव फार नसल्यास गाईच्या दुधाचा फेंस चोळावा.

आरमारी शब्दांबद्दल माहिती

पृथ्वीचे पृष्ठभागापैकीं फक्त $\frac{1}{4}$ भाग जमीन असून $\frac{3}{4}$ भाग पाण्यानें व्यापलेला आहे. जमीन सर्व एका ठिकाणींच नसून तुटक तुटक आहे व दरम्यान पाणी आहे. अशा जलाशयांस त्यांच्या लहान मोठ्या प्रमाणानें समुद्र, महासागर अशीं नांवें दिलेलीं आहेत ज्याप्रमाणें जमिनीवर एका ठिकाणाहून दुसऱ्या ठिकाणीं जाण्याकरितां गाड्या, रथ, मोटारी, आगगाड्या अगर हवेमधून जाण्याकरितां विमानें केलेलीं आहेत त्याप्रमाणेंच पाण्यावरून इकडून तिकडे जाण्याकरितां व सामान ने-आणण्याकरितां पात्रें तयार केलीं आहेत. पाश्चात्य देशांत पदार्थविज्ञानशास्त्राचे प्रगतीबरोबर निरनिराळ्या वावर्तीत जी सुधारणा झाली त्यांत नौकानयन शास्त्रांतही झाली. ज्याप्रमाणें साध्या गाड्यांचें पर्यवसान सायकल गाडी, आगगाडी, मोटारगाडी यांत झालें त्याप्रमाणेंच साध्या गलबताचें पर्यवसान आगवोट, मोटारलांच, सबमरीन यांत झालें. सुधारलेलें नौकानयन हें एक फार मोठें शास्त्र बनलें आहे व देशादेशांचें संरक्षण आरमारावरच वरेंचसें अवलंबून असल्याकारणानें सदर शास्त्राची जोपासना पाश्चात्य देशांत फारच झाली असोन त्यावर निरनिराळे मोठाले ग्रंथही झाले आहेत. त्याची परिभाषाही मोठी आहे.

हिंदुस्थान देशांत आरमारी विद्येची प्रगति मुळींच झालेली नाही. जीं कांहीं वाफेचीं गलबतें येथें चालत आहेत तीं माल ने-आणीकरितां व उतारू नेआणण्याकरितां विलायती कंपन्यांनीं चालविलेलीं आहेत. सार्थीं गलबतें वांधण्याचा व तीं चालविण्याचा धंदा मात्र समुद्रकिनाऱ्यावरचे भागांत फार चालतो. हिंदुस्थानचे पश्चिम किनाऱ्यावर मराठी भाषा बोलणारे जे प्रांत आहेत त्यांत कोळी, भंडारी व मुसलमान या जातींचे लोक दर्यावर्दीपणा करितात. आगरी व मराठी जातीचे लोकही क्वचित् हा धंदा करितात; परंतु ते खाडीकांठांना करितांना आढळतात. हे लोक जीं गलबतें वापरतात तीं लांकडाचींच केलेलीं असतात.

लांकूड हें पाण्यापेक्षां हलकें असतें व तें त्यावर तरंगतें. सवव तरून जाण्याकरितां त्याचा उपयोग करण्याची कल्पना पहिल्यानें निघाली असावी. दोन चार लांकूडे एकास एक बांधून त्यांची सांगड तयार करून त्यावरून जातांना अजूनही कांहीं लोक दिसतात. गलबत ही कारागिरीची वरीच पुढची पायरी आहे. गलबत हें मागील वाजूनें पसरट व वाटोळें आणि पुढील वाजूस निसुळत्या आकाराचें असें एक लांकडी पात्र असतें. अशा अगदीं लहान पात्रास नाव अगर होडी अशी संज्ञा आहे. उतारुंची व मालाची ने-आणीकरितां जीं मध्यम आकाराचीं गलबतें असतात त्यांस मचवे म्हणतात. मोठ्या गलबतांस फत्तेमारी, महागिरी असें म्हणण्याची वहिवाट आहे. फक्त उतारुंकरितांच लहान जलाशयांत वापरण्याकरितां रंद आकाराचें व उथळ बुडाचें गलबत असतें त्यास तराफा म्हणतात. लहान खाड्यांतून थोड्या पाण्यांत जातां यावें अशा सोयीचीं उथळ बुडांचीं जीं मालाचीं गलबतें असतात त्यांस वतेले अशी संज्ञा आहे. गलबतास दुसरा अन्वर्थक साधारण शब्द वारकस असा आहे.

इमारत बांधण्याइतकें किंबहुना जास्त कठीण व खर्चाचें असें हें गलबत बांधण्याचें काम आहे. त्याची कारागिरीहि तज्ज्ञ सुतारासच साधते. गलबताची उभारणी एका आडव्या लांकडावर केलेली असते. मुहूर्ताचे पहिलें आडवें बुंधाचें लांकूड असतें त्यास मांदी असें म्हणतात; मांदीच्या मागचें व पुढचें गलबताचें कण्याचें जें लांकूड त्यास पठाण म्हणतात. या पठाणास दोन्ही वाजूस गलबतांत आकार तयार करण्यास ज्या फासळ्या वसविलेल्या असतात त्यांस वांकें अशी संज्ञा आहे. वांक एकसंध नसतात. पठाणास जोडलेल्या वांकांस आणखी पुढें जे जोड असतात त्यांचें नांव झाच्या. वांकाच्या वरील तक्त्यास दुर्मित म्हणतात. गलबताचें मुख्य बांधकाम पुरें झाल्यानंतर माल सांठविण्याची सोय व्हावी म्हणून जे एकदोन आणखी तक्ते अगर मोठ्या फळ्या लावण्याची वहिवाट आहे त्यांस अडावण म्हणतात. अडावणीच्या खालच्या फळ्यांस पेडचें अशी संज्ञा आहे. तक्ते हे लांबीच्या आकारानें गलबतास वांकांवर वसविलेले असतात. पाणी आंत शिरूं नये म्हणून ते सुसंध करतात. अडावण ज्या खुंट्यावर वसविलेली असते त्यास उभे अशी संज्ञा आहे.

गलबताच्या पुढचे भागास नाळ व पश्चात् भागास वरम अशी संज्ञा आहे. तळलांकडाचे नाळीकडील टोकास बुट्टा अगर नाळीचा कळस असें म्हणतात.

पठाणाचे मागील टोकांस सुकाणू अडकविलेले असते. गलबत चालत असतां नाळ ही पाणी तोडीत पुढें जाते. गलबताची दिशा व चालण्याचा कोन आपल्या मर्जीप्रमाणें फिरविण्याचें साधन म्हणजे सुकाणू होय. पाणी ही प्रतिरोधक वस्तु व त्यांत फिरणारें गलबत असल्यामुळें सुकाणूचा उपयोग "लीव्हर" (टेक्) सारखा होतो. सुकाणूची उभी फळी विजागरीनें गलबताच्या मागच्या वाजूस कण्याच्या लांकडास मध्यमार्गी अडकवलेली असते व ती आपल्या मर्जीप्रमाणें फिरवितां यावी म्हणून तिजला वरचे वाजूस दांडा बसविलेला असतो.

समुद्रावर झाडें अगर पर्वत यांची अडचण नसल्यामुळें वारा बराच असतो. त्याचा उपयोग गलबतास वेग देण्याकरितां केला जातो. वाऱ्याचा दाब गलबतावर पडावा म्हणून गलबतास कापडाचीं शिडें लाविलेलीं असतात. शिडें जाड कापडाचीं असोत तीं आकारानें त्रिकोनी अगर लंबचौकोनी असतात. तीं एकाच कपड्याचीं न करतां कापडाचे वीतभर संदीचे लांब चिरे जोडून तयार करतात. प्रत्येक दोन चिऱ्यांमध्ये सुभाची दोरी शिवून शीड तयार केलेले असते. शिडाच्या अखेरच्या कडांस दोरखंडें शिवलेलीं असतात. गर्भातील व कडेच्या दोऱ्यांमुळें शीड मजबूत होतें. त्रिकोणी शिडाची जी मोठी वाजू ती एका लांब वाशास बांधलेली असते. त्या वाशास पडबांध म्हणतात. पडबांध हवेंत राहावें व त्यामुळें शीड उघडल्याबरोबर त्यास वाऱ्याचा दाब मिळावा म्हणून पडबांध दोरखंडाचे साहाय्यानें डोलकाठीवर लटकवितात. डोलकाठी म्हणजे गलबतास उभा केलेला शिडाचा खांब होय. डोलकाठी व पडबांध यांचें लांबीचें प्रमाण ३:४ असें असते. मध्यम गलबतास एक डोलकाठी व मोठ्यास दोन अगर तीन असतात. मागील काठीस कलवीची काठी असें नांव आहे. नाळीच्या टोकाजवळहि एक वारकें शीड काढघालत्या डोलकाठीवर लटकविण्याची पद्धति आहे. या लहान काठीस वोंव असें नांव आहे व या शिडास जीभ म्हणतात. वोंवेच्या वरील टोकास व्हांजा म्हणतात. पडबांध डोलकाठी वर खालीं करण्याकरितां करण्याचें साहाय्य घ्यावें लागतें. ज्या दोरखंडानें पडबांध खालीं आणलें जातें त्यास कांड म्हणतात व करण्यास सार म्हणतात. काठीचे वरील टोकाच्या पोटांत दोर फिरण्याकरितां जीं चक्रे असतात त्यांस लव्राणें असें नांव आहे. त्रिकोणी शिडाच्या खालचे वाजूचे दोन टोकांस दोन दोर असतात. शीड कपड्याचें असल्यामुळें वाऱ्याचा दाब पडल्याबरोबर त्यास पोंक येतें व त्या दाबाबरोबर गलबत पुढें चालूं लागतें. वारा हा

बहुतकरून एका वेळीं एका दिशेनें वाहतो. परंतु वारा गलबताचे पाठचा नसून विरुद्ध अगर तिरकस दिशेनें वाहात असेल तर शिडाच्या उभारणीचा कोन त्या प्रमाणें बदलावा लागतो. कोन वर सांगितलेल्या टोकाच्या दोन दोरांच्या साह्यानें बदलतां येतो. पडवांधाच्या बांधाच्या दोरास घोस व दुसऱ्या दोरास दमन असें म्हणतात. व “घोस घे” म्हणजे पडवांधाचा दोर नाळीवर बांध व त्याचे उलट “दमन घे” अशा शब्दानें शीड फिरविण्यास खलाश्यांस सांगण्यांत येतें. गलबतांत वेळोवेळीं उपयोग व्हावा म्हणून वापरतीं २ व ठेवणीचे १ अशीं खुरामें, अगर दोरखंडें असतात.

गलबत तयार झाल्यानंतर समुद्रांत तें समुद्रतीवरील लोटलें जातें. गलबत प्रवासास निघालें म्हणजे लांबच्या प्रवासास सफर व जवळच्या प्रवासास फेरी असें म्हणतात. गलबत ज्या ठिकाणीं आसण्याकरितां थांबतें त्यास वरवा म्हणतात. गलबत थांबविण्याच्या वेळीं शिडें बांधतात व नांगर टाकतात; नांगरांचे पावडा व लोयली असे दोन प्रकार आहेत. एका लांब दांड्याचे टोकास सरळ रेषेत दोन फाळ केलेले असतात. ते लांब दांड्यास काटकोनांत असतात त्यास पावडी म्हणतात. लोयलीचे फाळ २ पेक्षां जास्त असून ते वक्र असतात. लोयली व नांगर हे समानार्थी शब्द आहेत. प्रत्येक प्रवासी गलबतास साधारणपणें ३ पावडे एक ठेवणुकीचा व दोन वापरते, असे असतात. नांगराचें टोंक एका लांब दोरखंडास बांधलेलें असतें व सदर दोरखंडाचें एक टोंक गलबतास बांधलेलें असतें. थांबण्याच्या वेळीं टाकलेला नांगर खाली पाण्याखालील वाळूंत रतून बसतो, त्यामुळें गलबत थांबून राहतें. ज्यावेळीं तुफानाचा जोर फार असतो त्यावेळीं नांगराचे दोरखंडहि तुटतात. अशा वेळीं ठेवणुकीचे दोर व नांगर यांचा उपयोग करावा लागतो.

लहान होड्यांस शिडें नसतात व सुकाणूंहि नसतें. मोठ्या गलबतांस वारा नसल्यास शिडांचा उपयोग होत नाहीं; अशा वेळीं वल्ह्यांचा व काठ्यांचा उपयोग करावा लागतो. लांकडाच्या लांब वाश्यास एक वाटोळें पात लावले म्हणजे वल्हें बनतें, तें कालथ्याच्या आकाराचें असतें. पसरट पात्याचा भाग पाण्यांत घालून पाणी मागें लोटण्याचा प्रयत्न केल्याबरोबर गलबत पुढें चालूं लागतें. उथळ पाण्यांत ज्या ठिकाणीं काठी तळास पोचूं शकते तेथें टेकण्याकरितां काठ्यांचा उपयोग करतात. काठी तळांत रेटली म्हणजे गलबत प्रत्याघातानें पुढें पुढें चालूं लागतें. वाऱ्याचे वेळीं किनाऱ्याजवळ काठ्यांचा उपयोग होतो. काठ्या

या बहुतकरून भरीव बांबूच्या असतात. त्यास ताजी अशी संज्ञा आहे. वल्ह्याचा टेकू नीट साधावा म्हणून ते गलबताच्या कडेस लहान लहान उंच खांबटांस अडकवितात व एक टोंक हातांत धरून पातांचें टोक पाण्यांत परजलें जातें.

लांकूड हें सछिद्र आहे. शिवाय बांधणींचें कामही मजबूत न झाल्यास वारीक वारीक चिरा राहतातच. शिवाय तेलपाणी वेळच्या वेळीं न झाल्यास समुद्रक्रीटक लांकडांस सूक्ष्म छिद्रे पाडतात. या सगळ्यांतून पाण्याचा रिघाव गलबताचे आंतले बाजूस होतो. सदर पाण्यास गमत म्हणतात व बुंधाशीं ज्या ठिकाणीं पाण्याचा सांठा जमतो त्यास गमताड म्हणतात. हें पाणी वेळेवेळीं कातड्याच्या बालद्यांनीं उपसलें जातें. उपसण्याची जागा प्रत्येक डोलकाठीचे शेजारीं असते.

दर्यावरील व्यापाराचीं जीं मुख्य गांवें त्यांस बंदरें म्हणतात. बंदरें हीं बहुतकरून खाडीच्या तोंडाशीं असतात. उघड्या समुद्राच्या किनाऱ्यावर गलबतास बरव्याची जागा मिळत नाही. किनारा बहुतकरून उथळ असतो अगर खडकाळ असतो. त्यामुळें गलबतास किनाऱ्याजवळ येतां येत नाही. नदी अगर पाण्याचा मोठा प्रवाह समुद्रास मिळतो त्या ठिकाणीं समुद्राचें पाणी भरतीबरोबर आंत शिरतें व ओहोटीच्या वेळीं पुन्हां परत समुद्रांत येतें व त्यामुळें नदीचें पात्र रुंद होऊन खाडी बनते. समुद्रसपाटीपेक्षां भोंवतालची जागा ज्या मानानें उंच सखल सांपडते त्या मानानें खाडीची लांबी कमी जास्त होते. गलबतें समुद्रांतून खाडींत शिरल्यावर निवाऱ्याच्या ठिकाणीं थांबतात व अशाच सोईच्या ठिकाणीं व्यापाराचें ठिकाण अथवा बंदर तयार होतें. खाडींतून लहान मचवे, होड्या प्रवास करतात. माल भरण्याकरितां मात्र मोठ्या भरतीचे वेळीं मोठालीं वारकसें आंत शिरतात. फार मोठ्या भरतीस उधान असें म्हणतात. भरती व ओहोटी ह्या चारा तासांत एकदां म्हणजे दिवसांतून दोनदां होतात. भरती ओहोटी चंद्राचे आकर्षणावर अवलंबून असते. चंद्रोदय व चंद्रास्त होते वेळीं भरतीस आरंभ होतो. खाडींतून एका तीरावरून दुसऱ्या तीरावर खेपा घालण्याकरितां मचवे अगर होड्या ठेविलेल्या असतात त्यांस तरी म्हणतात.

गलबतें चालविण्याकरितां त्यांजवर माणसांचा बराच भरणा लागतो. गलबतावरील मुख्य माणसास तांडेल म्हणतात. गलबताचे मालकास नाखवा म्हणतात. नाखवा व तांडेल हे एकच असतात असें नाही. तांडेलाच्या हाताखालीं काम करणाऱ्या लोकांस खलाशी अगर सफरी म्हणतात. गलबत चाललें असतां अगर प्रवासांत

थांबलें असतां हि त्यावर पहारा करावा लागतो. गलवत मोठें असल्यामुळें वरव्याचे वेळीं तें कधींहि किनाऱ्यास लागत नाहीं; किनाऱ्यापासून अंतरावर नांगरावें लागतें. गलवतावरून किनाऱ्यावर येतां यावें म्हणून गलवतास एक लहान होडी असते. ती दोरीनें मागें बांधलेली असते. या दोरीस पाग अशी संज्ञा आहे. म्हणून होडीस पागेची होडी असें म्हणतात. गलवत उंच असल्यामुळें त्यांतून होडींत उतरण्याकरितां एक लहान शिडी असते. तिला निसन असेंहि म्हणतात. गलवतावरील माणसांस शौचास जाण्याकरितां लाकडाचीं चौकट गलवताचे मागचे बाजूस पाण्याजवळ अडकविलेली असते तिला घोडली म्हणतात.

दर्यावर्दीपणां करणाऱ्या जातींची गणना वर दिलीच आहे. या जातींपैकीं कोळी जात ही फार भाविक व पापभीरू आहे. व्यवहाराच्या बाबतींत ही जात फार अज्ञ असते. या लोकांचा मुख्य देव खंडोवा आहे. वाण्या, काळकाई, बहिरी, भगवती, संशय वगैरे देवताहि आहेत. गलवत संकटांत सापडलें असतां या देवतांस कोळी लोक नवस करतात. खंडोवाचीं देवळें ठिकठिकाणीं आहेत. सदर देवांच्या भगतांस (पुजाऱ्यास) फार प्राप्ति असते. त्यांच्या अंगांत खंडोवाचें वारें खेळतें व देव ज्याप्रमाणें कौल देतो त्याप्रमाणें हे कोळी लोक आपले व्यवहार करतात.

गलवतांचा उपयोग माल व उतारू नेआण करण्याकरितां ज्याप्रमाणें केला जातो त्याप्रमाणें मर्छीमारीकरीतां त्यांचा उपयोग विशेषेंकरून केला जातो. अशा गलवतांस डोलकर मचवे म्हणतात. समुद्रांत अगर खाडींत अंतःप्रवाह धरून लांकडांचे खुंटे पुरलेले असतात. अशा दोन खुंट्यांमधील जी जागा तिला कवीचें दार अशी संज्ञा आहे. लहान मासे पकडण्याकरितां लांबलचक पिन्नावीच्या आकाराचें तागाच्या सुताचें जाळें केलेलें असतें त्यास डोल म्हणतात. डोलीच्या पुढच्या तोंडास मोर, ज्याचे मागील भागास कातरा, त्याचे मागें माजवला, त्याचे मागील बाजूस मूद व अखेरच्या टोंकास खोला म्हणतात. डोल कवीच्या दाराचे खांबास बांधतात. मोर खांबाशीं बांधलेला व खोल पाण्यांत प्रवाहाबरोबर सोडलेला असतो. खांबास मोर बांधण्यास ज्या दोऱ्या वापरतात त्यांस ज्योती म्हणतात. मोटाले मासे जाळ्यांत पकडतात. हीं पिन्नावीच्या आकाराचीं असतात. धोतरें अगर पातळें नुसतीं वाऱ्यावर वाळत जशीं घालतां, त्याप्रमाणें लांबचे लांब पाण्यांत हीं जाळीं सोडलेलीं असतात. तीं पाण्याचे वरचे भागांत राहावीं म्हणून हलक्या लांकडाच्या पट्ट्या त्यांचे वरचे अंगास लावलेल्या असतात. त्यामुळें तीं

पाण्यावर तरंगतात. मालाच्या ने-आणीइतकाच किंवाहुना ज्यास्त किफायतीचा धेंदा मासळी मारण्याचा आहे. सुंवईच्या सांन्निध्यामुळे या व्यापारास उत्तेजन मिळत चाललें आहे. याप्रमाणें पूर्वापार चालत आलेल्या नौकानयनाची स्थिति आहे.

नावाडी लोकांच्या जातींचीं नांवें

- (१) अम्ब्री (कानडी); (२) कोळी; (३) खारवी (कच्छी नावाडी); (४) गाभित अथवा गावित; (५) दालदी (मुसलमान); (६) भंडारी.

जहाजांचीं नांवें

१ आरमार, २ कोठ्या कावाडी=मालाची ने-आण करणारें गलवत, ३ खपाटा, ४ गलवत, ५ गंज, ६ घुराव, ७ जहाज, ८ छवीना, ९ डंगी, १० डाव, ११ डुवका, १२ तर, १३ तराफ, १४ तारूं, १५ तोणी अगर दोणी, १६ तिरकटी, १७ नाव, १८ पडाव, १९ पलव, २० पगार, २१ पानवाल, २२ फत्तेमारी, २३ फणी, २४ बगला, २५ बतेला, बळकिन, २६ बलांव अगर बल्याव, २७ बारकस, २८ वामवोट, २९ वातील, ३० मचवा, ३१ महागिरी, ३२ मंचद, ३३ मच्छीमार, ३४ मंद, ३५ मंजी, ३६ शिवाड अथवा सिवाड, ३७ शिपील, ३८ सुवाल, ३९ संबूक, ४० काफला-गलवतांचा जमाव, ४१ तराडें-तारूं, ४२ होडी, ४३ होडगें, ४४ गुराव-ग्राव-एकतऱ्हेचें शिडाचें जहाज, ४५ पाल-लडाऊ गलवत.

जहाजाचे भाग

- १ अडें (आडें)-गलवतांतल्या दोन परेच्यांमधल्या आडव्या फळ्या.
- २ असमान-डोलकाठी जिच्यावर बसवितात ती फळी.
- ३ अडावण-गलवताचें सर्व बांधकाम झाल्यावर मालाचे सोयीसाठीं आणखी एक दोन फळ्या मारतात त्या अगर साट विणतात तो.
- ४ आंकडा-सुकाणूं ज्यांत अडकवितात तो.
- ५ उलंडी-होडी उलटूं नये म्हणून दोन उर्मी लांकडे व एक आडवें लांकूड ह्यांची चौकट करून होडीच्या एका बाजूस बांधतात.
- ६ उभे-अडावणीचे खुंटे.
- ७ कुरवांक-डोलकाठीच्या अड्याला व परेच्याला बळकटीकरतां कोनाच्या आकाराचें लांकूड बसवितात तें.
- ८ खांदा-नाळीकडील व वराकडील खालचा भाग.
- ९ गमताड घमताड-घमत सांठण्याची जागा.

- १० चुलै-वल्हीं अडकविण्याचे खुंटे.
- ११ जेरीप (जेरीव) आणि पठाण-खालच्या वाजूचें (वाहेरून) लांकूड
(कणा).
- १२ झारी-झान्या-वांकाला लावलेली जोडफळी.
- १३ डेरे-गलवताला मजबुती येण्याकरितां लावलेली फळी अगर फळ्या.
- १४ दाटा अगर फुगाऊ-स्वयंपाक करण्यासाठीं तयार केलेली जागा.
- १५ दुरमित-गलवताचीं वहालें.
- १६ नाळ-गलवताचा पुढील भाग.
- १७ परनाळ-वाऱ्याच्या खालच्या वाजूचें लांकूड (खांद्याखालचें).
- १८ पळा अथवा फाळका-माल भरण्याकरतां केलेली जागा.
- १९ पेरजा (पेरचा), पेडचें-वळकटीसाठीं वाजूना अडावणीच्या खालीं
फळ्या बसवितात त्या.
- २० पिंजरी-वावटा उभा करण्यास केलेली चौकट.
- २१ बरमबरे किंवा पयाळ किंवा कठोडो किंवा छतेडी (गुजराथी)-
गलवताचा मागील भाग.
- २२ बंतेना (पताना)-पठाणाच्यावरचें लांकूड. तुफानांत पठाण गेलें तरी
बंतेनामुळें गलवतांत पाणी येत नाहीं.
- २३ बुड्डा-नाळीचें टोंक.
- २४ बावें अथवा आवाडी-सुकाणूं फिरविण्याची दांडी.
- २५ भुरडा (भुलडा)-नाळेचा गोल अग्रभाग.
- २६ मांडी (मांदी)-बुंधाचें आडवें लांकूड.
- २७ मालक्या-पठाणावरच्या प्रत्येक वाजूच्या तीन फळ्या.
- २८ वांकें-पठाणाच्या दोन्ही वाजूंस बसविलेल्या फळ्या.
- २९ वांवखड-उलंडीचीं उभीं लांकूडें.
- ३० शमई.
- ३१ सुकाणूं-गलवत वळविण्याचें साधन.

नांगर

- १ अंवार-दोरी, जिनें पावडा खालीं सोडतात ती.
- २ कानपी-नांगराचे कांटे.

- ३ चारण्या-लोयल्या ज्या दोऱ्यांनीं सोडतात त्या दोऱ्या.
- ४ नांगर अगर पावडा-गलवत स्थिर करण्यासाठीं पाण्यांत टाकण्याचा आंकडा.
- ५ पागार-दोरी.
- ६ लोयली-लहान नांगर.
- ७ वाप-दोरी.

गलवतावरील अधिकारी

- १ खलाशी-गलवतावरील कामें करणारे.
- २ खांब्या-डोलकाठीवर चढणारा.
- ३ तांडेल-खलाश्यांवरील मुख्य.
- ४ सरतांडेल-तांडेलावरील मुख्य.
- ५ नाखवा-गलवताचा मालक.
- ६ पहारेवाला-गलवतावर पहारा करणारा अधिकारी.
- ७ मालीम-गलवतावरचा एक अधिकारी.

वारे

- १ अखंडा-समुद्राकडून येणारा वारा.
- २ उपरचा वारा-उत्तर व पश्चिमचा वारा.
- ३ गावरन-पश्चिमेकडील वारा.
- ४ चिल्यातचा वारा-दक्षिण व पूर्वेचा वारा.
- ५ तड्या वारा-किनाऱ्याचा वारा.
- ६ तोंडचा वारा.
- ७ पाठचा वारा.
- ८ मतलय-पूर्वेचा वारा.
- ९ वादळ-तुफानी वारा.
- १० सात्रस-उत्तरेचा वारा.
- ११ हेटचा वारा-दक्षिणचा वारा.

समुद्रासंबंधी

- १ अवदान.
- २ उधान-मोठी भरतो (पूर्णिमा-अमावास्येची).

- ३ ओहोटी किंवा सुकती.
- ४ किनारा-समुद्रकांठ.
- ५ गयारी-ओहोटीच्या वेळेच्या लाटा.
- ६ घामट, घमत किंवा गमत-गलवतांत समुद्राचें सांचलेलें पाणी.
- ७ दर्या-समुद्र.
- ८ वारजा-खाडीचा किनारा.
- ९ भरती.
- १० भांग-मोठी ओहोटी.
- ११ मौजा-मोठी लाट.
- १२ लाट.
- १३ लांज-किनारा.
- १४ समा-ओहोटी नाही व भरती नाही अशी स्थिति.
- १५ हीसाड-मौजा धावून येतो त्यास हीसाड किंवा वसाड म्हणतात.

मासे धरण्याकरतां समुद्रांत खांव पुरतात व जागा करतात तत्संबंधी शब्द.

- १ कवीचें दार.
- २ कातरा.
- ३ खोला, ४ ज्योती, ५ डोल, ६ माजवला, ७ मुद, ८ मोर.

इतर शब्द

- १ कवीला-मोठा खिळा.
- २ कवीशी-लहान खिळा.
- ३ खोल-निवाऱ्याची जागा.
- ४ गावडी-कापडाचे टिगळाप्रमाणें भोंक बुजविण्याकरतां घातलेला लांकडाचा तुकडा.
- ५ घोडली-शौच्यास वसण्यास केलेली (फळी) जागा.
- ६ ताण-उ. भरतीच्या ताणावर गलवत निवालें.
- ७ तुफान-वादळ.
- ८ दर्यावर्दी.

- ९ दकीका-नाविक मैल.
- १० निसन-गलवतावरील शिडी.
- ११ मुसाद-अंतर.
- १२ वारेवा अगर ओरवा अगर वरवा-गलवत बंदरांत नांगर टाकून राहें त्यास म्हणतात.
- १३ सफर-फेरी.
- १४ होका.

शिडें

- १ अदरस (इदरीस)-ज्या दोरीनें बोंवशीड सावरून मोठ्या काठीस बांधतात ती.
- २ असमान-दोरी.
- ३ कलवी-पाठीमागलें शीड.
- ४ कांडें-दोरी.
- ५ कप्या- ,,
- ६ घोस-जी दोरी शिडाच्या वाऱ्याकडील कोपऱ्यास बांधतात ती.
- ७ डोलकाठी-मधली मोठी काठी.
- ८ ताडणी-दोरी.
- ९ दमाण-गलवताचे मागील तक्तपोशीच्या वाजूला सुकाणूकडे बांधलेली दोरी.
- १० निजाम बुरकस-काहीं गलवतांस मुख्य शिडापुढें हें शीड असतें.
- ११ परवान, पडबांध-मोठ्या शिडाचें लांकूड (दोऱ्यांनीं शीड ज्या लांकडास बांधतात तें).
- १२ बरास-दोरी.
- १३ बोंव किंवा जीम किंवा फोगी-अगदीं पुढचें म्हणजे नाळीवरचें शीड.
- १४ बोंव-जिमेचें लांकूड.
- १५ मातण अथवा माचण घेणें (हेऱ्या करणें)-शीड वळवून फिरवणें.
- १६ मतेली-वरची शेंड्याची यारी.
- १७ यारी-यारीच्या दोऱ्या.
- १८ लवरान-डोलकाठीच्या दोन वाजूंच्या दोऱ्या.

- १९ शिकी-शिडाची घडी ज्या दोरीनें बांधतात ती.
- २० शीड किंवा अवजार-मुख्य शीड.
- २१ शीड अर्या करणें-शीड गुंडाळून उतरविणें.
- २२ शीड चढविणें-हाकारणें, उभारणें.
- २३ लताडणी-दोरी.
- २४ ल्हांजा-बोंबेचें वरचें टोंक.
- २५ सारे-दोरी.
- २६ हेच्या अगर वाकसी-एका वाजूचें शीड दुसऱ्या वाजूस आणणें.
- २७ होदार-दोरीनें ओढून धरणें.

गलबत चालविण्याचीं साधनें

- १ चुलै-वल्हीं अडकविण्याचे खुंट.
- २ ताज-काठी.
- ३ पतीगें-वल्हें.
- ४ पाग-गलबत धक्क्याकडे आणण्याकरितां दोरी फेकतात ती.
- ५ वादरी-दोरी.
- ६ वार धर-जलद वल्हव.
- ७ वल्हें, ८ हलेसा-वल्हें.

अवांतर शब्द

- १ नोर-गलबताचें भाडें.
- २ सतमी-बंदर-फी देऊन परवाना घेतात त्यास सतमी करणें म्हणतात.
- ३ कौल-परवाना.
- ४ वे-कौली-विन परवान्याची.
- ५ काराणी-खलाशी.
- ६ खुटवा-गलबत बंदरांत येऊन नांगर टाकल्यावर जो कर घेतात तो.
- ७ जोरी करणें-गलबत भाड्यानें घेणें.
- ८ कौलावण-कौल घेण्याकरतां फी द्यावी लागते ती.

श्रीमन महादेव श्रीमहालक्ष्मी आंत्रिका मंगर. (गंगा ?) आदि लक्ष्मी-पती श्रीमन नारायण अनंत कोटि ब्रह्मांड नायेक वेदवेदांत वेदपुराण पुरुषोत्तम त्रैलोक्यनाथ देवाधिदेव अनंत निगमा अगम स्ववेद उत्पत्तीकर्ता सृष्टिस्थितिजगत्तारक भूवैकुण्ठपति अनंत अवतार आमोघ पराक्रम राजे लोक श्रीव्यंकटनायेक मुद्राधिकारी राजेश्री रामराव आया अमलदार सरकार चंद्रगिरी फौजदार त्रिपती सेवक निजभक्त रघुनाथ हरी चिपळोणकर मुा पुणे यासी पुत्रपौत्र भांडार भरपूर त्रिकाल लक्ष्मी प्राा काया वाचा मने करून इच्छिले नवस केले असतील ते तृप्त करून देणे अंतर साक्ष असो. हल्ली तुळसीराम विण रघुनाथ भगत परांडकर यासी समागमे महाप्रसाद गंध मनोहर व शेष वस्ता करनाटकी रुमाल १ (पुढला मजकूर फाटला आहे.) प्रसाद प ठविला आहे. तो घेऊन सिरसावंध करून घेणे तुम्ही श्रीस कानगी रु. १ एक पाठविले ते गिरीस घेऊन सुवर्ण गंगाली प्रविष्ट होऊन खजीना दाखल जाले हल्ली सनद सादर केली आहे तर सालावाद कानगी रु. १ एक प्रो एकूण दुसाला रु. २ दोन व मागील बाकी घेणें आहे तो हि सोव करून रवाणा करून देणें तेणेंकरून श्री कृपावंत होऊन सकल मनोरथ परिपूर्ण करील कामवीत वरकत निरंतर होईल. श्रीकृपावलोकणे करून धन कनक वस्तु वावन संतान समोवृद्धि करणार श्रीव्यंकटेश प्राा. मिा आस्वीन शु. १० शके १७७६ स्वारी सुखरूप ते समर्थी सनद रवाना केली असे हा असीरवाद.

(प्रो मिती वैशाख शु. १३ शके १७७७ राक्षस नाम संवत्सरे.)

वरील अस्सल पत्र मोडींत आहे. ह्यावरून मराठी व मोडी जाणणारीं माणसें तेव्हां गिरीवर होतीं हैं उघड आहे; हेंच ह्या पत्राचें महत्त्व आहे.

५८ ≡ लक्ष्मणभट बडवे बहुगुण्याबा ८८२८६॥।।. बहुगुणी = बोधणी.

{ श. १६७९
इ. १७५७

१३॥ = नावें सदाशिव बल्लाळ नासदाण्या रुप्याच्या दोन

२३ खरेदी यारदी : यारदी म्हणजे घोडा. हा शब्द सांप्रत वापरण्यांत

दिसत नाही.

वाहित्रे=वाहून नेणारे.

राजा ह्या शब्दापासून राज्या-अर्थ तलाठी.

{ श. १७०५

केवळ शब्दांकरतां खालील उतारा उपयुक्त वाटेल.

हमारत खर्च दिवाणखाना

२०५८॥= खरीदी तुळ्या सायवान व गज्या

६३६॥ आटक्या सुा ६७

३७३॥ बारक्या सुा २६

९५ दसक्या सुा ८

३२॥= चौदक्या ,, २

१४९॥= दिडक्या ,, २१

१९५ थोर तुळ्या ३ दर ६५

११४ सोळक्या सुा ६

४७॥ वीसक्या २

२१॥= आठरकी १

९॥ चवत्या सुा २ दर ४॥

३४४॥ गज्या सुा १६२ दर २८=

(५ गोल सीनरपैकीं १०

.....

तुळशीवागवाले }

{ श. १७०२ चैत्र

८= बोकडाचे गाडीचा माचवा व नारळ एा तीन दागिने कातविले त्याबा.

विनोदी भाषेचा मासला.

राजश्री तात्यासाहेब स्वामी

विनंती करतो जे.

वर्षाने एक वेळ भिक्षा आम्हास मागावी लागते कारण रंगपंचमी म्हणोन
काही व्रत बायकांस असते यास्तव सरकारास विनंती सेवेसी लिहून दिली आहे

कारण की मी भिक्षेकरी आपले घरचा आहे. याजकरतां सौभाग्यवाति वहिनी-बाईस मजकडून सूचना असली म्हणजे रंगपंचमीचा बंदोबस्त माझे घरचा होईल. वऱ्या व मीठ व भाजीसाठी जे देण्यात येईल ते थोडेच आहे कारण उद्यांचा दिवस तसाच आटीचा आहे परंतु सूचनार्थं विज्ञाप्ति कळविली आहे कळावे सेवेशी श्रुत होय हे विनंती.

इंग्रज म्हणजे पोलाद

•I- इंगरज कुन्हाडीस ८८॥I- दर ८=; सुंब्यास पाणी पाजलें व इंग्रज भरले.

•III- बाग पर्वतीकडे कुदळीत घालावयास

•II- लोखंड ८८२ दर ८८३॥

८३ इंग्रज ८८१९ दर ८= (१७११)

८= घरांतील विळी मोडली तीस इंग्रज ८८I-

शब्द

नावादानी-नुकसान-आवादानीच्या उलट. उ. कुणोस पूर येऊन नावा-दानी झाली.

हपीस चलणी-कंपनी सरकारचे रुपये.

चिपळोणकर }

मराठी गद्य

{ शं. १७६२
इ. १८४०

एका गृहस्थाने साहेबापासून असल विलायती सातशे रुपयास कोरी सर-जाम चांगला नवा पसंत डौलास उत्कृष्ट रस्त्याने चालली असता लोकानी पाहात असावे रंग काळा रूप आंत दिसते डरडियासुद्धा गवसण्या गाडीवर रंगीत बुरखा सहीत नवा कोरा माल आहे त्याणे घेतल्यास चार महिने झाले त्याजवर कांहीं पेच आला त्याजमुळें तो विक्रीत आहे वगैरे ... सदाशिव नारायण पुसाळकर यांचे चिपळोणकरास पत्र मुंबईहून.

क्रियावाल=अज्ञान

ठसे कागद=स्टॉप कागद

भातेवाला=व्रेलीक

गैरसंदी=अनुचित, अयोग्य

समोरवाला=सामनेवाला

दाहीजण=समस्त लोक

उ. रा. खंडेराव बाबासोचे सेवेशी अज्ञाधारक मोकदम व समस्त

दाहीजण मौजे रावणागांव.....

त्रैंटें वेतन=पेनशन

साधनसूत्र-पुरावा=दाजीवा चिपळोणकर व नाना दातार यांचे दरम्यानचे भितीचा लढा पडला आहे. त्यांचें साधनसूत्र उभयतांजवळ काय असेल तें घेऊन गारपिरावर दप्तरांत यावें.

हाशा=कुशावाचे लेपास हाशा लाविला. हाशा=किनार.

गलेफ=पोथीच्या वेष्टणास.

यज्ञोपवीत शुद्ध होण्यास निकृष्ट १०० रुपये पाहिजेत. वडिली यज्ञोपवीत शुद्ध करावे. यज्ञोपवीत मोकळें केलें पाहिजे.

हातपे मुलाचे, जोड एक

मुजामे चरमी

लेंडी व गोरबंद यास लाहोकरीचे सूत

छाप-लोहोकरी

भीडणास लोहोकर

घसेटी चर्मी

पुस्तंग चर्मी

कोनी निघणें-तेथे कोनी निघाल्याचें वर्तमान ६ रोजीं समजलें. रविवारीं घरीं आलों कन्या झाली.

पटू=वस्त्र

फरद. उ. जडावाचे फरद १. याची किंमत १२५०० रु. झाली.

गेंदजोडी }
सरोसर } घोड्याचे दागिने

अगाबानी-चीट ?

उ. कापड चंदेरीचें गारदी पिरावरचे मलजी पारशी यांजकडे विक्रीकरतां पाठविले तें.

आगवान्या ८, दोरवे ६, मलमल्या २०, तिवट, धोतर जोडा १

हार कोठें—“हार कोठें सोय लागावी”. हर कोठें = कोठेंहि, कोठेंतरी.

इतला—आमचे इतल्याशिवाय लग्न करूं नये. (वार्ता, संमति).

गोळेकरी—तांदूळ सडणारे ?

आडोशी पडोशी—खरेदीपत्रावर साक्षी आडोशी पडोशी घालून त्यांचीं नांवें लिहून पाठवावीं म्हणजे नकलेवर लिहून ठेवूं.

चिपळूणकर } कांहीं आडनांवें

आगाशे ह्यांचें मूळ नांव आकाशे असावें. एका पत्रांत गोपीनाथशास्त्री आकाशे अशी सही असलेली आढळली. पाताळे असें एक आडनांव आहे. त्याच्याच पंक्तीला आकाशे हें आडनांव बसण्यासारखें आहे.

कोकणस्थांत गांवावरून आडनांवें आहेतच. “कर” ज्याच्या शेवटीं आहे तीं सर्व आडनांवें बहुधा गांवावरून पडलीं आहेत. उ. दांडेकर, चापेकर, केळकर इ. कर्नाटकांत गांवाचें नांव कर प्रत्यय न लावतां जसेंच्या तसेंच आडनांव म्हणून लावतात. उ. वेष्टिगिरी, जोरापूर, धारवाड इ. कोकणांतहि कांही आडनांवें अशा नमुन्याचीं बनलेलीं असावीं. उ. चक्रदेव ह्या गांवावरून चक्रदेव हें आडनांव प्रचारांत आलें.

इंग्रजी शब्द

१. गुा तात्या देणे मास्तर हस्ते विसो वजावा जोशी. श. १७५३

दर रिकिवीस—वारंवार

“रखमाजी निा शेठे उरणास काल सडेच आले आहेत...त्यांनी तुम्हास राम राम सांगितल्यावरून ल्हा आहेत. तुमचे स्मरण दर रिकिवीस करितात.”

वाकबगारी=माहिती

“तुमचे वडील आम्हास कसे मानून चालवीत होते याची वाकबगारी काही काही तुम्हास असेल.”

ज्योरात—?

“राजेश्री तात्यासो चिपलोनकर गोसावी यासी

रामराम वीनंती वीशेष आज सो मेहरवान पार सो याची ज्योरात आहे. संगमनेराहून नवा ताका आला त्याचा गाना आहे त्यास मेहरवानगी करून आठ वाजता रातरी यावे कळावे ता. ६ फेब्रवारी सन १८४४.

(सही) मल्हारराव घोरपडे अमीरुल उमराव.

दाणा-?

“ घोडा फार चांगला आहे..... रंग निळा व पाय काळे व डोळे काळे व आईल दांडी काळी व उंची घोडे आदमासे चवदा दाणे ”

प्रचारांतून गेलेले शब्द

सरफेवार=फायदेशीर. उ. पेठ्या हिच्याच्या चांगल्या सरफेवार थोडक्या किमतींत अशा..... अगत्य पाठवून द्याव्या.

लव

३ रु. इनाम देणें पोलीस दरोग याजकडील सीपाई आा ३ झा मार्ग-सीर्ष झ्या ९ पासून मार्गसीर्ष वाट पावेतो राहाड्यास व ताफेचे लवेस वगैरे नेहमी नेमणुकीस होते सबब (१७५३)

हिमायत-पाठवळ.

.....परंतु वो राा रामभट नगरकर हे सरकारचे आश्रीत. मुतालीक याचे आजे त्याजमुळे मुतालीक हिमायत करतात. याजकरता अमल अर्जी केली म्हणजे कायद्याप्रो ऐवज उलगडतील न उलगडल्यास पुण्यांतील साहेबाची आपली दोस्ती फार आहे. त्या साहेबाचे कानावर मार घालून येथील रसीदंड साहेब यांस महाराज सरकारांतून मुतालीक यांजकडून व्याज सुा ऐवज देवविण्याविशी चकती आली म्हणजे ऐवज उलगडून देण्यास अवकाश पडणार नाही.” दाता-राचे चिपळोणकर ह्यांस पत्र (१७६४).

कांहीं शब्द

कारणीक=ह्याचा अर्थ कारभारी अगर उपयोगी असा कोशांत दिला आहे. परंतु खालील वाक्यांत जरूर तितकें, कारणापुरतें, ह्या अर्थानें कारणीक शब्द वापरलेला आढळतो. “ आपला घरगुती मजकूर अलीकडे कांही कळत नाही. त्यास कसें आहे तें कारणीक ल्याहावें. येथे भलतेंच ऐकतां.

(पिलंभट मराठे ह्यांचें चिपळोणकर ह्यांस पत्र)

रुकसत-पाठवणूक ?

राजश्री तात्यासो स्वा यांस वीनंती वीशेष. च्यार याजता गुलाम जेजूळ आवहीजखा खासो यास गाण्यास बोलाउन रुकसत करणे ठरविले आहे तरी खावंदास जाहीर व्हावें.”

नगर वाचनालय सातारा संगणकीकृत

प्रकरण १० वे

पुणे शहरासंबंधी माहिती

तुळशीवागवाले } ओंकारेश्वर { श. १६७६ आषाढ
स. १७५४ जून

ओंकारेश्वराच्या भिंतीला प्रारंभ श. १६७५ त झाला. एकंदर खर्च ६७९२। रु. झाला असावा. एका वर्षात काम संपले असे दिसते. कृष्णभट चित्राव ह्यांनी भिंत घालण्यास सुरवात केली.

३४६॥ खाते ओंकारेश्वर कृष्णभट चित्राव याणी परभारे ऐवज मुवदला करून खर्च केले रु. २०१७।=॥ पो पेसजी दिले १००० वाकी १०१७।=॥ पैकी वजा. (१६७६ आषाढ)

वरील १००० रु. चा उल्लेख असलेली रकम येणेप्रो

१००० खाते वोंकारेश्वर कृष्णभट चित्राव यांनी पहिले भिंतीचे कामास कर्ज काढून खर्च केला त्यापैकी शिवरात्रीच्या खर्चावाा पाशाणास पाठविले.

४०० रोख शिलक्रेपो

६०० पोताहून आणून दिले

तुलादानांतून सरकारने हा खर्च अंशतः भागविला असावा कारण :

३०००॥ रु. जमा खाते वोंकारेश्वर सरकारांतून तुलादानावाा होन देविले त्याचे रुपये पोत्याहून आर्कटचे दिले ते जमा. नामे रामाजी नाा दातार. मिा वा १० आषाढ १६७६

ह्यानंतर श. १६८० मध्ये ओंकारेश्वर दरवाज्याचे कामावाा ३२३। रु. व “इमारत वोंकार” ह्या खाती जिल्काद महिन्याचे वाटणीवद्दल ६३० रु. खर्ची पडले आहेत.

१६८१ च्या मार्गशीर्षांत गौतमाश्रमावर ९२५ रु. खर्च झाला आहे. व पुढच्या साली वैशाख महिन्यांत २५२५। रु. ह्याच कामावर खर्च झाले.

किरकोळ वैशाखमास
नांवें

२५२५। झा गौतमाश्रम गुा नारो भगवंत

१००० जमा नारो भगवंत

७७७॥ जमा निळकंठ महादेव बेलदारकडील

७४७॥ रोख हस्ते महादजी केशव फडणीस

२५२५।

ही इमारत कोठें बांधली हें स्पष्ट करणारी खालील रकम आहे.

१२४ रु. श्रीगौतमाश्रम गौतमखिंडींत केला तेथें देवालयार्थें उद्यापन व देवाची स्थापना केली त्यास खर्च व्हा हिशेब १६८४ वैशाख. (चि.)

१६८३ च्या चैत्रांत खालील रकमा आढळतात.

७५१ रु. पुलाच्या लांकडांचें भाडें देणें राघो बाबाजी.

७१२॥ पुलाचे लांकडावा लकडवाल्याचें देणें ते त्यांनीं नाथ पुरंदरे यांजकडे देविले तें दिल्ले.

इंग्रजांचा वकील १७१० सालीं शुक्रवार पेठेंत राहात होता.

१०७॥ रु. कचो रघुनाथ देवळालीकर याजवा का पुणें येथील शुक्रवार पेठेंतील घराची चांदई दक्षणाची व परसांतील भींत नवी घातली त्यावा माहे मारी खर्च.

५ सदरू घराची भींत पडली तेव्हां घरांत विराडास इंगरजाकडील वकील आहे याजकरतां कोतवाल भिंत घालूं लागला ते समयीं त्याचें काम मना करून आपलें काम लाऊन भिंत चांदई घातली त्यास एक दोन रोज कोतवालानें माणसें भिंत पाडावयास वगैरे लाविले त्याचा आजुरा मागावयास याद घेऊन कारकून आला त्याजवा देविले ता राजाराम चौकीदार माघ शु. ४. (तु.)

बुळशीवागवाले } नळाला खादी

रु. १। नळाचे कामाकडे पेठ मस्तानीचे वागापासून मांजरीकरीचे चौकी-पावेतो वसवावयास खादी

रु. २५ शु. ४ मार्गशीर्ष श. १७१४ प्रांत पुणे देणे नारायण जोशी धर्मादाय श्रीनरसिंहाचें द्रेजळ बांधिलें त्याजवद्दल.

(गॅझेटिअरमध्ये इ. स. १७८८ च्या सुमारास गणु जोशी यानें हें देऊळ बांधण्याचें लिहिलें आहे.)

तोफखाना हेंच पेठेचें नांव

रु. ५००० तुळसीराम तेली पेठ तोफखाना नावें घरखर्च पेंडीवा (१६९६).
हिला वेताळ पेठ हें तेव्हांहि नांव होतेंच. “तुळसीराम तेली पेठ वेताळपेठ नजीक तोफखाना पेंडीवा अगाऊ (१६९२).”

इमारती कामें

कात्रज

तुळशीवागवाले } { श. १६७७
इ. १७५५

नानासाहेबांच्या कारकीर्दीत सार्वजनिक उपयोगाचीं बरींच कामें पुण्यास करण्यांत आलीं. त्यांत कात्रजच्या तळ्याचा उल्लेख प्रामुख्याने केला पाहिजे. श. १६७७ सालीं हें तळें बांधण्यास प्रारंभ झाला. ह्या कामानिमित्त पडलेल्या रकमा बहुतेक निलकंठ महादेव ह्यांच्या नांवानें आहेत. एकंदर हिशेब येणेंप्रौ

जमा रु.

खर्च रु.

२५००० सदाशिव रामचंद्र कातरेजच्या
तळ्यावाा लिंगापाना तांबे-
कर यांजकडून देविले ते
आर्काटप्रत दिले (१६७७चैत्र)

३००० सदाशिव रामचंद्र
तळ्याच्या खर्चास

१६७७ चैत्र

७४६ ,,

१००००० तळे कात्रज येथील कारखा-
न्याचे नेमणुकीचे सदाशिव
रामचंद्र यांजकडून सरकारा-
तून देविले ते मारनी लिंगा-
पाना तांबेकर यांजकडून देविले
आर्काटप्रत. (१६७८ ज्येष्ठ)

७६०० (वैशाख)

२००० ,, (अधिक)

५०० ,, तळें कात्रज (ज्येष्ठ)

११००० निलकंठ महादेव. दयाराम
बाजी साहुकार गुजराथी याज-

६६५॥

कडे सरकारांतून पसतीस हजार	३०००	„	(श्रावण)
रुपयांच्या हुंडीचा ऐवज तळे			
कात्रज येथील खर्चास देविला	१०००	„	(भाद्रपद)
त्यापो (१६७९ अधिक)			
	५००	„	(आश्वीन)
	२००	„	
३०००० निलकंठ महादेव. कात्रजचे	३००	„	(कार्तिक)
तळ्याचे कामास सरकारांतून	२५००		निलकंठ महादेव तळ्याच्या
वाळाजी महादेव मांडवगणे			वाटणीवा १६७८ (वै.)
यांजकडून ऐवज देविला ते	२०००		कात्रजचे वाटणीस
नांवे खुा (१६७९ अधिक)			(भाद्रपद)
	१३७५	„	(मार्गशीर्ष)
	५००	„	
	८८००		निलकंठ महादेव कात्र-
			जेच्या तळ्याचे वाटणीस व
			वेलदारांस द्यावयास गुा
			नरसु १६७९ (वैशाख)
	१०००		तळें कात्रज वडेरास द्याव-
			यास गुा नरसु दाळिवकर
			जमा लालासा (श्रावण)
	५०००		निलकंठ महादेव जमा
			वासुदेव ना दांडेकर
			तळ्याचे वाटणीवा दिझे
			गुा नरसु जामदार भिा
			शुा १० (भाद्रपद)
	३४।		तळें कात्रज दसऱ्यावा
			कारखान्याकडे तिवटें १०
			(आश्वीन)
	५०००		निलकंठ महादेव देणें वेल-
			दार तळें कात्रज. (फाल्गुन)

पुणे शहरासवधी माहिती

- १५०० तळें कात्रज वाटणीस हस्ते
नरसु जामदार
१६८० (ज्येष्ठ)
- २००० जमा बाजी माणकेश्वर
(कार्तिक)
- ३२०० निळकंठ महादेव वाटणी
कात्रज १६८२
(अधिक श्रावण)
- १००० तळें कात्रज १६८३ (चैत्र)
- २००० ,, (ज्येष्ठ)
- ५०० ,, } (आश्वीन)
९९० = ,, }
- १४०॥॥ ,, } (मार्गशीर्ष)
८० = ,, }

ह्यावरून असें दिसतें कीं, कात्रजचें तळें बांधण्यास एकंदर जवळ जवळ दोन लाख रुपये खर्च आला व हें काम स. १६७७ पासून १६८३ पर्यंत चाललें होतें. खर्ची पडलेल्या रकमा ५६१६८॥॥ रु.च्याच आहेत. पण सरकारांतून १९८००० रु. आलेले तळें कात्रज ह्या खातीं जमा आहेत. तेव्हां इतका खर्च झाला असेल असें अनुमान करण्यास हरकत नाही.

तुळशीबागवाले } गुरुवार पेठेंतील सरकारचें घर { श. १६७६
इ. १७५४

७५ रु. निळकंठ महादेव वा १२ कार्तिक १६७६ देवचंद मारवाडी पेठ गुरुवार याचे घर पेशजी सरकारां विकत घेतले ते.

तुळशीबागवाले } { श. १६९०
इ. १७६८

तुळशीबाग

तुळशीबागेचें देऊळ बांधण्यास श. १६८३त प्रारंभ झाला.
देवळाचा पाया १६८३ माघ महिन्यांत घातला.
१८३३ सुदूर्त पायास देवळाच्या.
पण १७१४ पर्यंत इमारतीचें काम पुरें झालें नाहीं. ह्याच सालीं २०२१८-११

खर्चून उत्तरेच्या दरवाज्यावर वंगली बांधली. गच्ची तर १७१५ साली पुरी झाली व तिच्यावर २९७॥=॥ रु. खर्च केले गेले. एकंदर खर्च १३६६६७ रु. तुळशीबागेवर झाला. ह्यांत मंडप ५१२०, आंब्या ६३४९, वृंदावन १५८ ह्याप्रमाणें खर्च झाला. हणमंताचें देऊळ १६८९ मध्ये बांधलें १६८५ च्या मार्गशीर्ष महिन्यांत १ रु. “ देवळाचे मुहुर्तास उंवरा वसवावयास ” ह्या तपशिलानें रकम नांवे पडली आहे. कामावर गुजराथी सुतार होते. देवाला उत्पन्न किती होतें तें खालील रकमांवरून दिसेल.

जमा श्री खातें गांवगन्ना नेमणूक. श्रीचा ऐवज येणें तें.

४४१॥ कसवें चाकण

५० मौजें आवी ताा चाकण

६०॥॥ खान शंबलें ताा ,,

२६० कसवें पाटस प्रां पुणें

२०० मौजें लोणंद नीरथडी

१०० ,, निंवगांव

१०० ,, लाखणगांव ताा पावळ

(कुलावा जिल्ह्यांतील कराडें हा गांव आंगन्यांनीं देवास दिला हाता.)

७४ रु जमा माजे कराडें ताा तुंगार्तन प्रां करनाला श्रीकडे इनाम राधोजी आंग्रे यांनी दिल्ला त्याजवाा ऐवज सालमाार गुा देवराव देसाई व कृष्णाजी जिवाजी भावे सदरहु गांव गुदस्तां दिल्ला असे

१०००१= श्रीखातें सरदेशमुखी ताा चाकण देहे ४ एकूण नामे सदाशिव रघुनाथ कानिटकर गायकवाडाकडील सालमारीं इनामपत्रें करून घेतलीं १६९१ पौष.

२०० मौजे लाखणगांव ताा पावळ रु. १०० व मौजे निंवगाव रु.

१०० जमा श्रीखातें होळकराकडील वर्षासनाचे

(पाटसगांवचें उत्पन्न शिंदे यांजकडील होतें.)

२०० कसवे पाटस जमा श्रीरामचंद्र, शिंद्याकडील वर्षासनाचें सन तिसाचे-वदल पत्र महादजी शिंदे

श्री रामचंद्राच्या मूर्तीवर घालण्यास शिरपेंच १६८४ त केला त्यास १७०१= रु. पडले.

तुळशीवागेकरतां घरे खरेदी केलीं असावीं; एका घरासंबंधानें उल्लेख आढळतो. १४० रु. खरेदी घर पखाले यांचे घेतलें नजीक तुळशीवाग (१६८४ भाद्रपद)

३७२ उमाजीबाबा पंढरपूरकर श्रीच्या मूर्ति करण्यावा हस्तें नारोवा ब्रह्मचारी. (हा मुख्य मूर्तीचा खर्च होय.)

हनुमंताच्या मूर्तीला ४० रु. पडले असावे.

४० रु. वखतराम पाथरवट गुजराथी. हनुमंताचे मूर्ती वा

(१६८७ मार्ग. शु. २)

हनुमंताच्या मूर्तीला झिलई दिली त्याचें सामान

१३॥= खर्च वखतराम पाथरवट हनुमंताचे मूर्तीचे झिलाईवा सामान.

१० रुपये नक्त

१॥ कथील

॥= शिसें

१० भांग

१ कुसंद

१३॥= (१६८९ आषाढ)

हनुमंताचे अर्चेस ५२०= रु. लागले.

गणपतीची व पार्वतीची मूर्ती नारायण पाथरवट यानें घडली.

४० रु. नारायण पाथरवट परदेशी देवाच्या मूर्तीवा माघ वा ९

(१७०३)

२५ गणपतीची मूर्त रु. ५० पो दिले.

१५ पार्वतीच्या मूर्तीचा करार ३० रुपये

देवाच्या अंगावरील दागिन्यांची चोरी झाली. सबब १७११ मध्ये २०१४॥ रुपयांचे दुसरे दागिने करून देवाच्या अंगावर घातले.

रामनवमीच्या उत्सवास दोन हजारांवर खर्च करण्यांत येत असे. शक १६८९ मध्ये दर ब्राह्मणास १ रु. प्रमाणें ११६७ ब्राह्मणांस दक्षिणा देण्यांत आली. काहीं सालांचा खर्च येणेंप्रो.

१६८५

३२५६ रु. ह्यांत १ रु. आपाजी वाणी देहुकर; २ रु.

विठोवा चावर; ४४ रु. गुणीजन व नटवे असा

खर्च आहे.

१६९०	२२४७ ,,
१६९१	२५९३ ,,
१६९५	२१९४ ,,
१६९७	२२५३ ,,
१६९९	२०८२ ,,
१७०८	१३३३ ,,

१३३३ ,, ह्यांत ७९॥ रु. श्रीमंतांच्या प्रसादावद्दल आहेत.
(१६८३ मध्ये दागिने फार नव्हते असे वाटते.)

१६९ रु. तुळशीवागेंतील मूर्तीकडे—मुरलीदास वल्लभसुंदर जवाहीर ४० रु.
कुंडलास माणकें जोडी १; रु. १२९ कंठी (८१ रु. माणकें
२४ दर ३॥=; रु. २० माणकें २ दर १०; रु. ८ नील २; रु.
२॥ पाचा २; रु. ७ लोलक पाचेचा; रु. १०॥ पान कंठीचें).
पण १६८४ मध्ये १११८॥= रु. “ घरखर्च दागिने खातें
अलंकार श्रीरामचन्द्र, सीता, लक्ष्मण ” पडले आहेत.

(तुळशीवागकरांचे जमाखर्च)

तुळशीवागकरांचा महिन्याचा खर्च हजार दोन हजार रुपये होत असे. उ.

श्रावण— २१०४ रु.

कार्तिक— २१६१ ”

माघ— ३२०६ ”

त्यांस १७२१ साली १०० रुपये एकोत्रा व्याजांनें कर्ज काढावें लागलें.
१०० गोविंद भट फणसे यांजकडील कर्जाऊ ऐवज आणिला तो व्याज
दर सेकडा १ प्रो.

तसेंच

५ बक्षीस आवाजीपंत यांनीं अडीचशें रुपयांचें काम करून निकडने
वेळेस दिले (१७२३ भाद्रपद).

पर्वतीचें तळ

(पर्वतीचें तळें वांघण्यास श. १६७५ सालीं सुरवात झाली व तें काम
जयाजीराव शोद यांच्या मार्फत चाललें असावें. कारण ह्यावद्दलचा जमाखर्च
त्यांच्या नांवान आहे.)

जमा

रु. १४९८५ जयाजी शिंदे पर्वतीच्या तळ्यावाा श्रीमंतांनी मारनिव्हेकडून देविले
रु. पंधरा हजार ते जमा गुा सदाशिव अनंत. सदरहूपैकी वजा
खोटे हीणाचे व तांब्याचे अमानत आहेत रु. १५ बाकी अर्काटगंजी.
(१६७५ आश्वीन इ. १७५३)

नांवे

२२९५	१६७५ पौष	जयाजी शिंदे देणें	बेलदार	पर्वतीच्या तळ्याच्या
			कारखान्यावर	खर्चास
१४००		माघ	४५८३॥	माघ
८७०॥=		फाल्गुन	२६४३॥=	फाल्गुन
५२०		”	३०००	”
३५७॥	१६७६	चैत्र	२९१० श.	१६७७ चैत्र
१३४५॥	”	”	१६९६।	” वैशाख
५९६॥	”	वैशाख	६२३॥	” अधिक
११०	”	”	३३०	” ज्येष्ठ
४०६३	”	”	१२०	”
११५	”	ज्येष्ठ	६।	” ज्येष्ठ. मजुर माणसें तळ्या-
७७५	”	आश्वीन		” वरील दूर केली तेव्हां
४३५	”	”		” ज्याकडे फाजील होते ते
२२५॥	”	कार्तिक		” घेऊन देणे निघाले त्यांस
१४५	”	”		” दिव्हे.
१३१८	”	”	४०५५	” भाद्रपद सन खमसचें
९९७८=	”	मार्गशीर्ष		” देणें निघालें तें.
९६५	”	पौष	८१।	” आश्वीन

(ह्यावरून असें दिसतें कीं ह्या तळ्याचें काम दोन वर्षे चाललें होतें व
एकंदर खर्च ३६५८३॥= रु. आला.)

पर्वतीच्या भिंतीच्या कामास श. १६७६ च्या श्रावण महिन्यांत आरंभ
होऊन तें काम श्रीपतराव बापुजी यांच्या देखरेखीखालीं झालें असावें. श.
१६७७ च्या आपाढांत शेवटली रकम खर्च पडली आहे. “भित पर्वती” साठीं
५४९२॥= रु. खर्च पडले आहेत. शिवाय निळकंठ महादेव यांच्या नांवें पर्वतीच्या

कुसावाा म्हणून १६७६ च्या कार्तिकांत ७११ रु. खर्च झालेले आढळतात.
 ५० रु. पेठ गुरुवार येथील कुळांस पर्वतीच्या तळ्यांतील माती काढ-
 ण्याची विगार सरकारांतून लागली. ९७ मजूर माणसें ठेऊन काम
 चाललें त्याजला द्यावयास मोघम हस्तें आनंदराव कारकून (१६९०).
 ४०० रु. नहर पर्वती गाळ काढण्याच्या मजुरीवा. श. १७०४ (तु.)

रा. खासगीवाले यांच्या दफतरांत इमारतवांधाईचे तीन जमाखर्ची कागद
 आहेत. त्यांत श. १७३३ चा एक कागद आहे. ह्या सालीं रामेश्वर देवळाचे धर्म-
 शाळेचे साडेतीन खण नवे बांधले. हें सर्व काम १३९१-रुपयांत झालें. ह्याचा
 तपशील सामान्यतः येणेंप्रमाणें- ९१- कड्या ३१; ७॥॥ गज्या सागवानी;
 २ रायवळ गज्या; १६८॥ सागवानी वासे ६०; ४॥ वेळु वोमणास; ९॥
 विद्या २९८५; १०॥ कौलें ४०००; ३८॥ खिले पट्या लोखंडी काम ह्याचा
 तपशील असा

२१= नागफणीचे

॥ गुलमेखा गज वसवावयास वजन ८८॥९ दर ८८१॥

॥ वरले मजल्यास खिडक्या दोन केल्या आहेत त्यास

॥ गुलमेखा कल्हईदार ८८॥४॥

८= कडी व कोंडा मिळून २

॥

७२॥- एकंदर मजुरी

कामावर ४ सुतार असून त्यांची मजुरी प्रत्येकीं १५, १४, १२ आणि
 १० रु. दरमहाप्रमाणें होती व ४ जणांनीं मिळून ७० दिवस काम केलें. पाथरवट
 व गवंडी ह्यांचा पगारही दरमहा १२ रु. प्रमाणेंच होता. मजुरी रोजावर नसून
 माहेवार होती हें लक्ष्यांत ठेवण्यासारखें आहे. गड्याला दरमहा ५ रु. व पोराला
 आणि बायकोला दरमहा ३ रु. प्रमाणें मजुरी होती. अरकशाला रुपयाला ६ ते ८
 सुतें ह्याप्रमाणें दर मिळे त्यांत “पैकीं वजा कारकुनी १८॥” जाऊन बाकी ५६ रु.
 बोहऱ्यास दिले.

सुतारांची मजुरी दरमहा १२ पासून १५ पर्यंत, गवंडी १२ पासून १३
 पर्यंत; पाथरवट १४ रु. आढळते. गड्यांचा पगार दरमहा ३ ते ५ पर्यंत होता.

नहरकारखाना

श. १६९१ मध्ये नहरकारखान्याला हात घातला. १६९४ मध्ये हें काम संपलें. गोपाळ वैजनाथ याच्या देखरेखीखाली काम चाललें असावें. श. १६९३ ची वही नसल्यामुळ नक्की खर्चाचा आंकडा निघणें शक्य नाहीं. पण १६९१, ९२ व ९४ या तीन सालांत गोपाळ वैजनाथ कारखाना नहर ह्या खात्यांत ७७३२० रु. पडले आहेत. कात्रज तळ्याच्या नळाचें हें काम असावें. ही सर्व रकम सरकारतिजोरींतून गेली आहे. ह्याच वेळेस शिंद्यांचा गांव जर्तीत होता. त्याचें सालिना उत्पन्न ६५०० रु. ह्या कामाकडे खर्च करण्यांत आले.

४७७०० गोपाळ वैजनाथ कारखाना नहर सरकारांतून ऐवज रु. ७५०००
गुा आवाजी नाईक काबरसपैकी छ ९ जिल्हेज.

२२७०० पहिला खर्च झाला तो ऐवज उगवून घेतला.

२५००० पुढें काम चालवावयास.

४७७००

२७३०० अंबक तान्हाजी कारखाना मोरी सरकारांतून ऐवज इमारतीस देवविला गुा काबरस रु. ७५००० पैकी नहराकडे ४७७०० बाकी छ ९ जिल्हेज (१६९४ फाल्गुन).

यावरून सरकार प्रथम खर्च करून लोकांकडून येईल तो वसूल करीत असे, असें दिसतें.

त्रिंबकजी डेंगळ्याचा वाडा शुक्रवार पेटेंत होता. श. १७४२ (चि.)

नरसिंह पेट पुणें

“ प्रतिवादी बाळाजी सकदेव कुळकर्णी मौजे बहुली हली वस्ती पुणें पेट नरसिंह ”

नरसिंह पेट—आमचे घर राहते पुण्यांत नरसिंहाचे पेटेतील शेजार गणेश गोविंद भिडे (एकवोटे यांचें खत शके १७२३ इ. १८०१).

सरकारच्या कुणविणीचें घर-घर पेट बुधवार भाजीवोळींतील हौदाचे मागें बोळांत शिंदे वोळींत. चतुःसीमा दक्षिणेस बोळ. बोळापलीकडेस घर सरकारच्या कुणविणीचें असे (शके १७३४ चैत्र शुभा १) (चि.)

शनवार वाड्याच्या आंत चौक्या कोठकोठें होत्या हें खालील खर्ची रकमांवरून कळेल.

इनाम निाा श्रीमंत (श. १७०५)

- रु. १ आरसेमहालाचे चौकीदार
 ,, १ देवघरचे चौकीदार (खा.)
 देहेनगी खर्च श्रीमंतांकडील माणसें
 ,, ४ माजघराचे चौकीदार यास पोस्तावा
 ,, २ दिल्ली दरवाजाचे आंतील दरवाजाचे चौकीदारास
 ,, १ देवघरापुढील चौकीदार
 ,, २ आरसेमहालांतील चौकीदार व खासवारदार अप्पासाहेवांकडील माणसांस
 ,, १ जाळीच्या जिऱ्यांतील चौकीदारास
 ,, १ देवघराकडील ब्राह्मण चौकीदार (खा.)

सरकारवाड्यांतील आरसमहाल चौकी, वृंदावनाजवळील चौकी, तिरंदाजीची चौकी इतक्या चौक्यांचा उल्लेख १६८३ च्या जमाखर्चांत सापडतो. त्याचप्रमाणें नाना फडणीसाच्या विष्णूजवळील चौकीदारांस व जिऱ्याच्या चौकीदारांस पोस्त दिल्यामुळें त्या चौक्यांचा निर्देश आला आहे. तसेंच हरिपंत तात्यांचा पलंगाजवळील चौकीदार टीकाराम यानेंहि १ रु. पोस्त शिमग्याचें मिळविलें आहे. (तु.)

चैद्य }

{ श. १७३४ ज्ये.
{ स. १८१२

८ रु. सरकारवाड्यांतील चौकीदार व हुजरे वगैरे सालावादीप्रो वाडा शुक्रवार.

- रु. २ खालचे मजल्याची चवकी हस्ते भगवानसिंग.
 ,, २ दुसरा मजला हस्त वीर्दसिंग व तीलसिंग.
 ,, २ पडद्या जवळचा दुसरा मजला हस्ते मोतीसिंग व बत्तीराम.
 ,, १ चवथे मजल्या.....सीवासिंग.....
 ,, १ तिसरे मज.....जतनसिंग.....

८

रु. ४ चौकीदार वाडा शुक्रवार गुा हवालदार

२ प्रथम चौकीदार विठोजी व दारकोजी

२ चौकी दरवाज्याची देवडीखालचे मजल्याची. देणे भवानसिंग व धनसिंग (कार्तिक श. १७३४)

•॥ बोळाचे चौकीदार

•॥ बाजीरावसाहेवांचे दिवाणखान्याचे चौकीदार

तुळशीबागवाले } रु. ८४० देणे लोक हेटकरी वगैरे शहर पुणे येथील चौक्यांस आहेत त्यास रोजमरे याचे आकार पो दुमाही पोटगीवा खर्चास.	हेटकरी चौकीदार	{ श. १७१२ मार्ग. स. १७९० डिसें.
---	----------------	------------------------------------

७१८ हेटकरी लोक

१२२ गाडदी

तुळशीबागवाले } रु. १०० श्रीमंत रा. वावासाहेव यांजकडील जामदार वगैरे यांस इनाम.		{ श. १७१८ स. १७९६
--	--	----------------------

श्रीमंत रा. वावासाहेव यांजकडील जामदार वगैरे यांस इनाम. १००

(१००) जामदारांनी देण्यात आलेल्या इनामाचे विवरण

श्रीमंत रा. वावासाहेव यांजकडील जामदार वगैरे यांस इनाम. १००

(१००) जामदारांनी देण्यात आलेल्या इनामाचे विवरण

प्रकरण ११ वें

संकीर्ण

वकिलीची परीक्षा

श्री

मार्गशीर्ष शु. ३ शके सर्वजित नाम संवत्सरे

तीर्थस्वरूप राजमान्य राजश्री तात्यासाहेब वडिलांचें सेवेसी अपत्ये बालके अनूचे दोन्ही कर जोडून त्रिकाल चरणांवर मस्तक ठेऊन शिरसा. नमस्कार विज्ञापना तागायत कार्तिक वा ३० रविवार पावेतो आपलें आसीरवादेकरून मुक्काम मुंबई येथें सुखरूप असों. विशेष कालरोजी सदर अदालतींत सरटिफिकीटे देऊन रुजू झालों. यंदा परिक्षेस उमेदवार मंडळी ५४ आहेत. परिक्षेस लिनिट साहेब बसणार. येथील सर्वत्र कामगार लोकांच्या भेटी वगैरे घेतल्या. त्यांचे म्हणण्यांत यंदा फार कठीण परिक्षेस उतरणे असे आहे. उद्योग व प्रयत्न फार करीत आहे. यश देता परमेश्वर व आपला आसीरवाद. यंदा फक्त आदालतीमाा परिक्षेचा धाट आहे, कारण मागील सालीं फार गैरशिस्त परिक्षा जाहली. याजकरितां सर्वत्रास कोणास भरवसा नाही. उदयिक परिक्षेस प्रारंभ होणार. रोजचा माा सविस्तर विनंतिपत्रांत निवेदन करीन. राजश्री वामनरावजी अजून ठाण्याहून आले नाहींत. सायंकाल-पावेतो येतील असें आहे. परंतु यंदा साहेबापुढें कोणाचें चालेल असे दिसत नाही. कळावे. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना. (चि.)

श्री

तीर्थस्वरूप राजमान्य राजश्री तात्यासाहेब वडिलांचें सेवेसी

आपत्ये आनूचें दोनी कर जोडून चरणांवर मस्तक ठेऊन सिरसाष्टांग नमस्कार विज्ञापना ताा मार्गशीर्ष शुभा ८ रविवारपाो वडिलांचे आसिरवादेकरून सुखरूप असो विशेष यंदाचें सालीं परिक्षेचें मान फारच कठीण आहे. कारण लिनिट साहेब याचे मनास कोणास पार पाडण्याचे दिसत नाही. पेस्तर सालामुळें यंदा लोकास फारच इजा आहे. त्यातून गोरनर कौसलास रपोट करून फोर्जिट साहेब

यांस आणविले त्यास ते तर फारच जिकीर करीत आहेत. येथील सर्व कामदारा-
चेंहि म्हणणे कीं असी परीक्षा कधीही जाहली नाही. यांतून पार पडणारे उमेदवार
५४ पैकीं दोनचारच दिसतात. येथें शिरस्तेदार वगैरे कोणास परीक्षेमधें घेतले
नाहीं. सर्व जातीनेच पहात आहेत. कळावे. श. १७६९ (चि.)
रवाना मुंबई.

गुळसुंद्यास बंदुका

तुम्हीच येथे याल तेव्हां ज्या बंदुका येथे आहेत त्या पाहाव्या आणि तुमचे
पसंत पडेल ती न्यावी. हाली ज्या राहिल्या आहेत त्या भारी आहेत. हलकी बंदूक
राहिली नाही. वै. वा १४ [श. १७५०] (गुळसुंद्याहून पुण्यास चिपळूणकरांकडे).

चिपळूणकर }

कवाईत

{ श. १७६४
स. १८४२

“आपली गाठ पडली नाही. कवाईत पाहण्यास गारपीरावर स्वारी गेली
होती.” श. १७६४ तात्यासो. चिपळोणकर ह्यांस पत्र.

पुण्याचे लोक

“परंतु तेथें सुधारले लोकांचा सहवास नसावा आणि पुण्याचे लोक चांगले
चालीचे नाहीं सबब दोन चार महिने कांहीं सहवास तुटायवा” (तात्या सो चिपळो-
णकर यांस नाशकाहून कृष्णाजी कचेश्वर ओक ह्यांचें आलेलें पत्र श. १७७५)

राजे शिरके यांजकडून गहाण ठेवलेल्या गांवांची वहिवाट करण्याकरितां
चिपळूणकर यांनीं मोरो बापूजी गोरे यांस ठेविलें, त्यासंबंधींचा करार—

१ पुण्याहून दुसरा कारकून पांचगांवचें वहिवाटीस आल्यानंतर कागदपत्र
व शिल्लक व मोर्तव व सनद त्यांचे स्वाधीन आपलें पत्र पाहून करूं.

२ चाकरी इमाने इतवारें दगलबाजी न करितां करूं.

३ पुण्याहून दुसरा कारकून पाठविला नाहीं आणि वहिवाट आमचे हातून
घेतल्यास सालिना वेतन रु. ५० भोजनखर्च खेरीज करून तुम्ही आम्हांस द्यावें.

४ शिल्लक आपले घरीं पांच रूपयांवर जास्ती ठेवणार नाहीं. खातरजमेची
लायक असामी साहुकार पाहून त्याकडे ऐवज जमा करीत जाऊं आणि जितका
ऐवज जमा होईल, त्याची पावती आपले जवळ बाळगूं. आणि साहुकार याचे घरीं
तुमचें नावे ऐवज जमा करून शिल्लक बाकी रकमेचा झाडा राखीत जाऊं.

सावकासचें नाव पुण्यास लिहून पाठवूं.

५ अखेर सालीं पुण्यास येऊन पांचगांवचा कच्चा हिशेव तुम्हांस समजावून देऊं.

६ वसुलाचे कामावर शिपाई असामी एक अगर दोन असेल त्याचा रोजमरा दरमहा रु. २॥ प्राा दरमहा सिलकेपैकीं देत जाऊं.

७ तुमचे परवानगी खेरीज सिरके यांस ऐवज देणार नाहीं. दिव्हा असतां मजुरा दऊ नये.

८ पावती खोतास दिव्याखेरीज नक्त व गला घेणार नाहीं. वगैरे

चिपळूणकर } काशीच्या प्रवासाचे मुक्काम { श. १७४८
इ. १८२६

मुक्काम	भिति	मुक्काम	भिति
कामथडी—	फा.शुआ १	अमरपागंज—	फा. वाा ४
रामटेक—	„ २	मुकुंदपूर—	„ ५
कुरईचा घाट—	„ ४	पणुनाथगंज—	„ ६
गणेशगंज—	„ ७	मोहोगंज—	„ ७
धुमा—	„ ८	हजमजगंज—	„ ८
सिंगपुरी—	„ ९	कठडा—	„ ९
नर्मदा—	„ १०	लालगंज—	„ १०
जवलपूर—	„ ११	री...वासणी—	„ ११
घासलपूर—	„ १२	भिरजामुरामपूर—	„ १२
नर्मदेचा घाट		आसी—	„ १४
संजयगंज—	„ १५		
गोजवाडा—	„ वाा १		
मेहेर	„ वाार		

गव्हर्नरसाहेबांची पाठवणूक

“मेहेरवान गोरनरसाहेव लवकरच जाणार तेव्हां त्याची विदा घेथून पारसी मोटमोटे दुकानदार व सरंजामी व पेनसीलवाले व बडे लोक सावकार याणी करावी. त्यास सर्वांच्या नांविं पट मुंबईस जाहला आहे. त्यांत मोटमोटे पारसी तेथील दुकानदार याणी लुच्याइनें आंकडे दहा हजारपासून पंचवीस हजारपर्यंत टाकिले आहेत. त्यांत देतील ते देवोत. परंतु येथें सर्वत्रांस दाखवण्याकरतां

एका दो रोजांनीं सरकारवाड्यांत मजालस होणार असें ऐकतों. तेव्हां येथें मजालस करून याद सर्वत्रांपुढें टाकावी आंकडे भरून घ्यावे असा वेत जाला आहे. त्यास तूर्त येण्याचा वेत लांबणीवर घालावा. मागाहून लिहून काय होईल तें पाठवीन. मला येथें बोलावणें आल्यास यजमान येथें नाहींत म्हणोन सांगेन व मी जाणार नाहीं.” (कृष्णाजी हरि यांचें दाजिवा चिपळोणकर यांस पत्र आ. शु. १२ श. १७४९.)

कालचे पत्रांत मजकूर लािा त्याप्रमाणें याद आली व कालच बोलावणी सर्वास होऊन मजलस रा. लक्ष्मणराव माणकेश्वर यांचे घरीं जाहली व बोलावणी माणकेश्वर यांचा कारकून करित होता. आपलेकडे बोलावणें आलें होतें त्यास सांगितलें कीं वडील येथें नाहींत. नंतर त्यांनीं सांगितलें कीं तुम्हीच यांचें. त्याजवर त्यास विचारलें कीं कारण काय. त्याणें सांगितलें कीं, गोरनरसो विलायतेस जाणार त्या प्रकरणीं कागदमत्र काहीं माणकेश्वर याजकडे आले आहेत सर्वास ते समजावें याजकरतां बोलावणी होतात. याप्रो सांगोन गेला व पुन्हा दोन प्रहरीं बाळाजीपंत दादा याजकडून शिष्या व माणकेश्वर यांचा कारकून मजलसींतून बोलावण्याकरतां आला होता. त्यास सांगितलें कीं माझे पायास फोड जाहला आहे. पाय दुखतो चालवत नाहीं याजमुळे येत नाहीं व पाय हळीं दुखतो हेंहि आहे. त्याजवर तेथें यादीवर आंकडे मोठमोठे गृहस्थांचे पडले त्याचा तपशील.

२००० बाळाजीपंत दादा.

२००० माणकेश्वर.

५० नारायण दीक्षित.

१७५ त्रिविक्रपंतभट्ट अमीन

७५ बाबाजी भिडे

४००० भाऊमहाराज.

१००० आण्णा समशेर.

१७५ भय्या राजे बहादर.

१२५ वासुदेव शिवराम.

.....सर्वांनीं आंकडे घातले व आपण घातले नाहीं तर बाळाजीपंत दादांस नीट वाटणार नाहीं. मुख्यत्वेन त्यांनीं व दमढेरे याणींच ही गोष्ट उत्पन्न केली आहे. आंतून आपण आहेत. बाहेर नांव मात्र माणकेश्वर यांचें आहे. (चि.)

सत्यनाथपूर

र. २००० कोंडोजी बाजी गाडगीळ देणे येमुनावाई गाडगीळ मुा वाई सत्यनाथपूर. (तु.)

सत्यनाथपुरी—वाईचे मोरभट विन विश्वनाथ लेले यांना चिपळूणकर यांनी सत्यनाथपुरीतील घर विकलें श. १७३४ (चि.)

सत्याग्रहाचा नमुना

वाटणी व्हावी याजकरिता आम्ही वैशाख वा १० दशमीस जाऊन उपोषण अडीच प्रहर पावेतो केले. नंतर या वाड्यांत येऊन अस्तमान जाला. असे तीन दिवसपर्यंत जाले. परंतु वाटणीवीसी पहिला दिवस आहे. चिरंजीव आनंदराव याचे लग्न अद्यापि जाले नाही. व केशवराव याचा व्रतबंध जाला नाही. व चि. अंबूचेहि लग्न झालें नाही.....(चि.)

नारळीचा रस

.....याने तीन सालचे कराराने म्हणजे शके १७८१ परियंत करून घेतली आहे. त्याजविशीं लोखंडे यांनी हरकत केल्यावरून मी खावंदाकडे अर्ज केला असून आखेर फर्स्ट मेहेरवान असिस्टंट साहेब वहादूर यांचा हुकूम अर्जी नं. ५१२० ता. ६ जुलै सन १८५७ इ. स झाला. त्याप्रमाणे सदरहुं बागेंतील झाडें नारळीचा रस काढण्याकरीता माझे तावी झालीं. त्याप्रमाणे त्या झाडाचा रस काढण्याचा मालक मी असून त्याचा रस काढण्याची वहिवाट माझी आहे. हल्लीं सरकारातून कावसजी नवरोजी पारसी यांनी ता. १ जानेवारी सन १८५८ पासून रस घेण्याचा मक्ता केला आहे. यास्तव नारळीचा रस पांच शेर परयंत खपा पुरता ठेवून बाकी रस मक्तेदार पारसी यास विकत घ्यावयाचा अशी समजूत रघुनाथ हरी चिपळूणकर यास मामलेदार हवेली याजकडून मिळाल्यावरून चिपळूणकर यांस पासून मी पूर्वीं झाडें पेशजी शके १७७७ साली नारळीचा रस काढण्याकरिता घेतली सबब चिपळूणकर यांनी मक्तेदारास हुकमाची समजूत देली. त्याप्रमाणे पाच शेर खपापुरता ठेवून बाकी रस उत्पन्न होईल तो मक्तेदार यांस विकत देण्याविशीं कबूल असून मक्तेदार यास रस देण्याला गेलों असता ते घेत नाहीत असे आम्हास सांगितले. तेव्हा तो माल शिल्लक ठेविला आहे. त्याचा नाश मक्तेदार घेत नाही सबब होत आहे. याजकरितां खावंदांनी मक्तेदार यांस समज बोलवून

रसाचा निरक संस्कारचे मरजीस येइल त्याप्रमाणे ठरावून देऊन रस पारसी यास घेण्याविशीं हुकूम व्हावा. (चि.)

गव्हर्नराविषयीं

राजश्रियाविराजित राजमान्य राजश्री दाजीसाहेब चिपळूणकर स्वामींचे सेवेसी पोष्य शंभूराव कृष्ण पटवर्धन मुा जंजीरे मुंबई. कृतानेक साष्टांग नमस्कार विनंती उपरि येथील कुशल ताा आश्रीन वद्य १३ पावेतों वर्तमान येथास्थीत असे विशेष आम्ही आपली मार्गप्रतीक्षा येण्याची पुणे मुक्कामी केली परंतु आमचा लाभकाल नाही अस्तु. दीपवालीपर्यंतही राहाणार होतो परंतु गवरनर यांची स्वारी लवकर जाणार यांजकरता निघून आलो हल्ली येथे आल्यावर गवरनर साहेब यांची भेट घेऊन मौजे कोरेगाव ताा चाक्रण पो वाडे हा गांव मोवदला देण्याविशी याद लिहून दिली आहे पेशजी गांव तुम्हास पाहिजे तो पाहून पुणे नजीक सांगावा म्हणोन जाहलाच होता त्यावरून हा गांव पसंत करून याद लिहून दिली आहे. वडील आसीरवादेकरून हुकूम रात्रीनसन साहेब यांजकडे लवकरच जाईल. तेथून चवकशी होऊन आल्यानंतर भोगवटियास सनद सरकारांतून करून देतील. बडोद्याचे रिजिडंट उलियेम साहेब येथे आहेत. गवरनर मालकम साहेब आल्यानंतर भेटून जातील त्यांची दोस्ती फार आहे. तेहि पंधरा वीस दिवसांत येऊन पोहोचतील अशी येथे खबर आहे. गवरनर अलपिटं साहेबहि ते आल्यावर दो चार दिवशी जाणार अशी खबर आहे. उलीयेम साहेब बडोद्याचे यांची मेहेरवानगी आपल्यावर आहे, फार लोभ हल्ली करितात. त्याजबरोबर जाऊन तिकडील कामे धारल्याप्रो सीध करणार श्रीगजाननचरण व वडील आसिर्वादे घडोन येतील आम्ही कांही मजकूर चिरंजीव कुशाबाजवळ बोलिलो होतो तो मार आपणास त्यांनी निवेदन केला असेल. घरी चिरंजीव वया आहे तिचे समाचाराविशी व हरयेकविशीं मी ल्याहावे असे नाही उपरोधिक दिसेल.

चिरंजीव राजश्री कुशाबा यास शंभूराव याचा आसीर्वाद. विनंती उपरि इकडील मार दाजी सो यास लािा आहे त्यावरून कळेल तुम्ही दाजीसाहेबपासी गडी ठेविला आहे तो अबदागिन्या आहे याजकरिता तो गडी आम्हाकडे पाठवावा. उन्हाळा दिवस आहे आबदागीर धरावयास पाहिजे म्हणोन लिहिले आहे त्यास तो गडी पाठवावा सर्व मजकूर बडोद्यास गेल्यावर लिहीन साहेब फार लोभ करितो

ही खूण समजावी. पत्र कोणास दाखवू नये हे आसिरवाद. चिरंजीव तात्या व आप्पा सो यांस आसिरवाद. (का. शा ३ शके १७४९) (चि.)

पेशव्यांसाठीं तांदूळ

रु. २०० नारायण भट वैद्य मौजे सांजई काबुरवाड ता नेरळ प्रा कल्याण तांदळाचे खरेदीवाा गुा धोंडो विश्वनाथ दाा जवाहीरखाना (श. १७००) (तु.)

घडणी

रु. ११ नेवासें खातें पाा मार येथील घडणी चिमणाजीपंत वगैरे यांनीं केली नाा एकत्रेजीं त्यावाा (१७०४)

५ हुजूरचे कारकून तात्या साटे नाा एकत्रेजीं यास घडणी वा (१७२०)

२५० श्रीपतराव बापुजी देणें हुजुर पोत्यांतून मिरजेस उसणे घेतले होते ते दिव्हे (१६७०).

जमा

किल्ले पुरंधर

रु. २५००० रु. किल्ले पुरंधर. किल्ले मजकूरचे वेगमीस सरकारांतून दिव्हे नांमे श्रीमंत पंत प्रधान वाा नांना फडणीस (१६८९)

५००० किल्ले पुरंधर दरवाज्याचे इमारती वाा राघो नारायण कर्वे याजकडे वरात १५००० पो वसूल (१७००)

सरकार मागणी. दुसऱ्या वाजीरावाची कारकीर्द

२४ रु. पालखीकडे. जुन्नरचे कामगिरीस सरकारांत मागितली. त्यास पालखी येथें लागती. याजकरतां भोयावाा पैका दिव्हा वाा याद भोई आा ८ दर ॥ प्रो एक रोजा रु. ४ येणेप्रो सहा रोजा रु. २४ रोख हस्तें जनार्दन गोपाळ लघाटे (१७१९ चैत्र)

वाळोजी कुंजीर

६० रु. देणें वाळोजी कुंजीर वरातेच्या वगैरे बोलण्याचे

घाट व तळीं

श. १७०१ सालीं जेजुरीचें तळें बांधलें त्यास १०००० वर खर्च आला. तो पेशव्यांनींच केला असावा. कारण :

श. १७०६ मध्ये ३३६० रु. खर्चून प्रवरा नदीला वांट बांधला.

५००० रु. जमा मिया वा ९ जेजुरी येथें तळ्याच्या इमारतीवाा ऐवज सरकारांतून महादेव भट सारंगपाणी यांजकडून देवविले रु. १०००० पाो (आश्वीन) (वैद्य)

बोरघाटचें तळें १६८१ व ८२ सालांत बांधलें. सुमार ५०३० रु. खर्च पडला आहे.

१०० आवा जोशी परशरामकर याजकडून क्षेत्री पाण्याची तळीं बांधविली त्याज पोा ठरले रु. २०० पाो रोख पाठविले हस्ते खुद (श. १७३५ भाद्रपद) (वैद्य)

श. १६८१ सालीं तुळापूर येथील पायऱ्यांवद्दल १२००० रु. सरकारी पोत्यांतून खर्च पडले आहेत.

वैद्य } श. १७२२ ज्येष्ठ
स. १८००

७॥ वाड्यावाा खंडणी देणें जरीपटकेवाले पुरंधरे क्षेत्रास खंडणी पडली रु. ७००० पाौ. खाजगत वाड्यावर ठराव रु. १५ पाौ मोघम दिले.

खंडणी मांधारी येते म्हणून. ताा कृष्णभट गाडगीळ.

वैद्य } श. १७२२
स. १८००

१० खंडणी खर्च बावधनच्या शेतावाा देणे पानशे तोफखाने ठराव रुपये २० पाौ निम्मे वाटणी शके १७२२ कार्तिक

वैद्य } स्वभाव { श. १७६५ वै.
स. १८४३

८॥ नुकसान खर्च कंदिलाचें गलास पानसे यांजकडून आणलें होते त्यापैकी १ गलास फुटला सवव नंवा खरेदी करून दिल्ला तो गलास भिंगाचा

स्वाजगीवाले } श. १७१२
स. १७९०

जमा रु. ७८॥ वस्ता गमावल्या स्वारींत त्याबाबतः

रु. १० चवरी सट्टा कामट्यानें गमावली.

,, ५० नीमचा जावजी जमदाडा.

- ७ मोती देवाचे नागाचे रामभट गोरे यानें गमावलें त्याची किंमत.
- ७॥ चमच्यावावत.
- ४ कढईवावत.

१। माणसाकडून तपेले गमावलें होतें त्याचा पैका माणसाकडून घेऊन तपेलें घेतलें पुढें गमावलेलें तपेलें सांपडलें तेव्हां माणसाचा पैका माधारा देणें पडला तो खरेदीकडे खर्च लिहून दिल्या असेवा ४४॥९ दर १॥१ प्रो. एकूण. (खा.) श. १७११

४= जमा. फोक्त कोठी पो गा वाळा खटपट्या यानें स्वयंपाकाकडील चमचा लोखंडी हरविला त्यावा सुा नामे घरखर्च बुडखर्च तसेलमातीचे ऐवजापैकी रु. १२ सरकार सरवतखाना दालचिनिचे (वैद्य)

इंग्लिशाच कडक अंमल

माघ शु. ७ ला माहर्ली जाहीरनामा लागला कीं इनामदार मोकाशी कर्दे माणूस आहेत याणी सिपाई ठेवून रामोसी यांची वातमी रोजचरोज साहेब लोक यास समजावीत जावी हे कोणी न करील तरी इनाम सरकारांत जप्त केली जातील. हा जाहीरनामा मीच माहर्ली समक्ष पाहिला व महालकरी याणीं आम्हांस समक्ष ताकीद दिली; कीं तुम्ही सिकें नािा वडिवाट करतां त्यास बंदोबस्त राखावा न झाला तर तुमचा वसूल बंद होईल. ...

(बोरवाडी ताा माणगांव येथून जनार्दन भट गोरे यानीं चिपळोणकर यांस लिहिलेलें पत्र माघ शु. ७ श. १७४९.)

३३= सरकारांत व नानाकडे व मुत्सदी यांस द्यावयास सुपारी व सुरण पा. त्याची किंमत सरकारांत खर्च घातली सा जमा.

॥॥ सरकारचे जासुदास सिधा दिल्ली त्याची किंमत सरकारांत खर्च लिला ते जमा. (श. १७०५ माघ)

३० रु. देणे गंगाधर जोसी पत्रिका केली सा रु. ४० पो सरकारांत लिला रु. १० बाकी. (क. सु.)

घरांतिल सर्व जिन्नसांची मधून मधून मोजदाद करण्याची चाल अनुकरणीय आहे.

१४। रु. श्रीनिवासपंत कडूसकर यांचे कारकीर्दीत भोजदादीस कमी, पितळी दागिने वगैरे (१७०४)
 ८॥ घरखर्चखातें खारवा छत्रीस हात १॥ छत्र्यांचा उल्लेख क्वचित् येतो (श. १७०४).

५२।-। सनदा लिहणावळ म्हणून नावें पडले आहेत. श. १७०५ (खा.)

५० रु. धर्मादायखातें बाबुराव बोडस यानीं कोंकणांत आपले गांवीं पाट बांधला त्यावाा देविले ते ज्याजती लागतील ते बोडसानी घरगती करावे. श. १७१२ आश्वीन व १० स. १७९० (तु.)

३ रु. धर्मादाय देणें भागीर्थिबाई देशपांडी प्राा कोहीर इचीं तीन मुलें सिद्दी हमाम यानें कैदेंत घातलीं तीं सोडणें सा. श. १७०५ (तु.)

आणखी निराळ्या दिशेनें मदत केल्याचीं उदाहरणेंहि सांपडतात.

पुण्याहून मुंबई

पुण्याहून मुंबईस जाण्यास पांच दिवस लागत. एका पत्राप्रमाणें शनिवारीं पुणें सोडलें तो मनुष्य रविवारीं खोपवलीस आला; सोमवारीं पनवेलीस, मंगळवारीं साष्टीस आणि बुधवारीं रात्रीं मुंबईस जाऊन पोचला. (चि.)

रु. २१७ भोजनखर्च—वाईचे मुकामी दहा पात्राची नेमणूक असतां खाशांची स्वारी आली तेव्हां वीस पात्रें होत होती साा दहा पात्रांचा भोजनखर्च लिहून नेमणूकेत जमा केले असत पौष वा १ ते वैशाख वा १ पवेतों मुदत माहे ४

६० तांदूळ कैली ॥॥ दर ८१ प्रॉ.

२४ जोरी कैली ॥३ दर ८१ प्रॉ.

६ गहू कैली ८१ दर ८८२ प्रॉ.

७॥ डाळ तुरीची कैली ८१ दर ८८२ प्रॉ.

४ डाळ हरव्याची.

१ मीठ.

३५ तूप.

(पुढें फाटलें आहे). (वैद्य)

सरकारचा घड्याळजी

१ रु. घड्याळची सरकार गुा सीताराम (१६९५ श्रावण) हा घड्याळची वेणीराम नांवाचा कदाचित् असेल. कारण

९ रु. निळकंठ महादेव देणें वेणीराम घड्याळची घडेल १ खाना जेजुरी नगारखान्याकडे. श. १६८७ कार्तिक. (तु.)

वैद्य

{ श. १७३५
इ. १८१३

१ रु. खिजमतगार निा सूर्यनारायणशास्त्री यांस पुत्र झाला म्हणोन सांगावयास आला त्यास (श. १७३५ कार्तिक)

१ रु. हुजरे निा पंतप्रतिनिधी दिपवाळींत तेल वगैरे आणले त्यांस
५। रु. देहेनगी राघोवादादा ढमढेरे यांची स्त्री प्रसुत झाली तीचे समाचारास गेली साा पुतळी १ श्रा. वा १३ श १७३५.

वैद्य

ऐतिहासिक

{ श. १७३५
इ. १८१३

४ रु. माघ वा ३० श. १७३५ स्वारीबरोबर वातमीचे कामावर पो तेव्हां रोख नासीकास जाता

वैद्य

{ श. १७३४
इ. १८१२

५ रु. इनाम शिष्य भाऊ याजकडील आा ४ भाऊस खानसंधेचे वेळीं कामकाज लागतें. तेव्हां परवानगी लावावी लागते सिध्यासी काम पडते साा देणे.

वैद्य

{ श. १७३४
इ. १८१२

९ रु. बदल मुशाहिरा बालारोड जासूद स्वारी सरकारची कोकणांत गेली तेव्हां बरोबर वातमीस दिव्हा त्यास खर्चास दोनमाही पौष ताा माघ पो रु. ८ दर ४ प्रो सिवाय जास्त १ बाहेर स्वारींत महागाई असते साा जाणोन १ मुकामी आल्यावर दरमहा ४ आहे त्या प्रोच (श. १७३४).

चिपळूणकर

{ श. १७४८
इ. १८२६

यानंतर तीर्थरूप आप्पांकडून पत्र कालच आलें. त्यांतील मजकूर कीं धरमदास दुलभदास यास गायकवाड सरकारांतून आमचे स्वाधीन गुप्तते सुद्धा कार्तीक शुा १० केले. रोज बारा रुपये घेत असतो. कार्य करून लवकरच येवूं.

राहाणार लोक यांनीं एकत्र मिळावे, असा मजकूर आहे म्हणोन हानरेवळ गवनर साहेब बहादूर इन् कौन्सल वाजीप जाणून मुंबईचे व मुंबई इलाख्यातील राहाणार लोक यांस कळविण्याकरितां जाण करितात जे सर ज्यान् पिटर ग्रॉट साहेब यांजवर फ़िर्यादी केल्या आहेत त्याचा जाव करावयाकरितां किंग कौन्सल म्हणजे पादशाही दरबाराहून हुकूम होऊन सर जॉन पिटर ग्रॉट साहेब यांस मुंबईहून परत बोलाविले आहे. ता. १३ सप्टेंबर सन १८३० इसवी मुकाम मुंबई.

चिपळूणकर }

{ श. १७४५
इ. १८२३

१-। तोफखान्याकडे दारु बारास ८८॥ (विष्णुमंदिरीं श्रीलक्ष्मीची स्थापना पुणें मुकामां श. १७४५ सालीं झाली त्या वेळीं)

र. २ हनाम तोफेचे प्यादे लग्नाचे दिवशीं आणले ८ त्यांस दर १० प्रो. (श. १७४७)

१-। इनाम तोफेचा शिपाई (काकूबाईच्या उत्तरक्रियेच्या प्रथम दिवशीं) (खा.)

एका चिटोऱ्यावर खालील मजकूर आहे.

तोफेचा शिपाई बा आ १ यास प्रथम पुसाव कीं तुम्ही ब्राह्मण भोजनास यावें. तो नाहीं म्हणाला तर सिधा द्यावा तांदूळ ८८॥ पीठ ८८॥ तुरी ८८८९ येणें प्रमाणें शिदा द्यावा. मशारनिव्हे तूप गूळ मागतील त्यास सिरस्ता नाहीं. परवानगी घ्यावी म्हणोन सांगावें व घरकोठींतून द्यावा खर्च लिहिते वेळेस रास्ते यांचे घरीं कीर्तनास गेले सबव तोफेचा शिपाई आ १ यास सिधा.

सरकारी शिपायांचा खाजगीकडे उपयोग

जमा ३८० रु. प्यादे व जासूद सरकार परभारे कामगारीमुळें आदा जाले ते

२०८ गुा नारायणदास सावकार मुरलीदास वल्लभमुंदर यांचे घरीं जासूद कामगारीस आहेत त्यास आदा जाले ते जथे चंपाजी नाा वगैरे

(श. १७०३) (तु.)

सरकारचे भोई सौ माईस आणावयास पंढरपुरास पाठविले होते त्यास हस्तें राघोबा. (वैद्य.)

चिपळूणकर }

{ श. १७५३
स. १८३६

फरासखान्यांतील शिपाई खाजगी नोकरीस

॥ देणें फरासखान्यांतील शिपाई आ. ३ देवडीवर पाहान्यास ते ते त्यास इनाम

चिपळूणकर } रिती तिजोरी { श. १७४२
इ. १८२०

पेनसालीची ऐवज आज दोन महिने तर कोणास येत नाही कारण येथे हाली बाबरे साहेब कलकटर झाले आहेत त्यास जामदारखान्यात ऐवज सिलक नाही. दोन महिन्यांचें पेनसाल एकदा मिळाले.

चिपळूणकर } { श. १७४६
इ. १८२५

सरकार दौलत मदार कंपनी इंग्रज बहादूर राजश्री दाजी गंगाधर चिपळूणकर यांचे चिरंजीवांचें लग्न नाशकास जात आहे. त्यांस समागमे डोल्या सुा १० वोड्याचीं तट्टे सुा ४० चाळीस व हत्यारबंद मानसे आा १५ व विन हत्यारी आा ५० व किराणा वगैरे कापड येणेंप्रमाणें जात आहे. त्यांस मार्गी मुजाहीमन होता जाऊ देणें आणि पुनः येऊ देणें यास मुदत माहे दोन छ. २५ आप्रेल पावेतो. पुढे हे दस्त गैरमंजूर करणे.

ता छ २४ माहे फेपरवारी सन १८२५ इसवी सा कलकटर हापीस पुणें.

चिपळूणकर } इंग्रज सरकारकडून पेनशन { श १७४६
इ. १८२४

- सालीना रु.
- १ रघुनाथ सदाशिव थत्ते १२००-
 - २ रामचन्द्र विश्वनाथ गोखले २०००-
 - ३ बाजी बल्लाळ पटवर्धन ५००-
 - (त्यांच्या मातोश्रीचा व बंधूंचा हिस्सा ह्यांत होता.)
 - ४ गोपिनाथ शास्त्री वाईकर ३००-
 - हीं वैठीं वेतनें चांदवड छापी रुपयांत मिळत
 - ५ मोरोपंत आप्पाजी दामले १०० हाली सिका
 - हें पेनशन चिपळोणकरांकडे गहाण होतें. (श. १७४६)

इंग्रज सरकारचा कारभार
“ इंग्रजी दरबारांत पैसा खात नाही असे म्हणतात परंतु सगळा खोट

साळ कारभार जाहला आहे तो मार पत्री लिहितां येत नाहीं.”

(जनार्दन भट गोरे याचें चिपळोणकर यास बाणकोटाहून पत्र)

साहेब मुपफक मेहेरवा(न?)करमकर्माय दोस्ता ज्यान वार्डीण साहेब बहादूर डिपुटी यजंत जिल्हा दक्षण

अजीज दील एखलास रामचंद्र पाडुरंग ढमढेरे सलाम वादज सलाम आके येथील खेरखुषी तागाइत छ १७ सवाल पावेतो जाणून आपली शादमानी कळमी करून दील आराम करीत असल पाहिजे. दीरवाक राा वासुदेव बापुजी व कृष्णाजी हरी चिपळोणकर यांसी आमहाकडे रुपये १००२४॥॥ येणें म्हणुन सरकारांत यादी दिल्या वरून सरकारची पत्रें आली येथीयांस तीर्थस्वरूप कैलासवासी अणा-साहेब यासी लढाईचे आगोभर आठ पंधरा दिवस मशारनील्ले पासून फौजेचे खर्चास ऐवज घेऊन स्वार शीवंदीस देऊन पुढें श्रीमंताचें स्वारीबरोवर वडील निघोन गेले. मागे कंपनी सरकारचा अमल होऊन फौजेचे खर्चाचा व जातीचा सरजाम सरकारांत जप्त केला नंतर येक वर्षांनीं फौजेचे खर्चाचा सरजाम सरकारांत ठेवून जातीचा सरजाम कमाल बेरीज वीस हजार रुपयाचा चालू केला त्याचा आकार फारच कमी सबब उत्पन्नावर खर्चाचा निर्वाह न होतां नवे कर्ज जाहाले आहे. व फौजेचा सरजाम चालत होता त्या भीस्तीवर असी लोकाची कर्जे घेऊन स्वार शीवंदीकडे खर्च केला व दुसरे दौलतदार याची ही व्यवस्था असीच जहाली ते देणे सरदार लोकास देण्यास ताकत नाहीं असे समजोन सरकारानी मेहेरवानगी करून कोणाकडूनही देवविले नाहीं असा प्रकार आहे. शके १७४२ चे सालीं डीलानी चिटी सदरहु रकमेची लीहून दिल्ली असें चिपळोणकर याचे लिहीण्यांत आहे त्यास मशारनिल्ले पासून सन समान अशरीनचे पुढें कर्ज घेतले नाहीं व त्यास वसूलही पावला नाहीं श्रीमंतांचे स्वारीबरोवर आणासाहेब होते त्या कार्ली मेहेरवान अलपीस्टन साहेब बहादूर याणी दौलत संबंधें कर्जाची ईजा होणार नाही असे अश्वासन दिल्ल्यावरून पुण्यास आले व पुढेही मेहेरवान गोरनर साहेब याणी समक्ष बहतेक सांगितले नंतर गोरनर साहेबची स्वारी विलायतेस जाते वेळेस वडी-लानी मुंबई मुक्कामी अर्ज केल्यावरून पेशजी प्रमाणें अश्वासन दिल्ले त्याप्रमाणें आजपर्यंत ईजा जाहाली नाहीं दौलत संबंधें फौजेचे खर्चाचे ऐवजावीसी याद देतात त्यास तो ऐवज सरकारानी कोणास देविला नाही ज्यादा काय लिहीणे प्यार मोहवत असें दीजे. क्रीतावत.

चिपळोणकरांचें म्हणणें आमचा ऐवज फौजेकरतां घेतला नाही. खासगत खर्चास घेतला.

ता. २ जून स. १८३२ रोजी वार्डनसाहेबानां चिपळूणकर यांस कळविलें कीं आमच्या मते ऐवज फौजेकरतां दिला आहे असें होतें.

राजश्री कुशावा चिपळोणकर विनंति विशेष.

राजेश्री विनायक दीक्षित गोडबोले तपकीर ओळीत राहतात यांचे जामीन सरकारांत दहाबारा हजार रुपये परयंत व्यावयास असामी कशी आहे येविषयी लिहून पाठविले पाहिजे. साहेबांचे दुरुमावरून लिहिले असे. ता. ७ माहे फेब्रुवारी १८३२ लोभ कीजे हे विनंति.

भिमराव अनंत शिरस्तेदार.

दीक्षित मशार निल्ले हे पतीनें व्यवहार चांगला करितात. मोठे थोर असे नजरसे येत आहे. साहेब जामीन घेण्यास मुकत्यार आहेत. ता. ८ फेब्रुवारी सन १८३२ इसवी.

कल्याण सुभेदार }

{ श. १७०५
इ. १७८३

६७॥- मौजे चिकणवर ताा अंबरनाथ सालमजकूर प्रो.

२१ । छ २४ गुा कुळे

८८= नामा भोईर

३ । इंग्रजांची बाकी रु. ६। पो

४॥= सालमजकूर पो

तिकडील आधिकोत्तर मजकूर कांहींच कळत नाही. मेहेरवान गवरनर साहेब यांची प्रकृत विघडली होती म्हणून ऐकिले होते त्यास आतां कशी आहे व साहेब प्रस्तुत कोठे आहेत व मेहेरवा (न) मलकम साहेब बाहादर घेण्याची बोलवा बोलतात येविसीचे व घरगुती वगैरे कांहींच वर्तमान कळत नाही.

चिपळूणकर (श. १७४७

आशीवरील आप्पासाहेब यांचे संस्थानची नेमणूक कांही एक जाहली नाही. सरकारातून बार्हसाहेबासही खर्चास येत नाही वडिलांचीही सरकारातून नेमणूक नाही पदरमोड करून आहे. संस्थानाचा ठराव होऊन खर्चास मिळेल असे दिसण्यांत येत नाही वडिलांचे म्हणणें आहे कीं, आमचे वरोवर देसी येतो असे बोलतात परंतु येणे होते असा भाव नाही.

(तल्या चिपळूणकर यास गं. रमावाई चिपळूणकर यांनी काशीहून श्रावण शुभा ११ शके १७५५ रोजी पाठविलेलें पत्र.) (चि.)

भोरास आणखी जाऊन बंदोबस्त करावा तरी तेथे कामगार सारेच रुपये खाणार (तुकाराम गोविंद यांचे पत्र फाल्गुन शके १७६९)

पैशाखेरीज कोणतेही काम भोर मुक्कामी व्हावयाचे नाही असा विचार येथें आहे. (राघो विनायक जोशी यांचें पत्र शके १७७२) (चि.)

साहेबाची दलाली

अजम दानीली साहेब बडोद्याचे कामावर गेला. त्यांचें म्हणणें पडलें कीं मला पांचशे रुपये द्यावे. मी तुमचे कार्य करून देईन. मजकडून कार्य न जाहल्यास सावकारी निशा परभारी देतों.

चिपळूणकरांस नित्सुन्यांचें पत्र माघ शु. ४ श. १७४७.

दाजीबा चिपळूणकरांचें वजन

येथे पाछाई कोडतात तेथील पंचाईत मनास आणीत नाही. बडेसाहेब यास अर्जी दिली असतां चापलीन साहेब याणी केलें तें येथे मनास आणावयाचा शिरस्ता नाही. आपण जातीने येथे आला असतां समक्ष बडेसाहेब यांची गांठ पडलीयास मिडेमुळे कार्य जाल्यास होईल.

मुंबईहून गणेश हरी वर्तक यांचें पत्र.

जोसिया नीसवत वहादर सन १८१९

कुपणी सरकारांतून

कौलनामा बेसमी वीरंतपाकालसेटी साकिन राजोली हाल वस्ती कसवे सोलापूर यास लिहून कौल नामा ऐसाजे सोलापूर पैकीं साकरवावडी स्थल बागा-येत जमीनेत नवे सदर पेठ वसाऊन अबादी करितो म्हणून नवसाल कौल सम-यीष केले करीतां वराय दरखास्त खातरेस आणून पेठ वसावणेस कौल देऊन हुकुम केले तपसील.

१ सदरी साकरवावडी स्थल जमीन ११. पावशेरासी साले हाल कुलवार फैसला प्रो ४५॥ साडेपंचेताळीस रुपये आठ आणे सीका रुपयेस पट्टा मोकरर करून दिला आहे त्याप्रो ९ साल पावेतो सदरी ऐवज सालबसाल देत जाऊन नवे सदर घरा बांधून पेठ वसावणेचे आहे. या वेरीज शिवाय जास्ती पट्टी व घर तेरगी बगैरे काहीं वसूल घेणार नाही.

२ पेट वसावणेस जुलाई वर्तक कोमठी बनीया चीलर खुषबाष लोक चगैरे कोणी येऊन घर बांधून बेपार केलिया साले हालपासून ९ साल पावेतो त्या लोकांकडून सारा घेणार नाहीं कौल चालवील जाईल दाहा सालीं नंतर बीराड आवर पेट मवाफक तीव वसूल करविल जाईल.

३ नवे सदर पेट वसावील आहे म्हणून कुंपनी ईलाखा गांव बगांवाहून ही बेपारी जुलाई बनीया चगैरे लोका येऊन घर बांधून कौल चालविणें म्हणलिया तैसे कौल देणें जरूर नाहीं अगर तैसे कौल दिलिया ते कौल पहील राहणेचा गांवांत किती किती बीराड देत होत कीं ते ऐवज इकडे वसूल करवील जाईल.

४ सरकार ईलाखेचा गांवगाना वर्तक बेपारी यांनीं सावक आपण राहणेचा गांवांत मामुल देणेचा तीवही देऊन इकडेही सदर नवे घर बांधलिया सदरी प्रो कौल चालवील जाईल. लेकीन मुतलक सावक असल ते जागां सोडून इकडे कौल पेटेस राहणेचा समयीष केलिया बिलकूल आसरा देणें गरज नाहीं.

५ पेट वसावणेस लोकास आणावे तर मोगलाई व नीपाणी पटवर्धन चगैरे दिगर इलाखेचा लोकास आणून पेट वसविणेचे आहे.

६ सदरहु स्थलची जमिनेस मोकरर पावलेते तीर्वा सालवसाल तुमचा हातातून देणेचा आहे सीवाय कौलाणी केल्यावरी तफरीक करून वसूल करणें गरज नाहीं कौलनामा प्रो चालणेचे आहे.

७ कौल अखेर झालेवर पेटेचा सेटीपणाचा वतन इनाम तुम्हास मोकरर करून द्यावे म्हणून मारुज केला सबब तुम्ही आणून दील्ले सवाल पटी प्रो तसेच तुम्हास सेटीपण मोकरर करून दील्ले आहे. नऊसाला कौल अखेर झालेवरी चालवीणेचा तपशील.

१ गांव सादीलवारपैकीं मुशाराबद्दल रुपये १० दरसालीना

१ रयत लोकाकडून वतना दरसालीना

•० मागवाले कोठी व मोमीण व साली धणगर चगैरे दर घरास रुपये

८= कीरकोळ अडाण घरास दर घरास

•० वाणी बाणगार चगैरे दर घरास

१ चांभारावर जुती जोडा दर घरास १ किंमत •० प्रो कलम दरसालीना

१ चीलरा गाठोडी भुस जीनसचे मोटास १ मुठी घेणेची

१ लम्ब व पाटदामा रयेताचे घरी जाहल्यास दर लग्नास व पाटास	
लग्नास	उडकीस
३ उत्तम असामीस	१
२ माफक असामीस	॥॥
१ कनिष्ठ असामीस	॥
६	२१

येणेंप्रमाणें चालवील जाईल.

- १ तेल्याचे दर घाणास दररोज तेल वजन ८८८९ टाका प्रो चालवीणेचे.
 १ तांबोळीचे दुकानास दररोज पान २५ प्रो.
 १ फसकी बागवान व माली वगैरे लोकांनीं तरकारी आणलीया १ मुठी प्रो घेत जाणेचे.

४

जुमला ८ कलमाप्रो कौल अखेर जाहल्यावर चालवीले जाईल.

जानीव तारीख २६ माहे जून सन १२२९ फसली

सही (इंग्रजी)

कलेक्टर

(३) हिसेव कारखाना वाडा नजीक गौतमाल वगैरे क्षेत्र श्री त्रिंबकेश्वर सुमाई सने सैवान मया व अल्फ. एकंदर खर्च २६३०॥=॥ रु. गवंड्याचा पगार दरमहा रु. ९ पासून १५ रु.पर्यंत आहे व पैसे चुकते करतांना एक महिन्यास सामान्यतः १ दिवसप्रमाणें कारकुनी म्हणून कापून घेऊन बाकी पैसे दिले आहेत. उ.

५१- राणु दमाजी माहे ४८३ पो वजा कारकुनी रोज ४१ बाकी माहे ३८२८॥॥ दर १३

गड्यांचा पगार दरमहा २॥ पासून ७॥॥ रु. पर्यंत दिलेला आढळतो. ह्यांतही कारकुनी म्हणून महिन्याला एक दिवसप्रमाणें कापलेला आहे. उ.

२१ रु. सटवाजी सूर्याजी रोज ८९ वजा कारकुनी रोज ८१ बाकी रोज ८८॥॥ दर ७॥॥

पुढें दगडांचा तपशील पहा.

संगणकीकृत

३०१८॥॥ दगड गुा वेलदार वगैरे
 ११४॥- एन खरीदी खाणीतून काढले सुा ५०३४
 वजा वाद सवाई सुा १००८ बाकी सुा
 ४०२६ दर शेंकडा रुपे ३ प्रो र. १२०॥=॥
 पैकी वजा कारकुनी दर सेकडा हा ५ प्रो
 २९॥-॥ वाळ गुा वेलदार टोणगे सुमार १२४३
 टोणग्यांचा दर शेंकडा १। व २॥॥ र. आहे व ह्यांत ही कारकुनी म्हणून
 ३॥॥ र. कापले आहेत.

१०. पोलाद सुतक्याच्या तोडी घडावयासी वजन पके ८८१.१३॥
 दर ८८१॥॥ प्रो.

३९॥= भितीचे पायाचे खणीत काम गुा वेलदार

३९८= मातीचे हात १४२८॥= दर शेंकडा र. २॥॥

॥॥॥॥ मुरुमाचे हात २७ दर सेकडा ३

२८॥॥ खड्याचे हात ५८॥ दर शेकडा र. ३॥

४१॥॥=

पैकी वजा दस्तुरी दर सेकडा र. ६ प्रो र. २८-१ बाकी

३ भितीचे पायांत माती दरडीची ढासळून पडली ते माती

काढावयासी टोणगे गुा वेलदार सुमार ८२ दर सेकड

र. १। प्रो.

२३॥॥= विटा पक्या सुमार १२०००

२१ एन खरीदी दर हजारी हा १॥॥

२॥॥= भाडे दर हजारी र. १० प्रो र. ३ पौ.

१४॥= कवलें सुमार ८५०० दर हजारी र. १॥॥ प्रो.

३८६॥= भाडेखर्च दगड सुा ५०३४ वजा रेजगीच्या गाड्या
 सुा ६८९ बाकी सुा दगड ४३४७ दररोज दर गाड्यास

(१०८) ...खेपा दररोज सुमार १४ प्रो माहे १०८१०॥ दररोज दर
 गाड्यास र. ॥= प्रो. हा १९३॥= पौ. वजा कारकुनी
 रोज ८११ ए र. ६॥॥= बाकी र.

३६॥॥ गुा ईसमाल तेली रेजगी व कातक गाडी सुा १ मुदत
माहे १८२०॥ दररोज रा ०॥॥ प्रो. रु. ३७॥॥ वजा
कारकुनी रोज १॥ रु. ०॥॥ वाकी.

५९१ चुना सोळुले चौसरी फन्याचे मापे कैली खंडी ४५॥४॥=

चुन्याचा भाव दर खंडीस १२॥ व १३। रु. प्रमाणें आहे. एवढ्या चुन्याला
मसाला येणेंप्रमाणें—

२॥॥= गुळ वजन ८॥५॥॥०

१॥॥= कात ८८७।

२८॥= डीक वजन ८१५॥॥

२॥॥= ताग वजन ८॥३

॥= हिरडे कैली ८॥॥=॥

१०।-

॥=॥ तेल चुन्यावरील माणसाचे हातापायासी लावावयासी व
चुन्याचे चाकास वोगणास वजन ८८३॥१५

हत्यारें

०। सिलेखाना खर्च भवानी तरवार इची मूठ बांधली त्यास रेसीम.

२॥= कमाण व तीर खरीदी घेतले.

५८-॥ बंदूक नवी केली देणें घनाजी लोहार सिरढोणकर.

२॥॥ तोफ पंचरसी १ (इनाम गांव मौजे चिरनेर).

८॥॥ देणें सिकीलकर खासे निमच्यास सिकील केली सबब

०। टीकाराम याजकडे सरकारची बंदूक आहे तीची दागदोजी
करावयास मजुरी दिल्ली ती टीकारामाचे आघांत सन समानांत वजा पडली आहे.
हल्ली दौलतसिंग ह्यानें सांगितलें कीं बंदूक सरकारची सबब रोख दिल्ली.

३४ आषाढमासी श्रीमंतांकडील ब्राह्मणभोजनाचा मक्ता केला होता त्यांत
कसर राहिली ती. (खा.)

१ पन्हाळ्याकडील महाराजांचे हुजरे तीलगुळ घेऊन आले होते त्यांस

१ पनल्याचे महाराजांनीं तीळगुळ पाठविला त्याजबद्दल खीजमतगारास

(खा.)

रंग

॥॥ पळसाचे फुलाचे रंग केला त्यास चुना फक्की वगैरे. (क. सु.)

जंगल

यादी किले सुधागड येथील घेऱ्याचे रानांत व माहाली गांव गत्राचे रानांत एकडाचा कारखाना लाऊन लाकडे तोडावयास गुां १.

कारखानदार याजकडे सांगोन साल गुा प्रो रानवा देऊन दर ठराऊन दिव्हा आहे त्याप्रो साल मजकुरी आकार होईल त्याचे ऐवजी रु. ५०० पाचशे सरकारात घेतले त्यास लाकडे येणेप्रो तोडावी. सागवानी व रायवल मिलोन येणेप्रो

१ खांव

१ गळ्या

१ कड्या

१ वासे

१ गोलवासे

१ तत्ते बुंदाड्याचे

६

एकूण सहा डाग लिहिले आहेत त्याप्रो तोडून गुदस्ताचे दराप्रो किल्यां-
तून कारकून व सिपाई येऊन मोजून देतील त्याचा आकार होईल तो सदरहू
पाचशे रुपयांत वजा घ्यावा बाकी ऐवज निघेल तो सरकारात घ्यावा. कदाचित्
तुमचे देणे पांच पन्नास रु. राहिल्यास पेस्तर सालीं लाकडे तोडून घ्यावी. येणे
प्रो ठराव करून पुणे सुकाम्नी आलाहिदा सनद मामलेदार किले मजकूर यांस
दिव्ही आहे ती त्यास देऊन ते रान दाखवितील त्या रानांत कारखाना करणें.

१ राघनाक महार याने कोळशाचे भट्टीचा कारखाना पत्करून रान मोक-
दम याजला न पुसतां शेतकीचे तोडिले. (चिपळूणकर)

१. बाजे खर्च रानास वणवा लागता तो विज्ञवावयास.

५४॥ मजुरी खर्च मंदाकिनीच्या रानात तोडिले सोटे १८०.

१॥॥ घोड्यास नालवंदी केली सबब

१॥= चौवंदी घोडी ३

१॥॥ दुबंदी घोडी ३

१॥॥ एकवंदी घोडी १ (क. सु.)

१॥॥ देणे जासूद पुणेयाहून दस्तक इंग्रजाकडील कोटलिगाचे यात्रेस
जाणेकरतां आणविले. सा.(क. सु.)

खासगीवाले }

{ श. १७२१
इ. १७९९.

१० कारकुनीबाा देणें दीनकरपंत करंदीकर तांसगांवचे टाण्यांत स्वार
१० चाकरीस आहेंत त्याचे सालगुदस्ताचे कारकुनीबाा रावती सा १ प्रो.

दरबारखर्च सरकारचे पोतनीसास पटणचे स्वारीची कारकुनी देणे दर
राउती रु. ४ दुसाला देणे स्वार १७ रु. ६८ पो वजा कारकून स्वार १ सा. ४
बाकी स्वार १६ रु. ६४ पो. धारवाडचे मुक्कामी गुा राधो कृष्ण गोगटे सा
१७ बाकी ४७ पो सूट सा. २४ बाकी ठराव गुा बाबाजी नारायण गोगटे
पोतनीस रोख २३ रुपये.

मुळशीबागवाले }

{ श. १७२०
इ. १७९८

१४७५ प्रांत पुणे देणे रामचंद्र गोसावी पैठणकर यांचे कापड सरकारात
घेतले. त्याची वरात जाली त्याबाा रामाजी बापुजी कडून. १५ दिवसाचे मुदतीने
देविले. हल्ली तो ऐवज मारनील्हेस दिला.

खाजगीवाले }

{ श. १७११
इ. १७८९

२ रु. जमा काकवी सरकार हिसा वजन कचा १०॥ पैकी मिरजेस पा
८१ बाकी ८४॥ पैकी वीकली वजन कचा ८१
१ रु. खर्च सरकारांतून रावतावर वर्गण घातली त्याजबदल.

मुळशीबागवाले }

{ श. १७०९
इ. १७८७

१॥=॥ खासगताकडे कातगोळ्या केल्या त्यास सामान.

८-॥ लवंग ८८८१; १- जायफळ ८८८१; ८-॥ वेलदोडे
८८८१; १ कस्तुरी; ८=॥ कात पांढरा ८८॥

{ श. १७०५
इ. १७७३

बाजारच्या उचापतीमुळें झालेलें कर्ज वराता काढून फेडीत असत.

३०००० रा. पंत प्रधान कर्जाबाा वरात छ २२ सफर मि. पौष वा ८

(१७०४) देणे गुा सेठ्या बाजारउचापतीपो गुा बापुजी वामन यांजकडे
अरणा पोते चाल.

१० सिलाई माणुसिणी
 ११ नवार बारीक
 १२ खारवा १
 ३ चासा १॥
 सुत व सुया
 (१८२१) १५॥- श. १६८२ (चि.)

(५) टीप—वेरजेचा व तपशीलीचा भेल बसत नाही.

(६) टीप—

(७) टीप—

(८) टीप—

देवऋषि

श्रीकृष्णाबाई

कार्तिक शुभा १५ शके १७५५

राजश्रियाविरार्जित राजमान्य राजश्री रघुनाथरावतात्या यांसी भिकंभटशास्त्री भट आसीर्वाद येथील क्षेम ता॥ कार्तिक शुभा १३ पावेतो वर्तमान यथास्थित असे. वि॥ आपण पत्र शु. ७ चे मितिचे पाठवले ते शु. १० पावले. वे. विश्वनाथ दिक्षित अयाचित हे देवऋषीपणा करितात. याजकरितां येथे चोरी जाली सवव त्यास तेथे त्याची रवानगी करून देण्याविशी विस्तारे लिहिले त्याजरून भटजीकडे गेलो त्यांस मजकूर समजाविला नंतर त्याणी उत्तर केले कीं आठ दिवसाचे आंत चोरी जालेली असती तरी हटकून माघारी आणतो परंतु या गोष्टीस पंधरा दिवस गुदरले तरी मोटा प्रयत्न करून पाहावा. मजला तेथे जाणू म्हणजे पांच रुपये आगोदर येथे पाहिजेत कारण गडी घोडे व सिंभ्या व पायाळू बायको बराबर घेतली पाहिजे तेथे गेल्यानंतर तुमचे घरी माझी राहण्याची सोय नाही बाहेर विराड करून राहू. तेथे पर्यंत आमचा खर्च चालवावा व चोरी सापडल्यावर चतुर्थांश मी घेईन असे त्याचे बोलणे आहे व येथे वहिवाट पाहिल्यास चौघाचा उद्योग करितां एकाद्यास गुण येतो एकाद्यास येत नाही असे आहे तरी याचे मनन करून उत्तर येईल त्याप्रमाणें भटजीची रवानगी करून देऊं कळावे. बहुत काय लिहिणे लोभ करावा हे आसिरवाद.

मुलीच्या लग्नाची आतुरता

मुलीस सहावे वर्ष लागले आतां यंदा लग्न जमल्यावांचून पुढील वर्षांवर ठेवण्यास ठीक नये खर्चाची सोय कशी तरी करून करणे प्राप्त.... .. येथे एक बापू गाडगीळ याचा मुल आहे. त्याची मुंज झाली नाही. मुंजे चत्रांत करतील. मुहूर्त म्हणावे तर माघांत प्रशस्त

(पौष वद्य २ शके १७५१ सालचें कुशावा चिपळोणकरास पत्र.)

रामोशी

काल निघालो तो वेदूलजवळ चार घटका दिवस राहतां धर्मशाळेसमोर आलो. तो अडीचशे रामवशी यांचा घाला गावावर येऊन सचीवाकडील सिपाई यांस घराघर मारांमार चालली होती आम्ही तसेच पुढे येऊन सिवरे याची वाट सोडून सिवापुरास आलों. देवाने पार पाडून रात्री सर्वांचा समाचार आवांनी घेतला, सुखाने होतों. पंतांचे सिपाई जकातदार यांस फार मारले. दोनसे रुपये गांवापासून घेतले. बंदुका वगैरे शिपायांच्या घेतल्या. भाकरतुकडा होऊन चौहोकडे पाचपन्नास माणसें येऊन मग जमा होऊन निघोन डोंगरास ससेवाडी सिंदेवाडीचे वर गेले.

(रघुनाथ सदासीव थत्ते यांचे पत्र शके १७५१ अ. शुभा १०)

पत्रावरील पत्ता

चिरंजीव राजश्री वळवंतराव नाना थत्ते यांस पुण्यास बुधवारांत नाना फडणीस यांचे समोर हौदाचे पूर्वेस थत्ते यांचे वाड्यांत प्रा। कीजे ते नसल्यास चिरंजीव राजश्री रामराव तात्या चिपळोणकर यांनी हा लखोटा ते जेथे असतील तेथे प्रा। करावा.

बुंदेल्यांचा वाडा

१ सौ. कासीबाई-बुंदेल्याचा वाडा रामराव विष्णू यांचे घराजवळ आहे तेथे.
(हळदकुंकवाच्या बोलावण्याच्या यादीतून)

वर्णनशैली

स्वामींनी बहुता दिवशीं स्मरणपूर्वक आशिर्वाद पत्र पाठविले. ते पावोन आनंद जाहला तो लिहून कळविण्यास आसक्तता नाहीं कारण की, घेऊंचा जो बत्स त्याते मातेचा वियोग जाला असतां तो जसा क्षुधेनें पीडित होतो त्यांतें

मातादर्शन होऊन दुग्धपान होऊन घेणें पीडीत जालेला तृप्त होतो त्याचे जसे कोणी प्राणीमात्र वर्णन करूं संकत नाहीं तदनुसार मजला आसीर्वाद पत्र स्वामीनी लिहिले ते पाहून आल्हाद जाला तो मी लिहून कळविण्यास योग्य नाही. ऐसेच सदैव पत्र लिहिण्यास आशोत्तर होऊन सांभाळ करण्यास योग्य स्वामी समर्थ आहेत.

(विसाजी लक्ष्मण जोशी नेवासे यांच्या पत्रांतील उतारा)

(.१११ भागवत) साक्षी समन्ताचा नमुना (१११ १ १११)

श्री

प्रतिश्रावसाहेब मुषफक मेहेरवान करम फर्माय दोस्ता दाजीबा चीपळणकर सलमहु अजिजीसोय मेस्तर ज्यान अद्रीव दडकेप साहेब बहादूर इस्कोयर ज्यज्य पुणे व सोलापूर सलाम वा आजद सलाम अकी येथील खैरीयत जाणोन आपली शार्दमानी हमेशा कलमी करीत असीलें पाहिजे दीगर दीनकरराव देव याचे दागीने मोत्ये वगैरे याची चोरी जाहली त्याबद्दल कोडतात काम सुरू जाहाले आहे ऐसी यास देव याचा दाणा मोत्याचा एक चोरीस गेला तो आपण पाहिला होता व त्याचे मासल्याचा दुसरा दाणा मोत्याचा आमले पासी आहे असे देव याणी जाहीर केले याजकरिता आपणास लिहिले आहे तर आपणापासी देव यांचे मोत्याचे दाण्याचे मासल्याचा दाणा आहे तो घेऊन देव याचा मोत्याचा दाणा पाहिला होत त्याचा मार सांगण्याकरिता शेसन कोडतात आले पाहिजे रवाना ता २ आगटोवर सन १८२७ ज्यादा काय लिहीणे प्यार मोहोवत असो दीजे हे कीतावत

(सही इंग्रजी) जज्य

टक्के व रुक्के

३ रुक्के = १ पैसा.

आळ्यावर रुक्के; आप्याची उभी रेघ

४ पैसे = १ आणा.

आणि टक्यांचा आंकडा.

४ आणे = १ टक्का.

टक्के व रुक्के कसे लिहित हैं खालील उतान्यावरून समजेल-

एक टक्का व तीन पैसे

१८९ चैत्र शु। ३ श. १७५८

देवस्थानकडे श्रावण ३ भाजी

तीर्थाबद्दल ३ पाने त्रिभ्यान्नी

१३ भोजनदक्षणा

८३ रामभट खरे

१० वांगड्या

८३ रामभट पेंडसे

११६

८३ भास्कर शास्त्री

८३ रामचंद्र जोशी

८३ सुवाशीण

१३

८६ गौरीकडे पूजेस सौ. ज्यानकीवाई

१३

हापीसचाल व सुरती रुपया एकच नाही.

२०४॥=॥ शुा ११ शुक्रवार (चैत्र श. १७५८) शुा राघवाचार्य हस्ते रामभट खरे रोख

५३॥ सुर्ती रा. ५५८=॥ पो वजा बटा सीका केला त्याजबदल

दर ३॥ प्रो रा १॥= बाकी सीका ॥९

५१॥ हापीसचाल रा ५५ याचा सीका केला बटा दर ७ प्रो

वजा ३॥=॥ रा बाकी सीका

१०४॥=॥

चट्याच्या दरांत दुप्पट अंतर आहे. दोनहि व्यवहार एकाच दिवशींचे आहेत. ह्यावरून सुर्ती व हापीस एकच चलन नव्हे असें दिसते.

११० मीती वा ४ हापीसचाल वीकरी रा ५० दर १ प्रो नरम छापी केले त्याबद्दल

११॥ भोजनदक्षणा पारण्याच्या दिवशीं

१॥ ब्राह्मण आा १३ दर आा टके ११० प्रो टके ६॥

व सुवाशीण आा १ दर ११० प्रो एी टके ७

दर ४॥

८० करिकोल टके ११३

११॥=॥

१ पुढील मजकूर चिपळूणकर दप्तरांतील आहे.

रुक्का

खर्च

३ रु. सदरहूचें व्याज ता फाल्गुण अखेर शके १७५६ पो सुा माहे ४७।
 दरमहा दर रुपयास रुके ४।। प्रो टके ४।९ प्रो एकूण आकार टके
 २६। दर ५ प्रो एा रु. ५। वजा सूट रा २। बाकी.

नाण्यांचा बाजारभाव (श. १७५७ आषाढ)

८२॥॥ रु. श्रीवटा खो सीका वीकरी

५॥॥ शुा ३; ६० रु. दर ९॥॥

२९॥॥ शुा ५; ३०० " " ९॥॥=

१८ शुा १४; २०० " " ९

३॥॥ वा ३; ४६।॥ " " ८

१२। वा ३०; " " ९

।॥ शुा १४; ४।= " " ११

८८॥ शुा १४; ८॥॥ " " १०

१॥ नीरमळ चांदवड व हापीसचाल वीकरीवा बदा

१ वा २ रा २०० दर .॥ प्रो

.॥ वा ३ रा ५० " १ "

बगैरे

होन

३। रु. होन खरीदी करून खासगीवाले यांजकडे बाळंतवीड्यावर नेला त्याजबद्दल
 रोख चांदवड.

टक्का

१९८॥॥ कोंदण कोम बाळाजी तांबोळीण इजला खुर्चावर आगाऊ दील्ले त्या-
 पो खुर्दा वसूल गुा आनाजी धुमाळ

८८-॥ मीा वैशाख शुा ४ स दील्ले रा ३०८॥॥ पो वसूल माहे

गुा जमा आहेत टके १०५ दर ४॥॥ प्रो एा रा २१॥॥=॥॥

बाकी येणे आठ रा दीड आणा पो वसूल र्शा शुा १ गुरुवार

ता शुा ११ रवीवार पो टके ४४ दर ४॥॥ प्रो ९।। रा

पो वजा १८=॥॥ कसर जमेकडे आगाऊ रा दील्ले त्याबद्दल

बाकी जमा रा

१०॥॥ वद्य ३ शनवार दीव्हे सा ३० खुर्द्यावर पो वसूल ईा मीती
मार पासून दररोज टके ४ प्रो ता वा ३० शुक्रवार प्राहे
टके ५४ दर ४॥ ए सा ११-॥ पो वजा पेशजी वैशाख
मासी सा ३० दीव्हे त्याचे कसरीबावद येणे ते वजा ॥॥
बाकी जमा.

१९८॥॥

१॥-॥ कसर जमा गुा कोदण कोम बाळाजी तांबोलीण गडकरी ईजला आगाउ
वैशाख शु ४ स सा ३० दीव्हे त्याचा करार दर रुपयास ॥० टके
ज्यास्त छावे ते जमा टके ७॥ दर ४॥ प्रो ए

शिक्षा, चांदवड व सुरती रुपये

चांदवड	=	सुरती	=	सीका
१६१३०॥	=	१५५१०॥	=	१४६९१॥॥

९७ लक्ष्मण वैकटेश देशपांडे यांजकडे कर्ज येणे त्यापैकी वसूल...पावती चांदवड

२९ चांदवड नरम छापी

४९॥ भातवडी वगैरे सा ५० पो वजा बटा दर शेकडा १ रु प्रो
॥० बाकी

१८॥ बेलापुरी सा २० पो वजा बटा १॥ बाकी जमा

(श. १७५७)

साहेबास कर्ज

२५० रु. बेलासो बाहादूर मीा शु १२ (वै. श. १७६२) रोख सुती तुम्हा-
कडे ऐवज येणे त्यापैकी वेकाजी मेहेरजी याचे दुकानीहून देवीले ते

इंग्रजी शब्दांचा शिरकाव

॥॥ स्लेट खरीदी चीरंजीव केशवराव यास लिहावयास

आटकुल्या चोटकुल्या

४८ सोने खो खरीदी सोन्याचे घागन्याचा करगोटा आटकुल्या चोटकुल्या सुषा
वजन तोळे तीन दर १६ प्रो ए सा यासी.....घागन्या
सुमार.....व आटकुली दोन व चोटकुलें १ ए सुा

हातमाचे पायमाचे

१॥= मोचे सुती खरीदी हाताचे व पायाचे सुमार ४ (श. १७५७)

किरिस्तंम
६० जोखी वीन लुईस फरासी कीरीस्तंम मीति शुा ७ (श. १७६४ आषाढ)
बा खत

इंग्रजी बुक

७॥ खरेदी बुक आनंदराव यास इंग्रजी

१॥ आनंदराव इंग्रजी शालेंत जातात त्यावद्दल देणे पंतोजीस (श. १७६४)
दरमहा. ह्याच वर्षी आनंदरावाचें गर्भाधान झालें
मामले म्हणजे तालुका नव्हे. मामला आणि तालुका हे निरनिराळे
विभाग होत. उ.

राजश्रीया वीरार्जात राजमान्य राजश्री राघोपंतदादा गुण्ये स्वामीचे सेवेसी
मो कृष्णाजी काशी फगेरे देशपांडे कुलकर्णी मामले हमजावाद तालुके अंजनवेल
मुकाम नीजामपूर.....

पेठ तोफखाना

२५ मीरसाहेब अलीसयदे वा पेठ तोफखाना का पुणे..... खत साधे कागदावर
वगैरे (१७५७ श.)

आटपाडी येथील पाठकांचे कागदपत्र

(७१०१)

अमृतराव नाईक निंबाळकर

या टाचणांत सुमारे पन्नास ५० कागदांचा परामर्श घेतला आहे. यांपैकी
बरेचसे कागद अमृतराव निंबाळकर नाईक यांस लिहिलेलीं पत्रें आहेत.
हा निंबाळकर वठारकर निंबाळकरांपैकी दिसत नाही. बाळाजी बाजी-
रावाच्या पत्रावरून (२१) हा राज्यांतील एक मातबर सरदार असावा असें वाटतें.
तसेंच, तो शिंद्यांचा सोयरा होता. काय नातें होतें तें समजण्यास पत्रांत साधन
नाही. (२१). अमृतरावाची शिंद्यांशीं सोयरीक असावी असें मानण्यास दत्ताजी
व जनकोजी शिंदे यांच्या पत्रांत आधार मिळतो (२९). हीं पत्रें स. १७६७ च्या
जूनमधील असून त्यांत २०० स्वारांवद्दल वारमाही तैनात ६०००० साठ
हजार रुपये, पालखीकरिता १००० एक हजार आणि हत्तीचा खर्च १०००
एक हजार एकूण रुपये ६२००० बासष्ट हजार दरसाल शिंद्यांनी अमृतरावाला
देण्याचें कबूल केलें होतें. ४

अमृतराव नाईक ह्याचे अकलूज व भालवणी हे जहागीरीचे गांव होते. (५). अमृतरावास ही जहागीरी मोंगलांकडून मिळाली असावी (३०).

अकलूज व भालवणी या दोन परगण्यांत मोंगलाई व स्वराज्य असे दोन्ही अंमल असल्यामुळे जहागीरदार निसवत मोंगलाई यांस तीन तक्षीमा वसूल मिळत असे. बाकी स्वराज्याचा चौथाई ऐवज राहिला. त्यांत मोकासा ६० रु., सदाशीवपंत २० रु. व हुजूर २० रु. असें शेंकडा प्रमाण होतें (३०). याखरंज दुतर्फा आकारावर शेंकडा १० प्रमाणे सरदेशमुखीचा हक्क होता. हा वसूल देशमुख व देशपांडे यांनी करून ज्या त्या अंमलदारास द्यावयाचा असे (३०). यामध्ये सदाशीवपंत यांस २० रु. मिळावयाचे आहेत. हा सदाशीव माणकेश्वर असावा असे श्रीनिवास प्रतिनिधीने आप्पाजी माणकेश्वरास लिहिलेल्या पत्रावरून दिसतें (३०).

हा वसूल करून देण्यावद्दल परगणे मजकूरचे देशमुख व देशपांडे यांस फत्तेसिंग भोसले व श्रीनिवास परशराम प्रतिनिधी यांची एकाच सालची व एकाच महिन्याची पत्रे आहेत. ह्यावरून फत्तेसिंग भोसले यांचा अकलूज व भालवणी या दोन गांवांवर अंमल शाहूच्या वतीने चालत असावा असें वाटतें. ज्या तहासुळे हा स्वराज्याचा हक्क मिळाला त्याचा उल्लेख सदहू पत्रांत केलेला आढळतो (३०).

साहोत्र्याचा हक्क सचीव पंतांचा हें सर्वास ठाऊकच आहे. साहोत्रा म्हणजे शेंकडा ६ रु. हक्क. असें असतां अकलूज व भालवणी या परगण्यांत शेंकडा १॥ रु. प्रमाणें पंतसचीव घेत असत असें एका पत्रावरून दिसतें. सचीव ६ रु. घेऊं लागले त्याबरोबर रघुनाथ बाजीराव ह्यांनी त्यास पुन्हा तसें न करण्यावद्दल ताकीद दिली (२२). हें पत्र सन १७६१ मधील असून तें रघुनाथ बाजीराव ह्यांनै लिहिलें आहे. या पत्रातील " नोहीगर " हा शब्द लागला नाही.

स्वराज्यापैकी साहोत्राप्रमाणे नाडगौडीचा हक्क सदासीव येमाजी याचा होता. नाडगौडीच्या हक्कदाराला शे. २ रु. मिळत असत. हा नाडगौडीचा हक्क म्हणजे शे. ३ रु. अशी समजूत झालेली दिसते परंतु ती साहोत्र्याप्रमाणेच या पत्रावरून खरी दिसत नाही. हेंहि पत्र रघुनाथ बाजीरावाचें आहे व तें सन १७६१ चेंच आहे.

अकलूज परगण्यांतील मोकासा मालोजी नाईक निंबाळकर याजकडे सरकारांतून सरंजामास होता. अर्थात् निंबाळकर सरकारस्वारीत चाकरीस होते.

हें पत्र रामाजीपंत नाना यांस चितो वामन देशमुख यांनी लिहिलेलें आहे. याचा सन बरोबर समजत नाही. ह्या पत्रांत मोकाशी याकडे रु. १५ आणि हुजूर बाबती ऐवज रु. १० दाखविला असून पैकी ५ रु. प्रतीनिधी व ५ सदाशीवपंत अशी फोड केली आहे. अशी व्यवस्था शाहूमहाराजांनीच केली होती असें या पत्रांत नमूद आहे. हें पत्र गोपाळ बल्लाळ कमावीसदार याला थोरल्या माधवरावांनी लिहिलेलें आहे. गोपाळ बल्लाळ हा शहाजी भोसल्याचा कमावीसदार होता. रु. १५ पंधराच्या ऐवजी हा कमावीसदार मोकाशी हक्काबद्दल वीस २० रु. वसूल करूं लागला. याजमुळे माधवरावांनी हें रागाने पत्र लिहिलेलें दिसतें. या पत्रावरून हा मोकासा शाहूमहाराजांनी फत्तेसिंगाकडे दिला होता असें दिसतें. चौथाई म्हणजे २५ रु. असें समजून त्या पत्रांत वांटणी केलेली आहे. म्हणून हें पत्र (नं. ३०) मधील पत्राशी विसंगत नाही. हुजूरबाबतीचा हक्क प्रतिनिधीकडे गेल्यामुळे प्रतिनिधी व भोसले या दोघांनी परगणे मजकूरच्या देशपांडे-देशमुख यांस मागे उल्लेखिलेलीं पत्रें पाठविलीं असल्यास त्यांत आता आश्चर्य न्नाटण्याचें कारण नाही. थोरल्या माधवरावांच्या पूर्वी बाळाजी बाजीरावाने अशाच तऱ्हेचीं पत्रें ह्याच कमावीसदाराला लिहिलेलीं आहेत (३१).

वर उल्लेखिलेला मालोजी नाईक ह्यास राणोजी नाईक निंबाळकर याची चायको राजसवाई हिने दत्तक घेतला होता. हा मालोजी पूर्वीचा जगदेवराव निंबाळकराचा मुलगा होता (६). हें पत्र सवाई माधवरावाचें स. १७८८ मधील आहे. यावरून अमृतराव नाईक निंबाळकराच्या पाठीमागून राणोजी नाईकाला जहागिरी मिळाली असून त्याच्यामागून हा मालोजी नाईक आला असावा. खानापूरच्या अहिल्याबाई निंबाळकर व अमृतराव नाईक निंबाळकर यांचा तंट्या होता असें एका पत्रावरून दिसतें (२०) व त्यामुळे हे नाईक खानापूरचे असावे असा तर्क करितां येतो. निंबाळकर यांस जहागिरीचा ऐवज जमीदारांकडून मिळत असावा (१५ अ). नानासाहेबांनी हें पत्र येमाजीपंताला लिहिलें आहे. येमाजी हा प्रतिनिधीचा मुतालीक होता. प्रतिनिधीच्या ऐवजी पेशव्यांनी हें पत्र मुतालिकांच्या नांवें कां लिहावें तें समजत नाही. बहूधा याच दिवशीं अशाच मजकुराचा हुकूम बाळाजी बाजीराव याने परगणे भालवणी येथील देशमुख व देशपांडे यांस सोडला आहे. ही जहागीर अथवा हा सरंजाम दरसाल नवा करार होऊन देण्यांत येत असावा (१५ आ).

अमृतराव हा जरी भालवणी व अकलूज या परगण्यांचा जहागीरदार होता तरी कमावीसदारी तो पत्करीत असे. वोरगांव कसवे येलापूर येथील मोकासा पंत-प्रतिनिधीकडे आल्यामुळे पंत प्रतिनिधीनी आपल्यातर्फे याला कमावीसरदार नेमिलें (१० व २६). २६ च्या कागदांतील तुकाराम नाईक हा कोण हें समजण्यास कागदांत साधन नाही.

अमृतराव नाईक आपल्या जहागिरीच्या जोरावर कांही गांवांच्या पाटीलकीचें उत्पन्नहि लुबाडीत असे असें दिसतें. नं. १ च्या कागदांत अकलूज येथील पाटील सद्दोजी मोहिते याने आपलें पाटीलकीचें उत्पन्न जहागीरदार जबरदस्तीने नेतात अशी पेशव्यांकडे तक्रार केल्यावरून बाळाजी बाजीरावाने सरकारचा कार-कून राघो भगवंत यांस पाठवून पुढील हुकूम होईपर्यंत पाटीलकीचा वसूल त्याला घेऊं देण्याबद्दल निंबाळकर यांस ताकीद केली आहे.

नेहमीप्रमाणें पाटीलकीच्या तंत्र्याचे दुसरे कागदहि ह्यांमध्ये आहेत. पाटीलकी वादग्रस्त पडली तर सरकार ती जप्त करीत असे; म्हणजे निकाल होई-पर्यंत सरकार आपला कारकून पाठवून त्याच्या मार्फत पाटीलकीचें काम करून घेत असे. हे तंटे आपसांत पंचायतीकडेच निकाला करिता सोपविण्यांत येत. पंचायतींत निरनिराळ्या जातींचे लोक असत व कांहीं महत्वाच्याप्रसर्गां एका गांवांतील तंट्या दुसऱ्या गांवांतील लोकांवर सोपवीत. याला थळ नेमून देणें म्हणत. थळ निश्चित झाल्यावर पक्षकारांना थळपत्र करून देण्यांत येत असे (१७). अकलूज परगण्यांतील खंडाळी गांवच्या पाटीलकीचा तंट्या पडला असतां अमृतराव नाईक जहागीरदार व जमीदार ह्यांनी थळ नेमून दिल्याचा उल्लेख नं. ३ च्या कागदांत आहे.

पाटीलकीप्रमाणे कुळकर्णी वतनांचा वाद उपस्थित झाल्यास तें वतन जप्त करून कामगार कुळकर्णी म्हणून सरकारी कारकुनाची नेमणूक होई (२). हें पत्र अथवा हा हुकूम बाळाजी बाजीरावाची कारकीर्द असतांना सदाशीव चिमणाजीच्याने दिला आहे.

एकाच कजासंबंधाने दोन निवाडे न होऊं देण्याबद्दल दक्षता बाळगण्यांत येत असे. एका खुनाच्या कामांत असें कां झालें असें थोरल्या माधवरावांनी अमृतराव नाईकाला खुलासा करण्याबद्दल पत्र लिहिलें आहे.

“कजीया तो येक आणी निवाडे दोन जाले त्यासदूसरा निवाडा

होउन नावाडपत्र कसे जाले ते हुजुरास समजले पाहीजे. तर जमीदार हुजूर पाठवणे अगर कचे वर्तमान साकसूरत तुम्ही व जमीदारांनी संशये न धरीता हुजूर लीहीणे जाणीजे छ २२ सफर बहूत काय लीहीणे ” (३ अ)

स्थळ नेमून दिलें म्हणजे तेथे हरदू वादी, साक्षीदार व ज्या गांवचा कजा असेल तेथील अधिकारी यांना नेमून दिलेल्या स्थळां जावें लागे. स्थळ नेमून दिल्यावर तेथील कोणत्या लोकांनी तंट्याचा निकाल करावयाचा हेंहि ठरविण्यांत येई. कुरवली परगणे भालवणी या गांवच्या पाटीलकीसंबंधाने तंटा लागून खूनीहि झाला होता. या कार्मी नरसिंहपूर येथील ब्राह्मणांनी त्याचा निकाल करावा म्हणून ठरले होते. ह्या दाव्यांत परगणा भालवणी येथील देशमुख य देशपांडे हे ठरल्याप्रमाणे साक्ष न देतां पळून गेले म्हणून त्यांचें वतन सरकारांत जप्त करण्यांत आलें (३). हें पत्र थोरले माधवराव यांनी अमृतराव नाईक यास लिहिलें आहे. या पत्रांत सुरकारी घुगरीचा ऐवज रु. १२०० बाराशें जमा असल्याचा उल्लेख आहे. ह्यावरून घुगरीसारख्या किरकोळ कराचें उत्पन्न सुद्धा सरकारांत वरेंच येत असे असें दिसतें.

हा तंटा निराजी व सदोजी पाटील यांच्यामध्ये होता. निराजीचा जामीन सरकारांतून घेतला होता. नरसिंहपूरच्या ब्राह्मणांनी तंट्याचा निकाल करावा असा सरकारी हुकूम असतांना जहागीरदारांनी निराजीचे भाऊवंद व जामीन यांच्या पायांत वेड्या घातल्या व शेत जप्त केलें व त्यांचीं मुलेंमाणसें घरांतून बाहेर काढलीं. या “खट्काळ” गोष्टीबद्दल पेशव्यांनी जहागीरदाराला दोष देऊन विड्या काढून टाकाव्या, जती खुली करावी व मुलामाणसांस घरांत नांदूं द्यावें अशी ताकीद केली. न्याय्य तोच निवाडा व्हावा असा सक्त हुकूम सरकारांतून झाला होता. “रास्ती निवाडा होये ते करणे ईनसाफास सन्यायेत भंडि मुरवत नसावी न धरावी एवीसी सरकारचे कारकूनास लीहीले असे.” (३ आ)

जहागिरीच्या अमलाशिवाय ठाण्याचा म्हणजे गांवाचा म्हणून एक दुसरा अंमल असे. या अंमलाची वर्गावर्गी सालोसाल करीत असें दिसतें. भालवणीचे ठाणें प्रतिनिधीचा मुतालीक येमाजीपंत यानें घेतलें होतें तें त्याच्याकडून काढून झाळाजी बाजीरावाने अमृतरावाला दिल्याचा उल्लेख नं. १२ च्या पत्रांत आहे. याच्या उलट कसबे थोलापूर येथील ठाणें अमृतराव नाईकाकडून काढून प्रतिनिधींनी भगवंतराव माने यांस १७५६ साली दिलें असें नं. ११ वरून दिसतें.

येलापूर हा गांव प्रतिनिधींनी अमृतरावाला नोकरीकरितां दिला होता. श्रीनिवास-
राव प्रतिनिधी नं. ८ च्या पत्रांत म्हणतो “येलापुरचें ठाणें पेशजीपासुन तुम्हाकडे
(अमृतरावाकडे) आहे त्याप्रमाणे करार केले आसे जमावानीसी सालाबादप्रो
हुजूर सेवा करावी.”

नं. १३ चें पत्र थोडें विचार करण्यासारखें आहे. हा नारो शंकर पंडीत
प्रतिनिधी यांचा देशमुख व देशपांडे परगणे भालवणी यांस हुकूम आहे. या
पत्राचा सन सलाससीतैन मया अलफ म्हणजे इ. स. १७६२ हा आहे. १७६२
त नारो शंकर पंडीत प्रतिनिधी असल्याचें दिसत नाही. नारो शंकरला राघोवा-
दादाने एक वर्षभर प्रतिनिधिपद दिल्याचें इतिहास सांगतो. इ. स. १७७३ पूर्वी
राघोवादादा पेशवा नव्हता. यामुळे या पत्राची संगति लागत नाही.

येमाजी शिवदेव हा प्रतिनिधींचा मुतालीक होता तरी त्याच्याकडे पेशवे
सरकारांतून भालवणी जहागिरींतल कुस्ली, शेलगांव व शेगांव या तीन गांवांचा
मोकासा होता. या मुकासे गांवांचा अंमल येमाजीचा कमावीसदार करील ही
गोष्ट पेशव्यांनी अमृतरावाला कळविली आहे (नं. २३). यावरून गांवांच्या
हक्कासंबंधानें सर्व जातींच्या हक्कदारांना माहिती देण्याची वहिवाट असे. परंतु
दुसऱ्या एका पत्रांत (नं. ७) अमृतरावाकडे हेच तीन गांव होते असें दिसते.
अमृतरावांनी २५ राउंत येमाजीकडे चाकरीस द्यावयाचे. ह्या चाकरीचा मोबदला
म्हणून तीन गांवांचा वसूल द्यावयाचा.

पागेच्या वेगमीकरिता गांवचा मोकासा देण्यांत येत असे. हे मोकासे
एकाच माणसाकडे पुष्कळ वर्षे चालले तरी त्या संबधाचा करार प्रत्येक सालाला
नवा करण्यांत येई (नं. २७). नं. १८ हें आज्ञापत्र फत्तेसिंग भोसले याचें
असून पत्राच्या शेवटीं प्रंतप्रतिनिधीप्रमाणें “निर्देश समक्ष” हीं अक्षरें आहेत.

अकलज येथील पेठ बसणा नांवाच्या वाण्याने वसवली. पेठ वसवणाऱ्यास
शेटेपणाचा हक्क मिळतो हें नं. ४ वरून दिसून येईल.

दुसरें सदाशीव चिमणाजीचें पत्र म्हणजे नं. २ चें होय. हें इ. स. १७६०
सालचें आहे. या वेळेस सदाशीवरावभाऊ पानपतच्या लढाईवर होते.

चोरीच्या जागेच्या मातीवरून चोराचा सुगावा

“.....यानंतर वो रो वीश्वनाथ दीक्षीत अयाचीत याजकडे गेलो होतो. त्याणी सांगितले की तीन रोजाचे आत कळले असते तरी ततःक्षणी चोरी आपून दील्ही असती. परतु आता दीवस फार जाहले. हाली त्याचे म्हणणे पडले आहे की आम्ही पुण्यास येतो तीन दीवस राहून उपाय करीतो. हस्तगत व्हाव-याजेगे असल्यास आठ पंधरा दीवस राहून कार्य करून येईन. नाही तरी राहाणार नाही. तुर्त खर्चावयास पाच सा मागतात. नाही तर वाई मुकामी राहून बंदोवस्त करीतो. त्यास खर्च अडीच रुपये लागतात. चोरी सापडली म्हणजे चवथ्याई कवूल केली आहे. त्याचे शकुनात ब्राम्हण वीश्रासु व शुद्र वीश्रासु याचे हातुन स्त्रीचे हस्तगत जाहली आहे. या प्रो सांगितले. त्यास तेथे पाठउन द्यावे असे युक्तीस आल्यास पाा देतो. परतु आज पाच सा कृष्णार्पण होतात असे आहे. यास्तव वीच्यारास आल्यास उत्तर येईल तसे करीन. चोरी खास येते असे नाही. परतु प्रयत्न करावा. हाली येथुन पुडीत जीनस त्याणी दील्हा आहे तो ज्या ठीकाणी चोरी जाहली त्या जाग्यावर टाकून तेथील मृतीका पुडीत घालून पाा द्यावी. जोसी-बावा याचे प्रश्नात शुद्राचे हातुन स्त्रीचे हस्तगत जाहली आहे प्रयत्न केल्यास सापडेल व पत्रीका करीत आहेत. तयार जाहली म्हणजे पाा देईन.

श. १७५९ सखारामशास्त्री भट यांचें तात्यासो चीपळोणकर यांस पत्र

नवे गव्हर्नर

गोरनरसहिबाचे दरबारास मी गेलों नाहीं. परभारें ऐकिलें कीं उंवर वर्षें ३५. भाषा कांही येत नाही. दरबार दोन बुधवार जाले. पुढे बुधवारी होणार. अद्यापि कोणाचीं कामें काजें बोलत नाहीत. कामें काय बडे लोकांचीं असतील तीं दरबारचे दिवशीं बोलार्वी म्हणोन हुकूम जाला आहे. कळावें.

(राघोबा थत्ते यांस चिपळूणकराचें पत्र)

खासगीवाल्यांच्या ह्या खाजगी जमाखर्चात पेशव्यांवद्दल अगर राज-कारणावद्दल प्रत्यक्ष उल्लेख असणें शक्य नाही. तथापि जी कांही थोडीबहुत माहिती मिळते तिचा निर्देश येथे करणें अप्रस्तुत होणार नाही. शके १७१८-मार्गशीर्षे च ५ रोजी बाजीरावास राजवळें मिळाल्याचा उल्लेख आहे. १४॥ रु. “नजर श्रीमंत राजश्री बाजीरावसाहेब यांस राजवळें जाली त्याच्या नजरा जाल्या च ५ रोज मोहोर १ किंमत रुपये” बाजीरावसाहेब पुढें गादीवर बसणार म्हणून-च कीं काय २।३ दिवस अगोदर खाजगीवाल्यांनी १ रु. ची “हरजिनसी भाजी” बाजीरावसाहेबांकडे पाठवून दिली. शक १७३२ फाल्गुन च २९ रोजी १ पुतळी किंमत रुपये ५ “सौ. वाईसाहेब यांस पदर घातला त्यावद्दल ” खर्च पडला आहे. ह्या वाईसाहेब म्हणजे बहुधा बाजीरावाची बायको असावी. कारण “नजर श्रीमंतांकडे” ह्या मथळ्याखाली हा खर्च मांडला आहे. पण ह्याच्या-पूर्वी म्हणजे कार्तिक महिन्यांत च. २९ रोजी बाजीरावास मुलगा झाला होता.

इनाम माहे सवाल कार्तिकमास

रु. ३ च २९ राजश्री श्रीमंत राजश्री बाबासाहेब यांस पुत्र झाला सबब साकर घेऊन हुजूर आले त्यास

२ गोपाळजी निगा सरकार

१ बापू वाटुजकर निगा सदाशिव माणकेश्वर

३

॥ च २९ रोज अण्णा दमढेरे यांजकडील सीपाई यास गुा जामदार रु.

३॥

ज्या अर्थी दमढेऱ्यांचा शिपाई पुत्रजन्माची शुभ वार्ता सांगण्यास आला होता त्या अर्थी बाजीरावाला हा मुलगा दमढेरे यांची कन्या वेणुबाई इजपासून झाला असावा; व तो बारा दिवसांच्या आंतच मेला असावा. कारण पुढें २० रु. कुंची बादली (बादली-सोन्याची) “श्रीमंत बाबासाहेब यांचे पुत्राचे बारशाख करविली ती शिलकेस राहिली” येणेंप्रमाणे उल्लेख आहे.

वर ५ रुपयांची पुतळी बाजीरावाच्या बायकोच्या पदरनिमित्तानेच खर्ची पडली असावी असें अनुमान केलें आहे; पण शक १७३१-३३ च्या चैत्र महिन्यांत येणेंप्रमाणे खर्च पडला आहे.

माहे रवीलौवल चैत्रमास

रु. ५५ छ १८ रोज श्रीमंत सौ. कुसावाई साहेब यांस पदर घातला ते

समयीं आहेरास सनमें माघ वा ९

१० तीवट तांबडें पैठणी १

४५ दुपटा पैठणी १

५५

ही कुसावाई कोणाची मुलगी हें जमाखर्चावरून समजत नाही. सोहनी-
कृत पेशव्यांच्या बखरींत हिचें नांव नाही.

शके १७३८ भाद्रपद वा ४ रोजी बाजीरावसाहेबांस आणखी एक पुत्र
झाला असें दिसतें. १ रु. इनाम श्रीमंत राजश्री बाबासाहेब यांस वा ४ पुत्र
झाल्याचें वर्तमान सांगण्यास बापुसांग आला त्यास इनाम दिल्ले ता खुद्द.
स्वारीस जातांना, दसऱ्यास, अथवा अशाचसारख्या दुसऱ्या प्रसंगीं पेशव्यांस
नजर देण्याचा प्रघात असे. शक १७१९ च्या आश्वीन महिन्यांत १५ रु.
नजर दसरियाची श्रीमंत राव. बाजीरावसाहेब यांस छ ८ रोजी खर्च पडले
आहेत.

श्रीमंतांकडूनहि सरदारांस दसऱ्याचा पोशाख जात असे.

२ रु. इनाम दसरियाचा पोशाख श्रीमंतांकडील आणिला त्यास छ

८..... कृष्णाजी खीजमतगार यास

दसऱ्याप्रमाणे वर्षप्रतिपदा, शिमगा, राखी पौर्णिमा इत्यादि सणांच्या
दिवशीं श्रीमंतांस नजर करण्याचा प्रघात होता.

५ श्रीमंतास वर्षप्रतिपदेवा पुतळी ताट १. रावळ चैत्रमास (१७३३ शक)

५ छ २९ रोज श्रीमंतास नजर राख्ये पौर्णिमेवा पुतळी ताट १

शिमग्याच्या सणाची श्रीमंतांस गांठीहि देत असत. (रमजाद
अश्वीनमास)

१ श्रीमंतांस शिमग्यावा साकरेची गाठी वजन ८०१ छ २९ (सफर
फाल्गुन मास)

ह्याशिवाय गाठीवा आणखी १ पुतळी श्रीमंतांस मिळाली आहे.

१० छ २९ रोज पुतळ्या २ ताटे

५ श्रीमंतांस गांठीवा

५ सौ. बाईसाहेब यांस पदर घातला त्याबा
१०

माघ शुभा ५ श्रीमंत रंगासगेले त्या प्रसंगीहि त्यांस लोकांकडून नजरा
मिळाल्या :—

माहे मोहोरम माघमास

९॥— छ २९ रोज माघ शुभा ५ रंगास गेले सवव

पुतळ्या ताटे २ एकूण दर ४॥=॥ प्रमाणें

१ तात्याकडे पुतळी १

१ नानाकडे पुतळी १

२

राख्या बांधण्याची चाल महाराष्ट्रांत सध्या लुप्त होत चालली आहे. पण
पेशवाईत ती चाल जारी असून बायकांनाहि राख्या बांधीत

१८३ राख्या कलावतुच्या गुा जामदार

॥॥ श्रीमंतास

॥ जावई यास

८-॥ चिरंजीव नीळकंठराव यास

८-॥ चिरंजीव सौ. येमुनाबाईस

१८३

सवाई माधवराव स्वारीस शके १७१० च्या अश्वीन महिन्यांत निघाले.
तेव्हां त्यास १ मोहोर खाजगीवाल्यांकडून नजर करण्यांत आली (१४। रु. श्रीमं-
तास नजर छ ११ स्वारीस निघतां मोहोर १ किंमत) श्रीमंत पेशवे (माधवराव-
साहेब) अमरसिंग जाधव, खंडेराव दरेकर (श. १७०९ कार्तिक छ १९ व २५
रोजीं) बाळाजी नाईक (फाल्गुन), त्रिंबकराव महियतराव चिटणीस (१७१० चैत्र
मुंजीनिमित्त) इतक्या इसमांकडे मेजवांनीस गेल्याचा उल्लेख आहे. कारण समा-
गमें खासगीवाले (निळकंठराव गोविंद) असल्यामुळे श्रीमंतांबरोबर त्यांस मिळा-
लेली सनगें जमाखर्चात जमा आहेत. सरकारी कोठीकरितां खासगीवाले जिनस
खरेदी करीत. त्याप्रमाणे लाकडे, तेल, बाजरी ह्यांच्या खरीदीच्या रकमा नांवे
पडल्या आहेत.

मराठी राज्यांत तुरुंग फक्त राजकीय कैद्यांकरता असत. बाकीच्या गुन्ह्यांना
दंडाचीच शिक्षा होई; आणि ही शिक्षा सुद्धा गांवच्या पंचांकडून अगर शिक्षा-

कडून होई. नोकरांच्या अपराधावद्दल यजमान दंड करून वसूल करी असें दिसतें. म्हणजे तो दंड सरकारांत जमा होत नसे. खालील रकमांवरून हें अनुमान उघड दिसण्या सारखें आहे.

१०० खंड फरोई (फुरई) मौजे पाटेठाण येथील मुक्ती भापकरीण ईनें बदकर्म केलें सबब घेतले गुा। कुसाजी दखडे चांदवड छापी वसूल आले ते जमा (श. १७१९ वैशाख)

५० जमा कमावीस वाळाजी गायका कोटावळा याजकडे गुन्हेगारी येणें रु.

१५० पौ पेसजी आले १०० वाकी येणें ते जमा केले (शक १७१९ आश्वीन)

५२ कमवीस जमा

५० गुा मुक्ती भापकरीण सीदळकीवद्दल ठराव रु. १५० पौ पेशजी आले १०० वाकी

२ घोळ्या महार याणे वैरणीची चाहाडी केली सबब

५२

२६० कामाठीणी २३ त्याणी कोठीचे कुल्प काहडून हरभरे चोरी करून जात होत्या त्या धरून त्याजपासून गुन्हेगारी घेतली गुा येसू कामाठी व हरी धुल्या वगैरे

२५० ऐन खंडणी

१० कारकुणी (श. १७१० भाद्रपद)

३०० रु. खंड फरोई वाळा धुगा याने लवाडी केली सबब खंड गुा (श. १७१९ ज्येष्ठ)

१७१० आश्वीन

हिशेव मौजे पाटेठाण

२७ जमा कमावीस मौजे मजकूर

२३ वलतीकर रामोशी याणी शेरतील वाजरी चोरून नेली सबब

अपाजी हंवीर याचे म्हशीने पावटा खाछा सबब

१ तीर्थु हंवीर याणे भापकर यासी कजीया केला सबब

३ भवानी राजपुरा व लक्ष्मण गवळी याणी कुरणांतील ब्राभळी तोडली

सबब

२८ अमानत जमा वासुदेव लक्ष्मण कुलकर्णी याणे आपले यमाजी अनंत

चुलता यास मारिले सबव गुन्हेगारी घेतली ते तूर्त अमानत जमा केले असत
गांवांतील लोकांस तगाई देण्याची वहिवाट होती हें खालील रकमेवरून
दिसून येईल

२०० गांवकरी यांसी तगाईबद्दल साल गुदस्त रुपये दिले होते...ते जमा आले
दुष्काळाच्या सालीं इनामदार आपल्या रयतेस वसुलाची नुसती तहकुबी
नाहीं तर सूट देत असत.

११०१ मौजे घोटी ऐन बेरीज ४५०१ पो वजा नाकसल्यामुळें सूट
रुपये ३४०० बाकी रुपये (श. १७१० आश्वीन)

इनामदारांना सोडचिठ्ठी देण्याचा अधिकार असे व त्याबद्दल त्यांस कर-
हि द्यावा लागत असे.

१॥॥ छ २९ (श. १७३२ भाद्रपद) रोज हीपरगी पो गुा गोविंद
रामचंद्र हरी वसापा तुपद याची लेक तिमपा मदूर याची बायको इजला
नवरा नको सबव सोडचिठ्ठी मागीतली त्याजबद्दल

बाहेरून आणलेल्या मालावर सरकारी जकात असे. श. १७१९ च्या
अश्वीन महिन्यांत खासगीवाले यांनी घोटीहून पुण्यास उंटावर जिन्नस आणिले त्या-
वेळीं २८३ जकात खर्च पडला आहे. तसेंच ह्या सालीं इतरत्र ५ रुपये जकाती-
बद्दल खर्च पडले आहेत. हे जिन्नस म्हणजे तांदूळ व मीठ; आणि ते कोंकणांतून
आणले. वाटेंत बारामती, बेवळें व टुमुरणी ह्या ठिकाणीं जकातनाकीं होती. कारण
जकाते हडपे नाक्यावर राहिली, बारामती बेवळे ४ टुमुरणी असा मजकूर आहे.
पण ह्याशिवाय बाकी सरकारांत खर्च रु. ५६ पुण्याचे पोत्यास जमा केले

२३ चैत्र वा ६

३३ ज्येष्ठ शु. ८

५६

येणेंप्रमाणे तपशील लिहिला आहे. ६००।७०० रुपये किंमतीच्या माला-
वर हा कर होता.

खाली दिलेल्या कमावीस जमेच्या दोन रकमांवरून तत्कालीन राजपुरुष व
प्रजा यांचा परस्परसंबंध दिसून येतो.

३९॥॥ सीदे यांचे लग्नाचे फडफर्मासीच्या चिठ्या गांवावर आल्या त्यापैकी नफा
५० मौजे घोटीस खडर्गाचे मुकामीहून स्वार रखवालीस आणिले त्याचे

दाण्यावैरणीवद्दल गांवापासून घेतले ते

सरंजाम गांवांतील पाटलाचें वतन जप्त करण्याचा अधिकार सरंजामी यास होता असें खालील जमाखर्चावरून दिसतें.

१२७८- मौजे घोटी येथील पाटलाचे हक्क अमानत आहेत त्यापैकीं

११४॥=॥॥॥ सन खमस

१२८=॥ सन सीत

१२७८-

५८॥॥॥ मौजे खेडें गुा लक्ष्मण पाटील याचें शेत जप्तीस आहे त्यापैकीं उत्पन्न

३७॥-॥॥ सन खमस

२०॥= सन सीत

५८॥॥॥

श. १७१९ च्या अश्वीनांत ह्या संतोषपट्टीची रक्कम ७५०० रुपये नावें पडली आहे.

७५०० संतोषपट्टीवद्दल सरकारांत ज्येष्ठ वा १ देणें चिंतो आत्माराम तांबोळी यांची चांदवड छापी निा पागनीस निा सींदे

पेशव्यांकडे जेवणावळी होत तेव्हा त्यांचे मक्ते देत असत असें अनुमान खालील उतान्यावरून होण्याजोगें आहे. १३ रुपये मांड्यांच्या मांड्यावद्दल जमा सरकारचे मक्तेदार याणीं द्वादशीचे भोजनाचा मक्ता केला त्याजवद्दल एक-रोजा पांचशें पानांचीं मांडीं मक्तेदार याणीं बापू शास्त्री अत्रे यांचे विद्यमानें नेलीं त्याजवद्दल एक रोजाचा उक्ता ठराव करून घेतले रुपये श्रावण शुभा ११ शक १७३८

१० दरवार खर्च जमिनीचे पत्र मुळे कारकुनास दिले.....शिवराम नारायण

श्रीमंतांच्या हुजऱ्याचा उपयोग कसा करून घेत, हें खालील खर्चाच्या रकमेवरून दिसून येईल.

१. इनाम हुजऱ्या श्रीमंत अमृतराव याजकडील रामेश्वरचे पीळवत्ती वाळे तोडीत होते त्यास मना करावयासी आणिला सबब देणें वाळाजी गाडकवाड यास छ ९ ताा जावजी जाधव (१७१९ भाद्रपद)

तगाद्यास माणसें बसवून सरकारपट्टी वसूल करण्याची घाई बाजीराव करीत असे.

११. सरकारचे पट्टीवद्दल माणसें वसलीं त्यास छ. १० ता. कासोजी आवजी जथे नारोजी नाईक जासूद.

॥॥ आ ३ जासूद दर ॥

॥॥ कारकून सखोपंत

१ देणें सखोपंत कारकून नािा सरकार काल तगाद्यास होते त्यास जाजती देविली छ ११ ता. गणेश जनार्दन (श. १७१९ वैशाख)

शक १७३२ सालींच फिरंग्यांनीं पेशव्यांच्या राज्यांत आपला दरारा बसविला होता, हें खाली दिलेल्या खर्चावरून दिसून येतें.

१३ छ २९ माहे रमजान रोज गुा कुसाजी माळी पाटेठाणचे कुरणांत फिरंग्याकडील सीरूरचे मुक्कामीहून तोफखान्याचे वैल चारणीस आले त्यास बगैरे खर्च पडला तो

१ बापु ढमढेरे कुरण पाहणीस आले त्यास

७ फीरंगी याजकडील ळोक आले त्यास

१ बकरें

१ दाणा

१ तूप

४ रोख

७

५ तोफखान्याचे वैल कुरणांत चारणीस आले सबब पानसुपारी बा दरवार खर्च

१११ माहे रजब श्रावणमास चितोपंत देशमुख याणीं कुरणें जत केली सबब देणें महार गोपाळ यास

६५ कुरण खडकवासलें

४६ कुरणें पाटेठाण

१११ (श. १७३२)

ह्याखेरीज ह्या जमाखर्चांत पेशव्यांचा अगर इतर राजकारणांचा निर्देश नाही. एके ठिकाणीं आठ आणे खर्च पडला आहे त्यावरून श्रीमंत श. १७१८ फाल्गुन छ २५ दिवशीं चिंचवडास देवदर्शनास गेले होते. त्यांच्याबरोबर खासगी-वालेहि होते असें दिसतें.

श्रीदेव चिंचवड यांचे दर्शनास श्रीमंतांसमागमें गेले तेथें ठेविली
छ २५ ताा जीजु
घरांत पुराणिकाकडून दररोज स्त्रियांस भारत, गीता वगैरे ग्रंथ
वाचून दाखविण्याचा प्रघात विशेष असे.

२॥ मातुश्री राधाबाई भागवत गीता पोथी लिहिणावळ छ ६ ता
(विनायक भट उपाध्ये रोख (श १७०९ कार्तिक)

१ गोपाळ चिंतामण द्रोणपर्व समाप्तीस दक्षणा छ १ रोज (श. १७०९ माघ)
१८८॥० धर्मादाय मातुश्री राधाबाई यांजकडील कर्णपर्व प्रारंभास दक्षणा
छ ४ ताा नारायण खरा

२ गोपाळ चिंतामण गीता समाप्तीस दक्षणा छ ५ रोज (श. १७१० चैत्र)
१८१० शैल्य पर्व प्रारंभपूजन सौ. पार्वतीबाई कडे दक्षणा छ २९ ताा
नारायण (खरा शके १७१० ज्येष्ठ)

१८१ पुराण भारती गदापर्व प्रारंभ पूजन छ २१ ताा मातुश्री राधाबाई
कडे ताा येमाजी भोई (आषाढ १७१०)

१ मातुश्री राधाबाईकडे सौतिकपर्व प्रारंभ पूजन छ ११ ताा नारायण खरा
१८१० मातुश्री राधाबाई कडे पुराण शांतीपर्व प्रारंभ पूजन छ १९ ताा
नारायण खरा (शके १७१८ माघ)

१८१॥० मछपुराण समाप्तीस पूजन

छापण्याची कला नसल्यामुळे ग्रंथलेखकांचा धंदा चांगला चाले.

३॥॥ सुंदर लहरी ग्रंथ लिहिणावळ गुा गणोबा लेखक...ग्रंथ १२५०

दर ३ प्रो छ ४ (१७०९ पौष)
पुढे आणखी ४ रु. नांवे पडले आहेत.

४ पोथी लिहिणावळ सुंदरलहरी सटीक पत्रें ५६ ग्रंथ १४०० दर हजारी
रु. २॥॥ प्रमाणें छ २४ बाबुराव मल्हार लेखक यांस.

११. पोथी लिहिणावळ ग्रंथ कामसमूह ४५० पत्रें सुमार यास रुपये २॥॥

प्रमाणें ताा बाबाजी मलकर लेखक

११० सुंदरलहरी व कामसमूह हे दोन ग्रंथ कोणते असावेत हें समजत नाही.
सुंदरलहरी म्हणजे कदाचित् शंकराचार्यांच्या नांवावर असलेला सौंदर्यलहरी नांवाचा
ग्रंथ असेल; पण कामसमूह ह्या ग्रंथाचा शोध मला लागला नाही.

खालील रकमांवरून पूर्वीचे लोक आपल्या खाजगी व्यवहारांत किती चोख व हिशेबी वागत असत तें दिसून येईल.

३ वैल चुकारीचा आला होता तो जावजी कामेरे असागीर निना नाना फडणीस याचा निघाला तो माघारा दिल्ली त्याचे वैरणीवद्दल घेतले छ ३ (श. १७१९ आषाढ) गुा बाळा जामदार चांदवड छपी वैल राणोजी खास बारदार निना राजेश्री नाना फडणीस याचा कागद घेतला आहे विा जावजी कामेरे मार.

१. आवळे टेंचण्याचें कांटे गणपतराव कानेरे यांचे आणिले होते त्यापैकी दोन कांटे गमावले ते नवे करून दिले त्यास छ २५ (श. १७१८ पौष) ताा बाळा जामदार रोख पावली १

१- धर्मादाय घरचे ब्राह्मण आचारी यास सोमवारामुळें रमण्यांत सिध्यास जाऊ न दिले सवव

५ रामभट आचारी यांस रमण्यांतील दक्षणेच्या दिवशीं घरीं राहविला सवव दक्षणा छ १८ रोख

त्याचप्रमाणे पुढे:—

१ चीमाजी कदम नवा बारगीर टेवावयास आणिला तो मोहोनी घोडीवर बसोन हजीरीस गेला त्यास वाटेनें येतां हणमंता टांलेकर याचे कुणविणीस घका लागोन पाडीलें त्यावद्दल देणें कुणविणीस (शके १७६३ भाद्रपद छ २९)

पेशवाईत स्त्रिया जोडे वापरीत असत. जोड्याला पायपोस म्हणत.

१॥= जोडे पायपोसाचे छ २२ ता. लछीराम चव्हाण

॥॥= काकुवाईस १

॥= सौ. ताईस १

॥= चिरंजीव

१॥= (श. १७१८ फाल्गुन)

॥= सौ. पार्वतीबाईकडे पायपोस जोडा १ (किा छ २६ ता बाळा (१७०९ पौष)

तिकिटें लावून नाटकें करण्याचा प्रघात पूर्वी नव्हता; व नाटकेंहि लळीता-खेरीज होत नसावीं. लोकांची करमणूक होण्यास कर्णाटकी दशावतारी खेळ, शंभुधानी यांची क्रममत ह्यावांचून दुसरें कांही साधन होतेंसे वाटत नाही.

शके १७१८ फाल्गुन

चोपदार जा. गो.

- २ इनाम खेळ कर्नाटकी याचा केला त्यास
छ. १६ रोज ता. वाळा घुगड खिजमतगार रोख
५ खेळ दशावतारी कर्नाटकी रामायास छ २४ ताा लक्ष्मण...

११० खेळ कर्नाटकी भोवरा वगैरे खेळाचा छ २८ रोज

८-११० खेळ कोल्हाडीयाचा त्यास

- १४ चाळीस आवधानी यास मोहोर १ - छ २७ जील्काद श्रावण वा
१४ ताा रामा जापे (श. १७१०)

चित्रकारांचे चीज चांगलेंच होई. कारण "मुंजीकडे चित्रें घरांत काढलीं"

ती काढणाराला ८ रु. दिलेले नांवें पडले आहेत.

पेशवाईतील स्त्रिया वादनाभिलाषी असत व त्यांची लालसा पुरविण्यास वाघोपजीवी अश्या वादनपट्ट वायकाहि तयार असत असें दिसतें.

- २ चिमाबाई पकवाजी तिचे रोज २ काकूवाईनी सांगितले ताा रुवरु छ
१३ रोज ताा काकूवाई रोख" (शके १७१९ श्रावण)

फलज्योतिष, नवस, शकुन, अपशकुन वगैरेवर लोकांची श्रद्धा असे. घोड्यावरून पडलें असतां घृतदान करीत

१ धर्मादाय घृतदान घोड्यावरून पडले सबब छ १४ रोज वाटी कासे

१ वजन ८८८१७ त्याजवर दक्षणा ताा गोविंद (श. १७०९ पौष)

१ सेरणी कृष्णी घोडीचे नवसाची ताा काकूवाई

इनामाचा खर्च त्या वेळीं लोकांना बराच असला पाहिजे असें दिसतें.

दसरा, दिवाळी, शिमगा इत्यादि सणांच्या निमित्ताने पेशवे, चिमाजीअप्पा, अमृत-राव, नाना फडणीस, परशुरामभाऊ, आप्पाबळवंत, राघोजी भोंसले, आप्पा पेटे, लक्ष्मणराव रास्ते इत्यादिकांच्या चोपदारांस, खिजमतगारांस वगैरे इनामाबद्दल दिलेले रुपये वारंवार खर्च पडलेले आहेत.

६ इनाम चोपदार सरकारचे यांस वर्षासनाचे साल गुाा प्रो छ ३

(श. १७१९ चैत्र)

३ गिा लिलाराम...ताा त्रिखभान चोपदार

३ गिा भवानीसिंग ताा राजाराम चोपदार

३ गिा भवानीसिंग ताा राजाराम चोपदार

१ इनाम आरव गिा नाना फडणीस शिमग्याचे पोस्त छ १६ (श. १७१८ फाल्गुन)

- ४ इनाम रा. नाना फडणीस यांजकडील प्यादे यांस छ १५ (शके १७१८ पौष)
- १ लकडखान्यांतील नळावरील चौकीदारास इनाम छ २ ताा विठोजी मोरे निाा देवजी (शके १७१० चैत्र)
- २॥=॥ सौ. आनुवाई यास रजोदर्शन प्राप्त जाहले सबब भवानी खिजमतगार सांगावयासी आला त्यास तिवट १ (श. १७१९ अश्वीन)
- १ इनाम गुलाबसिंग चोपदार निाा सरकार विाा बीजेसिंग.....स्वारीचे बोलावण्यास त्यास छ २१ पाा रूवरू (शके १७१९ चैत्र)
- ८ इनाम शिमग्याचे पोस्त खिजमतगार श्रीमंतांकडील त्यास छ २२ (शके १७१९ चैत्र)
- ४ निाा श्रीमंत बाजीरावसाहेवांकडील
- ४ निाा श्रीमंत आप्पासाहेवांकडील

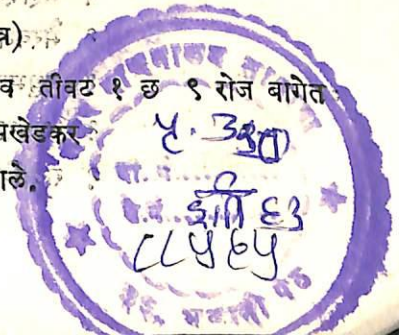
८

- ६ इनाम गोपाळा काळी हडपसरकर यानें आंबे नजर आणिले चांगले सुा कचे १५० त्यास तीवट १ छ २३ किंमत (श. १७१७ ज्येष्ठ)
- ३ इनाम चोपदार सरकारचे यांस आंबे सुा २०० दोनशे त्याची किंमत ताा छडुराम नंदराम चोपदार छ २ (श. १७१० ज्येष्ठ) रोज रोख
- ॥ इनाम श्रीगणपतीचा उत्साह सरकारवाड्यात आहे तेथील कीर्तनाचे बोलावणे करावयास आसाराम चोपदार व एकुण दोन असामी आले त्यास ताा आसाराम (शके १७३८ भाद्रपद)
- १ माधवराव नगरकर याची सूत सौ. सगावाई बाळंत झाली पुत्र जाहला त्यास इनाम गणोजी थोरात निाा थथे छ ३ (श. १७०९ फाल्गुन) रोज

शिमग्यामध्ये तमाशा करवून पोर नाचविणें या गोष्टीस अशिष्टत्व प्राप्त झालें नव्हतें. हें खालील खर्चावरून दिसून येईल.

(शके १७१० चैत्र)

- ६ शिमग्याचा पोर नाचविला त्यास सिरपाव तीवट १ छ ९ रोज बागेत खेळ केला ते समई रात्रीस लक्ष्मण जामखेडकर पागोट्याशिवाय रोख पैसेहि ह्या पोरस मिळाले.

४ शीमग्याचा खेळ वागेत पोरगा नाचविला त्यास विदागी छ ९ ता
प्रभाकरभट वैद्य जामखेडचा पोरगा लक्ष्मण मराटे

तसेंच श. १७०९ च्या फाल्गुनांतहि असा खर्च पडला आहे.

२० शीमग्याच्या खर्चाचे छ २९ रोज ता प्रभाकरभट वैद्य

१० वाढ्या पोरगा पेठ शुक्रवार नाचणार

५ गंजपेठचा पोरगा नाचणार यास

५ मोघया सोंगाडी

२०

लोक श्रीमंत असल्यामुळे धर्मादाय फारच होत असे. अशा धर्मादायावर
भिक्षुक मंडळीसुद्धा सुस्थितींत असणें साहजिक आहे. नित्य स्नानसंध्येस व देव-
पूजेस हल्लीप्रमाणे तुलसीपत्रावर न भागवितां प्रत्यक्ष पैसा ठेवण्याची वहिवाट असे.
दर महिन्यास जीं विहित कर्में तीं यथासांग करीत असत.

१ नवे पंचांगश्रवणावदल रामजोशी रोडे (श. १७१८)

१० संवत्सर प्रतिपदा बुडीपूजनास छ २९ बुधवार ता रामजी

११ वसंतमाधव गौरीचे दानास

१४॥- सौ. पार्वतीबाईकडे चैत्रा गौरीचे दानास एक माही रोज ३३

जोडे सुा ३३ पायपोसाचे खरीदी छ ३० (श. १७१०) रोज ६.१४॥-

पुढे वैशाख महिन्यांत वसंतपूजेनिमित्त येणेप्रमाणे खर्च पडला आहे:—

३५॥- वसंतपूजा छ ८ शिष्ट ब्राह्मणांची

२२ दक्षणा आमंत्रणाचे

१ वापुभट माटे

१ चिंतामण जोशी

१ सदाशिव जोशी मेणवली

१ महादेव भट चिपळोणकर

१ धोंडभट गोडसे

१ महादेवभट वैद्य

१ भैरवभट नवांके

१ नथुभट परभुणे

१ राजारामभट आदमणे

१ सदाशिवभट सीत्रे

- १ रामचंद्र दीक्षीत वोकर
 १ गोविंदभट सारंगपाणी
 १ दामोदरभट डोंगरे
 १ रत्नाकरभट पावगे
 १ महादेवभट साठ्ये
 १ नारायणभट गोखले वाईकर
 १ प्राणनाथभट कासीकर
 १ वाळंभट सदावर्ते
 १ वाळंभट बापट
 १ धोंडभट रानडे
 १ बापुभट गोखले
 १ नारायण दीक्षीत बापट कासीकर

२२॥ घरचे मंडळींतील दर—१

- १ रामचंद्र शास्त्री द्रवीड
 १ बाबदेवभट वेलणकर
 १ रावजी जोशी रोडे
 १ सदाशिवभट अत्रे
 १ गणेशभट अत्रे
 १ रघुनाथभट दातार
 १ गोपाळभट.....
 १ गापुभट देवघर
 १ रामभट गोखले रामेश्वर
 १ सदाशिवभट देवघर
 १ प्रभाकरभट वैद्य
 १ महादेवभट रानडे
 १ विनायकभट रानडे उपाध्ये

२२॥

२॥= घरचे ब्राह्मण आचारी शागीर्द

८= रामभट ८= शेपंभट ८= कृष्णभट ८= नारायण ८= सविराम

८= रामनाथ ८= गोविंदनाना ८= वावा जोशी १= गोविंदाचीं
मुलें ८= वाळाजी पोखे ८= (शाई पडली आहे)

१॥=

१३॥ मीठाई पुरण हलवाई

९॥ मध्यम प्रतीची

जीनस पेढे वर्फी

८८८ ८८८

८१६ दर ८८१॥९ प्रॉ

४ उंच जीनस पेढे वर्फी

८८२ ८८२

८८४ दर ८८१ प्रॉ

१३॥

४ फुलें, माळा, हार, तुरेवदल मोगन्याची कळ्या वजन..... ८८४१=

४१ पंखे वाळ्याचे गुा महाडु जीनगर सुा ३५ दर ८ प्रा

७१ गुा नथु वागवान

३ अंजीर ८८९ दर ८८३

३ आवे सुा १५० दर २

११ केली १२५ दर १०० प्रॉ

७१

६५॥=

वरील उतान्यावरून वसंतपूजा किती थाटाची केली जात असे तें दिसून येईल. घरांत आचारी, शागीर्द वगैरे किती असत तें समजेल. काशीकर महाराष्ट्र ब्राह्मणांचीं नांवे बंगाली धर्तीवर जाऊं लागलीं हें ध्यानांत घेईल. एका कुटुंबाचा १३ वैदिक, शास्त्री, जोशी वगैरे मंडळीस आश्रय होता हें हिलक्ष्यांत ठेवण्याजोगें आहे.

श. १७०९ मार्गशीर्ष शुा १५ छः १३ अरोर्जी ग्रहण पडलें त्या निमित्तानें खर्च पडला तो रु. २२ त्याचा तपशील

३८-॥ गोदानाकडे खाशाकडे

० मोहरा २

१॥ गोपूजन अर्घ्य

३१॥

११॥१३३॥ ब्राह्मणपूजन अर्घ्य

१ ॥॥

८-॥ खुर्दा

३८-॥

॥॥ देवपूजन खाशांकडे

४॥३॥ हीरण्य श्राद्ध ब्रा ३

२ मातुश्री राधावाईकडे

तीलपात्रावर खुर्दा

१२३४ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११

११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११

११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११

११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११

११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११

१८=॥॥ भूयसी ता गोविंद.....खुर्दा रोख

११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११

११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११ ११११

घरांतील प्रत्येक इसमानें स्त्री, पुरुष, मुलीमुलगे सुद्धा धर्म केला आहे हे ध्यानांत ठेवण्यासारखें आहे.

॥३॥ मातुश्री राधावाईकडे आक्षत्री (ती) येच्या दानावदल पायपोस जोडा किंमत ता खंडु जगताप छ. ३०

स्त्रिया तर कोणतेंहि व्रत वगळीत नसत असें दिसतें. त्रिपुरीपौर्णिमाव्रत, सप्तमीव्रत, संकष्टी चतुर्थीव्रत, भोपळेव्रत, प्रतिपदाव्रत, द्वितीयाव्रत, तिलकव्रत, मौन्यव्रत, बेलव्रत, शाकाव्रत, ऋषिपंचमीव्रत, अदुःखनवमीव्रत, वामनद्वादशीव्रत, गोकुलअष्टमीव्रत इतक्या व्रतांनिमित्त खर्च पडलेला आहे. ह्याशिवाय, चातुर्मास्यांत गरीव ब्राह्मणाच्या घरीं पाणी घालणें, शिवनामरांगोळी काढणें, वाती लावणें, तुळशीप्रदक्षणांची लाखोली घालणें, ब्राह्मणाचें तीर्थ घेणें इत्यादि नियम केल्यामुळे त्यांच्या उद्यापनाचा खर्च पडला आहे. चातुर्मास्यांत कांहीं तरी नियम करण्याची चाल सांप्रत नष्ट होत चालली.

श्राद्धपक्ष श्राद्धापूर्वक व वित्तशाठ्य न करतां होत असत.

श. १७१० भाद्रपद द्वादशीस (छ २५) पक्ष झाला त्यास ८८॥-१.
रु. खर्च झाला त्याचा तपशील

४० ब्राह्मण १६ दर २॥ प्रॉ.

२ सवाणीस

८= तिलोदक यवोदक

६॥ अभिश्रवणास

३६॥= भूयसी समस्तांस दर ८६ प्रॉ

खुर्दा टके १४७॥ दर ४ प्रॉ.

२॥-१ भोजन दक्षणा.

ह्याच साली श्रावणमासी रात्री जागर केला त्यास १३२॥= खर्च पडला आहे. एकंदर ब्राह्मण २७ निमंत्रित असून त्यांस दर असामीस दक्षणा पुतळी ताट १ प्रॉ ताटे सुा २७ वजन तोळे ७॥१। दर पोतेचालीनें रु. १६॥- प्रॉ रु. १२५॥= खेरीज घरचे भटास दर १ प्रॉ रु. ७ एकूण रु. १३२॥= ह्यावरून श्रीमती किती होती, भिक्षुकांची किफायत कशी आहे इ. गोष्टी कळण्यासारख्या आहेत.

वर ग्रहणानिमित्त केलेला धर्मादाय दिला आहे; पण त्याशिवायहि आणखी धर्मादाय झालेला येणेंप्रमाणें :—

धर्मादाय

३७॥. मार्गशीर्ष शुा १५ चन्द्रग्रहणी

३० गोदान दक्षणा मोहोरा २ दर १५ प्रॉ

७॥ सोने वजन तोळे

८२ पवित्रक १

८२ शृंगे २

८॥ नाग १

८१॥ तुकडे ३

॥.

दर १५॥ प्रॉ.

३९॥. सूर्यग्रहण वैशाख वा ३०

२९ गोदान तात्याकडे मोहरा २ दर १४॥ प्रॉ

१। तीळ पात्रावर सोने वजन ८१। दर १५ प्रॉ

१॥ पुतळ्या ताटे १
 ४॥॥ मातुश्री राधाबाईकडे १
 ४॥॥ सौ पार्वतीबाईकडे १
 ९॥
 ३९॥॥

दर व्यतिपाताला सुवर्णदान करण्याची वहिवाट होती.

खासगीवाल्यांच्या घराण्यांत एक स्त्री--सौ. पार्वतीबाई सती--गेली
 असें दिसतें.

१०० धर्मादाय गुणाबाई परांजपी यास सौ. पार्वतीबाई सती जातां
 देविले ते हल्ली रोख दिल्ले वा चिटी छ १० ताा खर सौ.
 गुणाबाई (श. १७१९ भाद्रपद)

ज्योतिषशास्त्रावर लोकांचा विश्वास असे हें सांगावयास नकोच. अनिष्ट
 ग्रह आले असतां दानें करीत असत. श. १७१० च्या श्रावणांत “जन्मस्थ गुरु
 आला” सबब ४ रु. खर्च पडले आहेत. १७३२ सालीं भाद्रपदांत ॥॥
 “रासीस ग्रहण वाईट आलें साा” दान खर्च पडला आहे तसेंच श. १७०९
 कार्तिकांत (छ २८) “सौ पार्वतीबाई बाळंत झाली पुत्र झाला ते समर्थी ग्रहदानें
 दिलीं” त्याची दक्षणा म्हणून १०॥ रु. खर्च पडले आहेत. एके ठिकाणीं यंत्र-
 प्रतिष्ठेबद्दल ५६। रु. खर्च पडले आहेत. अर्थात् मांत्रिकावरील श्रद्धेचें हें द्योतक
 होय.

ह्या जमाखर्चांत कीर्तनानिमित्त खर्च एकदाच पडला आहे.

१७॥॥ कथा नागोदा गोसावी याची वा ११ (श. १७११ मार्गशीर्ष)
 छ २४ रोज

॥॥ क्षीरापत्तीस बत्तासे
 १५ गोसावीबावास १५
 १ गुरव निा गोसावी यांचा
 १८॥ हार, तुरे, गजरे, गुा लक्ष्मण
 १७॥॥”

क्षीरापत हा शब्द परशिन आहें. पण तो संस्कृत शब्दाचा अपभ्रंश
 असावा अशा समजुतीने क्षीरापत शब्द वापरलेला दिसतो.

जमाखर्चावरून लोकांच्या वापरण्यांत कोणते जिन्नस असत हें प्रायः चांगल्या रीतीने समजतें. बंब तयार करण्याकरता खर्च पडला आहे. ह्या बंबांचा उपयोग काय करीत असत तें नीट ध्यानांत येत नाही. कारण बंबाकडे चांभार-काम मजुरी खर्च पडली असून तस्तें सागवानी ह्याची किंमतहि खर्च पडली आहे. तसेंच बंबाकडे कोळसे गुा त्रिंबक लोणारी म्हणून १८८ रु. नावें पडले आहेत आणि १०० रु. “बंबाकडे पितळ वगैरे खरीदीवद्दल” खर्च झाले आहेत. मेण-बत्या वापरीत.

श. १७१० अश्वीन

५। मेणबत्या ८८३ दर १॥

१॥ मेणबत्या ८८१

चोपदाराचे काटीस लाख म्हणून खर्च पडला आहे. त्याचप्रमाणे चामडें रंगविण्याची मजुरीहि नावें पडली आहे.

१२।०॥ डवी चौकोनी मातुश्री सौ काकूवाईकडे सुपारी घालावयास

२३ घोड्याची गाडी नवी केली त्यास (श. १७१० आषाढ व श्रावण)

गाडी वापरण्याची फारशी चाल नव्हती. गाडीचा उपयोग तुरळक होत असे. पण ह्यांच्या अंगोदर तरी घोड्याच्या गाड्या होत्या की नाही हें नक्की सागतां येत नाही. गाडीला तांगा हा शब्दहि ह्या जमाखर्चांत वापरलेला आहे. वायकापुरसांचा लहानथोरांचा प्रवास घोड्यावर वसून होत असे. धान्यादि मालाची ने-आण करावयास उंट्यांचा उपयोग करीत. घोड्यावरून प्रवास करण्यासहि म्हणजे विशेष खर्च येई असें नाही. पुण्याहून सातान्यास “सौ. बहिणावाई यास” पोचवून येण्यास ८ रु. खर्च पडले आहेत. त्याचप्रमाणे “सौ. अनुवाईस वसईस पोचवली” त्यासाठी जातां येतां मिळून रु. १०॥-॥ च लागले. (श. १७१८ पौष)

श्रीमंत लोकांकडे झोंपाळ रूप्याचा असे व खासगीवाल्यांनी आपला असा झोंपाळा विकला तेव्हा त्याची किंमत २२७६॥॥ रु. आली.

श. १७१० मध्ये विलायती माल पुण्याच्या बाजारांत मिळत असे.

१ इंग्रजी खिले ८८॥॥

४॥ पुस्तकाकडे इंग्रजी कागद दस्ते ३

१। इंग्रजी चुका ८८॥

८-॥ सोप विलायती ८८८९

२ फुलाची पेठी १ इंग्रजी

१॥ कुलप, वा पु गाडगीळ यांजकडे इंग्रजी

१॥ कुलप इंग्रजी बालाकडे १

पेशवाईत नाणीं निरनिराळ्या तन्हेचीं अशीं पुष्कळच होतीं व सर्व नाण्यांचा सारखाच उपयोग होत असे. ह्या जमाखर्चावरून पोतेचाल, हाली शिक्का, अंकुशी, कोरे फारसी, चांदवड (नाशीक चाल), ऐन शिक्का, मलकापुरी, काशी शिक्का, फुलचरी, दौलताबाद शिक्का, हुकेरी, बडोदी ह्यांप्रमाणे वेगवेगळ्या शिक्क्यांचे रुपये पुण्यांत चालत असत असें दिसतें. दिल्ली, अलमशाई, पंचमेल, शेटशाई इतकीं मोहरांचीं नांवां आलीं असून धारवाडी हानाचाहि निर्देश आहे.

५० मल्हार चिंतामण वैशंपायन नाशीककर याजवर हुंडी केली.

शिवराव जोशी यास देविले नाशीक चाल ते रोख जमा

१२ पोते चाल सरकारी छापी; ३८ चांदवड छापी

अर्थात् सरकारी छापी पोतेचाल हें सरकारी नाणें होय.

६॥ वडा जमा कोरे पारसी १०० देवून चांदवड घेतले छापी त्यास

२०४= वडा शिक्क्याचा हेमराज मारवाडी जोरीबहल शिक्का पुणे दिले रु.

३२१॥= त्याचा दर शे. ६। प्रो

१६॥ वडा हाली शिक्का २०० दिले त्याचा चांदवडीनें दर ८। प्रो

पैसे एका ठिकाणाहून दुसन्या ठिकाणीं मनुष्याबरोबर पाठवीत. पण बराचसा व्यवहार हुंड्यांच्या द्वारे होत असे. कापडावर सामान्यतः रुपयामागे ८- नफा घेऊन विकीत असत.

१३॥॥ फेटे धनवडी २ सवाईवाद

नफा दर रू ४-

८४= ७॥-

१५॥॥

सवाईवाद

३४=

बाकी

१२॥॥ ऐन

१३॥॥॥ नफा ४-

१३॥॥॥

१५॥॥ पागोटी शहागड-निमे आख सवाईवाद

नफा ४-

१५ १३॥॥ ८॥॥

३७॥ नीमे १८॥॥ सवाईबाद

३॥॥ वाकी

१५ ऐन

॥॥≡ नफा ८-

१५॥॥≡

१४८≡ पैठणी तिवटे मुदल आख नफा दर रुपये ८≡ प्रॉ

३॥॥≡॥

३॥॥≡॥

४॥

११॥॥≡

२॥ नफा

१४८≡

बहुतेक व्यवहारांत, विड्याचीं पानें विकत घेतलीं तरी, कारकुनी अगर दलाली मिळत असे.

१०८॥॥ सोन्याचे मणी ४० तर्गत गळ्यांत घालावयासी करविले

९२॥॥ सोने वजन तोळे ६८१॥॥१ दर १५ प्रमाणें

१६॥॥॥ मजुरी दर तोळा २॥॥ प्रॉ

१०९८-॥

पो वजा कारकुनी मजुरी पो ६० ॥॥॥- वाकी १०८॥॥

९॥॥॥ खरेदी लाकडे रायवळ जामदारखान्याच्या कामाकडे मुकुंदा बढई सुा १६ दर ॥॥≡ प्रॉ छ १८ (श. १७१० आषाढ) ताा जावजी चव्हाण रु. १० वजा कारकुनी ॥॥ वाकी रोख ९॥॥॥ गुा रघुनाथ

खालील खर्चावरून पुरुषांचा पोशाख कसा असे व त्याला खर्च किती घेई हें समजण्यासारखें आहे.

४६०॥॥॥ खाशाकडे

२४८- आंगरखा रुदार हिर्वे छीटाचा

८॥॥॥ तुम्ब्यास मशरु गज २॥

११ तुंबा मशरुचा दुसरा मशरु गज २॥

४१८= धोत्रजोडे

१३

१२॥॥

१५॥॥=

९८॥॥ महमुद्दा ८ आंगरख्यास व झग्यास

१५८३=५ ११॥-१४३=७॥३॥

१०॥३=१६॥० १६॥०

६८॥३० तीवटे सनगे ३

१५ ३२ २१॥०

१७८८=॥० शेले व दुपटे

५०॥ शेला १

१२७॥=॥ दुपटा कासीचा जरी छडीदार स्नग १

१७८८=॥

११ फीता मशरु तुंब्यास गज २॥॥०

०॥० मशरु ०॥

४ आंबवा तुंब्याचे अस्तरास हात ११

(आंबवा अथवा अंबवा म्हणजे आंब्याच्या रंगाचें कापड.

छीट आंगरख्याचे अस्तरास

०॥॥ मगजीस अतलस गज ०॥

(मगजी=किनार; अतलस=साटीण)

०॥० तुंब्यास.....गज १=

२ टोपीस किनखाप गज ०॥

२॥ टोपीस किनखाप गज ०॥

०॥ डवीस पीसवी मशरुची गज ०॥

अष्टी, नागपूर, महेश्वर, चांदवड, सोलापूर येथील धोतरें प्रसिद्ध असत. त्याचप्रमाणे पैठणी, शहागडी व जालनी तिवटें-(पोगाटीं) आणि धनवडी, वणपुरी फेटे, मुलतानी चीट ह्यांचा उल्लेख जमाखर्चांत आहे. मुलांच्या एका नागपुरी धोतरजोड्याची किंमत ४० रुपये नावें पडली आहे. बायकांच्याहि वापरण्यांत दुपटे असत. त्यांच्या साढ्या आणि लुगडीं यांस सामन्यतः चिरडी म्हणत. हा जरी श्रीमंतीचा खर्च दिसतो तरी लोक उघळे नव्हते. काटकसर कशी करावी हें त्यांस चांगलें समजत होतें. रात्रीं वापरण्याकरितां फेटे हलक्या किंमतीचे मुद्दाम विकत घेतल्याचें आढळतें. तसेंच धोतराला रफू केल्याबद्दलहि ०॥ खर्च पडले आहेत.

हजामतीचें सामान स्वतःचें ठेवण्याचा प्रघात दिसतो. उ. ३१= फणी

हस्तीदंती हजामतीच्या धोकटीमध्ये ल २८ किंमत ता वाळा जामदार (व. १७१० चैत्र). हजामतीनंतर अंगास बदाम लावण्याचा प्रघात असावा.

८- बाजे खर्च हजामत केल्यावर लावण्यास बदाम खाशाकडे चार हजामती गुा कृष्णा जाधव

३०८३०॥॥ रु. सुलीच्या लग्नाचा खर्च शके १७३८ साली पडला आहे.

खर्चाच्या कांही रकमाः—

२५४॥॥ धर्मादाय

७॥॥ आरासगारी

१६॥॥ मजुरी

३१- बद्दल मुशाहिरा

८॥ दत्तरखर्च शाई

२०१- इनाम

१- वामनराव आपटे याजकडील हत्ती खुला लग्नाचे दिवशी आणिला त्यास महातास

२ आंबारीचा हत्ती निा मुरारजी येवले याजकडील लग्नाचे दिवशी

४॥० निा टमटेरे याजकडील जिल्वाचे प्यादे व नगराची व भालदार व लग्नाचे दिवशी हत्ती खुला आणिला त्याजबद्दल एकंदर इनाम

१४८५॥॥- वरपूजा

६७८॥॥- कापड व रास

४३३८= सोने दागिने

७८ जवाहीर दागिने

१५७॥॥०- रूपे दागिने

१३॥- मजुरी

१२ मानाबद्दल रूपे दागिने

१ विहिणीस अक्षत न्यावयास

५९॥॥ भांडी

॥॥॥ आरसा व फणी

१= विछायत गादीस कापूस ८८४॥॥

५०. भाऊ राजमाचकर यांचे विद्यमानें मध्यस्तास शेले पागोटे यावद्दल द्यावयाचे पैसे दिले रोख.

१४८५॥१-

५ अतसबाजी कडे

६८४॥१॥ खरेदी कोठीकडे

१२१- फरासखान्याकडे

१०॥१- फुलाचे दागीने गुा हाय

२८०॥१॥-॥ भोजनखर्चाकडे

१००. विदागी बाळा नाईकीण कलावतीणीचा ताफा करविला रोज ६ उक्ता करार हस्ते कुणी.

४३८= तैवज खर्च

१३॥१०. खुषबोईकडे जिन्नस

४७॥१॥ कापड सनगे

१९१०. मेहमानखर्च देवप्रतिष्ठे समर्थी मानावा

१०. मातोश्री काकूबाईस पातळ अष्टीचे रेशीमकाठी १

९१. सौ. मातोश्री ताई

९११. भाडेखर्च

३०. मेहमानखर्च

०॥१०. तथे सुा ४ भाड्यानी आणिले

०१०. इमारतीकडे

२७॥१॥- मेहमानखर्च साल न्हाणावद्दल

ह्यापुढे भिक्षावळीचा खर्च दिला आहे. त्यावरून तत्कालीन रिवाजांची कल्पना करितां येईल.

२२१। अमृतराव पेटे यांचे पुत्राचे मुंजविद्दल भीक्षाल व आहेर (श. १७१० चैत्र)

१७०. भिक्षालेस

७७॥१॥ लुगडी

१८. आईसाहेब

१३. गंगाबाई १

१२. लक्ष्मीबाई घोरपडे १

१४ सौ चिमावाई फडणीस १
 ४॥ मोरोवा पेठेची कन्या १
 ६ वापु जोगाची वायकोस चिरडी १
 ६ १
 ४ १
 ७७॥ ८

६॥ खण

(१॥ किरकोळ ?)

८४॥ मुंजा मुलास

१। टोपी मखमली १

२० दुपटा पैठणी १

६३। कवाय (झगा) नवी केली

५७।= किनखाय ॥॥

३॥। अस्तरास कुसुंबी गज ५

२८= दर्यादी गज १। दर १॥।

६३।

८४॥

१७०

५१। अहेर

२२१।

ह्याशिवाय १० रु. आंगठी १ माणकाची. ३॥। पवित्रक १ सोने वजन

१०. तीन मासे दर १५ येणेंप्रमाणें खर्च पडला आहे.

सौ. अनुताई यांस रजोदर्शन प्राप्त झाले सबब आहेर वगैरे खर्च

६१५८-। याचा तपशील

३१॥= चवथे दिवशी वोटी भरावयासी घरी आणिली ते समई

२८ सेलारी १

३॥= खण १

३१॥=

४९॥=। विठाना

१०। झोलणा किनखापी

- ४१६॥ गर्भादानाचे दिवशीं आहेर सर्वांस वस्त्रे
 २॥=॥ भवानी खिजमतगार सांगावयासी आला त्यास तिवट १
 ११ खण व पातळ
 १३८= दुसरीयाणें न्हाण आले ते समई सनगे
 ५१ पातळ पिवळे केसरी १
 ३१ चोळी गुलाली १
 १ चोळी केशरी १
 ३७॥= खण लोकांचे द्यायकांस द्यावयासी वगैरे ४१
 ६१५८-१

एका बाळंतविड्यानिमित्त ४३॥ रु. खर्च पडला आहे.

४३॥ मेहमान खर्च माधवराव नारायण नगरकर यांचे पुत्रांस पुत्र झाले.
 दोघास त्यास बाळंतविड्यावर वगैरे

- १५ बिकळी जोड १ वजन तोळा १ किंमत येत्तवंतरात्राचे पुत्रास
 १४॥ मोहोर १ बाळंत विड्यावर छ. ३० रजव (श. १७१०)
 १४ मुलाचे हार्ती छ सावान मोहोर १ किंमत

४३॥.

बैशाख श. १७१० पंत प्रतिनिधीकडे लग्न झालें त्यास खाजगीवाल्याकडून
 खालील प्रौं आहेर गेला. "रवाना गणेश नारायण पौंक्षे या समागमे १५ रु.
 तीवट १, ३० शेला १, २० साडी १, १ खण १

खालील रकमेंत घड्याळाचा उल्लेख असल्यामुळे ती येथे दिली आहे. (श.
 १७१० चैत्र)

२६ तमगु हुंजारे घड्याळ गहाणवट ठेवून देविले ते छ ८ रोज चांदवड
 रोख ह्यांत गहाण ठेवणाराचें नांव नीट लागत नाही.

शक १७२२-३३ सालीं नुसते भाड्यावद्दल ७२० रु. जमा आहेत.

७२० भाडे सीलकी भाड्यापाा भांडी स्वयंपाकास देविली त्यावा
 गा हाय एकूण रु.

ह्या भाड्याचें दररोज ३० रु. प्रौ भाडें आलेलें आहे.

व्यक्तिसूचि

अकल्लूज देशमुख ४७
 अकल्लकोटकर — कर्ज १२४;
 — शहाजी भोसले २८
 अनुपमराम गोपाळदास १२१, २६५
 अभ्यंकर, बळवंतराव १९४
 अमृतराव ८५, २९६
 अयाचित — वकील १०८
 अलपिष्टन २५९, २६८
 अलीवहादूर — लग्न ३
 अश्वथराव नरसिंहराव १३६
 आगाशे, गोविंद नारायण १४
 आंग्रे, — बाबूराव ३१; रावोजी १४,
 २७, ३६, ५६
 आघारकर बाळाजीराम १२८
 आण्णा समशेर २५७
 आण्णाजी तमाजी १५
 आत्यागुरुजी १२८-९
 आनंदराव — इंग्रजी शाळा २८४
 आपाजी जनार्दन ४०
 आवाजी दादाजी १२६
 आंवादास महाजन ३४
 आष्टेकर, रघुनाथ बाबा ८१
 उडतकर, भिकाजी धोंडदेव ४४
 एकवोटे, राजाराम जगन्नाथ २२
 एरंडे, जिवाजी नरहर ८१
 एल्फिन्स्टन १२३. अलपिष्टन पाहा
 ओक, कृष्णाजी कचेश्वर ९४, २५५
 अंताजी आपाजी ३२, १३५
 अंताजी गोविंद ८७
 अंताजी नागेश १२२

अंताजी माणकेश्वर ८३
 कदम, दौलतराव २२
 करंदीकर, भास्कर गणेश २०३;
 — दिनकरपंत २७६
 करवीरकर — दंगा ९९
 कर्वे — उपाध्ये ७८; — केशवभट
 ७१-२, ७४-८; — राघो नारायण
 २६०; — सरवंभट ७६
 कल्याणसुभेदार — उत्पन्न ३९, ४९,
 १०९; — दफ्तर ६, १३, १५-६,
 २५-६, २८-९, ३२-४, ३८-४०,
 ४९-५३, ५६-८, ६३-४, ६६,
 ६८, ७०, ७८, ८३-४, ९२,
 ९६-७, १०५, १०८-९, १२८,
 १४९-५०, १५६, १६९-७०,
 १८४, २०१, २०६-७, २१६,
 २६९; — धर्मादाय १६९.
 काणे, पांडुरंग निळकंठ — वकील १०८
 कानडे १२६-७; — गुरुरावजी मामले-
 दार १९२
 कानरे दत्ताजी नाईक १३५
 कानिटकर, सदाशिव रघुनाथ २४६
 कान्हेर, केसो शंकर ४१
 कापशे, बाबा २६
 कावरस, आवाजी नाईक २५१
 कारलेकर, गोविंदराम २२, ५१
 काळे — आवा ५६; — कराडकर १३०;
 — बाळाजी महादेव २१२; — सदाशिव-
 पंत १२२
 कुटे, त्रिवक्रपंत ९६

कुळकर्णी, सदाशिव बल्लाळ ६६

कृष्णाजी लक्ष्मण ११६

कृष्णाजी विश्वनाथ १६

केसो महादेव — कमाविसदार १०२

केळकर — नारो बल्लाळ २७१;

-बाळाजी लक्ष्मण ९-१०

कोनेरराव वकील १५

कोल्हटकर, कृष्णराव १

कोल्हापूरकर — दंगा २२

खंडो महादेव — होळकरांचा वकील
१२२

खाजगीवाले — दफ्तर ५, २०, ३०,

३४, ५५, ६७-९, ८४, ८८,

९२, ९८, १०२, १०६, १२७,

१३२-३, १३६, १४७, १४९,

१५८, १६९; १७५, १७८,

१८३, २०१, २०७, २०९,

२११-२, २६१, २७६, २९१;

-दागीने १५८-९

खाडिलकर, आवा १२३

खानमहमद, वाईकर ४५

खानवेलकर, मल्हार बाबुराव २८

गंगाधरशास्त्री (पटवर्धन) — खून १८

गॅडसाहेब १८७

गणेश गंगाधर ४

गणेश नारायण — वकील १०७

गणेश बाबूराव १७

गद्रे — बाळकृष्ण महादेव ११५;

-माधव कृष्ण ७९

गाडगीळ, (वाईचे) ११४; -केशव

भट ८४; -कोंडोजी बाजी २५८

गायकवाड — गोविंदराव १२१; -द-

माजी ७१, ७४, १२१, १३३;

-फत्तेसिंग १२३; -सयाजीराव

१२२. १३४

गिरमाजी त्रिमल ८०

गुणे, राघो नारायण १०, २८,

१२८, १२९, २८४

गुजर, हरी तुळजाराम १४८

गोखले-महादाजी धोंडदेव १२; -राम-

चंद्र विश्वनाथ २८, १४०, २६७

गोगटे — राघो कृष्ण २७६; -बावाजी

नारायण २७६

गोडबोले-कृष्णाजीपंत ८३; -गोविंदपंत

१०; -गोविंद रघुनाथ (वकील)

१०८; -विनायक दीक्षित २६९;

-सदाशिवपंत १९२

गोपाळ नारायण ५१

गोपाळ बल्लाळ २८६

गोपाळ वैजनाथ ४३, ४५, २५१

गोपाळदास भगवानदास (कासीकर)

१२७

गोपाळराव गोविंद २१

गोपिकावाई ६, १६६

गोविंद कृष्ण १३४

गोविंद सखाराम ८१

गोविंद हरी ४०

ग्रँट, सरजॉन पिटर २६५

घाटगे, आनंदराव ६९, ७०

घारपुरे — अंताजी गोविंद (वकील)

१०७; -निळकंठशास्त्री १९०;

-वामनाजी वासुदेव (वकील) १०७

घोरपडे — दौलतराव १२८, -मल्हारराव

२३९; -मालोजी ४०

चापजी विश्वासराव — हवालदार कर-

नाळा ५१

चापलीन साहेब ७९, १२६, २७०

चापेकर — बाळकृष्ण रंगनाथ २१७;

निमाकरतिरपुरी

-विनायक रंगनाथ ३७
चासकर, निळकंठ रामचंद्र ७१
चिंचणीकर पटवर्धन २३
चिटको आपाजी ८७, ९३
चिटणिस, त्रिंबकराव ५२; -बाबाजी-
पंत ३१
चितळे, नारायणभट १६४
चिंतामण, हिराचंद—सावकार
उज्जयनी १३५
चित्राव, कृष्णभट २४१
चिपळोणकर—घरखर्च २७७; -दपतर
१०, १२, १७, १८, २०-२, २५
-८, ३४, ३६-८, ४०, ४६, ६५,
७९, ८२, ८९, ९३, ९४, १०१,
१०३, १०६-११५, ११७-८,
१२०, १२२-४, १२६-८, १३२,
१४०, १४५, १४९, १५५-७,
१७५, १८०-१८२, १८५,
२०२-३, २०६-७, २१०-१२,
२१६-७, २३७, २४०, २५५-
६, २६४-७, २८१; -सावकार १३०
चिपळोकर — कुशाबा आबा २८;
-कृष्णाजी हरी ९४, ११२, ११५,
१४०; -दाजी २५, ३७, ९९,
११०, १११, १२३, १२६,
१३८, २५९, २६७-८, २७०;
-नारोपंत १४०, १४६, २०३-४;
-बापुजी १८, १८४, -रघुनाथ हरी
(तात्यासाहेब) ९४, ११४, ११८,
१८१, १८६, १९१, १९६,
२१७, २३५, २३९, २५८;
-रामराव ११; -वासुदेव बापुजी
१२४, २६६
चिमणाजी गोविंद ८१, ८७

चिमाजी आप्पा (दुसरे)—लग्न ९;
-मुलगी १०-११, २६९
चोळकर, गोविंदपंत २१
छत्रपती २२
छत्रे, विष्णूपंत (वकील) १०८
जकाते, भिकाजी विश्वनाथ ८२
जगजीवनदास बुक्खीदास १३८
जगताप, हैवती ९
जगन्नाथ नागेश ५१
जगनाथ बल्लाळ (मुन्सफ) १०७
जगन्नाथ भट १२६
जनार्दन आप्पाजी (तुळसीबागवाळे)
२४, १३४
जाधव—अमरसिंग ४५; -हणमंत ४३;
-हैवतराव ४८
जाधवगीर गोसावी १२१
जॉर्ज चवथा (बादशहा) १८
जिवाजी खंडेराव १३४
जिवाजी गोपाळ १५-६
जोखी विन लुईस फराशी २८४
जोगळेकर, त्रिंबकभट ८१
जोशी—परशुराम महादेव ९४;
-मोरोपंत (श्रीवर्धनकर) २६५;
-विसाजी लक्ष्मण २८०;
-सदाशिवपंत (वकील) १०८;
-हरीपंतदादा १२६
टकले, बाळशास्त्री १७६
टोपे, बाळाजीपंत ६०
ठकार, महादजी समदेव १२०
ठोसर, महादजी रघुनाथ २६
ठोसन साहेब १२४
डेंगळे, त्रिंबकजी १८, ८९, २५१
ढमढेरे, ८६, २५७; -राघोबा २६४;
-रामचंद्र पांडुरंग २६८, -सखुबाई ९६

ढबले, विसाजीपंत ८६

तावेकर १३३; -लक्ष्मण नाईक ७६;

-लिंगाप्पा नाईक २४३

तुळशीबागवाले—उत्पन्न २४;

-खाजगत वेतन ४२; -दफ्तर

१, ३, ५, १५, २१, २३, २६-८,

३१-९, ४१-३, ४५, ५०-१,

५३-५, ६२, ६५-८, ७१, ७७-८,

८०-८, ९१, ९३, ९५-८, १००,

१०३, १०५-६, १०८, ११५,

१२०-२, १२५, १२७, १२८,

१३०-१, १३३-६, १३७, १४३,

१४६-७, १५५-६, १६८, १७०,

१७६-९, १८३, १८६, १९८,

२०५, २०७, २१०-१, २१३-४,

२२०, २३६, २४१-३, २४५,

२५३, २६५, २७६

तुळशीबागवाले, जानकीबाई १७०-१

त्रिवक तान्हाजी ४१, २५१

त्रिवक भट (अमीन) २५७

त्रिवक मल्हार ६३

त्रिवक महादेव (अमीन) १०७

त्रिवक विनायक (कल्याणचे सरसुभेदार)

१३, १०९, २१६, २७७

कल्याणसुभेदार पंहा.

त्रिवकशास्त्री (कमिशनर) १११-२,

११५

थत्ते—कृष्णाजी भैरव ४, १५८;

-रघुनाथ सदाशिव ११, २१५,

२६७, २७९; -रावोपंत १३८

दवड्याव, महिपत वळाल १३०, १३१

द्वारासम आत्माराम १३५

दुर्जा त्रिवक ४८, १२०

दाडेकर, वासुदेव नाईक ४२, १४२,

१४६, १५०, २४४

दाते—गोपाळ विश्वनाथ ३८; -सदा-

शिवभट ५२

दातार सावकार १२५

दातार—कृष्णाजीपंत ४४; -कृष्णाजी

नाईक ७३, ७४, ९५, १६३;

-गोविंद नाईक ७६; -रामाजी नाईक

७७, २४१; -वासुदेव कृष्ण ११४,

१२३; -विष्णु गोपाळ ९, १०;

-विष्णु विश्वनाथ (वकील) १०८

दादामाई फरामजी (वकील) १०७

दादाशास्त्री ९६

दादासाहेब पेशवे ७४, २८५; -शागीर्द ३

दादोवा पांडुरंग १९२

दामले, सदाशिव राम १४, ४९,

१०९, १८४

दिनकरराव लक्ष्मण ३५

दिवेकर, लक्ष्मणभट ४१, ४५

दिक्षित चितळे, देवाजी यज्ञेश्वर ७६

दिक्षित पटवर्धन—माधव त्रिवक. ४४;

-हरि घालकृष्ण १

दुलभसेट ४०; -गोविंदजी ९१

देव—जनार्दन ७६; -दिनकरपंत १२३-४

देवघरे, विठोजी नाईक ५१

देवधर, रामचंद्रपंत ५२-३

देवळालीकर, कचो रघुनाथ २४२

देशपांडे—दिनकर वगजाजी १३१; -महा-

दजी हरी १०६; -सदाशिव केशव

२१४; -सुभेदार ४६

देशमुख—गोविंद हरी (मुन्सफ) १०७;

-चितोपंत ४६, ८६, २९७; -चितो

वामन ३७, २८६; -चितो रावजी

१७; -लक्ष्मणपंत ५४, ८५;

-विनायकराव १२४

- देसाई निपाणीकर ९९
 नगरकर, माधव नारायण ३१५
 नवात्र अभिर नवाजंग २१८
 नमस्कारराव वकील १५
 नरसाले, फिरगोजी सरनोवत ७१
 नरहर गोपाळ ५०
 नाईक धारवाडकर (पेढीवाले) १२३-४
 नागर लखमीदास गुजराथी १२१-२
 नातु- नारो अनंत ७८; -वाळाजीपंत
 दादा २८, ७९, १२४, १२८,
 १७६, १८५, २५७
 नाना फडणवीस ५, ६, १८, ४३,
 ८५, १२२, १३४, २०३, २१५;
 -लक्ष २५; -गर्भादान २५; -पुत्र २६;
 -जहागीर २६; -वर्षासन ५२
 नामजोशी, जनार्दन बल्लाळ (वकील)
 १०७
 नारायणराव पेशवे ६३; -मुंज १;
 -बायकोस नहाण २; -पेशवाई २
 नारायण केशव ५१, ५७
 नारो गोविंद ७४
 नारो दत्तो ५३
 नारो भगवंत २४२
 निजसुरे, गोविंद गणेश २६५
 निंबाळकर-अमृतराव नाईक २८४-७;
 -मालोजी नाईक २८५; -मुधोजी ४०
 नीळकंठ गोविंद २४, ३५
 नीळकंठ महादेव १, २, १२, ६१,
 ७६, १०३, १६४, २११, २१३,
 २४२, २४३-५, २६४
 पंचनदीकर, सगुणाबाई १३८
 पटवर्धन-गणेश हरी (वकील) १०७;
 -गोपाळ सखाराम (वकील) १०७;
 -चिंतामण पांडुरंग १२३; -दाजी
 वामन ११८; -परशुराम भाऊ १२१,
 ४१, ८८, ९८; -बाजी बल्लाळ
 २६७; -रामचंद्र चिंतामण (वकील)
 १०७; -रामचंद्र धोंडदेव (वकील)
 १०८; -शंभूराव कृष्ण २५९;
 -सदाशिव गणेश (वकील) १०८
 पंतप्रतिनिधि २६४; -श्रीनिवास परशु-
 राम २८५; -मुतालीक २८९
 पंतसचिव १२१, २१२; -कर्ज २८,
 ३६; -लक्ष २९; -अनंतराव चिम-
 णाजी १२१-२; -रघुनाथ चिम-
 णाजी १२१-२
 परचुरे- नारोपंत ५२, ८५
 पवार-जगजीवनराव ६०; -माधवराव ४५
 प्राटणकर-गणेशपंत १६; -गणेश कृष्ण
 ७१; -बापूजी हरी १४; -बाबूराव
 ४०; -सुभानराव ४०
 पार्वतीबाई पेशवे १, २
 पुरंधरे-अनाजी लक्ष्मण ४५; -महादाजी
 आबाजी ५८; -माधव निळकंठ २७
 पुराणीक, गंगाधर चिंतामण १३०
 पुसाळकर-सदाशिव नारायण २३७;
 -हरी शामराव १३१-१
 पेटे, अमृतराव ३१३
 पेंडसे, आबाजी बल्लाळ २०६
 पेशवे-कर्ज २७६; -शिक्षण ३; -शेत २७७
 पैठणकर, रामचंद्र गोसावी २७६
 पोतदार, बाळाजीपंत ४४, १४३
 पोतनीस, वेंकजी माणकेश्वर २८
 पोंक्षे, नारोपंत २६; -बाबूराव बहिरव
 (वकील) १०७
 प्रभुणे, रामशास्त्री — कर्ज २७
 प्राटसाहेब ११८
 फडके — चिंतामण हरी ७; -विसाजी

कृष्ण १४; -हरी बल्लाळ ४१, १६४

फणसे — गोविंदभट २४८

बडवे, रामचंद्र १८

बहिरो अनंत — अंताजी माणकेश्वरांचे

चिरंजीव ८३

बहुलेकर, गंगाधर अप्पाजी ४५

बळवंतराव भिकाजी — सरचिटणीस

प्रांत कल्याण ५१

बाजी माणकेश्वर २४५

बाजीराव (दुसरे) - ५१, ६४, ६५, १६२,

२१२; -पहिले लग्न ५; -तिसरे लग्न

७; -वखे ९, २९१; -पुत्र २९१-२

बापट-तात्या १८; -बाळाजी कृष्ण ३५

बापाजी मोरेश्वर ३४

बापूजी गणेशशास्त्री — कमाविसदार

पुणे ८०, ११४

बापूजी वामन २७६-७

बाबाजी प्रल्हाद १६

बाबाजी राम ४

बाबूराव विष्णु (खिरडीकर) ५८, ६२

बायजाबाई १४४

बारडोलसाहेब, रजिष्टर ११०

बारामतीकर ४५

बाळकृष्ण भास्कर (वकील) १०८

बाळकृष्ण महादेव १३७

बाळकृष्ण विनायक ४६

बाळाजी दादाजी ४

बाळाजी नरसिंह ५५

बाळाजी बाजीराव पेशवे ५७-८,

२८३-४

बाळाजी महादेव ३२, ८१

बाळाजी रघुनाथ ३४

बाळोजी कुंजर २६०

बिनीवाले — बळवंतराव १६; -सिद्धेश्वर

महीपत ४४

बिंबलकरं (कल्याण सुभेदार) — वंशा-

बळ २९; -आनंदराव राम १३, ६३;

-बायकोमृत्यु २२; -मृत्यु ५०-१;

-मुजंलग्न-मृत्यु १७०; -केसमाजी

८०; -गणेशपंत ९५; -बाळाजी

महादेव ५८; -राघोपंत ५२; -रामराव

अनंत ५०-१, ६४, १७०; -रामाजी

महादेव १३, ४९, ५६-७,

८४, १०९; -लक्ष्मण राम ६४;

-हरी कृष्ण १०९

बुंदेले-वाडा २७९

बेजनजी भाई पारसी (मुत्सफ) १०७

बेडेकर, महादाजी वासुदेव २०६

बेंद्रे, कासी सीवराम २८

बेलसाहेब २८३

बोकसे, माधवराव १४

बोकील, दाजी त्रिंबक ३२

बोडस, राघो महादेव ८२

भट, त्रिंबक बल्लाळ (वकील) १०८

भय्या राजेबहादर २५७

भवानीशंकर रघुनाथ ३५

भाऊ महाराज ९९, २५७

भाटवडेकर, भीवराव १२९

भावे — आण्णाजीपंत ४१; -कृष्णाजी

जिवाजी २४६, -नरसिंगराव १९,

२६; -भास्कर महादेव ६५; -राम-

दुर्गीकर १२३; -विष्णुपंत १९४;

-सदाशिव जगन्नाथ १३५

भास्कर विश्वनाथ ३८

भिकाजी विश्वनाथ ३६

भिकाबाई २

भिडे-बाबाजी २५७; -बाळाजी

- महादेव ५१
 भोसले—जानोजी ६७, ७१-२; फत्ते-
 सिंगराव ४४, २८९;—सुधोजी ६८,
 ७१-६, १२-२;—रघोजी १७;
 —शहाजी ४५
 मनोहरदास द्वारकादास १३७
 मयाराम दाजी (वकील) १०८
 मराठे—आनंदराव बापुजी २१६;
 —आप्पाजी बापूजी ९९; —रावजी
 १८-९
 महादजी अनंत १५, ४२, ८४
 महादजी केशव फडणीस २४२
 महादजी बाळकृष्ण २५
 महिपतराव कृष्ण ६६
 महिपतराव त्रिंबक-चिटणीस ८६
 महिपतराव बापूजी ९, ५५, ८५
 मांडवगणे, बाळाजी महादेव २६४
 माणिकचंद नगरवाले ४५
 मानसिंग जाधवराव ५८, ६०-२
 माधवराव (थोरले), ७८, १४९, २८७
 माधवराव गणेश ६५
 माधवराव त्रिंबक (वकील) १०८,
 १०४, १४५
 माधवराव निलकंठ २, ३२, ५३,
 ८७, १२१, १६३
 मालकम साहेब २५९, २६९
 माहुलीकर, गोपाळशास्त्री—रामशास्त्र्यांचे
 चिरंजीव २१
 मिरधन रामवल ८१
 मिस्त्री नायकीण २१८
 मुजमदार—आबा १४६;—नारो निळकंठ
 ५२-३, ५५; —निळकंठ नारायण
 १४६;—बाबुराव सदाशिवराव ८८
 मुढे, बापू शिवराम १८
 मुतालीक, रामराव नारायण ११४
 मुरलीदास वल्लभ सुंदर १३५
 मुरारजी तांबोळी ८१
 मेहेंदळे—गणपत अनंत ११३;—बहिरो
 रघुनाथ २७;—रेवदंड्याचे १३५
 मोरो त्रिंबक (अदर अमीन) १११
 मोरोवादादा फडणीस २१२
 मोरोवा दीक्षित ८१
 मोहिते दिनकरराव २८
 यशवंतराव महादेव (मामलेदार) १०७
 यशोदावाई ७, ९
 रंगनाथ स्वामी १२९
 रमाबाईसाहेब ५, ६
 राजवाडकर ४५, १६३
 राजे शिरके २५५;—तान्हाजी ३६
 राधो गोविंद २१, २८
 राधो बल्लाळ ५१
 राधो बापूजी १२०
 राधो बाबाजी ७३, ७४, ७७
 राधोजी आंग्रे २४६
 रानडे, शिवराम बाळकृष्ण ८६
 रावटनसाहेब १२४
 रावर्टसन—रोसिडेंट २८, १३८
 राविन्सन साहेब ७९, १२३, १३८
 रामचंद्र दामोदर ६२
 रामचंद्र धोंडदेव ३२
 रामचंद्र नारायण ३४
 रामचंद्र मल्हार (मुन्सफ) १०७
 रामचंद्र लक्ष्मण ४५
 रामदुर्गाकर, राधाबाईसाहेब १२४
 रामराव अनंत ६६
 रामराव नारायण ५०
 रामाजी उमाजी ५
 रामाजी बापुजी २७६

रामाजीपंत नाना २८३
 रास्ते—अनंतराव ४५; -कृष्णाजी नाईक
 ८७; -गंगाधरराव भिकाजी ५
 डीकर, आनंदराव केशव ८०
 लकडा सयाजी १३३
 लघु, सीताराम केशव १११-२
 लवडे, धोंडजी ३१
 लक्ष्मण प्रल्हाद ५१
 लक्ष्मणराव माणकेश्वर २५७
 ल्यागु, बाळकृष्ण लक्ष्मण १३६
 लारकिनसाहेव ११९
 लिमये, राघोपंत मामा ९४
 लेले, बाळाजीराम ३, १३६
 वर्तक—गणेशपंत १२६; -हरी त्रिवक ९६
 वह्मभुसुंदर मुरलीदास ७६
 वसेकर, नारायण दीक्षित १९६
 वानवळे—पैठणकर १०२;
 -रंगनाथ सदाशिव १२३
 वार्डन साहेव २६८-९; -ब्यान ११३
 यासुदेव शिवराम २५७
 वाळिवे, बाळभट ८६
 विठ्ठल कृष्ण ७५
 विठ्ठलराव नरसिंह ३४
 विनायकराव (पेशवे) —मुंज १०
 विष्णु पन्नाकर (मुन्सफ) १०७
 विश्वासराव—विवाह १
 विसाजी केशव ६८
 विसाजीपंत बापु ८८
 वीरकर महादशेट ८१
 वैजनाथभट मामा ८६
 वैद्य — दफ्तर २९, ३१, ३५, ८६,
 ८७, ८९, ९३, ९८, १०२,
 १३९, १४८-९, १५२, १५७,
 १७२, १७४, १८०, १८५,

२०२-३, २०५, २१२; २१५-६,
 २२०, २६१, २६४
 वैद्य,—धोंडो बल्लाळ ८४; -नारायण
 बावुराव १४९; -सदाशिव मल्हार
 ८१
 वैशंपायन, मल्हार चिंतामण ३०९
 व्यंकट नरसी—नर्तकी २१२
 शहागडकर, बाबाजी केशव (वकील)
 १०७
 शामराव आवाजी ७६
 शिंदे—जनकोजी ७१; -जयाजी
 २४८-९; -महादजी ३, ८७;
 -बाया ९८; -सोयरीक २८४
 शिरोळकर, अंतोवा नाईक १३९
 शेवडे, दाजी आपाजी ११०
 श्रीपतराव बापूजी ८१, १३४, १६३,
 २००, २४९
 सखाराम जिवाजी ४२
 सखाराम बापु—स्त्रीस डोहाळ जेवण
 २८, ८४
 सदाशिव मल्हार ४, ४२, ७५, १२०
 सदाशिव माणकेश्वर २८५
 सदाशिव रामचंद्र २४३
 सदाशिवराव भाऊ २८७, २८९;
 -विवाह १
 सदाशिव विनायक (अमीन) १०७
 सदाशिव हरी ६८, ७२, ७४, १२२
 सबनीस, गोविंदपंत २५
 सवाई माधवराव ५०-१, ६६, २९३;
 -चौल ३; -मुंज ३; -शिक्षण ३;
 -लग्न ४; -जेजुरी दर्शन ५; -बायकोस
 नहाण ६; -दुसरें लग्न ७
 सहस्रबुद्धे—बाळाजी रघुनाथ १३५;
 -विठ्ठल हरी १२०; -हरी विष्णु ९८

- सांगलीकर—कर्ज १२४; -चिंतामण- १८७, १८९, १९०, १९४
 राव २२, १८३, १९१ हरी अनंत ४२, ४३
 साठे—दाजी महादेव (वकील) १०८; हरी कृष्ण ३२
 -नारो महादेव ८०; -वाळाजी गणेश हरी जनार्दन (वकील) १०७
 ५१; -वाळाजी महादेव ५३; हरी सुरार—शागीर्द दादासाहेब ३
 -वाळाजी विश्वनाथ १२२ हरी विश्वेश्वर— ,, ,, ,, ३
 सिकें, चंद्रसिंग ५१ हरीमाकि गुजराथी ४२, १३७
 सिलेदार, गोविंद कृष्ण ८१ हंसपुरी गोसावी ७२-४, ७६
 सीविराम रघुनाथ २५ हिंणणे, बाबासाहेब १९२
 सुंदर बाबाजी—कारकून २ हैदर अली ९८
 सुभेदार, त्रिवक विनायक १४३, २७७ हैवतराव भवानीशंकर ४०
 सोमण—वाळाजी आपदेव ८४; होडे, गंगाजी पाटील ७८
 -विनायक हरी ५५ होळकर—दंगा ८९; -लक्ष्मण ८७
 सोहनी, नाना— नट-नाटककार होळकर, तुकोजी २३

विषयसूची

- अकलूज—परगणा २८५, २८९
 अनामतखातें १४२
 अनुष्ठान—पर्जन्यानिमित्त १६४; त्रिव-
 केश्वरास १६५; -महामारीबद्दल १६५
 अबदागीर—छत्री म्हणून २५९
 आचारी ५;—शागीर्द ५-६
 आटपाडी २८४
 आडनावें २३९
 आरमार ७८; -परिभाषा २२३-३४
 आळंदी २१३
 इंग्रज १५-६; -सरकार ३७; -वकील
 २४२; -अम्मल २६२; -कारभार
 २६७-८
 इनाम ३००; -जलद चालीबद्दल १८३
 इमारत—सामान १४९, १५२; -खर्च
 २१२, २३६; -बांधकाम २५०, २७३
 उत्तरकार्य—खर्च १६७
 उसाटणें ८३
 औषधें २२०-२२
 कज्जे—कोर्टातील ११३, २८७
 कपडे १९८-२००; -छिटी; बायका
 मुलींचे १९८; -प्रकार १९९; -घोतर-
 जोडे (सासवडी-सुपें-टाकळी) १९९;
 -शेले (दोरवा, जाफरखानी, येदगिरी,
 रात्रीचा) १९९-२००; -तिवटें (फौज-
 पुरी, कळसपाकी; नांदेडी) २००;
 -पोषाख २०३-४, ३१०; -स्त्रियांचा
 पोषाख २०१; -दोण्या (बायकी)
 २०१; - (हात-पाय) मोचे २८३.
 कापड पहा.
- कमरखुलाई ७०, १२५
 कमावीस—जमा १०३-०५
 कर्नाटक—स्वारी १५
 कलावंतीण १८५, २१३, २१५
 कलाली—माडी २५८
 कल्याण—सुभा १५; -मामलत रसद ३३
 कवाईत—२५५
 कसरखातें—१, ३३-३४, १४६
 काकवी २७६
 कागद—दौलतावादी ९३; -इंग्रजी
 १३२-३३
 कातगोळ्या २७६
 कात्रज—७, ४०, ४३-४
 कानगी १८२
 कापड—शेला (जाफरखानी; दुखव-
 ट्याचा) १-२; -आहेरास ३;
 -जरमीना ३७, १३२, १५०; -सख-
 लात (प्रकार) २०२; -तुंब्याच्या
 नाड्या २०१-२, ३०९. कपडे पहा.
 कायदे बुक ११५
 कारकुनी २७६, ३१०. दरवार पहा.
 कारखाने ८९
 काशी—प्रवासांतील मुक्काम २५६
 काळें पाणी १७६
 किरिस्तंभ २८४
 कीर्तन ३०७
 कुणबी—सवाशणी १८१
 कुणबीण १८३; -खरेदी १८४; -गाहाण
 १८५; -विक्री १८५
 कुंपणी सरकार १२३, २७०

- कुरण—सरकारी ६५
 कुळंविणी १५—सरकारच्या ८०
 कुणबीण पहा.
 केशवपन—विधि, खर्च १७३-७४
 कोंकण—परवाना ७९
 कोकमठाण—पाटिलकी ५८-६२;
 -खरेदीखत ६६; ११६
 कोर्ट-खर्च ११७. कज्जे पहा.
 खंडणी २६१
 खड्यांची स्वारी ३४
 खाद्यपदार्थ—किराणा माल १५४-
 ५६
 खिजमतगार ५
 खेळ ३, १८५, ३००; -वाघाचे १८६;
 -शाहिरी नाच १८६
 खैरात ९७, ९९
 गंगोदक—कावडी १६५
 गंजीफा—राशीच्या १९७
 गड ८०
 गणपति ७, ३०
 गरीब विद्यार्थी—लॅगें ५
 गार्भादान ३१४
 गव्हर्नर— २५६, २५९, २९०
 गहाण—तलवार १२७
 गांजा—मक्ता ३८
 गाडडी ५१, ८८
 गांठी २९२
 गांवसई २१६
 गांवाला भुर्दंड १०३, १०६
 गुन्हे—प्रकार १०३-४; -शिक्षा २९३
 गुलाम १८५
 गृहवस्तु २०९
 गोप्रदानें १६५-६६, १६८
 गोवेंकर फिरंगी १५, ८४
 ग्रंथ १७७-८०, २९८; -लेखन १७७
 -ज्ञानेश्वरी १७८; -प्रपंचसार १७८;
 -धनुर्मास १७९; -साठ संवत्सर १७९;
 -खरेदी १७९; -सालोत्र १८०;
 -प्रबोध सुधाकर १८०
 ग्रहण ३०४, ३०६
 घड्याळ १३२, २१०, ३१५; घड्या-
 लजी २, २६३
 घरवणी ४६
 घाट ९२; -बोर १२; (बापदेव, कात्रज,
 घाटसील, सिंदेवाडी) ९७; -न्हावी
 १८३
 घोडा— अरबी-करडा-कुमाइत ४९;
 -पागा ५५-६; -औषधें २२०-२२;
 -नालबंदी २७५; -गाडी ३०८
 चंदनगडकरी ४०
 चलन—बड्डा, बाजार भाव २७९
 रुपये पहा
 चांचे ९७
 चिंचवड २९८
 चितारकाम २१०, ३००
 चोण—महाल ७१
 चोरी २७८; २९०
 छत्री २००, २०२, २६३
 जकात ३४-८
 जंगल २७५
 जनावरें १५०-५१
 जलसमाध १७५
 जवारी मांजर २०७
 जहाजें—नविं २२९; -भाग २२९;
 -नांगर २३०; -अधिकारी २३१;
 -शिडें २३३; -इतर साधनें २३४
 जागर ३०६
 जेजुरी—मार्तंडमूर्ति १७०; -तळें २६०

जोसपण—उत्पन्न १०८
 ज्योतिष ३०७
 टका-रुका १४५, २८०-८२
 टपाल ९३-४
 डाक्टर २७७
 तगाई २९५
 तगादा—धरणें १२६, २९६
 तलवार—भवानी २७४
 तळीं २६०-६१
 तांदुळ—सरकारी ३५, २६०; वरंगळ
 ८२
 तिळगूळ २७४
 तुंग ९२
 तुलादान १६४, २४१
 तुळशीवाण ९६, २१३
 तुळापूर २६१
 तौडगे १८०
 तोतया १६-७, ९६
 तोफ—सर नागीन ९१-२
 तोफखाना ७५, ८७
 दंगेघोषे ९५, ९८
 दत्तक १०८
 दरवार—खर्च ५८, ८३-५; कारकुनी
 ८२-४; नजर ८५
 दरवडा ९९
 दर्यावर्दी—वार २३१; संत्रा २३३
 ३२; मच्छीमारी २३२; इतक
 २३४
 दशावतारी १८५
 दृक्षाण—श्रावणमास १६२-६३
 दागीने १५७-६०, २०३, २८१
 दानें १८१
 दामाडी पाटणें ८५-६, १०६, १२६,
 १३६-३७

दारू—खरेदी ९१
 दिवाणी १०८, ११५-१७
 दिवील ७०, ८३
 देवकृषि २७८
 देशमुख—हक ४७
 देहेनगी—खर्च ६७
 द्वारका यात्रा १७६
 धरणें १२६-२७
 धर्मादाय १६१, ३०२
 धार्मिक १६१-२१९
 नजराणा २११-१२
 नट—खीनट १८८
 नाच २१२, २१७, ३०१. खेळ पहा.
 नाजूक काम २०६
 नाटक मंडळ्या—पुणेकर १८६; सुंबई-
 कर-सांगलीकर १९३; नियम १९३;
 -हिंदु नाटकवाले १९५
 नाटकें १८६, २९९; उत्पन्न १८८;
 -नाटकगृह १८९; पोषाख १९१;
 -लोकाश्रय १९१-९२
 नाडगौडी हक २८५
 नार्णें— १३०, १४२-४३, १५०,
 २८२, ३०९
 नादार ११८
 नांदिवडें ८३
 नावाडी—जाती २२९
 नेरळ—१७; -मामलत रिसद ३३;
 -सुभा ५०
 नोकर—सुशाहिरा २०
 न्याय १०१-११९
 न्यायाधीश-पुण्याचे १०७
 पच इत १०९
 पट्ट्या ३८-४८; -म्हैस, लय, मालक
 ३८; नजर, दसक, नहर ४०

- सांखळ, कबार, दिवाण, भाले, पेनशन २८, ८२, २६७
 दारु, नळ ४१; -बामुळ, बैल, कर्ज, पेमगड ११
 दहक ४२; -सरंजाम, इनाम ४३, पोतदारी ६८
 ४६; -तळे ४४; -भिकार, वरवड पोलद (इंग्रज) १३१, २३७
 चवले ४५; -पाट, कोकर, पालखी प्रसादाचीं वख्खें २१३-१४
 ४६; -संतोष २९६ फिरंगी २९७
 पंढरपुर—पुंडलीक देऊळ २३-४, ९६ फौजदारी १०१; -मसाला १०२
 परखंदी ६६ बडा १४१-४२
 परदेशी माल १३१ बंदुका २५५
 पळणी ९५, ९७ बनेश्वर ७
 पाटिलकी—खरेदी ५८; -तंटे २८७; बाजारभाव— किराणा १५६-५७;
 -वतन २९६ -सराफी १५७
 पायपोस २९९ बाजेखर्च २०७
 पायेलमाली—खर्च ८८ वायको—बदला १०३
 पालाशविधी १६८ बाळंतविडा ३१५
 पावती १४० लुडखर्च २६१-६२
 पुणे—जकात लिलाव ३७; -प्रांत मो- बेरड—उपद्रव ९६
 कासा ३८; -मोरी, नदीकिनारा १४; वोरघाट—तळें १२. घाट पहा.
 पट्ट्या ४२-३; -नहर ४८-९; -हुंड्या- ब्राह्मण—भोजनें १६४; --कुंभकोनचे
 चा व्यवहार १३६; -पर्वती बाग १६५
 १५२; -पर्वती वैद्यखाना २२०-२१; भालवणी २८५
 -ओंकारेश्वर २४१; -गौतमाश्रम भाषा—विनोदी २३६; -गद्य २३७;
 २४१-४२; -पूल, नळ, नरसिंह -भाषिक २२३-२४०; -वर्णन २७९
 देऊळ २४२-२५१; -तोफखानापेठ भिक्षावळ ३१३
 २४३, २८४; -काचज २४३-४५; भोजनखर्च २१५; -मक्ता २९६. लक्ष-
 -तुळशीबाग २४५-४८; -पर्वतीतळें भोजन पहा.
 २४८-५०; -रामेश्वर २५०; -शन- भोर २७०
 वारवाडा चौक्या २५१-५२; -शुक्र- मनोती १२८
 वारवाडा चौक्या २५३; -पुण्याचे मसाले १०१
 लोक २५५; -पुण्याहून मुंबई २६३ महसूल ३०-४८
 पुरंधर ५३-५, ९१-२, २६० मामलत—भागीची ५०
 पुराणें १७२ मुंढवा बाग ७
 पुस्तक—इंग्रजी २८४ मुहूर्त २१७
 पेंढारी—दंगा ९९ मेणवत्या १२३, १५१, ३०८

मेहमानखर्च २०१
 मोचे २८३
 मोहोर १४६;—शेटशाई २१२
 म्हशीदान १६६, १७०-७१
 यंत्र-मंत्र १७४
 रंग २७४
 रयतावा ३०
 रसद ३१-४
 राखी २९३
 राज्यव्यवस्था ४९-१००
 रामोशी २७९
 राहुटी—खर्च २७७
 रिकार्डर ११८
 रुका—टका २७९-८०
 रूपये—मलकापुरी ६९, १३९, १४७
 -म्हारशाई ६९, १४१;—कुलचेरी
 ६९, १४६;—पंचमेल ६९, १४१;
 आर्कटी ७३, १३५, १४६;—मह-
 मदशाही ७६, १४२, १४३;—गंजी-
 कोट १३९, १४२;—रहिमतपुरी
 १३९;—शाहुशिका १३९;—चांदवड
 १३९, २८३;—फरशी १४०, १४८;
 -कोंकणचलती १४०;—चिंचवडी
 १४०;—कलदार-कासी सिका १४०;
 -तुन्याचे १४०;—अळमगिरि १४१;
 -वागलकोटी १४१, १४८;—पोते-
 चाल १४२;—औरंगावादी १४२;
 -आमदावादी १४२;—लातुरी १४२;
 आजमेर-१४२;—वज्रजोगिणी १४२;
 -मिटे १४३;—चतरसिंगी, सारोली,
 त्रिशुळी, गजापुरी, नागाचे १४३;
 -वावडी, वाई सिका, सिपरी सिका
 १४४;—जरियटका, एकबुंदकी,
 वेलापुरी १४५;—इंग्रजी, आमदशाई

१४६;—नीळकंठी, नवावावडी
 १४७;—इटाव, भडोची, कल्याण
 चाल, दौलतावादी, हुकेरी, तळे-
 गांवी, छापी सुलाखी १४८;
 -हाफीस चाल, सुरती, सीका
 २८१;—चांदवडी, भातवडी, वेला-
 पुरी २८३
 रुप्याची भांडी २०७
 रेस १४०, १४५
 लग्न—साहित्य ४;—खर्च ४, ८, २१४,
 ३१२;—वय २७९
 लष्कर—स्वारी हिशोब ८१;—स्वारी
 ८७;—गाई ८७
 लक्षभोजन १६९. भोजन पहा.
 लांच २७०
 लूट ८८-९, ९८
 लेखक १७७
 वकील—सदर अदालतीचे १०७;
 —परीक्षा २५४
 वतन—पत्रे ६५, ६६
 वरात ७८-९;—अर्जा १३०;—इंग्रजा-
 कडील १३७;—कर्जफेडीवद्दल २७६
 वर्षासनें ५२
 वसंतपूजा ३०२
 वाटखर्च १८२
 वादन ३००
 वास्तु—वांवकाम परवानगी ६७, ७९;
 -विकण्यास परवानगी ७९. इमारत
 पहा.
 वाहन १८२
 वाळीत टाकणें २१७
 विकटगड १६, ५१, ५३, ८०, ९२
 विद्वानांची संभावना १६१-६२
 विमा—(टपाल) ९४-५

विषयसूची पत्रावलिच्या सावलीत १५

विलायती माल ३०८
 वेतन ५३, ५६
 वेदोक्त १७६
 व्यंकटगिरि १८१, २३५
 व्याघ्रगड १७
 व्याज—दर ६७; -पेशव्यांना ७७
 व्रतें ३०५
 शंकराचार्य १६१
 शब्द २३५-४०; -इंग्रजी २८१
 शामल १६
 शाळाखातें २०६
 शिक्षण—इंग्रजी २०५
 शेती—खर्च ३०; -सारा ३१; -पाहणी
 ६७
 श्राद्धें ३०५
 श्रावणपाटी २९
 श्रीखातें ८८, ९६, २४६
 श्रीरंगपट्टण—हुंडी १३४
 सत्यनाथपूर २५८
 सत्याग्रह २५८
 समंधवाधा १६४
 सरकारी—उत्पन्न ३२; -नोकर पगार
 ५३५; -तिजोरी ८०; -षसूल ८१;
 -कोठी ८२, ९७; -जकात २९५;
 -जप्ती ८५; -जाहीरनामा २६५
 सहगमन २४, १७५, २१५, ३०७
 संस्कार—ओटभरण १, ६-७

संस्थानिक—वकील १५
 साकरवाडी २७०-७१
 सामाजिक १६१-२१९
 सावकारी कैफीयत १२४-५; -व्यवहार
 ७१, १२०-६०
 सावनूर—स्वारी ११, ६७
 साठी—मसलत १३; -हद्द १४;
 -रसद ३२
 साहोत्रा २८५
 साक्षी समन्स ११२, २८०
 सोडचिठ्ठी २९५
 स्त्री हरदास १६७
 स्वार—रोजमुरा ६८-७१
 हजामत—सामान ३११
 हत्तीदान १६७-६८
 हत्ती माहाल ७८, १०३
 हत्यारें १५५, २७४
 हरी नारायण संप्रदाय १८४
 हिंदुस्थान—महालरसद ३४; -प्रांतांचें
 उत्पन्न ३४
 हुंडा २१४-१६
 हुंडी १२१-२२; -व्यवहार १३३;
 -काशीची १३६; -भलावण १३८;
 -शहाजोग, जवाबी १३९
 होन २८२
 ज्ञानप्रकाश १९१

चापकार वी. गी

३३३
 ६३

३३३
 ११५६५
 ३३३
 ३३३